

ДЖОН ЛЕСКРОАРТ НЕОСПОРИМО ДОКАЗАТЕЛСТВО

Част 3 от „Дизмъс Харди“

Превод от английски: Анна Христова, 1996

chitanka.info

ЧАСТ ПЪРВА

Дизмъс Харди вървеше потопен до хълбоците из зелената леденостудена вода, а покритите му с гумени ръкавици ръце държаха перките на двуметрова бяла акула.

В света навън приближаваше два часа на едно ранно лятно утро, но тук, в „Стейнхарт“ времето не съществуваше. Светлината отгоре се отразяваше в учрежденско зелените стени, подгизнали от дестилираната морска пяна. Някъде вън от помещението, глухо бръмчеше двигател.

Единственият шум в света на Харди беше непрестанното плискане и засмукване на водата, която се набраздяваше зад него, докато той обикаляше ли, обикаляше, сам из кръглия басейн.

Пико Моралес се обади около седем, да го попита дали му се иска да се поразходи. Когато Пико се обаждаше, това означаваше, че някоя рибарска лодка е уловила голяма бяла акула и се е свързала с Аквариума. Акулите се развъждаха малко след Фаралоните и „Стейнхарт“ — или Пико, уредникът на аквариума — страшно искаше да притежава жива акула. Проблемът се състоеше в това, че животните пристигаха толкова изтормозени или наранени, или пък и двете, след като ги уловяха, че нито едно не оцеляваше. Прекалено изтощени, за да се движат сами, те трябваше да бъдат разхождани из водата, за да могат да дишат.

Това бе третото и последното едночасово дежурство на Харди за тази нощ. Няколко доброволци го бяха сменявали преди това, а Пико вече всеки момент трябваше да се появи, така че Харди просто вървеше, без да мисли, повдигаше ту единия, ту другия си крак, като влачеше и дърпаше полумъртвото чудовище със себе си.

През първата почивка бе свалил водолазния си костюм. Преоблече се и прескочи до „Литъл Шамрок“ за една-две бири. Шурейт на Харди, брат на Франи, Моузес Макгайър, не беше на работа. Лин Лий караше обичайната си съботна смяна зад бара и Харди отнесе питието си отзад и се настани, без да проговори с никого.

През следващата почивка бе излязъл и се бе прехвърлил през оградата на Японската чайна градина. Седна на мостчето и се заслуша в аранжираното ромолене на изкуствения поток, който течеше между бонзая и пагодите. Имаше мараня, но от това нощта не ставаше топла.

Харди не забеляза кога е влязъл Пико. Той изведнъж изникна отстрани на басейна, огромното му туловище изпъваше водолазния костюм до пръсване. Пико имаше големи увиснали черни мустаци, които се намокряха всеки път, щом поднесеше вдигащата пара чаша до устните си.

— Хей, Диз! — Харди, който с мъка влачеше крака, погледна нагоре и изсумтя. — Как е бебето?

Харди продължаваше да се движи.

— Не знам.

Пико остави чашата си на ръба на басейна и се плъзна вътре. Той потрепери, когато студената вода проникна под костюма му. Следващия път, когато Харди се приближи, Пико сграбчи акулата и я сръга в корема.

— Пусни я — каза той.

Харди направи още две крачки, после пусна перките. Акулата се обърна на деветдесет градуса и потъна с носа напред към плочките на дъното.

Пико въздъхна. Харди се облегна с лакти на ръба на басейна.

— Липса на семейна структура — заяви Пико. — Заради това е така.

— Заради това е как? — Харди дишаше тежко.

— Не мисля, че тия същества имат кой знае какво желание за живот. Нали знаеш, зарязани още при самото раждане, оставени сами да се оправят. Вероятно се обръщат към наркотиците, движат се в лоша среда, ядат боклуци. Когато дойдат при нас, вече са обречени.

Харди кимна.

— Хубава теория.

Пико по долнището на водолазния си костюм, с огромното си шкембе, щръкнало напред подобно на тумор, седеше на ръба на басейна и отпиваше на малки глътки кафе с бренди. Харди бе излязъл

от водата. Акулата продължаваше да се поклаща, забила нос в дъното. Без да каже нищо, Пико подаде чашата си на Харди.

— Нещо не правим както трябва, Пик.

Пико кимна.

— Продължавай да разсъждаваш, Диз. Във вярна посока си.

— Все умират, нали?

— Мисля, че тази е умряла от свръхдоза. Вероятно венозно инжектирана. — Той сграбчи обратно чашата. — Шибани дрогирани акули!

— Липса на семейна структура — отвърна Харди.

— Да — Пико цамбурна вътре и се запъти към акулата. — Искаш ли да помогнеш да вдигнем този кучи син и да се поразходим из вътрешностите му? В името на науката, а?

Харди изпразни чашата с кафе на Пико, въздъхна и докара количката. Пико беше вързал едно въже около опашката на акулата и го бе провесил през макарата на тавана. Изведнъж опашката се разтресе и Пико отскочи назад като ужилен.

— Смахнатата акула е обхваната от конвулсии!

— Сигурен ли си, че е само конвулсия? — Харди не искаше да разрязва нещастното същество, ако още не беше умряло.

— Не е „ча-ча-ча“, Диз. Дърпай, ако обичаш!

Харди задърпа и акулата се показа от водата, бавно и тежко. Насочи я към количката. Изчака, докато Пико се измъкне от басейна.

— Спомних си едно стихотворение — каза Харди: — „Зиме и лете, пролет и есен, винаги, когато си гол, изглеждаш като топка за баскетбол.“

Без да му обръща внимание, Пико понечи да вземе чашата си с кафе.

— Трябва ли да търпя подобни обиди от някой, който ми изпива кафето?

— Кафе ли имаше?

— И малко бренди. Убива неприятния вкус.

Тръшнаха акулата по гръб. Пико отиде до кабинета си и миг по-късно излезе със скалпел в ръка. Направи прорез нагоре по търбуха на акулата, чак до хрилете и разтвори стомашната кухина. Отрязва парченце месо и го поднесе към Харди.

— Искаш ли малко суши^[1]?

Търбухът клокочеше. Харди се надвеси над количката, като внимаваше да не закрива светлината, докато Пико реже. Той пъхна ръце в корема и започна да вади разни неща: две или три малки рибки, дървена отломка, гумена топка, консервена кутия.

— Ядат боклуци — промърмори Лико.

— Остави храната настрани — отвърна Харди.

Пико отново се протегна и извади нещо, което приличаше на морска звезда. Той го вдигна нагоре и озадачено го заглежда.

— Какво е това? — попита Харди.

— Не знам. Прилича на... — После Пико изкрещя така, сякаш го беше ухапало, отскочи назад и хвърли нещото на пода.

Харди се приближи да го огледа.

Отчасти смляно и покрито със слуз, все още обаче можеше да се познае какво точно е било — човешка ръка, откъсната от китката, показалецът липсваше, а на кутрето имаше пръстен с морскозелен нефрит.

[1] Суши — традиционно японско ястие, приготвено от сварен ориз, водорасли, сурова риба и подправки. — Б.пр. ↑

Харди очакваше, че момчетата в синьо първи ще се появят на сцената. Вероятно щяха да се познават от „Шамрок“, където полицията се отбиваше достатъчно често, за да всява респект. Понякога в ирландския бар става малко напечено и не е зле силите на реда да се появяват от време навреме, за да напомнят на постоянните посетители, че трябва да се поддържа определен минимум благоприличие.

Близо девет години Харди бе работил като барман редовна смяна в „Литъл Шамрок“. Беше се върнал в прокуратурата едва преди четири месеца, след като се бе родила Ребека и двамата с Франи се бяха оженили.

Харди и някогашният му шеф, настоящ приятел, партньор и шурей, Моузес Макгайър бяха двете всяващи здрав разум ръце със сопата от кентъкийски ясен, която висеше зад бара под касата. Макгайър, доктор по философия, собственооръчно на два пъти беше изхвърлял хора през витрината на „Шамрок“. В повечето случаи насилственото излизане бе, по стар западен обичай, през люлеещите се двойни врати. Нито Харди, нито Моузес бързаха с гоненето — никой добър кръчмар не бързаше — но и двамата от време навреме бяха чувствали нужда от помощта на кварталните ченгета. „Шамрок“ не беше „място за ченгета“ и на момчетата от участъка им бе трудно да си поръчат нещо за пиене, ако се отбиеха в свободното си време.

Харди стоеше вътре във входа на Аквариума. Черно-бялата кола спря, прожекторът отгоре ѝ обходи внимателно фасадата на сградата. Беше 2:15 на едно тъмно като в рог утро, а от улицата до входа имаше двайсетметров зациментиран открит участък. Харди не ги винеше за предпазливостта. Излезе навън.

Заобиколиха отзад, зад аквариумите и влязоха във влажното преддверие. Окъпани в мъждивата зеленикава светлина, двете ченгета следваха Харди през гъргоренията и клокоченията на Аквариума. Наистина ги познаваше — Дан Соупър и Боби Варела, защитник и

нападател. Харди си помисли, че те тримата ставаха за парад: потриването на кожа, попляскването на кобур, тропота на тежки обувки, дрънченето на белезници и ключове — ченгетата не бяха облечени за засада. Това напомни на Харди за дните, които той самият бе прекарал в силите на реда, за това как двамата с Ейб Глицки обикаляха района си.

Тогава беше съвсем друг човек. Сега се чувстваше по-стар, почти покровителствено настроен към тези ченгета. Патрулирането бе началото.

Влязоха в онова, което Харди наричаше вестибюл. Пико си бе облякъл поло и спортно сако, при все че надолу още си беше по бански гащета. Той гледаше с празен поглед право напред, седнал на края на басейна до количката с акулата.

— Намери ли още нещо? — попита Харди.

Пико се надигна от ръба на басейна, като хвърли смразяващ поглед към Харди. След предисловието, Варела се приближи към ръката, която все още лежеше там, където Пико я бе захвърлил.

— На това ли ви прилича?

— Това е — отвърна Харди.

— Откъде взехте тази акула? — попита Соупър. — Хей, Боби! — Варела ръчкаше ръката с един молив. — Остави я, ако обичаш!

Пико разказа на Соупър как акулата се бе озовала в „Стейнхарт“. Соупър искаше да разбере името на лодката, на капитана, часа на улавянето, всичко. Харди се приближи до Варела, който продължаваше да стои приведен и се надвеси над него.

— Доста странно, а?

Варела погледна през рамо, изправи се.

— Никак дори, получаваме такива по три-четири пъти седмично.

— Чудя се дали човекът вече се е бил удавил?

Варела явно не можеше да откъсне очи от нещото.

— Дано. Как ти се струва да си още жив, а?

Соупър мина покрай тях и се запъти към кабинета на Пико, за да се обади по телефона. Пико се приближи.

— Ще извика хора от лабораторията. Изключено е отново да пипна дори с пръст нашия човек.

Варела потръпна.

— Не те виня — той се върна обратно при акулата и смело повдигна разреза по продължение на стомаха ѝ с молива си. — Не се вижда кой знае какво.

— Вътре има още — отвърна Пико. — Току-що бяхме започнали. Варела отстъпи назад.

— Дан е прав. Мисля, че просто ще трябва да изчакаме.

Харди се втренчи в ръката.

— Чудя се кой ли е бил? — въздъхна той.

— О, много скоро ще разберем — заяви Варела.

Пико се облегна на стената на басейна.

— Откъде си толкова сигурен? — попита той. — Всеки може да

е.

— Да, но имаме най-важната следа.

— И коя е тя? — попита Пико.

Харди се извърна.

— Нека да отгатна — обади се той. — Отпечатъци от пръсти.

Харди вдигна зачервените си по края очи от папката, която преглеждаше. Беше три и половина следобед и миналата нощ се бе оказала дълга, проточила се беше чак до изгрев-слънце. От „Стейнхарт“ той се бе прибрал с колата си до вкъщи, беше се преоблякъл в нов, кафеникав костюм, надникнал бе да види Франи, сгушена в леглото им, после Ребека, спяща в новата си стая — построена собственоръчно от него в задната част на къщата — и се бе отправил към центъра, където, на третия етаж в Съдебната палата на „Седма“ и „Браянт“, вече работеше като помощник областен прокурор.

Нещата не вървяха кой знае колко добре. Случаят, над който се бяхтеше сега, както и останалите, които напоследък бе водил, идваха от най-ниските стъпенки на криминалната стълбица. Този конкретно бе свързан с една проститутка, хваната от някакво ченге, играло си на шляещ се из „Юниън Скуеър“ турист. Момичето — Езми Айела — беше на двайсет и две, чернокожо, с две предишни присъди. Бяха я пуснали под гаранция срещу петстотин долара и вероятно дори и сега, докато Харди четеше, беше навън на лов за клиенти.

Чудеше се какъв смисъл имаше всичко това. Или пък опандизването на един общински служител, Дерек Греъм, който продавал марихуана на грамаж, за да си докарва по нещо допълнително. Харди се бе срещал с типове като Дерек в колежа и много малко от тях продължиха и станаха важни клечки в, да кажем, картела „Меделин“. Дерек имаше три деца, живееше в „Мишън“ и се опитваше да свърже двата края, така че жена му да може да си стои у дома с децата.

Само че сега работата на Харди се състоеше именно в това — сгащването на дребните престъпници, отрепките, онези, на които късметът им беше изневерил и глупаците. Нямаше нищо общо с възвишения драматизъм на престъплението, извършено под въздействие на силни страсти, с романтиката на големите сделки, станали жертва на измама, с красиви хора, които отчаяно отричат либидото си, алчността си, плиткоумието си. Не, това беше много по-

ниско от светлините на сценичните прожектори. Обитателите тук живееха на хлъзгавата граница на закона, подхлъзваха се върху нея, без дори да я видят, докато се опитваха да изкарат малко пари, да се сдобият с малко власт, да изпитат малко тръпка, може би дори само да се поотпуснат, да се позабавляват в една житейска история, която нямаше да стигне дори до светлините на рампата. В повечето случаи, помисли си Харди, тъжна история.

Вероятно, без да прецени реално нещата, той бе сметнал, че връщайки се отново на работа като помощник областен прокурор, няма да му се налага да се сблъсква отново с това ниво. Вече, в края на краищата, почти приближаваше четирийсетте и беше чиракувал в областната прокуратура преди десет години. Тогава, в началото, трябваше да се пребори с мисълта, дали той самият има моралното право да осъжда тъй наречените престъпления без жертва — проститутки, обикновени наркомани. Някъде в сърцето си вярваше, че тези престъпления не са толкова реални, колкото онези, които засягаха човешки същества. Беше склонен да приеме, че ако пълнолетни хора искат да се изучат или да се пореят из висините, или да умрат, скачайки от моста „Голдън Гейт“, обществото трябва да ги остави да го направят. Бог му беше свидетел, че имаше достатъчно наистина лоши неща, които да се оправят. Защо да се губи време с такива дреболии?

Знаеше, че не това е правилният подход. Работата му беше да осъжда хора, нарушили закона. Дали бяха извършили нещо, което той смяташе за престъпление, бе спорно.

Беше и новоназначен, взет единствено, защото все още му бяха останали няколко приятели, като например помощник главния прокурор Арт Драйсдейл. Освен това подозираше, макар да не знаеше със сигурност, че бившият му тъст, съдия във Върховния съд, Анди Фаулър, също бе казал няколко добри думи за него.

Не беше упражнявал активно право от десет години. Работил бе като барман, продължаваше все още да бъде съсобственик в „Шамрок“ и всъщност не можеше да очаква хора, направили кариера в криминалното право, да отстъпват встрани, за да може новодошлият да прибира горещите дела.

Разбира се, дори и да се занимаваше с убийства — забавната страна на нещата — болшинството от тях бяха дела „без човешки жертви“. Един твърде уместен термин. Отрепки се избиваха помежду

си за неща, които биха могли да се нарекат смехотворни — те и си бяха смехотворни, — ако не се оказваха с толкова трагични последствия.

Сутринта Харди бе заварил Арни Тиано и Елизабет Пулиъс да се превиват от смях в коридора:

— ... и този нещастен кучи син, жертвата, Лайън, се опитва да сложи някакви джанти на онази кола, всичко става посред бял ден. Колата си е негова. Червена, стар форд. Извършителят, Джърмейн, го вижда, излиза навън и го пита какво си мисли, че прави, като бърника из неговата, т.е. на Джърмейн, кола, която обаче всъщност е паркирана зад ъгъла. Явно много си е приличала с колата на Лайън. Същият модел, червена и изобщо. Но Джърмейн се е наквасил до козирката и не вижда добре, а Лайън му отвърща, я чупката, това си е моята кола, което си е и така. Обаче Джърмейн влиза вътре и излиза с пистолет, а Лайън го пита: „Кво бе, да не би да ме гръмнеш?“ Джърмейн му отвърща: „Да“ и му пуска четири куршума.

Пулиъс вие:

— А стига бе!

— Кълна се в Бога, искам да кажа, десетина свидетели висят на тротоара, обаче онзи тип просто гръмва Лайън, прибра се и си ляга да подремне, което и правеше, когато пристигнахме там.

И двамата, и Елизабет и Арни се смеят, смеят, смеят.

Но беше по-добре от това да си барман.

Не, че в последното имаше нещо лошо. Работата зад бара означаваше живот без усложнения и стресови ситуации. Гордееше се с начина, по който смесваше напитките, сприятеляваше се с всички, движеше се като насън.

После изведнъж това вече не му беше достатъчно. Изобщо не му беше достатъчно. След като наруши ежедневието си веднъж, опитвайки се да помогне на семейство Кокрън и втори път, опитвайки се да спаси собствения си живот, той осъзна, че се е променил. Оцеляването не беше достатъчно. Беше се влюбил. Новата му жена сега имаше дете, към което той се отнасяше като към свое, нищо, че не беше.

Той отново имаше бъдеще, а не поредица от дни с полузамаяна от бира глава. Изненада се колко приятно бе усещането.

Времето зад бара започна да му тежи. Редовните клиенти, свалките, глупавите ирландски сбивания заради игра на стрелички или заради това дали Джеймсън бил по-добър от онзи протестантски пикльо Бушмилс. Все едно и също, едно и също, пиянски спорове, натоварени с дълбокомислие, което никога не издържаше критичния анализ на следващия изгрев.

Затова, обратно към закона, към истинската работа, към нещо, което искаше да подхожда на новия живот, който градеше.

А и Франи отново беше бременна.

„Съдебна медицина“ беше в същата сграда, в която работеше и Харди, на партера. За да се вкарват количките с трупове, имаше удобен вход откъм паркинга. Зяпачите можеха да влизат, без да бъдат претърсвани, без да минават през детекторите на задния вход на Съдебната палата.

Харди седеше на един от жълтите пластмасови столове в преддверието. Беше четири и половина, а той трябваше да се срещне с адвоката на Езми в пет в неговия офис, така че си пое дълбоко въздух и реши да отиде и да провери за ръката.

Мъжът зад гишето бе едно от онези редки чудеса в сферата на обслужването. На около двайсет и пет години, Сиксто носеше връзка и спортен панталон, решише косата си, говореше английски любезно и с учудваща граматическа педантичност. Истинско чудо.

— Не мисля, че са открили нещо, г-н Харди — каза той. — Не беше добър ден. Понеделниците никога не са.

— Натрупа се работа от събота и неделя ли?

Сиксто кимна.

— Две убийства. А и това отвратително нещо. Какво им става на хората? — на това нямаше как да се отговори, а и Сиксто не очакваше отговор. — Така че, съмнявам се, че са стигнали до ръката, но ще ви държа в течение, става ли? Ще ви се обадя.

Харди му поблагодари и стана. Навън, в юнската мъгла, се спря, за да огледа паркинга — магистралата препречваше хоризонта отдясно, започваше да звучи като пиков час. Към него, откъм задната врата, се приближаваха детектив Ейб Глицки и помощник главният прокурор Арт Драйсдейл.

— Момчета — кимна им Харди.

Момчетата не бяха в настроение. Докато се приближаваха към него, Драйсдейл изсумтя:

— Не ни се говори.

— За ръката ли?

Глицки, толкова огромен, черен и злобен на вид, колкото приятен от своя страна изглеждаше дългия като върлина, бял Драйсдейл, отсече:

— Каква ръка? — Той се пресегна зад Харди и дръпна вратата.

— Не ни се говори — повтори Драйсдейл.

Влязоха през вратата.

— Точно това ми харесва — подвижна Харди. — Свободният и лесен приток на информация, сърдечния обмен на идеи...

Вратата се затръшна под носа му, Харди постоя за миг, повдигна рамене и се качи нагоре, за да се срещне с адвоката на Езми.

Арън Иънс кръстоса лъснатите си с плюнка обувки върху доста изпомачканите панталони, като изложи на показ малко от червения жартиер по средата на прасеца си, който придържаше черните му чорапи. На Харди му хрумна, че Иънс може да е и сводник на Езми, нищо че беше неин адвокат. Мразеше сводниците.

— Струва ми се, че основният проблем тук са предишните присъди — каза Харди. — Езми явно не разбира от предупреждение.

Иънс се облегна на задните крака на стола срещу бюрото на Харди. Дръпна маншета на панталоните си надолу, за да прикрие смущаващия жартиер. Адвокатът имаше широко, жизнерадостно, тъмно черно лице, високо чело, орлов нос, правата му коса бе започнала леко да се прошарва. Все още се усещаше следа от измамлив английски акцент с неизвестен произход.

— Тя е работещо момиче, г-н Харди, ние и двамата знаем, че можете да я арестувате през ден и въпреки това тя ще продължава да излиза на улицата, веднага щом я пуснат.

— Не и ако е в затвора, тогава няма.

Иънс извъртя очи, но бързо, като реши да не се превзема много-много.

— В затвора ли?

— Тук имаме углавна кражба в големи размери. Четиристотин и шестнайсет долара. Това означава затвор.

Иънс отново се наведе напред, с лакти върху коленете си.

— Г-н Харди, и двамата знаем, че никой съдия не желае подобни обвинения да стигат до съда. Графиците ужасно се задръстват. А и

също така връзва главния ви свидетел за един цял ден, дори два, откъсва го от улицата и каква полза от него тогава? Ако започнете да давате всички тези хора на съд... е, знаете го толкова добре, колкото и аз.

Харди започваше малко да се отегчава от урока по гражданственост. Той запрелиства папката пред себе си, като се преструваше, че чете.

— Предложението — заяви той, — е условна присъда, деветдесет дни затвор или пет хиляди долара глоба.

— Сериозно ли говорите?

Харди кимна.

— Да.

— Това някаква нова политика ли е?

Харди поклати глава.

— Откъде клиентката ми ще намери пет хиляди долара? Да не мислите, че щом излезе, ще си намери работа като машинописка някъде? Или ще иде да работи в „Макдоналдс“? Няма да го направи. Тя няма никаква квалификация, г-н Харди. Знаете какво ще направи, нали? Ще трябва да си дига краката в продължение на месец, за да изкара толкова пари? Това ли искате?

— Сигурен съм, че само за две секунди и половина сводникът ѝ може да ѝ даде парите. Но тя не иска да говори за сводника си. Твърди, че нямала сводник. Така че, питам се аз, как можем да докопаме този сводник и да затворим заведението му?

Иънс си пое дълбоко въздух.

— Знаете ли, г-н Харди, повечето от тези сводници не са цвете за мирисане, гарантирам ви го, но те осигуряват защита на момичетата си, аборти, ако стане нужда, неща от сорта.

— Поддържат производителността на собствеността си. Проста работа.

— Знаете ли колко време ще просъществува на улицата само момиче?

— Искате да ми кажете, че сводниците са достопочтени граждани, така ли?

Иънс вдигна длани нагоре.

— Осигуряват услуга.

Харди се наведе напред с преплетени пръсти и ръце върху бюрото.

— Онова, което правят, г-н Иънс, онова, което сводниците правят — той направи пауза, — както и двамата с вас знаем, е да взимат тези невежи, бедни, изстрадали, наистина безпомощни жени и да ги държат в подчинение, дрогирани и с вдигнати крака, докато на два̀йсет и пет не започнат да изглеждат съвсем изхабени. След което продължителността на живота им, поради спринцовките и болестите и най-вече заради това, че биват смазвани от бой, е около шест месеца. — Харди си пое въздух, за да се успокои. — Така че, може би, тези пет хиляди ще накарат Езми да реши да издаде сводника си и тогава, може би, аз ще мога малко да се позабавлявам.

Иънс кимна. Разкръстоса краката си, изправи се и протегна ръка през бюрото. Харди, изненадан, се изправи, поколеба се, после реши да я стисне.

— Ще предам предложението ви на клиентката си — заяви Иънс.

Той се спря на вратата, извърна се, вдигна пръст, за да направи забележка, после реши да си премълчи и изчезна по коридора.

„При Лу Гърка“ беше ресторант и място за по чашка на ченгета и прокурори, намираще се от отсрещната страна на Съдебната палата. Лу беше женен за китайка, която се занимаваше с готвенето, така че тук се предлагаше едно еkleктично меню от яйчени топчици, шоу мейн, шиш кебап, пилаф, зелева чорба, баклава и курабийки с късметчета. От време на време специалитетът на Лу беше нещо подобно на Кънг Рао джоб или дюнер.

Имаше два бара, на предната и на задната стена, без маси. Сега, в пет и половина, врявата беше оглушителна. По средата на помещението се провеждаше състезание по канадска борба, два̀йсетина или трийсетина ченгета крещяха и се опитваха да се включат в залагането.

Драйсдейл и Глицки се бяха надвесили над един стар пинг-понг автомат до задния вход. Харди си запробива път през тълпата. Драйсдейл водеше с осем на шест. Нито единият, нито другият погледнаха нагоре.

— Бау! — каза Харди.

Глицки вдигна поглед за миг и това беше достатъчно, за да мине светлата точка покрай него.

— По дяволите!

— Девет на шест — заяви Драйсдейл. — Трябва да внимаваш.

— Продължавай да играеш — изсумтя Глицки.

Харди наблюдаваше как светлинната точка се движи напред-назад. И двамата бяха добри, играеха на майсторско равнище и светлинната точка наистина се движеше. Харди се запъти към бара, като си пробиваше път с лакти, поръча си голяма чаша сок от боровинки с много лед.

Върна се при масата за пинг-понг, Глицки гледаше сърдито като победен. Драйсдейл седеше облегнат назад на стола си, с кръстосани крака и се наслаждаваше на бирата си. Харди приклепна, за да провери крайния резултат: единайсет на шест.

— Дължиш ми петачка — каза му Глицки.

Драйсдейл отпи от бирата си.

— Така и така никога нямаше да ме бие. На твое място не бих му я дал.

— Може ли да поговорим за ръката?

— Каква ръка?

Харди погледна към Драйсдейл.

— Каква ръка ли пита?

Драйсдейл разказа на Ейб, който бе прекарал целия ден да разпитва членовете от семейството на един убит старец. За него ръката не беше най-завладяващата тема за деня.

— Е, кой е? — попита Глицки, когато Драйсдейл свърши.

Драйсдейл повдигна рамене.

— Някакъв мъж — отвърна той. После, към Харди. — За какво има да говорим?

— Ами ако е бил убит?

— Е, и?

— Мислиш, че е бил убит ли? — попита Глицки.

— Мисля, че най-малкото е мъртъв. Как е стигнал дотам, не знам. Съмнявам се, че изобщо ще чуем нещо повече.

— Онзи ден чух една нова песен — пошегува се Глицки.

Харди се обърна към Драйсдейл.

— Реших, че от експертизата може да са открили нещо.

Драйсдейл се намръщи:

— Съмнявам се, че изобщо са я погледнали.

— Звучеше като Гарт Брукс, но може да беше и Мъри Хагард.

Повечето от тези кънтри певци ми звучат еднакво.

Харди схруска леда.

— Добре, но ако се окаже убийство, нямам нищо против да се заема със случая.

— Много малко вероятно е да е убийство — отвърна Драйсдейл.

— Човекът може да се е удавил, кой знае какво му се е случило.

— Знам. Просто исках да си кажа.

Драйсдейл обмисляше предложението.

— Не си имал още убийство, нали, Диз?

Харди поклати глава.

— Не точно.

— Въпреки, че може да беше и Ранди Травис — продължаваше Глицки. — Понякога, когато пее ниско, звучи точно като Хаг.

Явно Драйсдейл се замисли сериозно за миг. Глицки си тананикаше първите няколко такта от въпросната песен. Накрая Драйсдейл погледна към последния пръст бира, останала в чашата и го ликвидира.

— Звучи справедливо — каза той на Харди. — Ти я откри. Ако е убийство, делото е твое.

Глицки спря да си тананика.

— Настъпва великият момент за Харди — намеси се той, възвръщайки привичния си ентузиазъм.

Харди бръкна в джоба си и пусна няколко монети по петдесет цента в автомата отпред.

— Изиграйте още една игра — обърна се той към Драйсдейл — и този път го остави да спечели.

Харди седеше на индианската рогозка на пода във всекидневната, в предната част на къщата си. Осиновената му дъщеря Ребека лежеше в скута му, малката ѝ ръчичка опипваше копчетата на ризата му. В камината горяха дъбови цепеници. Навън пашкулът от мъгла, който бе обгърнал къщата, постепенно се смрачаваше. Навътре,

откъм кухнята, се чуваше как Франи си тананика, докато мие чиниите от вечерята.

Тази стая, както и останалото от къщата, се промени с идването на Франи. Преди Харди живееше най-вече в задните помещения — кухнята, спалнята, кабинета. Къщата му беше в стар викториански стил, с общ коридор към стаите, всекидневна отпред, трапезария, после малко мокро помещение, всички с врати отдясно към дълъг коридор, който свършваше при кухнята.

Докато Харди беше проектирал и построил стаята за Ребека отзад, Франи боядиса и залепи тапети в стаите отпред. Беше освежила всичко в бяло, с леки акценти на пепел от рози. Нещата на Харди на морска тематика, все едно какви, бяха изхвърлени в кабинета му. Сега на полицата над камината, вместо прашния стар бодливец, имаше изящен керван слонове от духано венецианско стъкло. Един окачен в рамка плакат на Да Винчи и една скица на коне украсяваха стената вляво от камината. На дясната Франи бе запълнила вградената библиотека с издания с твърди корици от кабинета на Харди — Барбара Тъчмън, събраните съчинения на Уомбо, повечето на Стайнбек, Маркес, Джек Лондон. Четири нови лампи изпълваха ъглите със светлина.

Харди оглеждаше всичко това — растенията, тъмния блясък на направените от черешово дърво мебели в трапезарията, малкото си момиченце. Изглеждаше му почти невъзможно, че сега всичко е толкова уютно, толкова на място. Франи влезе през трапезарията и застана облегната на касата на вратата. Дългата ѝ червеникава коса проблясваше на светлината на пламъците. Беше облечена в джинси, горнище на анцуг, бели „Рийбок“.

— Бяхте толкова тихи — каза тя.

Харди постави длан върху коремчето на Ребека, усети как тупка сърцето ѝ.

Не мисля, че докато работех като барман, някога съм си бил у дома по това време на вечерта.

— Липсва ли ти?

— Барът ли? — Той поклати глава. — Не. Странно. Мислех си, че съм се пристрастил към него — нали знаеш, глъчката и изпълненията. Сега си седя тук, огънят пращи и това ми стига.

Тя се приближи и седна по турски срещу него. Прокара пръст нагоре по крачето на дъщеря си.

— Не си ли уморен? Спа ли изобщо снощи?

Харди повдигна рамене.

— Както казва г-н Зевън, ще спя, когато умра.

На Франи не ѝ харесваха подобни приказки. Истинският баща на Ребека, Еди Кокрън — съпругът на Франи — беше убит преди близо две години.

Харди го усети. Той постави ръката си върху нейната.

— В интерес на истината, зверски съм уморен.

Точно, когато Франи се изправи, за да дръпне завесите на еркерния прозорец, на вратата се позвъни.

— Нищо не искаме — предупреди я Харди.

— Знам — Франи се запъти към вратата.

Джеф Елиът подушваше новината, още щом я зърнеше и ако една човешка ръка, открита в стомаха на акула не заслужаваше повече от няколко реда на задната страница, той щеше да си изяде журналистическата карта.

Знаеше, че болшинството от повечето големи истории за афери — „Уотъргейт“, Спестовна каса „Линкълн“, „Пит Роуз“ — бяха започнали като мънички капчици в огромното море от информация, което се изливаше във вестниците ежедневно. И онова, което караше тези капчици да се превърнат в струя, а струята да прелее в поток, бяха репортерите, които гледаха на новините като на канава. Появяваха се новини, разбира се, но него го вълнуваше онова, което правеше от новината истинска история. Не можеш да си съчиняваш, но можеш да възпроизведеш интерес, гледна точка, интрига. Точно това правеше добрият репортер. И Джеф знаеше, че дарба не му липсва — шефовете му просто още не я бяха забелязали.

Така че нещата за него не се движеха толкова бързо, колкото се бе надявал. В колежа в Уисконсин той бе редактор на вестника, после три години в акрънския „Клериън“ и накрая големия му пробив в „Сан Франциско Кроникъл“. Но в продължение на седем месеца се бе движил само по инерция и бе удивен, че дори тук, в големия град,

толкова малко от онова, което излизаше в полицейските бюлетини, беше дори някак смътно заинтригуващо.

Именно това правеше той — най-мръсната работа — душеше, преглеждаше полицейските бюлетини, търсеше уводната статия, нещо потресаващо, някакъв истински материал. И ето, днес, най-последно, ръката.

Той подпря патериците си на касата на вратата, за да натисне звънеца. Почти веднага тя се отвори пред една много красива червенокоса жена, облечена с горнище на анцуг. Къщата миришеше на дъбови цепеници и препечен хляб. Той пусна в ход усмивката си на бездомно дете.

— Съжалявам, че ви безпокоя — каза, — но тук ли живее Дизмъс Харди? Аз съм Джеф Елиът от „Кроникъл“ и просто бих искал да му задам няколко въпроса.

— Интересно, че питате за това — каза Харди. — Бе предоставено на следствието едва днес.

— Какво бе предоставено, за убийство ли става въпрос?

Бяха се преместили в трапезарията и Франи бе наляла бира на два пласта — черна и от консерва — „Гинес“ и светла — за съпруга си. Репортерът, който беше просто едно дете с два сакати крака, поиска кафе. Франи, бременна, си наля чаша вода и седна тихо — да приспи Ребека и да слуша.

— Ами, твърде възможно е, че който и да е бил, най-вероятно е умрял наскоро. Може да е било и обикновено удавяне, но трябва да вземем под внимание и факта някой да го е убил и да го е хвърлил в океана.

Репортерът беше поставил диктофона си на масата между тях.

— Но — продължи Харди, — все още не знаем нищо със сигурност. Не вярвам, че медицинската експертиза дори е имала възможност да погледне ръката. Поне не бяха до момента, когато си тръгнах от работа.

— Това нормално ли е?

— Ами ако имахме труп, вече щеше да е направено нещо, сигурен съм. Но все още не разполагаме с нищо от отдел „Изчезнали“, поне досега. Уверен съм, че се търси съдействието и на другите

компетентни органи — Харди повдигна рамене. — Следствието работи, това е всичко. Ще се стигне и до версията за убийство.

Франи бе приспала Ребека и отиде в задната част на къщата да сложи спящото дете да си легне. Когато се върна, Дизмъс бе изпил бирата си и тя можеше да познае по погледа му, че умира за сън. В края на краищата, не беше мигвал от два дена.

Говореха за това как Пико Моралес извадил ръката в Аквариума. Франи застана зад Дизмъс, започна да разтрива раменете му и се изкашля:

— Страхувам се, че тази пресконференция ще трябва да приключва. Тук имам един уморен съпруг, който се прави прекалено много на мъж, за да си го признае.

— О, Боже! — Джеф Елиът си погледна часовника, изключи касетофончето. — Съжалявам, нямах намерение да ви задържам. А пък и трябва да напиша и вкарам в компютъра този материал.

— Страхувам се, че новината едва ли става за материал.

— Не знам. Просто имам някакво предчувствие по отношение на това. Ръката все пак е нечия.

Харди кимна.

— Имате ли визитна картичка? Ще ви уведомя, ако открием нещо.

„ОБЛАСТЕН ПРОКУРОР НАРИЧА МИСТЕРИОЗНАТА РЪКА «УБИЙСТВО»

от Джефри Елиът, репортер на «Кроникъл»

Помощник областен прокурор сподели снощи, че ужасяващата находка от неделя на човешка ръка с пръстен с нефрит е убийство.

Ръката беше открита в корема на огромна бяла акула — същата като в «Челюсти», — доставена жива в аквариума «Стейнхарт» през празниците.

Помощник областният прокурор Дизмъс Харди, който по стечение на обстоятелствата се намирал в аквариума, когато била открита ръката, каза, че областната прокуратура проучва случая. «Някой е убил този мъж и го е хвърлил в океана» — твърди Харди.

До настоящия момент жертвата не е идентифицирана. Харди призна, че се търси съдействието и на другите компетентни органи в околността.

Въпреки, че медицинската експертиза все още не е извършила никакви изследвания върху ръката, Харди изглеждаше уверен, че жертвата скоро ще бъде идентифицирана и ще бъде започнато разследване за евентуално убийство.

Следствието работи — каза Харди. — Ще се стигне и до версията за убийство.“

На петдесет и две години Кристофър Док беше първият афроамериканец избран някога за областен прокурор на града и областта Сан Франциско. Док смяташе, че работата му основно се състои във възвишената сфера на политиката. Например, опитваше се с всички сили да прокара смъртното наказание. Решаваше дали да се предприемат енергични мерки за съдебното преследване на графитите,

на хомосексуалните събирания в предградието „Мишън“; сътрудничесе си с полицейския участък за координиране действията на силите за борба с масовата престъпност. Присъстваше на много обяди, държеше речи както в града, така и из щата върху въпросите, свързани с правораздаването.

Дългогодишен съратник на Док и негов най-добър приятел (до степента, до която беше възможно да имаш такъв) бе Арт Драйсдейл, на когото Лок бе поверил голяма част от ежедневното ръководство на прокуратурата. Арт бе честен и непоколебим, прекалено откровен, за да му бъде политически съперник, добър администратор и дори още по-добър юрист. Последното нещо, за което Док имаше време или с което искаше да се занимава, бе да се разправя с подчинените си.

Но ето че беше тук, във вторник сутринта да чака пристигането на Дизмъс Харди — от четири месеца в прокуратурата. Досието на Харди лежеше до броя от „Кроникъл“, разлистено на бюрото пред него.

На Док статията не му се стори нищо особено, но явно се бе оказала достатъчна, за да предизвика обаждането на някакъв лейтенант от отдел „Убийства“ до самия шеф на полицията, Дан Ригби, който на свой ред я бе сметнал за достатъчно важна, за да обезпокои Док в дома му, преди още да си беше изпил кафето. Петнайсет минути по-късно телефонът отново бе иззвънял, този път беше Джон Страут, шефът на медицинската експертиза, за да го попита каква, по дяволите, е тази история за убийство.

Драйсдейл си беше помислил, че просто ще изтича до долу и ще каже на Харди да си затваря устата, но Док бе обещал на Ригби, че лично ще се заеме с въпроса, така че ето го тук.

Дороти натисна интеркома и миг по-късно Харди влезе. Док си го спомняше. Беше го приветствал в отдела — формалност, която педантично спазваше. Тогава Док се бе почудил как Драйсдейл бе намерил свободно място за бял.

Във всеки случай Харди не беше някой младок. За втори път работеше в прокуратурата. Трябваше да е по-наясно с нещата.

— Не сядай, Харди. Няма да те задържам — Док запрелиства набързо досието му. Без да вдига поглед, каза: — Както виждам, имаш седемнайсет специално назначени предварителни изслушвания.

— Да, сър, горе-долу толкова.

— Точно толкова са, според досието ти. Пропускам ли някое?

— Не съм ги броил.

— Може би не заслужава да си губиш времето с предварителните изслушвания.

Харди стоеше в класическа стойка „свободно“.

— Заради статията е — не беше въпрос.

— Точно така. Заради статията.

— Цитатът е въвн от контекста.

— Непрекъснато се случва. Чудя се защо си сметнал за уместно изобщо да обсъждаш въпроса с пресата.

— Аз намерих ръката. Помислих, че репортерът проявява чисто човешки интерес.

— Явно си сбъркал. Изглежда, че си се поизсилил.

— Да, сър, така изглежда.

— Затова инструктирах г-н Драйсдейл да ти препрати повече предварителни изслушвания. За нас е важно прокурорите ни да работят върху делата, които са им възложени, ясно ли е?

— Да, сър.

— И г-н Драйсдейл е този, който има грижа за възлагането им.

— Да, сър.

— Би била добра политика и добра привичка за теб самия, ако предхождаш всякакви коментари, които някога правиш пред репортер, с думите: „Изявлението е неофициално“. Разбра ли?

Харди кимаше и се съгласяваше, докато не го освободиха.

При все, че Харди не го харесваше, Арън Иънс беше свестен, дори многоуважаван адвокат. В отговор на онова, което бе приел като възмутително предложение от страна на Харди, той беше подал иск да се явят пред съдия от Върховния съд, вместо пред общински, още преди самото предварително изслушване, на което трябваше да се реши дали предложението на Харди ще остане в сила. От любезност, Харди се бе съгласил с иска.

Сега се намираха в съдебната зала на съдия Анди Фаулър и Езми Айела стоеше на подсъдимата скамейка до Арън Иънс. Беше облечена в опъната по тялото синя ластична рокля, която започваше сантиметри над зърната на гърдите ѝ и свършваше четири пръста под чатала ѝ.

Косата ѝ беше изправена и боядисана в червеникав оттенък, който не се срещаше никъде в природата.

— Г-це Айела — казваше съдията, — фактите по това дело изглежда сами говорят за себе си, но преди да се произнеса, искам да чуя от вас самата, че вие лично не сте заинтересувана дали кражбата в особено големи размери, в която сте обвинена, ще бъде сведена от углавно престъпление до простъпка.

Езми стоеше мълчаливо с ръка на устата.

— Г-це Айела!

— Не мислех, че ѝ задавате въпрос, ваша светлост.

Фаулър се обърна към Арън Иънс, хвърли поглед и към Дизмъс Харди, който стоеше отдясно на Иънс, после отново продължи, като погледна право към Езми.

— Г-це Айела, съдът ви нарежда да говорите. Чувате ли ме ясно? Жената кимна.

— Ако обичате, бихте ли използвали думи? Ясно ли ме чувате?

— Да, сър.

— Ваша светлост, клиентката ми...

Фаулър вдигна длан нагоре.

— Г-н Иънс, говоря директно с вашата клиентка, ясно ли е? — без да чака отговор, съдията продължи: — Сега, г-це Айела, положението ви не е за завиждане. Трябва да ви кажа, че обвинението в кражба в големи размери е нещо много сериозно. Ако ви осъдят, няма да се разминете само с глоба, има вероятност, доста голяма вероятност — да отидете в затвора. Разбирате ли?

Ръката се отдръпна от устата ѝ.

— Да, сър.

— Това не ви ли интересува?

Тя повдигна рамене.

— Няма значение.

— Няма значение дали ще отидете в затвора, така ли?

Езми отново повдигна рамене.

Фаулър погледна към Харди. Явно, нямаше значение. Назиданията, споренето или заплашването нямаше да променят нищо. Очите на съдията обходиха дъното на залата за миг, после той удари с чукчето си. Даде знак на Харди да го последва в кабинета му.

— Съдът се оттегля за малко.

— Няма никаква надежда — заяви съдията. Подобно изявление беше толкова нетипично за Андрю Брайън Фаулър, че Харди не можа веднага да отговори. У съдията нямаше нищо, което да подсказваше, че изобщо би могъл да си помисли, че няма никаква надежда. Изглеждаше, както винаги, великолепно. Гъстата му черна коса беше осеяна с достатъчно бели коси, за да внушава мъдрост, но не за сметка на напреднала възраст. Като младеж бе позирал за каталога „Сиърс“ и загорялото му лице все още носеше онези чудесни, типично американски черти. Сиво-синкавите му очи бяха проницателни, брадичката силна, зъбите свършени, носът правилен.

Ръчно ушитата широка синя риза на Анди нямаше нито една гънка, дори и под тогата, а златните копчета за ръкавели, с изработените по поръчка инициали „А.Б.Ф.“, създаваха подходящото за един съдия впечатление.

Копчетата за ръкавели често се виждаха, докато Фаулър седеше зад банката с разперени върху устните си пръсти и слушаше нечии прения — които след това си спомняше почти дословно. Копчетата за ръкавели допринасяха за онова, което римляните наричаха *gravitas* — тежест — почти неподлежащото на описание качество, което придаваше на действията и решенията на един човек значимост. На съдийското място негова светлост Анди Фаулър притежаваше тежест, и то голяма.

Тук, в кабинета му или в дома му, беше по-различно, но не кой знае колко. В къщи Харди се подвизаваше по джинси и горнище на анцуг — по времето, когато беше барман, се чувстваше удобно с маратонки, стари рипсени панталони и тениска. Докато сега, в един от трите си нови костюма, Харди усещаше възела на вратовръзката на адамовата си ябълка. Анди, точно обратното, пристигаше на неделно барбекю в изгладени с ръб такива панталони, кожени мокасини с пискюли, официална риза и блейзер, понякога дори с вратовръзка. Когато Анди играеше тенис, което той правеше добре и често в „Олимпик Клъб“, той се обличаше изцяло в бяло. Харди предполагаше, че спи с шита по поръчка пижама и си слага халат и пантофи, докато си пие кафето сам в кухнята.

Харди взе преспатието от бюрото му. Съдия Фаулър се извърна към него.

— Не искам да ти причинявам това, но дори и без сътрудничеството на това момиче, не можем да продължаваме с тази углавна кражба в големи размери.

— Не можем ли? Защо?

— Защото подобен род клопки не минават пред мен, Диз. Крис Лок го знае. И Арт Драйсдейл го знае. Не мога да разбера защо продължават да преpraщат тия нещастници към Върховния съд.

Съдията започваше да се ползва с все по-лоша и по-лоша слава из Палатата заради възгледите си относно принудителните показания. Неговата популярност, някога твърде голяма, беше накърнена от това, но той беше против да се пращат на топло хора за престъпления, които смяташе, че не биха извършили без натиск от страна на полицията.

— Жената — продължи той, — си хваща клиент на „Юниън Скуеър“, и двамата отиват в хотелската му стая. Телевизорът в стаята, за най-голяма изненада, всъщност се оказва видео камера и когато нашето момче излиза от стаята, за да отиде до банята, ние се сдобиваме с чудесно филмче с Езми Айела, заснета как прибира портфейла му, в който случайно има точно толкова долара, колкото да се образува дело, за както законът го нарича кражба в големи размери — той поклати глава с отвращение. — Понеже те обичам, както току-що видях, блъфирах. Кой знае, може да издаде сводника си. Но тя няма да го направи по никакъв начин. Така че това си става отново онова, което си е в действителност — подлежаща на наказание проституция, която не би трябвало да се разглежда в моята зала.

— Но тя наистина е откраднала парите, Анди.

— Диз, те всичките крадат. Защо, преди всичко, мислиш, че проституцията е незаконна?

— Значи просто да я глобим и да забравим?

Раменете на Фаулър увиснаха.

— Всеки Божи ден ние ги глобяваме и ги забравяме. Просто няма никаква надежда — повтори той.

Тежестта и равновесието на преспатието действаше невероятно добре. Харди седна, продължавайки да го държи, като го прехвърляше ту в едната, ту в другата си ръка. Съдията се отправи към един от двата прозореца зад бюрото и кръстоса ръце зад гърба си.

Харди се изправи, постави преспапието обратно на мястото му и се приближи до мъжа, бил негов тъст в продължение на пет години.

— Анди, добре ли си?

Съдията въздъхна.

— Естествено, добре съм — той бързо възвърна усмивката си. — Ето.

Фаулър не каза нищо повече за това, защо няма никаква надежда, но ако в момента не му се говореше, Харди нямаше да настоява.

— Ами следващия път какво ще правим с Езми Айела? Никога ли няма да я осъдим?

Съдията бе зареял поглед навън през мръсния прозорец.

— Да я поправим, искаш да кажеш? — смехът му беше по-скоро горчиво сумтене. Фаулър раздели щорите на прозореца, сякаш търсеше нещо. Когато не го откри, той се върна отново зад бюрото си, в червеното кожено кресло. — Момиче като Езми, всички момичета като Езми, проституират, защото за тях нищо няма значение. Техният сводник е и техен баща. Той ги бие и спи с тях.

— Мислиш, че бащата на Езми е спял с нея?

Сега пък Фаулър се пресегна към преспапието и кимна.

— Или брат ѝ, или чичо ѝ, или всички заедно. Жените в занаята, всички те са пречупени още у дома. И обратното, ако баща им ги е чукал, дори и да не се захванат изцяло с това, те го правят един-два пъти. Евтина психология, но я има в биографията на всички.

Харди знаеше, че е истина. Спомни си интервюто, което бе чел, в което някакъв репортер бе питал една проститутка, дали е била малтретирана като дете. И жената се бе разсмяла. Това беше отговорът ѝ — смях, че онзи е бил толкова тъп, та изобщо да ѝ задава подобен въпрос. „Сладурче — бе отговорила тя, — не «малтретирана». Чукана, удряна, смазвана от бой и така е с всички, които познавам. Всяко едно момиче от занаята.“

— Значи няма никаква надежда — каза Харди.

— Не бих се залъгвал напразно — съдията разсеяно стисна преспапието в ръка и го стовари с глух удар върху бюрото.

Измина една минута, Фаулър продължаваше да потропва с преспапието по плота. После, сякаш бяха говорили за това през цялото време, добави:

— Да, май че нещо ме гризе отвътре — той остави нефрита и се завъртя в креслото. — Не съм същият, Диз. Чувствам се като стар часовник, на който се е скъсала пружината.

— Откога не си си взимал отпуска?

Фаулър изсумтя.

— Истинска отпуска ли? От миналата година, август. Но прекарах съботата и неделята в Сиера, навъртях няколко километра на туристическите обувки, нямаше жива душа — Фаулър остави преспапието. — Ето ме пак сред цивилизацията и ходенето явно не ми е помогнало кой знае колко.

Харди кимна и отвърна:

— Преди няколко години се чувствах по същия начин, заряхах пиенето, хванах самолета и прекарах две седмици в Кабо.

— Това накара ли те да се почувстваш по-добре?

— Не, изобщо.

Фаулър се усмихна.

— Е, много ме ободри. Благодаря ти.

— Минава, все пак. Появяват се други неща.

— Да, знам. Единственият проблем е, че животът продължава да си тече, докато чакаш тези други неща — изведнъж, почти рязко, съдията се изправи. — О, чуй ме само. Моментна депресия и негова светлост го избива на сълзлива сантименталност.

— На негова светлост е позволено да изпада в депресия, както и на всички останали. Излизаш ли изобщо? Забавляваш ли се? Искаш ли да наминеш да видиш новото ми семейство, да вечеряме заедно?

— Не мисля, Диз, но благодаря. Винаги ще продължавам да си те представям с Джейн, да си мисля за това, което можеше да бъде — първият брак на Харди с дъщерята на съдията беше приключил с развод. — Ако обаче ти се играе скуош, с удоволствие бих те разбил в „Олимпик“. — Фаулър вече се бе изправил и отново си обличаше тогата.

Харди се пресегна и повторно взе преспапието.

— Става — отвърна той. После: — Откъде имаш това?

Фаулър се извърна.

— Кое...? — но като видя кое, лицето му, без да иска, помръкна за миг. — Защо не го вземеш? — попита той.

Харди понечи да го остави.

— Не, не мога...

— Диз, вземи това проклето нещо. Сложи си го в джоба. Не искам повече да го виждам.

— Анди...

— Хайде, Диз, стига. Цяла съдебна зала очаква височайшето ми присъствие. — Той мина покрай него, развявайки тогата си. Спря до вратата и я отвори пред Харди. — Ще ти се обадя, щом ангажирам зала. За скуош.

Верен на думата си, Лок лично се погрижи Харди да получи още предварителни изслушвания. Нови пет допълнителни дела лежаха в кабинета му, когато се върна от съда. Той въздъхна, извади преспапието от джоба си и вдигна телефона. Папките можеха да почакаат.

Джейн Фаулър беше търговски представител на Ай Магнън. Точно се готвела да отиде да обядва, но отговори на обаждането му. Не беше разговарял с нея, откакто се бе оженил за Франи — което намираше за разбираемо. Идеята за платоническо приятелство между бивши съпрузи караше и двамата да се чувстват неловко и последния път, когато се бяха видели, преди Харди и Франи да се сгодят, бяха преспали заедно, което обаче не направи нещата по-лесни.

Харди и Джейн се бяха обичали в продължение на няколко години. Бяха имали много хубави моменти заедно, после заедно бяха преживели смъртта на сина си. Но след това Харди бе загубил вяра във всичко, а ако бракът се нуждаеше от нещо, то това бе вяра.

Така че се разведоха. После, след почти десетгодишна раздяла, се събраха отново за няколко месеца, достатъчно дълго, за да осъзнаят и двамата, че нов опит за брак не би потръгнал. Сега вече искаха различни неща от живота и макар още да се привличаха един друг, Харди бе решил, че няма да е на добро, ако бърка това с онова, което имаше с Франи.

Джейн звучеше както винаги — изискано и сдържано. Качества, наследени от баща ѝ.

— Радвам се, че се обаждаш — каза тя. — Липсваше ми. Няма нищо лошо в това да ми липсваш мъничко, нали? Добре ли си? Всичко наред ли е?

Харди се разсмя.

— Добре съм, Джейн. Всичко цъфти около мен, но току-що се връщам от среща с баща ти. Виждала ли си го наскоро?

— Знам — отвърна тя. — За малко щях да ти се обадя заради това миналата седмица, но не знаех как ще го приемеш. Не исках да те карам да се чувстваш неловко.

— Можеш да ми се обаждаш, Джейн. Какво му е на Анди?

— Всъщност, не знам. Наистина съм малко разтревожена. Миналата седмица ме покани на вечеря у тях и беше толкова разсеян, толкова потиснат. По-бавно реагира. Мисля, че може би просто най-накрая годинките започват да му личат.

— Зад банката изобщо не реагира бавно. Само в кабинета, когато не е в съда.

— Реших, че може да е изкарал лек удар или нещо такова.

— Попита ли го?

Джейн се разсмя.

— Познаваш татко. Великият отрицател. Ровеше в чинията си, едва говореше, попитах го дали е добре и естествено: чувствал се отлично, никога не се бил чувствал по-добре. И после се напи.

— Анди да се напие?!

— Спомняш ли си, когато двамата с Моузес изядохте една диня, пълна с джин? Отговорът е: не, нищо не си спомняш.

— Спомням си махмурлука.

— Добре, но от тогава до последния път, когато видях татко, никога не бях виждала някой толкова пиан.

Харди подсвирна. Напиването с динята беше станало част от мита „Моузес и Харди“. Ако Анди Фаулър се бе напил толкова, значи наистина не приличаше на себе си. Нещо сериозно се беше объркало.

— Каза ли какво го притеснява?

— Не. Просто заяви, че заслужавал малко радост в живота си. Какво лошо имало един съдия да бъдел и човек? После започна да пие коняк, да си спомня за мама и за мен, когато съм била малка, и за това как решил да престане да се забавлява, когато стане адвокат и съдия, а сега животът му почти наближавал края си... Както и да е, съвсем се гипсира и аз го сложих да си легне — линията замлъкна за миг. — Радвам се, че и ти си забелязал. Че не съм си въобразила.

— Не, не си си въобразила. Както и да е, насреща съм, ако стане нещо. Просто искам да знаеш. Може би ще поиграя на скуош с него, ще го поразпитам малко.

Последва нова пауза.

— Благодаря, че се обади — каза тя. — Все още сме приятели, нали?

— Все още сме приятели. Винаги ще бъдем такива, Джейн.

След като затвори, Харди извади преспапието от джоба си и го сложи на бюрото. Защо Анди му го беше дал просто така — по дяволите, дори не просто така, настоя да го вземе — нещо толкова красиво?

Е, стига толкова за Анди Фаулър, помисли си той. Време е да се залавя за работа. Пресегна се към новите папки с дела и ги придърпа пред себе си. Отвори първата — шофиране в нетрезво състояние, в случая се имаше предвид алкохол. Единайсето нарушение. Концентрация на алкохол в кръвта 0.9 промила, което до миналата година не беше наказуемо. Харди затвори папката, подравни малката купчинка по средата на бюрото си, сложи преспапието отгоре ѝ и реши да отиде да обядва.

Арт Драйсдейл жонглираше с бейзболни топки в кантората си. В младежките си години беше играл няколко седмици като универсален играч за „Сан Франциско Джайънтс“ — завършекът на една петгодишна кариера в професионалния бейзбол, преди да се насочи към правото. Сега беше треньор на младежки бейзболен отбор към Полицейска атлетическа лига, а вечер играеше по малко в Б-лигата на мъжкия софтбол.

Той обичаше да жонглира. Щеше да го направи и със завързани очи, ако се наложеше. С това можеше да обезоръжи всеки, който го наблюдаваше, като Дизмъс Харди, например, застанал на прага в ранния следобед.

— Бая работа си ми стоварил — каза Харди. — Има дори един тип, който може и да е извършил нещо лошо, но не и незаконно.

Арт продължи да жонглира, без да гледа към топките.

— Незаконно означава лошо. Наръчник на прокурора, глава първа.

— Харесва ми жената, която не използвала лопатката си, за да изчисти лайната на кучето си. Наистина заслужава порицание.

— Кучешки лайна на улицата — Драйсдейл улови топките, събра ги всичките в едната си лапа. — Нарушение на обществения ред. Трябва да прилагаме тези кучешки закони. Освен това, както знаеш, глутниците диви кучета са заплаха за обществото ни.

Харди влезе и седна.

— Сериозно, Арт...

— Никакво „сериозно, Арт“ — той се надвеси напред от стола си. — Не си създаваш приятели наоколо. А на нас ни харесва да работим с приятели. Аз ще те почеша по твоя гръб, ти по моя. Това е една голяма служба, като се вземе полицията, прокуратурата и експертизата, събрани всички тук, под един голям щастлив покрив. А ти с един елегантен жест се изпикаваш върху Ригби, Страут и Лок едновременно. Определено не е добра политика.

— Политиката не е...

Драйсдейл вдигна ръка с трите бейзболни топки.

— Знам, че доста дълго не си работил на бюро, но във всяка служба, без значение къде, наречи го, както си искаш, си има политика. Сътрудничеството движи нещата. Ти влоши отношенията между шефовете на три отдела, гарантирам ти, дявол да те вземе, че няма да изпиташ удовлетворение от работата си.

— Предполагам, няма значение, че всичко, което репортерът твърди, е извадено от контекста?

— О, има значение. Все още си на работа, така че дотолкова има значение. Но не повече. Ако бях на твое място, щях да се опитам да позагладя нещата. Да работя упорито, да впечатля хората с ентузиазма си да издействам присъди по делата си и т.н.

Харди се изправи.

— Това придава изцяло ново значение на усилията ни да спомогнем за опазване чистотата на улиците, така да знаеш.

Драйсдейл си позволи да се усмихне.

— Може би ще излезе нещо от ръката — бейзболните топки полетяха във въздуха.

Харди спря на вратата.

— Може би.

Драйсдейл кимна, в най-добрия случай вниманието му се раздвои.

— Възможно е — каза той. — Всичко е възможно.

В четири часа Харди заряза всичко и прескочи до „Лу Гърка“.

Следобедът се бе оказал дълъг. Джон Страут, шефът на медицинската експертиза, изискан южняк джентълмен, прие извиненията на Харди с явна искреност, въпреки че отсеченият и официален поздрав на Сиксто от гишетото означаваше, че по-рано през деня бе имало и неприятни емоции.

Шефът на полицията, Джон Ригби го нямаше, така че Харди си насрочи среща за следобед на другия ден. Сержантът, който служеше за секретар на Ригби, се възползва от възможността любезно да напомни на Харди, че чак след като полицейското разследване приключи, убийствата се предават на прокуратурата.

Харди се опита да се ободри с аргумента, че поне много бързо беше преминал през периода „просто още едно непознато лице сред тълпата“. Всички в сградата явно знаеха кой е. Не беше голямо успокоение.

Написа извинителна бележка до Лок, след което я изхвърли в кошчето за боклук. Нямаше какво да заглажда пред Лок. Реши, че или ще получи добра характеристика и ще бъде повишен или няма да получи и ще напусне. Имаше доста голяма разлика между това да заглаждаш нещата и да целуваш задници.

В „Лу“ Харди седеше сам на бара и въртеше нефритеното преспапие. Бе прегърнал халба бира, когато една висока и много привлекателна жена дръпна високото столче до него. Харди никога преди не беше разговарял с нея, но знаеше коя е. Тя постави ръка на рамото му, наведе се близо до него и му каза да не се оставя копелетата да му развалят настроението.

Когато му показва всичките си зъби в една ослепителна усмивка и протегна ръката, която бе поставила на рамото му, той пусна нефрита в джоба си.

— Елизабет Пулиъс. Вие сте Дизмъс Харди.

— Виновен — Харди пое топлата, силна ръка. — Явно това е вълшебната думичка днес.

Пулиъс може и да не беше най-красивата жена в прокуратурата, помисли си Харди, но поне се имаше за такава и всъщност от време на време наистина би могла да мине. Около метър и седемдесет и пет, с дълга до раменете кестенява коса, която блестеше дори и на оскъдното осветление в „Лу“, тя имаше голям нос, сочни устни, дълбоко вдлъбнати очи и изпъкнали скули. Носеше едва забележим стилиен грим, достатъчно, за да заглади ръбовете и да подчертае очите.

— „Виновен“ е вълшебната думичка всеки божи ден — отвърна тя. Даде знак на Лу зад бара и се обърна отново към Харди. — Всички са се наежили, а? Арт ми каза.

— И на мен.

— Ще те пренасочат ли?

Харди направи кисела гримаса.

— Още мога да остана. Но мисля, че за известно време ще трябва да се откажа от разговорите с репортери.

— Не, недей — отвърна тя. Питието ѝ пристигна, голямо уиски, както изглеждаше и тя изпи половината на една глътка. — Не преставай да говориш с никого. Просто се опитват да те сдухат. Говори с всеки, който може да ти бъде от полза.

— Кой се опитва да ме сдуха?

— Лок и Арт. Ти си нов, а те винаги постъпват така. За да разберат как си скроен. Играят си на бюрократи, защото това е механизмът, чрез който контролират. Кое то понякога се оказва от полза за някои хора, но ако искаш готини дела, не ги оставяй да те спрат. Ако те бива пред съдебните заседатели, всичко се прощава, повярвай ми.

Харди си спомни слуховете, които се носеха за Елизабет Пулиъс. Беше известна като палач на лично основание. Говореше се, и вероятно с основание, че тя одобрявала смъртното наказание за кражба на кола, джебчийство, дребно хулиганство. Била омъжена през първите няколко години за някакъв мъж също от прокуратурата, но когато той приел по-добра работа на частна практика откъм страна на защитата, се развела с него. Не можела да живее с адвокат, казвала. Били измета на земята — по-лошо, нямало по-гадни от адвокатите.

Говореше се, че била готова да легне с теб, ако си достатъчно добър.

Така че Харди беше предупреден. Той си помисли, че може съвсем спокойно да разговаря с нея. В края на краищата, беше влюбен във Франи.

— Страхувам се, че този репортер, Елиът, като че ли използва мен, вместо аз него — каза той.

Тя се възпротиви с повдигане на рамене.

— Виж, така правят репортерите. Но те също могат и да поддържат интереса към едно дело. Знае се, че доста от нас изпускат информация — просто не разрешавай да публикуват името ти.

— Разбирам какво искаш да кажеш.

Пулиъс допи питието си и отново махна на Лу.

— Да ти поръчам ли още едно? — попита тя.

Харди не беше преполовил първото, но един изпечен барман като него можеше да се погрижи за няколко питиета едновременно за толкова време, колкото беше необходимо.

— Арт ли те помоли да говориш с мен?

— Не, но ми каза, че си разочарован от работата си. Събрах едното с другото, а мразя да гледам как прекарват новаци. Лошо е за всички ни — поръчаните напитки дойдоха. Харди и Пулиъс се чукнаха. — За добрите — каза тя. — Това сме ние, Харди, запомни го. Това винаги сме ние.

Харди си тръгна от „Лу“ преди пет. Откъм залива духаше постоянен хладен вятър и напълни лицето и очите му с прах, докато се спускаше по улицата, успоредна на Съдебната палата.

Детектив сержант Ейбрахам Глицки седеше върху капака на сузуки-самурая на Харди.

— Ако си отиваш вкъщи, може да ме хвърлиш — каза той. — Служебната ми кола отново се е скапала. Защо никога няма достатъчно пари, за да ги поддържат в изправност?

— Бих попитал нещо друго — на какво се дължи чудесното ти настроение напоследък?

Глицки се плъзна от колата, като въздъхна.

— Знам — отвърна той. Харди го заобиколи и отключи вратата за пътници. — Прекалено много мъртъвци, предполагам. Колкото повече трупове на ден виждаш, толкова по-малко се усмихваш. Доказан факт.

Това накара Харди да замълчи. В желанието си да получи интересни дела — убийства — той до известна степен бе склонен да омаловажава ужаса им, особено след разговора му с Елизабет Пулиъс. Но през по-голямата част от времето, докато работеше, Харди беше настроен на вълна „заподозрени“, където имаше извършител на престъпление, когото се опитваше да осъди. Лесно бе да забрави, че половината от работата на Глицки беше свързана с жертви — семейства, приятели, опечалени.

Харди се настани на седалката си и запали двигателя. Глицки поклати глава.

— Един от докараните трупове през празниците беше на момче, на възраст горе-долу колкото Айзък — Айзък беше най-голямото от трите деца на Глицки, дванайсетгодишен. — Дори малко приличаше на него, като изключим дупката в слепоочието.

Дори и след няколко месеца, прекарани в прокуратурата, Харди не беше развил вкус към чувството за хумор на полицаите. Не знаеше дали и му се иска — шегите им рядко караха някой да се засмее.

Пътуваха мълчаливо в продължение на минута, отправили се на запад към слънцето. Най-накрая Харди се обади:

— Чакам.

— Какво?

— Вещото ти мнение.

Глицки замижа към залеза.

— С удоволствие бих ти го дал, тъй като знам, че ти често се нуждаеш от препоръките и съветите ми. Но нямам ни най-малка представа за какво говориш.

— За това, че ръката е убийство.

— Значи ти си бил, а? Страхувах се, че си ти.

— Не си ли го видял?

Глицки поклати глава.

— Днеска не можах да се добера до вестника. Но някои от момчетата си говореха за онзи кретен прокурор.

— Да. Това съм аз.

— Е, погледни го откъм хубавата му страна, както аз винаги правя. Може и да се окаже убийство, може и да получиш делото, да го спечелиш, да издействаш голяма присъда, да станеш прокурор, да се кандидатираш за губернатор, да те изберат...

— Спри дотук — прекъсна го Харди. — Имаш ли нужда да те взема утре сутринта?

— Обзалагам се, че е жена — каза Франи.

— Не и Анди Фаулър.

— Почакай и ще видиш. От жена е. Преспапиеето му е подарък от жена, с която вече не се среща. Тя го е изоставила и изведнъж не е могъл да понася да го гледа повече. Напомняло му е прекалено много за нея, а тя е разбила сърцето му.

— Знаех си, че не трябва да ти позволявам да си стоиш вкъщи по цял ден. Пристрастила си се към сапунените сериали, нали?

— Дизмъс!

— Моите добре наточени прокурорски умения най-накрая изтръгнаха истината от теб.

— Господи — отвърна Франи, — никога през живота си не съм гледала сапунен сериал и ти го знаеш.

— Вече не съм сигурен — продължи Харди. — Блудкавият език. „Анди не е могъл да го понесе. Тя е разбила сърцето му.“ И всичко това за някаква нефритена джунджурия — той погледна през масата към жена си. Зелените ѝ очи изглеждаха почти черни на светлината на свещите.

Бяха в трапезарията, довършваха вечерята си от филе миньон в сос беарнес, пресни картофи и зелен фасул, който Франи бе задушила със зехтин и чесън. Харди почти беше преполовил бутилка хубаво калифорнийско каберне.

— Добре, Шерлок, но аз познавам Анди от петнайсет години и той няма приятелка.

— За която да си знаел.

— Сигурно щях да подочуя туй-онуй.

— Може би просто го е пазел в тайна. Особено от Джейн. Може би Джейн е щяла да се засегне.

— Защо пък ще се засяга?

— Не знам. Паметта на майка ѝ.

Харди поклати глава.

— Не и след толкова години. Уверен съм, че би искала баща ѝ да си има личен живот.

— Не съм толкова сигурна. Може просто да си е мислел, че е по-добре да бъде дискретен. Искам да кажа, той е обществена фигура. Ако е преминал през поредица любовни авантюри...

— Сега пък поредица. Човекът не е имал харем, Франи.

— Може да е имал. Ти откъде знаеш?

— Познавам го.

Франи се усмихна.

— Почакай и ще видиш.

Харди отопи с последното късче от крехкото си филе остатъка от соса.

— Ще почакам — отвърна. — Това е много зле за холестерола ми, да знаеш.

— Забелязах, че много си се загрижил за него. Как е Джейн?

Харди преглътна залька си и пийна глътка вино.

— Джейн е добре — пресегна се и покри ръката на Франи със своята. — Джейн е добре и ние с теб нямаме никакви тайни един от друг, нали?

— Нали.

— Ела тук.

Тя се дръпна, продължаваше да се усмихва.

Не.

— Ако обичаш, би ли дошла тук? — Харди бутна стола си назад, а Франи заобиколи масата и седна в скута му.

След като ме молиш толкова любезно — тя го прегърна през врата и го целува почти цяла минута.

Харди се изправи, вдигнал я на ръце и прекоси кухнята към спалнята.

Сградата, в която се помещаваше „Кроникъл“, се намираше на „Пето“ и „Мишън“, на около шест пресечки от Съдебната палата. Харди вървеше през утринната мъгла, която далеч не само изстудяваше въздуха и макар на Тони Бенет да не му пукаше, вероятно той беше един от малкото, на които мъглата не правеше впечатление. Харди раздаде няколко петачки на дребно на бездомните хора, които седяха подпрени на сградите по Трето авеню, увити във вестници или стари одеяла и зъзнеха. До мига, в който се озова пред „Кроникъл“, вече чувстваше кокалите си стари и трошливи.

Джеф Елиът се беше закотвил на едно от по-новите бюра в обширното помещение, което миришеше на старо училище. Патериците му бяха опрени на бюрото, малко прекалено явно. Подпрени като опора, помисли си Харди. Той беше обърнат с лице към един монитор и говореше по телефона, когато Харди се приближи до бюрото му.

— Всичко това е неофициално — започна той.

Елиът се извърна, видя Харди, вдигна пръст и продължи да говори в слушалката.

Харди продължи:

— Когато отидох на работа тази сутрин, не бях чак толкова бесен, колкото вчера, но все пак си бях. Споменах ли, че това е неофициално изявление?

Елиът измърмори нещо в слушалката, затвори и се извърна право срещу Харди. Не изглеждаше нито толкова млад, нито толкова приятелски настроен, за разлика от преди два дни в дома на Харди. А лицето му, все още момчешко, беше изпито и болнаво, сякаш не беше спал от няколко дни. Мърлявата коса, провиснала и дълга, закриваше ушите му. Вратовръзката му беше разхлабена, при все това обаче носеше чиста риза.

— Г-н Харди — каза той, като се пресегна през бюрото си.

Харди не стисна ръката му.

— Неофициално. Всичко, което някога изобщо ти кажа. Изцяло и абсолютно неофициално. Ясно ли е?

Елиът, в интерес на истината, не блъфира много, въпреки че се опита да пробута срамежливата си усмивка.

— Редакторът ми не би публикувал материала, ако източника не е упоменат. Не ми казахте да не използвам името ви.

Харди вдигна ръка.

— Не ме е грижа каква е политиката ви. Там, където работя, си имаме наша.

Елиът повдигна рамене.

— Имах нужда...

Харди го прекъсна:

— Можеше да постигнеш същото, ако беше откровен с мен. Аз съм доста разумен човек, но съм и опасен противник.

Елиът се бе отдръпнал назад, с широко отворени очи.

— Ако това е заплахата... — започна той, после млъкна.

За своя изненада Харди забеляза, че ръцете на Елиът върху бюрото треперят. Момчето беше уплашено. Нещо вътре в Харди го подтикваше да го сграбчи за гушата, но Елиът му бе харесал онази вечер и треперещите ръце охладиха настървението му.

Той седна, подпря лакти на бюрото.

— Не е заплахата. Един съвет, и толкова. Не си създавай неприятели, от които нямаш нужда. Това е голям град. Хората залагат само на сигурно, дори и симпатични типове като мен — Харди го дари с ослепителна усмивка. — Сега аз искам да ми направиш една услуга.

Елиът отново бавно се приведе напред.

— Ако мога. Струва ми се, че ви дължа една.

— Точно така — отвърна Харди.

— Оуен Неш — гласът на Джеф Елиът беше пресипнал от възмущение.

— Къде се намиращ сега? — Харди, седнал зад бюрото си, бутна встрани една от папките и се завъртя на стола, за да погледне през прозореца. От мрачно, по-мрачно. Беше накарал Елиът да отиде до отдел „Изчезнали“ и да провери дали не е съобщавано за изчезването на едра жена или едър мъж — някой с голяма ръка.

— Долу съм. Съобщили току-що тази сутрин.

— Съвпада по време — отвърна Харди. Отдел „Изчезнали“ няма да се захване с изчезването на някой, докато не изминеха три дни.

— Точно така. Обадил се е някакъв човек, чакай секунда, някакъв мъж на име Кен Фарис, телефон... имаш ли писалка?

Харди записа телефона.

— Оуен Неш и този номер. Нещо друго?

— Имат десет изчезнали деца и три забегнали или изчезнали съпруги — всичките в рамките на нормалните размери. Но Оуен Неш е единственият изчезнал мъж за тази седмица. Това не се случва много често. Истинско начало.

— Може и да е начало, но нищо повече, Джеф. Ала вероятно важно, много важно начало.

— Засега — отвърна Елиът. — Но защо просто не слезеш и не поразпитаеш сам?

Харди въздъхна. Защо да се забърква?

— Политика — отвърна той. — Но идеята не е лоша. Де да беше моя!

— Е, какво ще правим сега?

— Ти нищо. Аз ще се заема по-нататък, а ти ще чакаш да ти се обадя, разбрано? А може и да не ти се обадя.

— Но ако се окаже горещ материал?

— Твой е. Такава е уговорката.

Харди не бе имал намерение да споменава нищо пред никого, но Драйсдейл провря глава през вратата му, миг след като затвори.

— Просто минавам на визитация — каза той. — По-добре ли си днес?

— Имат изчезнал мъж.

Драйсдейл се намръщи и се облегна на касата.

— Кои?

— Отдел „Изчезнали“.

— Това има ли някакво пряко отношение към двете дузини папки, които виждам толкова очебийно изложени на показ върху бюрото ти?

— Не, нито пряко, нито непряко — ухили се Харди.

Драйсдейл влезе и бутна вратата след себе си.

— Диз, направи си една услуга, а? Разкарай няколко от тези — той вдигна част от купа с папки и го тръшна по средата на бюрото. — Дай ми някаква бройка, така че да мога да изтъкна работното ти натоварване и да кажа: „Този човек се бяхти като товарен кон в мина, нека да му дадем шанс да се изяви“.

Харди завъртя нефритеното преспапие, което сега изпълняваше предназначението си на неговото бюро.

— Добре, Арт. Добре.

— Благодаря ти — Драйсдейл понечи да си тръгне, но Харди го извика обратно.

— Можеш ли да ми кажеш нещо за Елизабет Пулиъс?

— Мога да ти кажа много неща за нея. Защо?

— Доста ме агитира вчера, изневиделица.

— Може да те смята за готин.

— Имах чувството, че не страда от липса на мъже.

Драйсдейл кимна и се облегна на вратата. Беше бръкнал с ръце в джобовете, единият крак кръстосан върху другия, възпъщение на отпуснатостта.

— Не, не страда от липса на мъже.

— Е, каква е историята й? Защо се е наежила толкова?

Като се огледа из коридора, Драйсдейл затвори вратата, възседна един от столовете срещу бюрото на Харди и се загледа през прозореца към сивотата навън. Пое си дълбоко въздух.

— Майка й е била изнасилена и убита от някакъв тип, пуснат условно три дни, преди да го извърши. Бил образцов затворник, осъден за изнасилване. Излежал четири години и го освободили за добро държание. Мисля, че е оставило отпечатък върху нея — Харди подсвирна. — Е, предполагам, че всички ние се мотивираме от нещо, но повечето от работещите тук смятат, че Пулиъс малко се поулича — Драйсдейл се изправи и се протегна. — Както и да е, факт е, че ако искам да пратя някого в пандиза, винаги мога да разчитам на нея. Недей да се сближаваш много-много с Елизабет. Тя е твърде праволинейна.

Харди вдигна лявата си ръка, онази, на която носеше халката си.

— Аз съм младоженец, Арт. Не съм за продан.

— Бих се обзаложил, че за нея това няма кой знае какво значение.

Първото нещо, което Харди направи, след като началникът му си излезе, бе да вдигне телефона и да избере номера, който Джеф Елиът му беше дал — Кен Фарис, човекът, който бе съобщил за изчезналия мъж на име Оуен Неш. Телефонистката със страстен глас охладня набързо и стана доста експедитивна, когато Харди каза, че се обажда от прокуратурата. Свърза го незабавно.

Кен Фарис е на телефона. С кого разговарям?

Харди се представи. Последва пауза.

— Не разбирам. Работите в прокуратурата на Сан Франциско? Оуен в затвора ли е?

Телефонът изпиука, последва:

— Ако никой не отговори на позвъняването ви...

Фарис го прекъсна.

— Записваме всичките си телефонни обаждания. Имате ли нещо против? — не изчака отговора. — Вижте, съжалявам, но какво общо има прокуратурата с изчезването на Оуен? Жив ли е, само това ми кажете?

— Не знам дали е жив, г-н Фарис — той чу дълбока въздишка — облекчение или отчаяние, не можа да определи кое от двете и не му се чакаше, за да разбере. — Онова, заради което ви се обаждам, що се касае до мен, е свързано с една ръка, открита в стомаха на акула.

Харди почти успя да чуе как умът на Фарис прищраква.

— Онази, за която пише в „Кроникъл“? Четох за нея. Какво общо има това с Оуен?

— Може би нищо. Г-н Неш е изчезнал, а ръката може да е на възрастен мъж.

— Какво искате да кажете с това „може да е“? Пресата научила ли е вече? Мислите, че ръката може да е на Оуен?

— Мисля само, че може да си заслужава един поглед. Може да има някакво парче кожа с нещо отгоре, което да разпознаете, формата на нокът, каквото и да е. Отпечатъците са се изличили, но...

— Не си ли спомням нещо за пръстен?

Харди кимна.

— Има нефритен пръстен на кутрето.

Телефонът отново изпиука. Всичките разговори, значи? — помисли си Харди.

Фарис беше категоричен:

— Тогава не е Оуен. Носеше златна венчална халка на лявата си ръка, никакви други пръстени. Коя ръка е това?

— Дясната.

— Ами, тогава значи не е Оуен. Това поне е сигурно — въздъхна Фарис отново, като изпусна част от напрежението. — Благодаря на Бога!

Дерек Греъм бе работил към поддръжката на канализацията в продължение на тринайсет години. Беше четирийсетгодишен, бял, началник, с жена и три деца. Като общински служител на постоянна длъжност, той беше застрахован почти от всичко, което би могло да застраши работата му. Но политическа реалност бе, че един бял управленчески кадър в Сан Франциско, който загубеше работата си, можеше да я види моментално заета от член на някоя от безбройните малцинствени групи, които градът наричаше свои. Харди знаеше, че акулите вече обикалят и една заслужена присъда за пласиране на наркотици можеше да прати Дерек не само в затвора, но и на улицата.

И докато пушенето на марихуана в Сан Франциско все още се смяташе за дребно провинение и се наказваше с глоба в размер на сто долара, притежанието, на какъвто и да е наркотик над една унция се приемаше за опит за пласиране и се разглеждаше като углавно престъпление.

На общинския шевролет каприс с неговия крещящ стикер „Купувай Америка“ бил изгорял задния стоп. Това се оказало малшанс за Дерек. Почти бил изпушил половин ганджа, така че да можел да се прибере у дома малко по-спокоен и да не крещи на децата си, когато една патрулна кола го спряла, полицаят подушил миризмата, и базирайки се на обонятелните доказателства, претърсил каприса и открил грубо казано осем унции сенсимила в багажника.

Това довело до обискирането на къщата на Дерек и откриването на хидропоничната градина в мазето. Дерек здравата го беше загазил, и доста се бе разтревожил.

— Вижте — казваше той на Харди, — не мога да изгубя работата си.

Беше в кабинета му, заедно със служебния си защитник, млада жена на име Джина Роук. Г-ца Роук не беше казала нито дума, откакто преди пет минути бе представила Дерек на Харди. Първоначално Харди се бе обръщал към нея, но Дерек непрекъснато се намесваше, така че Харди подкара направо.

— Да загубите работата си е най-малкото — отвърна той.

Дерек беше висок около метър и осемдесет и тежеше, Харди пресметна, около деветдесет и пет килограма. Имаше красиво гладко избръснато лице, завършващо с делова подстрижка. За тази среща, на която в действителност не беше радушно приветстван от нито една от двете страни, не бе сметнал за нужно да слага и вратовръзка. Но в официалните си панталони и закопчаната догоре риза на квадратчета, изглеждаше повече от прилично. Би могъл да кандидатства за работа на някой строителен обект.

— Не е като да съм извършил някакво престъпление. По дяволите — заяви той на Харди, — вие също сте общински служител й колко изкарвате?

— Отглеждането на наркотици е престъпление — отвърна Харди, а моята заплата няма никакво отношение.

— Бих могъл да проверя, но да кажем, четирийсет и пет — Дерек продължи, без да спира. Харди изкарваше 52 000\$ годишно на новата си работа, но остави заподозреният да продължи. — Имате ли деца?

Харди кимна.

— Е, тогава знаете. Не можете да свържете двата края с четирийсет и пет. Работя за градската управа в продължение на петнайсет години...

— В досието пише тринайсет.

— Да не цепим косъма на две. Тринайсет. Работя тук тринайсет години на пълен работен ден и двамата с жена ми се опитваме да отгледаме и възпитаваме три деца, искаме тя да може да си стои у дома при тях. Защо да имаш деца, ако няма да ги отгледаш сам, прав ли съм? Не съм имал досие преди това. Не хленча, просто ви казвам истината.

— Във възпитанието на децата се включва и отглеждането на марихуана, така ли? — попита Харди.

— Най-голямото ми дете е на седем. С тревата си докарвам допълнително, това е всичко.

Никой не се съмняваше, че е така. Харди изкарваше петдесет и две, но притежаваше една четвърт от „Литъл Шамрок“ и това му носеше по още една хилядарка и малко на месец; плюс, че Франи имаше четвърт милион долара от застраховката на първия си съпруг, които пазеха за колежа на децата. Но поне, ако наистина им дотрябваха пари, можеха да разполагат с нея. Харди разбираше много добре какво иска да каже Дерек — наистина в днешно време беше много трудно да се издържаш на една заплата.

Ала в момента Харди беше прокурор. Той си спомни думите на Арт Драйсдейл: „Незаконното е лошо“. Каза:

— Трябваше да помислите затова, когато засаждате градината си — не се хареса кой знае колко.

— На кого причинявам зло? Кажете ми. Не съм пласъор. Имам осем човека, на които го „разтоварвам“ на кило.

Харди вдигна ръка.

— Това вече се казва приказка. Някои от тези хора имат ли си имена?

Дерек само поклати глава.

— Хайде бе, човек, това са нормални хора като мен и теб. На колко си години, четирийсет? Каж ми, че не се пушил трева в колежа.

Харди не можеше да му каже такова нещо. Не познаваше много хора от неговото поколение, включително и такива от силите на реда, които да не са си дръпвали веднъж-дваж по повод, или без повод. За него беше безпредметно. Но ето, че бе тук, играеше си — не — беше законът.

Изведнъж той се извърна и заговори директно на г-ца Роук.

— Може ли да го обсъдим, ако обичате? — той многозначително погледна към Дерек. — Има ли основания съдът да назначава защитник. Кафето е долу, на първия етаж.

— Мисля, че не иска да загуби работата си.

— Предвижда ли се автоматично административно уволнение при присъда? Няма съмнение, че обвиняемият се признава за виновен, нали така?

— Въпросът е в обвинението — Джина го дари с притеснена усмивка. — Не мисля, че е дребно престъпление, но ако говорим за

углавно, той е уволнен — г-ца Роук изглеждаше на двайсет, въпреки че можеше да е и на повече. Тя прехапа долната си устна. — Наистина смятам, че парите са му трябвали, за да подпомага семейството си.

Харди справедливо отсече:

— Хора ограбват банки и убиват хора непрекъснато, за да набавят пари за семействата си — Джина явно се стегна и Харди отстъпи. — Вижте, нямам намерение да ви се нахвърлям, но дайте да не играем по неговата свирка. Човекът си е отглеждал доста голямо количество дрога, а това е незаконно. Какво ще кажете за някоя тежка простъпка, която да ме задоволи? Имам предвид нещо сериозно. Нали той това иска, да плати солена глоба, да извърши обществено полезни услуги? Ще опитам да го пробутам на шефа ми и вашият човек ще си запази работата.

Тъмните очи на Джина светнаха.

— Ще го направите ли?

Ако се докосне отново до марихуана — дори и една цигарка за отмора, — ще го разпнем, ясно ли е?

Тя кимна с глава, държеше ръцете си здраво стиснати в скута, сякаш се поздравяваше.

— О, да, да. Това е чудесно.

Г-ца Роук стана от стола, потривайки обутите си в чорапогащник крака, разтърси ръката на Харди в знак на благодарност и изчезна през вратата, преди той да е променил решението си.

Току-що бе подарил точка на защитата. Почуди се какво ли щеше да каже Елизабет Пулиъс. Но като се замисли, не би трябвало да се чуди — знаеше какво би казала.

Докато разсъждаваше върху това, Харди кръстоса ръце зад главата си и се загледа в тавана: кафяви петна от вода върху звукоизолиращата ламперия.

— Чудесно — промълви той.

По пътя към службата Харди каза на Глицки, че има среща с жена си в Палатата за обяд. Сега приятелят му Ейб седеше в снекбара и държеше Ребека. Франи срещу него се смееше на нещо.

Лицето на Франи, смехът ѝ, все още имаха силата да го накарат да забрави лошите неща, които животът може да ти поднесе... но повече го удивляваше това че, тя изобщо можеше да се смее. Само преди малко повече от година някой беше прострелял съпруга ѝ в главата, оставяйки я на двацет и пет години бременна вдовица, потънала в горчилката на мъката си.

Той постоя така за миг, на прага на ведомствената столова, за да се наслади на гледката — светналото лице на Франи, животът в него.

Някак си, Харди — сам изживял собствената си трагедия, когато загуби малкия си син преди години — и Франи се бяха събрали, и изведнъж останалата в миналото празнота бе променила посоката и същността си. Сега двамата бяха заедно, гледаха напред.

Харди се пъхна до Франи и я целуна.

— Джон Страут е странен човек — каза Глицки. — Точно разказвах на Франи.

— Кога видя нашия мил съдебен лекар?

— По принцип го виждам доста често, но тази сутрин реших да се поразгъпча малко.

— Ейб имитира страхотно южняшкия му акцент — намеси се Франи.

— О, благодаря, мадам. Просто се опитах да предам неповторимото обаяние на добрия чичо доктор — Ейб възвърна отново собствения си глас. — Може и да си го вбесил Диз, но ми се видя благоразположен. Реших, че на мен ще ми е по-лесно да го попитам затова, отколкото на теб. Просто рутинна проверка. Прилича ли на убийство или не?

— И какво ти каза той?

— Каза ми, че мъжът може да е бил каратист, да е чупил дъски. Кокалчето на средния пръст било калцирано, а на малкия имало две

зараснали счупвания. А, и възглавничката срещу палеца била доста удебелена.

— Това ли е всичко?

— Това е доста, Диз. Плюс, че наистина е умрял скоро. Вкочаняването е преминало, но Страут смята, че въпреки това ръката е прясна.

— Обожавам, когато си говорите за работа, момчета — обади се Франи.

Харди взе ръката на жена си.

— Страхотна професия. Нищо друго не би могло да ме излъже да се върна обратно — после пак се обърна към Ейб: — Значи не е било труп, така ли?

Глицки поклати глава.

— Страут провери във всички местни медицински институти. — Той погледна към Франи. — През година-две студенти по медицина крадат трупове и си правят шегички. Изглежда не е от тях.

— Тогава излиза, че е убийство? — попита тя.

— Убийството е просто неестествена смърт — отвърна Ейб. Ребека започваше да се извива. Глицки я премести на другия си крак и я задундурка. — И дори не го знаем официално, докато Страут не каже, че е, а той няма да каже, докато не е напълно сигурен, което означава още изследвания, за да се установи дали ръката наистина е прясна, както смята той. Най-накрая — продължи Ейб, — дори и при наличието на смъртен случай, това не означава убийство, колкото и на нашия човек тук да му се иска да се пробва в такова. Все още разполагаме с три други вероятности като евентуални причини за смъртта — самоубийство, нещастен случай или естествена смърт — преди да стигнем до убийство.

Ребека започна още по-усилено да се извива и изведнъж нададе истински писък.

— Дай ми я — каза Харди. Той се пресегна и Ейб му подаде детето през масата. Тя мигновено се сгуши до гърдите му и затвори очи.

— Вълшебното докосване — отбеляза Франи. — Ще отида да донеса нещо за обяд.

Тя се изправи и двамата мъже я проследиха за секунда с поглед, докато се отправяше към подносите с храна. Харди прокара пръст по

бузата на Ребека.

— Искаш ли да ми направиш една услуга? — попита той.

— Не.

— Не е кой знае какво — додаде Харди, — само да се обадиш по телефона.

Следобед Харди изчисти седем дела за два часа: три за шофиране в нетрезво състояние с предишни провинения, кражба от магазин с предишни провинения, сведена до простъпка като обвинение, притежание на огнестрелно оръжие от един углавен престъпник и две по-тежки: кражба на портмоне и един баща на футболист пребил треньора на сина си. При нито едно от тези дела нямаше да се стигне до процес и да се „задръства“ допълнително съдебната система и той се радваше за това, но тези пазарлъци по обвинението бяха деморализиращи и уморителни.

Глицки се появи на прага, точно когато Харди привършваше с обвинението за оръжието — най-мъчното му дело за деня. Ако в Сан Франциско те обвинят за притежание на огнестрелно оръжие без разрешително, отиваш в затвора. Затова хората, изправени пред вероятността да се озоват зад решетките, бяха склонни да предпочетат съдебните заседатели, като си мислеха, че при процес поне имат шанс да отърват кожата. Но за това дело Харди бе убедил адвоката на онзи тип да пледира пълни самопризнания и да прекара двата почивни дни в затвора. Сладка сделка и за двете страни, като се има предвид всичко казано по-горе.

Глицки се намести на ръба на бюрото.

— Е, на кого трябва да се обадя?

Повечето от прокурорите деляха канторите си с някой колега, но когато Харди бе назначен като помощник-прокурор, неговата колежка беше излязла в отпуск по майчинство, което го устройваше чудесно.

Глицки стана, за да затвори вратата, върна се и седна на другото бюро. Харди се свърза с офиса на Фарис, след което Глицки натисна на микрофон, така че и Харди да може да чува. Телефонистката каза на Глицки да изчака и те чува петте пиукания, които показваха, че разговорът се записва.

Глицки се представи, позова се на предишното обаждане на Харди и разказа на Фарис за новите сведения от медицинската експертиза. Още щом Глицки спомена думата карате, разбраха, че са попаднали на нещо.

Фарис замълча за миг. После тихо прошепна:

— Дявол да го вземе!

— Г-н Фарис?

Отново пауза.

— Тук съм. Дайте ми минутка, ако обичате.

Глицки зачака, пръстите му барабаняха по бюрото. Бийп. Бийп.

— Може и да не е Оуен. Много хора тренират карате.

— Кога за последен път го видяхте?

— Петък около дванайсет, по обяд. Тогава не носеше пръстен с нефрит, само венчалната си халка. Предполагам, че я е носел. Щях да забележа, ако имаше някаква промяна, поне така си мисля.

— Но г-н Неш е тренирал карате, нали?

— Имаше черен пояс. Започнал много отдавна, когато бил в Корея.

Веждите на Глицки се извиха нагоре. Той погледна към Харди.

— Една костичка в малкия пръст е била чупена и зараствала на два пъти — добави той.

Фарис отново изпсува, изчака. Глицки подсвирна беззвучно. Бийп.

— Мисля, че ще е най-добре да дойда — каза Фарис.

Харди едва не забрави за срещата, която си беше записал при шефа на полицията Дан Ригби, за да му поднесе извиненията си. Глицки слезе долу при Страут да провери дали ще отстъпи и Харди да присъства, когато Кен Фарис пристигне да огледа ръката. Франи се бе обадила да му каже, че на следващия ѝ контролен преглед след месец можели да се надяват да чуят пулса на новото бебе и да го попита дали ще се освободи, за да отидат заедно? Искал ли да разбере момиче ли щяло да бъде или момче? Тя лично не била много сигурна дали държи да знае. Освен това, била още толкова млада, че лекарят не ѝ препоръчвал амниосентоза, а тя не се била подлагала и с Ребека, и нищо ѝ нямало. Той как мислел?

Докато отговаряше на въпросите ѝ и се радваше на вълнението ѝ, Харди лениво разгръщаше календара си и видя бележката: Ригби 4:00. Беше 3:55.

Пристигна пред кабинета на шефа на полицията на секундата и чака навън в продължение на двацет и пет минути. Не му се искаше Фарис да дойде и да си отиде, докато той се освободи, но наистина не можеше да насилва кой знае колко нещата. Сержантът секретар вчера му бе дал ясно да разбере, че не спада към почитателите му, а доколкото можеше да се съди по протакането, явно и шефът му не си падаше особено по него.

Интеркомът върху бюрото на сержанта най-накрая иззвъня. Той погледна към Харди и посочи с пръст към двукрилата врата.

Дан Ригби седеше облегнат назад в коженото си кресло и продължаваше да говори по телефона. Имаше лице на боксьор, червено и сбръчкано, и сива коса — не по-дълга от половин сантиметър. Харди знаеше, че често носи и цивилен костюм, но днес бе облечен в полицейската си униформа. Беше предвидено да изглежда впечатляващо.

Харди застана на персийския килим пред бюрото му, като се опита да изрови подходящото встъпление. Ригби, заслушан в телефона, го изгледа критично, докато влизаше. Харди почака още една минута. След което Ригби затвори и изпъна рамене, сякаш го боляха.

— Бил си ченге, нали?

— Да, сър. Работих като патрул около три години.

— След това си се насочил към правото, нали така?

— Да, сър — ето, започва се, помисли си Харди.

Ригби отпусна рамене и потъна обратно в креслото си.

— Често съм си мислил и аз да направя така, въпреки че, разбира се, човек бая трябва да се поизпоти. Но да се махнеш от полицията... предполагам, че просто никъде другаде няма такова движение.

— Правото не е чак толкова лошо — отвърна Харди.

Ригби дрезгаво се изсмя.

— Не, правото с всичките си пледирания и глупости. Разликата е, че в повечето случаи всички знаем, дяволски добре знаем, кой го е извършил, но вие момчета, вие прокурорите, трябва да го докажете. Колкото до нас, ние разкриваме кой го е извършил, хващаме го и с това

работата ни приключва, толкова. Затова предполагам, че в случилото се около онзи инцидент вчера, сме си разменили ролите. Получил си добра закалка тук като ченге, а тя си остава за цял живот, мислиш като ченге. Дори и когато си от страната на закона. Лок се наежи, защото му се обадох, а той не обича да го занимават с подчинените му. Но ние с теб нямаме какво да делим. Смяташ ли, че това е убийство или има заподозрян, просто направи на всички ни услуга и ни уведоми. Ние ще го арестуваме, а след това ти можеш да си гледаш работата.

Телефонът отново извънтя. Ригби вдигна слушалката и се заслуша за миг.

— Хич не ме е грижа за правата му, няма да получи полицейска охрана до... — Ригби вдигна глава, изненадан да види, че Харди е още там. Махна му с ръка, че може да си върви и продължи с разговора си.

Кен Фарис стоеше пред останалия почти без листа фикус до прозореца, който гледаше към паркинга, с кръстосани зад гърба ръце.

Току-що бе излязъл от хладилната камера, където бе разгледал едва наподобяващото ръка нещо с четири израстъка — показалецът липсваше — и инстинктивно се бе отправил към прозореца, сякаш за да подиша чист въздух, въпреки че прозорецът никога не се отваряше.

Фарис беше широкоплещест, с тясна талия, шейсетгодишен мъж. Светлокафеникавият му костюм, на стойност 750 долара, идеално ушит, беше на съвсем тънички сини и златисти райета. Светложълтата копринена риза бе шита по поръчка, както и вратовръзката. Каубойските ботуши от крокодилска кожа добавяха излишни четири сантиметра към ръста му.

Глицки и Харди се бяха отпуснали на твърдата, жълта, пластмасова пейка в чакалнята пред моргата. Джон Страут бе разгънал един сгъваем стол и седеше прегърбено в него, кръстосал дългите си крака.

Фарис се извърна, опитваше да се овладее, все още доста пребледнял.

— Е, усилието беше напразно.

Страут бръкна в джоба си и извади малка, обикновена картонена кутийка.

— Може би това ще пораздвижи паметта ви — той протегна кутийката, Фарис се приближи и я взе.

Беше пръстен с нефрит — змия, захапала опашката си — с филигранна повърхност. Харди се надвеси напред, за да го огледа по-добре — беше го виждал единствено на ръката. Фарис го поддържа малко, после го сложи на първата фаланга на четвъртия си пръст.

— Това не би станало на Оуен — заяви той. — Ръцете му бяха по-големи от моите.

— Пръстенът беше на кутрето — отвърна Страут.

Фарис извади пръстена и го пъкна на малкия си пръст. Влезе съвсем лесно. Махна го също толкова лесно.

— Добре, но това все още не означава, че е Оуен.

— Не, сър, не означава — Страут беше любезен, внимателен, професионалист.

Харди се премести напред, с ръце върху коленете.

Ейб Глицки седеше удобно облегнат назад, наблюдаваше, краката му бяха кръстосани. Леко се размърда, достатъчно, за да привлече внимание.

— Дватамата с Оуен — г-н Неш — сте били близки, нали?

— Може ли поне засега да не казваме „били“? Изчезвал е и преди.

— Достатъчно дълго, за да съобщите в полицията?

— Един път или два пъти, мисля, но не съм съобщавал.

— Този път какво ви накара да го направите?

Фарис поклати глава.

— Честно казано, не знам. Предчувствие. Последния път, когато избяга, без да се обади, беше може би, преди десет години. Това е доста време, човек си мисли, че навиците на хората се променят. Вече не мога да си представя, че просто ще духне, ей така. Тогава можех.

— Къде беше отишъл, последния път?

Харди се намеси.

— Какви са тези бягства?

Фарис се огледа из помещението, намери още един сгъваем стол и го премести до този на Страут. Сложи пръстена в кутийката и я върна обратно на съдебния лекар. После тежко се отпусна върху стола.

— Уместни въпроси. Мислите, че може да е отишъл отново на същото място ли? — той поклати глава. — Не, не, не смятам. Веднъж

отиде до Марди Грас в Ню Орлиънс. Но тогава се оказа, че е взел и дъщеря си, Селин. Нямахте ги и двамата и ние решихме, че са отишли някъде заедно. По онова време беше съвсем типично за него.

— Но не и сега? — попита Харди.

— Улегнал е. Или поне аз си мислех, че е улегнал. Знаете как е.

Глицки беше любезен.

— Защо не ни кажете какво по-точно имате предвид?

Фарис се облегна назад. Пое си дълбоко въздух и шумно го изпусна.

— Преди, обикновено на всеки шест месеца Оуен правеше по нещо, заради което да го намразиш или пък да намразиш себе си. Беше толкова, толкова напорист, когато решеше да направи нещо и нищо не беше в състояние да го спре — нито приятелите му, нито семейството му, нито задълженията му. Имаше си своите бесове, така че нямах никакво намерение да се опитвам да го възпирам. Жена му, Елоиз, загина при пожара в къщата им през петдесетте. Не могъл да влезе и да я спаси, едва успял да измъкне детето им — Фарис замлъкна, докато си спомняше. — Така, че се чувстваше виновен заради това. От време на време решаваше, че не заслужава успеха си и зарязваше всичко, оставяше ме аз да се оправям. Друг път, точно обратното, въобразяваше си: „Е, по дяволите, ето ме, великият Оуен Неш и ако ми се прииска да отида до Бали за един месец, нека смъртните да се оправят тук. Ще ме ценят повече, когато се върна“.

Но Глицки искаше да се придържа към своя въпрос.

— Значи отишъл веднъж до Ню Орлиънс, друг път до Бали...?

— Само толкова. Нямахте си любимо място, поне такова, където да се усамотява. Имаме имение двамата, извън Таос, никакви телефони, никаква работа, ползвахме го през последните пет или шест години, но аз бях там — взех самолета петък вечер, — а него го нямаше.

Страут прибра дългите си крака един до друг и седна изправен.

— Извинете — намеси се спокойно той, — но изглежда единственото нещо, свързващо тази ръка тук с Оуен Неш, е каратето.

Фарис огледа внимателно помещението. Ако търсеше утеха, не беше попаднал на подходящото място — жълтата пластмасова пейка, характерните за държавните учреждения зелени стени. Едно полумъртво растение и няколко изкуствени.

— Не знам дали изобщо си е чупил пръст. Съмнявам се, че би го споменал, дори и да е.

— Искате да кажете, докато е тренирал, чупел дъски, нещо такова? — попита Харди.

Фарис кимна.

— Тези циркаджийски номера, чупенето на дъски, са съвсем в стила му. Ако е искал да се покаже пред някоя жена... по дяволите, пред когото и да било, би могъл да си счупи цялата ръка, без изобщо да го спомене. Една от заблудите му беше, че не усещал болката, като нас останалите.

Харди се наведе напред при промяната на тона. Този човек може и да обичаше Оуен Неш, но това не беше всичко, което изпитваше към него.

— Малкото пръстче на тази ръка има две явно заздравели счупвания — каза Страут, — които никога не са били намествани.

— Това е повече в стила на Оуен.

Страут се изправи на стола си, преплете пръсти и изпъна ръце напред, докато кокалчетата му не изпукаха.

— Добре, господа — заяви той, — това не ме придвижва кой знае колко напред по линия на идентификацията. Можем да направим ДНК тест, но без проба от тъкан, която със сигурност знаем, че е от г-н Неш, няма да докажем нищо.

Всички седяха мълчаливо, никой, освен Страут, не помръдна от мястото си. Фарис все още стоеше приведен напред, с поглед наведен надолу и се опитваше да измисли нещо, с което да уреди въпроса. На вратата се почука и Сиксто подаде глава.

— Някаква Селин Неш чака отвън да се види с г-н Фарис.

Удивително сините очи на жената бяха зачервени и подути, около тях имаше тъмни кръгове, сякаш не беше спала от няколко дена. Очната ѝ линия бе сложена върху прекалено много грим. Черен костюм, черен чорапогащник, черни ръкавици, дори черни обици от оникс — беше елегантно облечена, но прекалено често прокараваше ръце през пепеляворусата си коса и тя се разпиляваше на неравномерни кичури по раменете ѝ.

Жената се приближи и прегърна Фарис, сподавяйки хлипането си. Той я притисна към себе си, потупа я по гърба.

— Всичко е наред, скъпа, всичко е наред. Все още не знаем нищо със сигурност.

Тя леко се отдръпна назад, извади носната кърпичка от джоба на Фарис и избърса очи. Бързо отново се притисна към него. Харди я видя как притваря клепачи, сякаш събираше сили. После се извърна към останалите.

— Един от вас ли е съдебният лекар?

Страут пристъпи напред.

— Да, мадам.

— Съжалявам, но си помислих, че Кен каза... — тя се огледа наоколо, сякаш се бе загубила. — Искам да кажа, когато чух съдебен лекар, просто реших...

— Не, мадам, нищо още не знаем. Бихте ли погледнали дали няма да познаете това — Страут подаде кутийката с пръстена.

Селин се втренчи за миг в него.

— Какво е това?

— Беше на ръката — обясни Страут.

Тя го извади от кутийката и внимателно го огледа.

— Но татко не е носил такъв пръстен. Кен, татко носеше единствено халката на мама, нали?

— Вече им го казах.

Кърпичката отново се вдигна към очите ѝ. Тя я задържа там за момент, като упражни известен натиск.

— Добре ли сте? — попита Харди. Той се приближи към нея.

Селин беше пребледняла. Тя отправи към Харди нещо като полуусмивка, но очите ѝ се върнаха отново на Страут.

— Е, тогава, това не би могло да е баща ми.

Глицки, с възможно най-любезния си глас, я попита кога за последен път е виждала баща си. Очите ѝ се присвиха за миг и на Харди му се стори, че вижда как в тях побягва съпротива, може би дори страх.

— Защо? Извинете ме, но кой сте вие?

Фарис се намеси и представи всички, след което Глицки обясни.

— Може да се е сдобил с пръстена, след като сте се видели.

Тя кимна, допусна го.

— Не си спомням точно. Може би преди две седмици. Но тогава не носеше този пръстен — всъщност, изобщо не би си го сложил. Това

не е в стила му.

Фарис, точно до нея, го погледна отново и присви рамене.

— Той не си падаше кой знае колко по бижутата.

— Добре — каза Страут. — Заслужаваше си да се опита. Благодаря ви, че отделихте от времето си.

След като ги изпрати до вратата, Страут, с ръце в джобовете, се върна обратно при Харди и Глицки.

Може и да се окаже Оуен Неш — заключи той. — Това е неофициално, естествено, но нищо чудно. Ще ви държа в течение.

В гаража бяха оправили колата на Глицки и тя го очакваше, така че в пет и четирийсет и пет Харди прекосяваше сам паркинга, готов да се отправи към „Литъл Шамрок“, където имаше среща с Франи. Мъглата, висяла над центъра през целия ден, се бе вдигнала или преместила на запад под напора на идващия откъм Залива бриз, небето над главата му беше безоблачно вечерно синьо.

Повечето от персонала на Съдебната палата си бе тръгнал в пет и паркингът беше почти празен. Два реда по-надолу от мястото, където бе паркирал Харди, в един крайслер лъо барон кабриолет със свален гюрук седеше Кен Фарис. Харди забави крачка и накрая спря.

Фарис беше вперил поглед към хоризонта, с кръстосани върху гърдите ръце, напълно неподвижен. Можеше да мине и за статуя. Беше напуснал кабинета на Страут заедно със Селин Неш преди близо четирийсет и пет минути и все още се намираше на паркинга? Може би тя бе останала и си бяха поговорили известно време. Въпреки това, на Харди му се стори странно. Мъжът дори не мигаше с очи. Можеше да е умрял, както си е седял.

Харди прекоси няколко реда места за паркиране. Беше вече на пет-шест метра от лъо барона, когато Фарис се размърда. Съвсем леко, но Харди разбра, че го е забелязал.

— Видях ви да стоите тук съвсем неподвижен — каза той. — Почудих се дали сте добре.

Маската отстъпи пред една прекалено стеснителна усмивка.

— Относително казано, „добре“. Предполагам, че съм добре.

Харди му махна леко и започна да се отдалечава, когато Фарис го извика по име. Той се върна обратно до колата.

— Знаете ли, Селин спомена нещо. Не знам. Може и да има някаква връзка.

Харди наостри уши.

— Да не би случайно да сте адвокат, г-н Фарис?

Проблясване на зъби.

— Защо мислите така?

— Ами, определяте „добре“ като относително казано. Нещо, което знаете, като имащо някаква връзка. Това е адвокатска терминология.

Фарис си подаде ръката.

— Отлична догадка. Наричайте ме Кен, ако обичате. Станфорд, випуск 1955-а. Но никога не съм практикувал, освен дето бях юрисконсулт на Оуен.

— На пълен работен ден?

— И отгоре. Сега съм главен административен директор на „Оуен Индъстрис“. Главният изпълнителен директор след Оуен. Електроника, компоненти, развитие на телевизори с ВКИ.

— Не знам какво означава ВКИ.

— Телевизори с висок контраст на изображението. Повече точки на екрана. По-хубава картина. Японците са с километри пред нас, но на Оуен му харесваше, така че продължавахме.

— Е, каква е имащата евентуално връзка информация?

— Селин току-що го спомена. Оуен й бил казал, че ще излиза с „Елоиз“...

— С „Елоиз“ ли?

— Яхтата на Оуен. Трябвало да тръгнат в събота с Мей Шинтака — тя си вика Мей Шин.

— Приятелката му ли?

Фарис направи гримаса.

— Нещо такова. Бих казал по-скоро държанка.

— Искате да кажете, че я е издържал ли? Хората наистина ли го правят?

Фарис се разсмя, без да му е кой знае колко смешно.

— Оуен смяташе, че си плащаш на жените по един или друг начин. „Всяка работа си има цена, Уил — наричаше ме Уил, от «Фарис Уийл», нали знаете, виенското колело, нищо, че не се пише така — и да изчукаш някого също си има цена. Затова е по-добре да си плащаш предварително. Не те будалкам.“

— Въпрос на подход, предполагам — отвърна Харди.

— Г-н Харди...

— Дизмъс — после, в отговор на въпросителното присвиване на очите: — Дизмъс, добрият разпнат крадец.

— Добре, Дизмъс. Това обаче не е моят подход, женен съм за моята Бети от двайсет и пет години. Но Оуен не беше като мен или като който и да е друг, когото познавам. Той обичаше Елоиз, жена си и след като тя загина, знаеше, че никога повече няма да обича никоя друга, така че не търсеше любов и нямаше да тръгне да си играе на шикалки. Може да звучи жестоко, но е доста честно.

— Значи тази Мей Шин...?

— Започна да ходи доста сериозно с нея от януари, февруари, там някъде.

— Тя излязла ли е с яхтата на Оуен в събота?

— Селин казва, че той възнамерявал да я вземе. Само това знам.

— Ако го е направил, вероятността се увеличава — подхвърли Харди.

— Какво имате предвид?... О, разбирам.

— Има ли някакъв начин да се свържете с нея, с Мей Шин? За да разберем още сега.

Сенките се бяха удължили, бризът бе замрял. Фарис бръкна в портфейла си и извади едно квадратно бяло листче хартия.

— Телефони за в краен случай. Не знам защо изобщо не се сетих за Мей.

Докато Фарис набираше номера от телефона в колата си, Харди отстъпи назад. Присви очи към листа. Разполагаше с достатъчно светлина и беше на достатъчно разстояние, за да различи цифрите до името на Мей Шин, а и достатъчно време, за да ги запомни.

Реши, че също така разполага с достатъчно време, за да се отбие до яхтклуба по пътя си нагоре към „Авеню“. Нямаше да се отклони кой знае колко. И ако можеше да докаже, че Оуен е излязъл в открито море в събота, ден преди ръката, която можеше да се окаже негова, да бе намерена в стомаха на акулата в „Стейнхарт“, щеше да е на път да се сдобие с дело.

Мей Шин така не си бе у дома — или пък не вдигаше телефона. На Кен Фарис му се обади телефонен секретар и той я помоли да му позвъни веднага, щом ѝ се удаде възможност.

Вече съвсем се бе смрачило, имаше задръстване точно преди зоната за пешеходци по крайбрежната алея. Харди си спомни. Беше

сряда вечерта, когато празното пространство пред яхтклуба се превръщаше в пазар за месо. Юпитата си подхвърляха остроумни забележки за преснотата на аругулата и преимуществата и недостатъците на полуготовите в сравнение с домашно приготвените спагети.

Сузукито му изглеждаше не на място сред редовете биймърс и миатас. Харди изчакваше колоната и се чувстваше стар, много по-стар, отколкото когато беше баща предишния път. Наистина закъсняваше. Трябваше да се обади на Франи или на Моузес в „Шамрок“. Да им каже, че се прибира.

Или пък да забрави за отбиването в яхтклуба. Какво очакваше да открие на или около „Елоиз“, което не можеше да почака до сутринта? Само дето вече беше тук. Щеше да се обади в „Шамрок“ от някой автомат, Франи щеше да е с брат си — нямаше да им се отрази зле да убият малко време заедно, само двамата. Щеше да му отнеме не повече от една-две минути да огледа яхтата.

Светофарът присветна и той премина на жълто, след което до самия клуб оставаха само още две пресечки и двеста кораба покрай четири понтона зад вълнолома. Крайбрежието беше оградено с двуметрова ограда, която завършваше отгоре с бодлива тел.

Харди понякога си мислеше, че в някое от предишните си прераждания сигурно е бил моряк — изпитваше интуитивно влечение към всичко морско. Обичаше да лови риба, да се гмурка с леководолазен костюм, да разхожда акули — опитвайки се да събуди у тях желание за живот, сякаш имаше нещо специално, което ги свързваше.

Сега мирисът на солена вода вля нови сили в него. Да вървят по дяволите и Док и Драйсдейл — в костите си усещаше, че е попаднал на нещо и щеше да продължи по дирите му.

Помещението за охраната беше разположено в един четириъгълник от добре окосена трева на входа към пристана. Харди почука на отворената врата и влезе. Служителят беше около деветнайсетгодишен, облечен в зелена униформа, с картичка, на която се четеше „Том“. Той се изправи зад бюрото си, поставено зад нисък парапет.

— С какво мога да ви помогна?

Отдясно, през огромния прозорец Харди виждаше яхтите. Четири реда бели коледни лампички проблясваха над понтоните.

Той показа на момчето значката си на областен прокурор, която нито се издаваше от прокуратурата, нито беше официално одобрена. Беше се сдобил с нея от един магазин за униформи на Полуострова, като знаеше, че може да му послужи, особено пред хора, които не можеха да четат, но разбираха значението на значката. Попита момчето дали водят дневник за отплаването и пристигането на яхтите.

— Опитахме — отвърна то, — но повечето от хората тук обичат да идват и да си отиват, когато им скимне. Въпреки че, все пак, горедолу знаем кой е излязъл в открито море.

— „Елоиз“ тук ли е сега?

— Разбира се. — Том погледна през прозореца и я посочи с пръст. Тя е онази ниска, десетметрова моторна яхта на кей номер две. На помръкващата светлина яхтата изглеждаше красива. — За последен път е излизала в събота.

— Събота ли? Г-н Нешвил ли я изкара?

Том повдигна рамене.

— Предполагам, но не съм го видял. Тя — „Елоиз“ — беше излязла, когато аз дойдох.

— Към колко часа беше това?

— Около обяд. Работя от дванайсет до осем.

— Някой друг застъпва ли после, след осем?

— Не. Затваряме до сутринта в шест. За какво е всичко това? Г-н Неш някакви проблеми ли има?

Харди му каза всичко, което всъщност знаеше.

— Изчезнал е. Ще бъде от полза да се разбере кой го е видял за последно.

Том прехапа бузата си, мислеше.

— Не смятам, че ще имате голям късмет тук. Хосе, момчето, което работи сутрин, каза, че вече била излязла, когато той дошъл.

— В шест сутринта?

Том повдигна рамене, искаше му се да е полезен. Харди можеше да се обзаложи, че нещо го торможеше.

— Понякога Хосе малко закъснява — призна той най-накрая. — Но когато това се случи, винаги остава до по-късно, за да се реваншира.

Харди се пребори с чувството на отчаяние.

— До колко часа е останал в събота?

Том стана някак уклончив.

— Не знам точно. Три, три и половина, някъде там.

— Значи не е бил тук до седем или седем и половина?

Ново повдигане на рамене.

— Не знам със сигурност. И аз не съм бил.

Харди въздъхна тежко.

— Добре, както и да е, това няма нищо общо с Хосе. Мога ли да се кача и да огледам „Елоиз“?

Благодарен, че оставят темата за закъсненията на Хосе, Том тръсна глава.

— Разбира се. И без това днес няма много хора.

По пътя към яхтата Харди научи, че в яхтклуба охраната не била онова, което трябвало да бъде. Въпреки, че Том разполагал с оригинални ключове от всяка лодка и с ключ за портата на оградата, в действителност разни хора се промъквали непрекъснато заедно с гостите, а и собствениците забравяли да заключват портата след себе си, дори и яхтите си понякога. Кражбите не били често срещани, ала не били и непознати. Но какво можели да направят пазачите? Том и Хосе се опитвали, но в действителност нямали никаква власт. Щом като собствениците не се съобразявали със собствените си разпоредби, кой им бил виновен?

Отблизо „Елоиз“ беше дори още по-впечатляваща, отколкото бе изглеждала от помещението за охраната. С широк гик, вероятно около четири — четири и половина метра, завързана перпендикулярно на главния понтон — прекалено голяма, за да се вмести, до който и да е от кейовете. От техническа гледна точка яхтата беше кеч — две мачти, предна част и кърма. Щурвалът беше навътре в палубата, така че да няма опасност гикът на кърмата да удари кормчията по главата.

Ако отплуваше на мотор, дори и само при пет възела, пресметна Харди, нямаше да са й нужни и три минути по права линия, за да излезе извън вълнолома.

— Имаш ли нещо против да се кача за малко?

Вече беше прекалено тъмно, за да се различи кой знае колко от палубата — не, че Харди търсеше нещо конкретно. Междувременно, Том се запъти към вратата на кабината.

— Ето, какво ви казах. — Харди се приближи зад него. — Оставили са вратата отключена. Какво можем да направим?

— Откраднато ли е нещо? Може би трябва да провериш.

Беше толкова лесно, че Харди почти се почувства виновен, но не чак толкова, че да не последва Том надолу по стълбите към кабината.

Момчето запали лампата и спря.

— Не, всичко изглежда добре — каза то.

Харди си помисли, че „добре“ е доста сдържано казано. Намираха се в кабина, която по размери спокойно можеше да се сравни с всекидневната на Харди. Кожа от зебра красеше полираните дъски на пода. Оригинални картини — масло в тежки рамки — висяха по стените. Имаше черен кожен диван и съответстващо двойка канапе, кресло в стил „Чарлс Еймс“ или точно негово копие, вграден развлекателен център по протежение на цяла стена — два телевизора, тонколони, видео, касетофон, компактдиск.

Том явно се притесняваше от това, че се е качил на борда — пристъпваше от крак на крак.

— Може би е по-добре да се връщаме обратно, а? Изглежда нищо не липсва.

Но Харди продължаваше нататък.

— По-добре да се уверим — отвърна спокойно той. Озова се в бокса — покрит с плочки под, газова печка, огромен хладилник. Един поглед в барчето за напитки — „Гленфидик“, „Парадайз Коняк“, „Мейкърс Марк Бърбън“, първокласни питиета.

Чу, че Том се приближава зад гърба му и продължи да върви напред към разделителната стена. Напълно оборудвана баня прекалено голяма, за да бъде наречена просто „клозет“. Голямата спалня, най-отпред, беше толкова широка, колкото новата стая на Ребека, двойното легло бе изрядно оправено. Две бюра, едното с подвижен капак, веломер и няколко гирички, множество скъпи дрънкулки.

— Това се казва яхта — отбеляза Харди. Том стоеше онемял зад него. — Има ли стаи и на кърмата?

Харди се помъчи да отвори няколко от чекмеджетата на бюрата. Разсеяно се приближи до писалището отдясно на леглото и дръпна най-горното. Както изглеждаше, нямаше нищо интересно — хартийки, химикалки, стандартните канцеларски материали. Страничното

чекмедже най-отгоре беше пълно с ленти за глава. Харди мушна ръка по-навътре и опипа. Ленти за глава.

— Няма нищо — каза той, толкова безгрижно, колкото можеше.

После заобиколи леглото, като се надяваше, че Том ще остане още за минутка. Капакът отгоре беше заключен, но горното чекмедже се отвори. Същата работа — нищо. Харди дръпна най-горното от страничните чекмеджета.

— Не знам, дали трябва... — обади се Том.

Един бърз поглед надолу, чекмеджето се отвори с няколко сантиметра — вътре: няколко карти, навигационни работи. Той го затвори с хълбок и се извърна.

— Прав си, точно така — самата любезност. — Нека полицията да си извади разрешение за обиск — Харди се извърна и бързо прекоси обратно кухнята и централната каюта, изкачи стъпалата нагоре към палубата, мина през още една баня на кърмата, коридор, първа спалня за гости — двойно легло, скрин, телевизор, плуващ петзвезден хотел.

— Наистина трябва да тръгваме — настоя Том от стъпалата.

— Добре — Харди, разсеяно, но решително, продължи назад по срещуположния коридор, мина през втората стая, която беше облицована с огледала от пода до тавана и оборудвана с възможно най-пълния гладиатор, имаше стеърклаймър и още допълнителни тежести. Оуен Неш взимаше много на сериозно тренировките си.

На Том му трябваше цяла минута, за да заключи внимателно вратата на кабината. Харди попита:

— Как се управлява яхта като тази?

Том заключи, провери отново.

— Е, не е голяма философия. Но си иска дълбоки води.

— Може ли сам човек да се справи?

Връщаха се обратно по понтоната към будката на охраната, Том водеше.

— О, разбира се. Платната се задвижват и автоматично, ако има нужда. Г-н Неш често излизаше сам. Чак до Фаралоните и обратно. По-трудно е с по-малка яхта, но на него му харесваше.

— Какво има на Фаралоните? — Питаше за малките скалисти острови на двайсетина километра от брега на Сан Франциско.

— Не знам — отвърна Том. — Казват, че там се развъждали големите бели акули. Може да се е натъкнал на тях.

Лоша шега, помисли си Харди.

Бяха в „Пърпъл Ует Уа“, в една отбивка по пътя към Клемънт. Моузес Макгайър смучеше щипката на рак.

— Креолски сос — каза той. — Смятам, че с креолски сос върху омари сме постигнали върха на модерната цивилизация.

Франи наблюдаваше Харди, който бе забил поглед в чинията си.

— Мразя, когато двамата се карате — продължи Моузес. — Ето, аз говоря за културните достижения, без които всички ние щяхме да се превърнем в диваци и...

— Защо не кажеш на приятеля си Дизмъс, че се бяхме разбрали за телефоните и закъсненията — тя се изправи и хвърли салфетката си. — Извинете ме, трябва да отида до тоалетната.

Харди вдигна пръчиците си.

— Мисля, че вече четири пъти се извиних, правя го сега и за пети път. Още веднъж съжалявам. Шести път. Съжалявам, съжалявам, съжалявам, съжалявам — Харди остави пръчиците си. — Десети път.

— Не го казвай на мен — отвърна Моузес. — Тя си помисли, че си умрял.

— Тя непрекъснато си мисли, че съм умрял или че се каня да умирам.

— Има известни основания.

— Няма никакви основания. Не съм тръгнал да умирам. Да закъснееш не значи, че непременно си умрял.

Моузес топна щипката на рака в соса.

— За Еди означаваше точно това — той вдигна ръка, за да възпре отговора на Харди. — Хм-хм, хм, хм. Ето една област, към която можем да проявим малко повече деликатност.

— Моузес...

— Можеше да се обадиш. Телефоните са почти вездесъщи в нашето общество — Макгайър беше собственик на по-голямата част от „Шамрок“, но също така беше защитил и докторат по философия в Кал Бъркли.

— И ти ли, а?

— Тя ми е сестра. Позволено ми е от време на време да заставам на нейна страна.

— Работех по едно дело. Вече съм прокурор, забрави ли? Не съм излязъл да се размотавам с уличници. Не съм отървал на косъм кожата си. Работех.

— Имаше среща с нас с Франи. Едно простичко обаждане и всичко щеше да е наред.

— Добре, добре, следващия път ще се обадя. Голяма работа.

— Франи се притеснява, че ще ти стане навик. Както сам каза, вече си прокурор. Е, такива са си прокурорите.

— Прокурорите не са никакви...

Моузес набучи последното парченце от рака и го пхна в устата си.

— Извинявай за обобщението, но са точно такива. Франи иска от теб да бъдеш баща, а не да работиш през цялото време. Точно затова работата изглеждаше толкова привлекателна, не помниш ли? Нормално работно време, интересна по същество. Думите ти отекват в главата ми, дори сега, когато говорим.

— Колко закъснях?

Моузес дъвчеше.

— Час и четирийсет и пет минути, достатъчно, за да се изприщи човек от притеснение. Франи не е виновна, че се тревожи. Тя те обича, Диз. Носи детето ти. Съвсем естествено е, не мислиш ли?

— Добре де, аз също я обичам.

— Сигурен съм, че е така.

— Е, тогава...?

— Тогава — повтори Моузес, — вече ти казах.

Тяхната бяла дървена къща беше подпряна и от двете страни от две жилищни кооперации. Към средата на 80-те на Харди му бяха предложили цял куп грешни пари, за да я продаде на един предприемач, така че трета пететажна безлична сграда да се издигне там, където сега върху неговата широка двайсетина метра морава имаше каменна пътека, ниска дървена ограда и кукленска къщичка с малка вратичка и френски прозорец.

Преди да се оженят си бяха говорили за преместване — да започнат отново на някое място, което и двамата еднакво да могат да нарекат свое. Проблемът беше, че макар къщата да бе принадлежала на

Харди в продължение на десет години, Франи вече я обичаше. Една от първите работи на Харди след сватбата беше да прехвърли половината на името на Франи — нямаха брачен договор. Четвърт милиона долара от застраховката, която изплатиха на Франи, беше и на двамата; Харди реши, че с къщата нещата горе-долу се изравняват.

Паркирането на улицата винаги беше проблем. Ако нямаш гараж, алея или заден двор — или паркираш на улицата преди шест часа, или трябва да походиш. Сега, в десет и петнайсет, успяха да открият място на три пресечки разстояние. Беше топла, спокойна вечер, без мъгла и те се отправиха на изток по „Клемънт“, под дърветата на Линкълн парк, обратно към къщи. Франи се бе облегла на съпруга си, с ръка около кръста му.

— Прегърни ме — помоли тя.

— Добре — Харди я притисна по-плътнo към себе си.

— Мислил ли си си за това?

— Предполагам. Затова реших, че трябва да се оженим. Но все пак...

Тя спря. Харди схвана намека, наведе се и я целуна.

— Какво има? — попита Франи.

— Нищо. Втресе ме леко. Колко често ти се случва да забележиш, че всичко е идеално? Малко е страшно. Преди вярвах, че именно в такъв момент е най-вероятно нещата да се объркат.

— Мисля, че точно заради това бях толкова разстроена тази вечер. Едва сега започвам да приемам, че всичко това става наистина, не е сън, от който да се събудя — тя вдигна очи към лицето на Харди, и се притисна силно към него. — Не искам да се събуждам — каза тя. — Искам да продължава все така.

— Ще продължава, Франи. Няма да позволя нищо да застане на пътя ни, обещавам.

Франи го подбутна с хълбок.

Да си вървим у дома.

Платиха на детегледачката, надникнаха при спящото спокойно бебе. Харди нахрани рибките си, докато Франи се оправи за лягане. На телефонния му секретар имаше обаждания от Джейн и Пико Моралес — и на двамата можеше да се обади утре сутринта.

Чуваше как шурти душа в банята. Вдигна телефона и набра цифрите, които бе запаметил по-рано тази вечер — на Мей Шин. Телефонът иззвъня четири пъти, след това се включи на секретар.

— Оставете телефонния си номер, ако обичате и аз веднага ще ви се обадя — това беше цялото съобщение. Нито следа от японски акцент. Дълбок, културен глас. Харди затвори след сигнала.

Бюрото му беше разчистено. Зеленикавата настолна лампа хвърляше приглушена светлина из стаята. Препарираният бодливец се цупеше на полицата на камината в кабинета. Разсеяно, Харди прекоси разстоянието от бюрото до камината, разпъна поставката на мишената — неизползвана повече от година — и сграбчи три стрелички от центъра на таблото, където ги беше оставил. Върна се обратно на линията до бюрото си и започна да ги хвърля.

Хич не го биваше. Първия път нито една от трите не улучи двайсетката, в която се беше прицелил. Преди година това не можеше да му се случи. Ако някой го бе попитал, той би казал, че приема стреличките полунасерiously. Но продължаваше да носи изработения по поръчка комплект от двайсетграмови волфрамови остриета във вътрешния джоб на сакото си.

Реално погледнато бяха надделели нови приоритети. Докато издърпваше стреличките от първия път, чу, че водата в банята спира. Отново се озова зад линията до бюрото си: 20,19,18. Готово.

Точно тогава Франи се появи на прага, боса, облечена в моравата копринена пижама, която Харди ѝ беше купил за Коледа и която тя не бе в състояние да си сложи, докато Ребека не се роди. Малко тъмно петънце отбелязваше къде се е просмукала капчица мляко от зърното ѝ.

Харди се приближи до нея, коленичи и вдигна подгъва на пижамата, за да притисне лице към тялото ѝ.

„ИЗЧЕЗНАЛ ФИНАНСИСТ В СЛУЧАЯ «МИСТЕРИОЗНАТА РЪКА»

от Джефри Елиът, репортер на «Кроникъл»

Случаят с мистериозната ръка, открита в неделя в стомаха на голямата бяла акула в аквариума «Стейнхарт», взе ново измерение днес, след като г-н Кен Фарис, юрисконсулт и изпълнителен директор на «Оуен Индъстрис» в Южен Сан Франциско, събщи за изчезването на финансиста от Залива, Оуен Неш.

Г-н Фарис осведоми, че за последен път Неш е бил видян от членовете на персонала си в четвъртък в представителството си в «Сий клиф». В петък г-н Неш не се появил на уговорена среща за обяд. В събота, според казаното, Неш възнамерявал да отплава с яхтата си и Мей Шин, приятелка. Нито Неш, нито Шин са виждани оттогава, въпреки че яхтата на Неш, «Елоиз», си стои на кея в яхтклуба. До този момент не е ясно дали яхтата е излизала през празниците.

Полицията не разглежда евентуална възможност за убийство, въпреки че вчера представител на областната прокуратура изрази силна увереност относно подобна възможност.

Фарис събщил, че животът на Неш бил заплашван «половин дузина» пъти през последните пет години, заради неговите почти груби опити да погълне няколко компании от «Силикон Вели».

Подсилващ връзката между Неш и мистериозната ръка е фактът, че Неш е имал черен пояс по карате. Ръката има няколко необичайни особености, които могат да бъдат свързани с каратето, като калциране на ставите и изкуствено придобита «пета» или възглавничка отстрани на дланта. Шефът на медицинската експертиза на Сан

Франциско Джон Страут отказа да коментира вероятността ръката да се окаже на Оуен Неш и отхвърли всяко евентуално идентифициране като «определено прибързано».

— Момчето ме издебна от засада — каза Фарис. — Чакаше ме, когато се прибрах у дома, вече беше влязъл под кожата на моята Бети.

Харди, в кабинета си у дома, започваше да се възхищава на наглостта на Джеф Елиът. Репортерът не беше нечие загубило се малко момченце. Харди си бе помислил, че вчера го е стреснал и ограничил във възможни за контролиране рамки, но явно бе изтълкувал погрешно нещата. Харди не можеше да откъсне Джеф Елиът от историята му. Изглежда никой нямаше да може.

— Никога не сте споменавали за заплахите?

— Защото никога не съм ги приемал на сериозно. Хората говорят какво ли не, когато губят преговорите, нали знаете.

— Но не сте пропуснали да ги споменете пред Джеф.

— Не е точно така — Харди чу шумолене. — Вестникът е тук, пред мен и трябва да призная, че звучи доста драматично, но единственото, което направих, бе да отговоря на директно поставения въпрос: „Някой някога заплашвал ли е Оуен?“ И аз отговорих: „Разбира се, дузина пъти“, но това няма кой знае какво значение. Поне, докато не го видях напечатано тук.

— Не смятате, че може да има някаква връзка?

— Предполагам, че всичко е възможно. Но както ви казах, това отдавна беше уредено. Мисля, че последният човек, който се бе разлютил... Оуен го заведе заедно с жена му на Хаваите за няколко седмици, пои ги и ги храни, купи й мерцедес, направи го президент на някакъв клон някъде си. Човекът се нагуши здравата. Разбира се, Оуен се нагуши още повече.

— Как се казваше?

— Не беше истинска заплаха. Аз самият съм казвал на Оуен, че ще го убия поне двайсетина пъти и половината пъти наистина съм го мислел.

— Добре, но ако се окаже, че г-н Нешвил е мъртъв, на някой може и да му потрябва това име.

— Все още се моля на Бога да не е мъртъв.

Харди замълча за миг, барабанеше с пръсти по бюрото си, като се опитваше да реши дали да каже или да не казва на Фарис онова, което знаеше. По дяволите, човекът беше напълно откровен с него. Той продължи:

— „Елоиз“ наистина е излизала в събота — разказа му за посещението си в яхтклуба, за обиколката си из яхтата.

— Но ако яхтата е излизала и ако се е върнала, и ако ръката е на Оуен...

— Това са сериозни „ако“-та...

— Но разбирате ли какво означава това? Означава, че Мей...

— Не... Мей или някой друг. Може изобщо да не е Мей. Или Мей и някой трети замесен.

Фарис се овладя.

— Прав сте.

— Не е невъзможно яхта като тази да бъде използвана за наркотици и след това изоставена.

— Наркотици ли?

— По-често се случва във Флорида или надолу, на юг в Сан Диего, но става и тук. Контрабандистите се качват, убиват всички на борда, хвърлят ги в морето, натоварват стоката, доставят я, зарязват яхтата.

— На нейния си пристан?

— Не казвам, че е много вероятно, но това дето яхтата се е върнала обратно, не говори кой знае колко.

— Трябва да открия Мей — отвърна Фарис.

— Защо не се отбиете дотам, където живее?

— Не знам къде живее. Оуен никога не ми е казал. Телефонният ѝ номер беше най-голямата отстъпка от негова страна.

— Ами ако просто са избягали, както казахте, че може да е направил вчера, само че да са го направили заедно, Оуен и Мей, а не само той?

— Не ми се иска да мисля, че опираме пак до това.

— Защо?

— Ами, наистина вярвам, че бягството е нещо, което Оуен е надраснал. Просто не мога да си представя да го направи отново. Ако не друго, беше по-уравновесен, не толкова спонтанен, откакто се

запозна с Мей. Тя наистина го укроти. Искам да кажа, Оуен. Той за пръв път в живота си изглеждаше сравнително спокоен. Доколкото е възможно след случилото се с Елоиз. Освен това са излизали заедно и преди — без да казват на никой друг, освен на мен. Но той ми казваше.

— Но този път не.

— Нито дума.

Харди вдигна глава, когато Франи влезе в кабинета му, държеше Ребека на ръце и тихичко ѝ пееше. Не чу следващото изречение на Фарис.

— Съжалявам, какво казахте?

— Казах, че с всеки изминат ден изглежда все по-малко вероятно.

— Как така?

— Ами, аз съм изпълнителен директор на Оуен, а също така имам правомощия и на негов адвокат. Днес сме четвъртък и никой не го е виждал от седмица. Ако е избягал, дори и с Мей, щеше да има нужда от пари, нали? А той никога не носеше много в брой.

— Значи щеше да използва кредитна карта и вие щяхте да разберете, ако я е ползвал?

— Точно така. Проверих всичките му сметки тази сутрин — засега не е теглено нищо.

На Харди му се искаше да може да каже нещо от сорта да не губим надежда, докато не разполагаме с повече сведения, с нещо конкретно.

Фарис прекъсна мисълта му:

— Мъртъв е, нали?

Отговорът на това — реплика от една изтъркана комедия на старата, вече разтурена „Комедийната трупа от Северния бряг“ — беше: „По-мъртъв от самия дявол, Боб“.

Харди дори не се изкуши да го каже.

Полицай Патрик Рездън никога нямаше да стане инспектор. Никога нямаше да стане и сержант. Беше на петдесет и една години — голямо, хриптящо, приятелски настроено полицейско куче, което двайсет години патрулираше все един и същи участък.

Рездън се бе явявал пет пъти на изпит за сержант в началото на седемдесетте. Харди бе помагал на Глицки да учи за същия изпит по същото време, но след прегледа на първите няколко глави от подготвителната книга, тези учебни сесии се бяха превръщали в заливания по мъжки — Джейн и Фло, съответно си стояха у дома, докато техните съпрузи усъвършенстваха познанията и кариерите си. Онова, което обаче в действителност усъвършенстваха, беше издържливостта си на алкохол. Знаеха, че ще си пийнат порядъчно всяка нощ, когато някой въпрос от листовките, какъвто и да бе той ги затруднеше.

Харди познаваше растителни индивиди — а и определено болшинството от рибите му, — достатъчно интелигентни, за да изкарат изпита за сержант от втория път, но Рездън го бяха късали пет пъти.

Ала това не означаваше, че за него няма място в силите на реда. Той можеше да изпълнява прости заповеди. Не поругаваше нито оръжието, нито значката си. Рездън беше добър патрул — любезен и добронамерен, имаше богат опит в това как да помага на хората, да сваля котенца от дърветата, да се разправя с кварталните бабаити.

Един от които — обвиняемият в това дело — на име Хесус Самоса. Изглежда, че преди около два месеца полицаи Рездън бе имал възможността да порицае Самоса, хващайки го точно, когато онзи се готвел да драска със спрей по тротоара пред участъка на Мишън стрийт. Вместо да го прати да се труди принудително, Рездън просто конфискувал спрея и пуснал момчето да си върви — било само на осемнайсет — с предупреждение.

Два дни по-късно, на улицата пред същия участък Самоса не спрял на знака стоп на „Мишън“. Виненият му шевролет 1969-а бил спрял, оказало се, че на смяна пак бил Рездън. Този път Рездън глобил Самоса — това изглежда се видяло много смешно на пътниците в шевролета, но отново Рездън просто предупредил всички и ги пуснал да си вървят.

Оказало се, че Хесус Самоса работел в „Доги Динър“ на три пресечки от участъка. Около седмица след инцидента със знака „Стоп“, Рездън и партньорът му, Фелис Уонг, решили да обядват в същия този „Доги Динър“. Рездън си поръчал обичайните няколко двойни бургера, с двойна порция сирене — специална поръчка. Фелис точно взимала салфетки — грила се виждал съвсем ясно, — когато

Хесус, за радост на своя колега готвач, се изплюл в хлебчето, което после поставил върху един от двойните бургери.

Фелис извадила пистолета си, минала зад тезгяха, конфискувала сандвича за лабораторен анализ и сгащила Хесус Самоса на местопрестъплението.

Сега този обвиняем, помисли си Харди — това момче, все повече загазваше. Харди се почуди за миг, дали да не изиска тест за СПИН — ако се окажеше позитивен, можеха да го обвинят в опит за предумишлено убийство. Въпреки че, като се позамислеше, това вероятно би било малко прекалено, макар че една Елизабет Пулиъс вероятно не би се подвоумила.

Както стояха нещата, държаха Хесус с няколко телесни повреди, кражба на аларми, дребно хулиганство, нецензурен език и оказване на съпротива при арест. Максималното наказание, ако му лепнеше всичко беше четирийсет и пет дни в щатския затвор и глоба на стойност 3115 долара.

Ако на защитата ѝ се искаше да се пазари, Харди реши, че може да се държи спортсменски и да намали глобите до кръгло три хиляди.

След като разговаря с Кен Фарис, Харди извади жълтия си бележник от най-горното чекмедже и си записа всичко, което можа да си спомни, свързано с Оуен Неш. Отне му почти двацет минути, напълни цели две страници.

След това се обади на Арт Драйсдейл вкъщи, за да го увери, че няма пръст в предоставената на Джеф Елиът информация, използвана в материала на „Кроникъл“.

— Но между нас казано, Арт, кокалите ми подсказват, че жертвата е Оуен Неш. И ако Мей Шин е все още жива, може би пред нас лежи моето дело за убийство.

Още веднъж Драйсдейл посъветва Харди да поохлади страстите и да изчака до приключването на полицейското разследване. Харди отвърна, че естествено, точно така щял да постъпи.

Набра Джейн, но нея я нямаше вкъщи — или беше излязла на работа рано или бе прекарала нощта някъде другаде. Е, Харди нямаше как да разбере, а и без това не беше негова работа. Щеше да остави съобщение.

Утринната светлина в кантората на Харди в Съдебната палата беше особено ласкава към Елизабет Пулиъс. Елизабет бе облечена със синя кожена минипола — по-дълга с около два сантиметра, за да е все пак професионално издържана, ако терминът се прилагаше свободно — и ушита по поръчка синкаво зеленикава мъжка риза, направена да изглежда не чак толкова консервативна с разкопчаните три копчета най-отгоре. Голям колкото зърно грозде рубин на тъничка златна верижка висеше там, където започваше цепката на гърдите ѝ. Кестенявата ѝ коса беше хлабаво прихваната отзад на тила ѝ. Тя престорено скромно почука на вратата на Харди.

— Добра работа — заяви.

Той я покани да влезе и Пулиъс затвори вратата зад себе си.

— Кое?

Тя намести задника си на тъгълчето на бюрото на Харди и се плъзна назад, така че да може да седне с кръстосани крака, разкривайки и разкривайки. Харди бутна стола си назад, почти до прозореца, вдигна крака на бюрото, кръстоса ръце зад главата си и се облегна на стъклото.

— Кое? — повтори той.

— Онова с „Кроникъл“. Поддържа интереса.

— И да вярваш, и да не вярваш, не бях аз — но всъщност си даде сметка, че именно той бе натоварил Елиът с мисията, която го бе отвела до отдел „Изчезнали“. — Или поне не съвсем.

Тя махна с ръка.

— Е, няма значение, важното е, че продължава да е горещо. Кой го е убил?

Харди отдели няколко минути на Оуен Неш, Фарис, Мей Шин, връзката със „Силикон Вали“.

— Въпреки че в заключение трябва да се каже, че все още не разполагаме с идентифицирана жертва, така че сме в задънена улица. Мисля, че се нуждаем от труп.

— Е — тя се наведе към Харди, с длани опрени върху бюрото му, рубинът се полюшваше извън отвора на ризата ѝ, — не е задължително. Спомняш ли си делото „Билионер Бойс Клъб“ в Ел Ей? Там така и не успяха изобщо да намерят тяло. А ти разполагаш с част от трупа. Намери някой добър патолог...

Харди се разсмя.

— Ей! Не мисля, че сме стигнали чак дотам. Ами пръстенът?

Пулиъс повдигна рамене и милостиво се изправи.

— Пръстенът е подробност. Може приятелят му Фарис да греши или пък да лъже. Може Неш да го е слагал само на яхтата. Кой знае?

Харди си свали краката и стана.

— Точно така. Ако никой не знае...

Тя поклати глава.

— Дизмъс, прекалено хубаво е. Трябва да ги сграбчиш, когато се появят такива, което, повярвай ми, не се случва никак често. Мегабогата жертва, корпоративна интрига, пресата вече я е надушила. С това може да се направи кариера.

Харди остана безразличен, посочи към купчината с папки.

— Мисля, че докато не изчистя част от тези, кариерата ми ще си остане в застой.

Пулиъс се плъзна от бюрото, оправи полата си, което беше свързано с ново навеждане. Езикът на тялото говореше, помисли си Харди, тази жена направо крещеше от покрива. Той не откликна.

— Е, ти си знаеш — заяви тя.

Беше от онези редки съкровища на Сан Франциско, един истински топъл ден. Харди реши да се спусне по „Пето“ и „Мишън“, без да се обажда преди това. Искаше да излезе навън, и това, че отиваше да види Джеф Елиът, му послужи просто за оправдание.

Джейн се бе свързала с Харди сутринта и двамата щяха да обядват в „Ил Форнайо“. Харди реши, че може да прекара един приятен час дотогава, оползотворявайки част от работното време.

Сега той стоеше под жаркото слънце на стъпалата пред „Кроникъл“. Джеф Елиът го нямаше на бюрото му и момчето, което седеше до него каза на Харди, че Джеф май споменал нещо за слизане до яхтклуба и попита Харди дали иска да му остави съобщение. Остави му.

Вървеше надолу по „Хауард“ към небостъргача „Фери“ и Залива, в ръка в джобвете и разхлабена вратовръзка и се опиваше от миризмата на изгорели газове и свинско печено, на катран и смляно кафе. Щом пресечеше улица, горе-долу на половин пресечка, тежката миризма на урина и боклук се наслояваше върху миризмата на града,

но дори и тя, по неин си начин, извикваше спомени и беше приятна — Париж, когато беше в колежа, Сайгон по-късно. Откри, че си подсвирква, удивлявайки се на разкрилия се пред очите му нов хоризонт, след като „Ембаркадеро“ се бе срутил след Голямото от серията световни земетресения.

Той реши да повърви покрай брега. Чайки стояха върху нацвъкани с курешки обелки, като от време навреме се вдигаха с крясък във въздуха. Три или четири от доковете не бяха заградени и няколко ориенталеца бяха прилекнали и ловяха риба с дълги въдици. Фериботът от Саусалито влезе в залива с пронизителен вой на сирената си, като избълва безгрижна река от туристи. Харди се понесе с потока, остави се да бъде отнесен към вътрешността с прилива. Продължи нагоре, видя колко е часа и си спря такси за последните десет пресечки.

Джейн беше седнала до стената, в салона зад бара. Пред нея на масата имаше подобна на лале чаша шампанско. Беше подстригала тъмната си коса много късо, но Джейн винаги успяваше да изглежда добре. Като търговски представител на Ай Мегнън, тя постоянно се носеше на или близо до гребена на поредната вълна висша мода, шест месеца пред всички останали. Харди се наведе и я целуна по бузата.

— „Ивоар де Балмен“ — каза той. Това беше парфюмът, който винаги ѝ купуваше за Коледа. Не мислеше, че е просто случайно съвпадение, че си го бе сложила точно сега.

— Имаш много добро обоняние — тя го целуна отново, бързо, по устата. — Радвам се да те видя.

— И аз — съгласи се той.

Харди си поръча газирана вода и разбра, че Джейн излиза с по-млад мъж, архитект на име Чък.

— Чък, Чък, бу-бък, бо-нано-бано, бу-фу...

— Дизмъс — тя сложи пръст на устните му, за да замълчи.

— Винаги ми се е искало да го направя — отвърна той.

— Сигурна съм. — Тя го погледна удивено. — Той е чудесно момче.

— Сигурен съм, че е. И песента си я бива. Можеш да я изпееш и с Дизмъс, виж: Дизмъс, Дизмъс, бу-бизмъс... но просто не е ритмично — содата пристигна.

— Газираната вода е промяна — заяви Джейн.

Харди отпи.

— Точно сега и животът ми се променя. Ако изпия обичайните няколко бири за обяд, можеш да забравиш за следобеда. Опитах няколко пъти. Лоша идея.

Тя отпи от шампанското си.

— Значи наистина се върна в прокуратурата.

— Върнах се.

— И харесва ли ти?

Той повдигна рамене.

— Понякога. Повече глупости, отколкото си спомням, но става.

Презагиха още пет минути в общи приказки, преди да поръчат — калмари за Харди, quattro fromaggio калцоне за Джейн. Харди най-накрая се предаде и реши да изпие глътка вино, така че двамата с Джейн си поръчаха половин бутилка „Пино Гриджио“.

Когато сервитьорът се отдалечи, Харди каза:

— Значи си се видяла с баща си?

Тя кимна.

— Прав беше. Определено има нещо.

— И аз така си помислих. Франи казва, че е жена.

Джейн се замисли, докато отпиваше от шампанското си.

— Защо мисли така?

Харди разказа на Джейн за нефритеното преспание, как Анди му бе наредил да го вземе.

— Според Франи, то му напомняло за разбитото му сърце, така че трябвало да се отърве от него — той вдигна ръка. — Цитирам думите ѝ. Тя е по-мелодраматична от мен.

— Освен това мисля, че е права.

— Той ли ти го каза?

— Не го отрече. Попитах го директно дали е добре, дали нещо не го тревожи.

— И той какво ти отговори?

— Каза, че напоследък просто започнал да си дава повече сметка за тленността, затова, че нищо не продължавало вечно.

— Не звучи кой знае колко сензационно, Джейн.

— Знам. Просто изглежда доста уклончиво, така, както татко винаги е говорил за личния си живот. Затова го попитах, дали нещо конкретно не е възбудило всички тези мисли. Той отвърна, че един негов приятел бил починал и той просто трябвало да свикне с мисълта. Попитах го кой и той ми отвърна, че не го познавам, нямало значение.

— Той ти каза, че не го познаваш, така ли?

Тя поклати глава.

— Ала не смятам, че имаше предвид това, че говореше за мъж.

На Харди му хрумна, че колкото и абсурдно да изглеждаше, Анди Фаулър можеше да е гей. В Сан Франциско човек никога не знаеше.

— Но щом като така е казал...?

— Не — направи пауза, преди да го каже. — Имаше нещо, не знам какво. После ме потупа по ръката и ми поблагодари за загрижеността. Но можел да се справи с всичко това сам, бил голямо момче.

Храната пристигна, ритуалът с виното. Харди натопи парченце пресен хляб в малката купичка зехтин на масата. Джейн разряза калцонето си, за да изстине.

— Според мен — продължи тя, — може да е връзка, от която да се е срамувал, вероятно жена на негов приятел, нещо такова.

— И тя е скъсала с него?

— Или това, или пък той не е могъл да продължава повече така. Не можеш ли да чуеш как един от двамата го казва? „Просто ще се преструваме, че другият е умрял.“ Мога да си представя татко да поеме подобен курс.

— Да, връзва се.

— Проблем си е, когато винаги си бил изряден. Не можеш дори на дъщеря си да позволиш да види нещо друго. Дори и когато му казах, че каквото и да е, аз ще продължавам да го обичам.

— Казала си му това?

— Разбира се, че ще го обичам.

— Не, не, че ще го обичаш. Казала си му, че подозираш, че може да е нещо, от което да се срамува?

— Не с толкова много думи.

Харди си помисли, че на Анди Фаулър не му трябваха толкова много думи. Той беше деликатен и интелигентен човек, свикнал ежедневно да се оправя с всевъзможни нюанси зад съдийската банка. Можеше да си представи как го е стреснал директния подход на Джейн, беше го накарал да се затвори още повече в себе си, ако нещата наистина стояха така.

Харди сдъвка вкусния хляб, напълни устата си с вино и го изжабурка.

— Добре, каквото и да е, мислиш ли, че можем да направим нещо, за да му помогнем да го преодолее? Говореше за отпуска.

Джейн почти се усмихна.

— Да бе. Представата на татко за отпуска е да не си взима работа за вкъщи в събота и неделя. Познаваш ли някоя жена, която може да му

хареса? — Но тя отхвърли идеята. — Не. Изобщо не мога да си представя татко да позволи да го чифтосват.

— Може и да е това, което казва — осъзнаването на тленността. Тази мисъл може да те стъписа.

Джейн започна да драска по покривката със свършения си коралов нокът. Двамата с Харди нямаха нужда да им се припомня урока за тленността. Всеки път, когато си помислеше за сина им, Майкъл, който почина, падайки от креватчето си преди десет години, тя винаги се стъписваше и всичко отново замираше, както бе замрял животът ѝ и този на Харди тогава. Сълза се търкулна от едното ѝ око и тя се извърна.

Виждайки я, или просто защото знаеше, той се пресегна и сложи ръка върху нейната.

— Да го оставим засега, Джейн. Ще поговорим отново по-късно — каза той. — Ще измислим нещо.

Първия път не улучи носещата греда и реши, че сигурно е заради виното.

След обяда се беше отбил в един магазин за спортни стоки на „Маркет“ и си бе купил мишената за стрелички, която си бе обещал. После, в кантората си, бе думкал по стената срещу бюрото си, вслушвайки се за кухия звук, който трябваше да издаде солидното дърво, докато не намери къде е носещата греда или поне си мислеше, че я е намерил.

Първият удар на чука заби пирона в мазилката чак до главата. Харди беше добър дърводелец. Дърводелството бе едно от хобитата му. Не беше в стила му да не открие гредата. Почука по стената, реши, че отново я е открил и този път се оказа прав.

Измери два метра с линейката от бюрото си и залепи лепенка на пода точно там, където обикновено се намираше столът му. После премести стола обратно на мястото му, извади коженото си калъфче и нагласи сините перца към дръжките на стреличките си. Изправи се зад отбелязаната с лепенка линия и хвърли две точно в средата и една в двайсетката. Като остави стреличките там, където си бяха, той вдигна телефона.

Съдия Фаулър бе съобщил по телефона, че ще отсъства по болест. Това беше странно. Съдиите никога не отсъстваха по болест — графиците им бяха препълнени. Един ден по болест създаваше неудобства на прекалено много хора. Харди позвъни у тях, но и там никой не му се обади, нито дори телефонен секретар. Изкуши се дали да не звънне отново на Джейн, но защо да я тревожи?

Може би Анди просто си бе взел един ден за душата. Господ му беше свидетел, работеше достатъчно много, за да си го заслужи. Може би, след като се бе видял с Джейн снощи, отново се беше напил и сега го гонеше махмурлук. Във всеки случай, щом като Анди Фаулър искаше да си вземе един ден, Харди нямаше да го безпокои.

Той погледна към все така огромната купчина с папки в ъгъла на бюрото си и се почуди какви незнайни трепети са складирани и го чакат в тази планина от хартия. Помисли си дали да не иде да вземе стреличките си и да не изиграе една-единствена игричка на 301, колкото да се поразсъни. Запита се дали Джеф Елиът се бе върнал от яхтклуба или където там беше отишъл. Трябваше да се обади на Франи, за да види как е Ребека.

Каквото и да е, помисли си, само не...

Стаята не беше достатъчно голяма, за да се поразтъпче. Той придърпа стола си обратно към бюрото, чувстваше се сънен и замаян. Виното. Виното беше виновно.

Елизабет Пулиъс все още носеше златната верижка с рубина, но това беше единственото, което имаше върху себе си. Кристофър Док, областният прокурор, лежеше с ръце, кръстосани зад главата. Имаше огромен гръден кош, покрит с рунтави черни косми. Коремът му беше започнал да се издува, но издутината бе твърда. Има доста хубаво тяло за застаряващ мъж, помисли си тя. И докато ѝ позволяваше тя да бъде отгоре, подвижността му не беше от кой знае какво значение — тя можеше да контролира нещата, а на нея точно така ѝ харесваше.

Придвижи се малко напред, намести се по-удобно. Областният прокурор простена от удоволствие. Черното му лице с широки черти разцъфна в усмивка.

— Еха, не изглеждаме ли самодоволни — каза Пулиъс. Тя се стегна леко около него и той затвори очи от усещането.

— Аз съм си самодоволен — отвърна Док. — Наведи се насам.

Тя се наведе над него. Той сграбчи по една гърда във всяка ръка и придърпа лицето ѝ към своето. Елизабет пое езика му в устата си и лекичко го захапа, после се отдръпна.

— Каква кучка си само! — каза той. Продължаваше да се усмихва. Пулиъс отново раздвижи хълбоците си. Док се опита да се изправи, за да стигне до лицето ѝ, но ръцете ѝ бяха на раменете му и го заставяха да лежи, докато тя му се хилеше.

— Знам, на теб точно това ти харесва — Елизабет се наведе и близна възглавничката на ухото му, остана така и започна ритмично да се клати.

— Господи, Пулиъс...

Тя се дръпна, полуизправена. Изражението ѝ сега беше непоколебимо. Беше намерила ъгъла си, съсредоточаваше се. Ръцете ѝ притискаха главата му, все по-здраво и по-здраво. Той се надигна, за да я целуне, когато усети, че му идва.

— Не още, не още... — Пулиъс дишаше ускорено, стиснала здраво зъби. — Добре. Добре — тя се удряше в него, изправена, извита, с отхвърлена назад глава. — Сега. Сега. Сега — притискаше се в него, докато той се изпразваше. После се свлече върху големите му гърди, хрипкав смях се изплъзна някъде дълбоко от гърлото ѝ.

Докато завиваше на юг по магистралата, Харди си мислеше, че съдбата може да се окаже и хубаво нещо.

Дюнните с техните треволяци препречваха изгледа към океана, но със сваления покрив на сузукито, Харди можеше да го чуе и помирише. Следобедът, вече доста напреднал, все още беше топъл. Малките кипариси от източната страна на пътя свидетелстваха за почти постоянния полъх откъм океана. Вечнозелените клонки бяха сплескани откъм половината, която гледаше към брега, сякаш великани бяха обходили земята и ги бяха стъпкали на една страна.

Там, където магистралата завиваше към вътрешността, при Форт Фънстън близо до „Олимпик Голф К्लъб“, небето бе изпълнено с делтапланери. Дори и в един тих, безоблачен ден отвесно издигащите се потоци горещ въздух от скалите по крайбрежието осигуряваха прилична подемна височина. Харди реши, че би искал да се качи на делтапланер. „Вземи жената и децата. Ела да се порееш“.

Съдбата, спасила го от папките му, дойде замаскирана под формата на обаждане от Ейб Глицки. Извикали го бяха долу на брега да огледа изхвърлен от вълните труп. Обажданията на Полицейското управление на Сан Франциско до околните управления през последните няколко дни бяха разнесли мълвата и когато дошъл сигнала, Ейб си бил в кабинета и сам предложил да иде да огледа. Беше се обадил на Харди по инсталирания в колата му телефон.

Отбивката беше на север от Дяволското свлачище, двукилометров участък от магистралата, в който криволичето разклонение на пътя изчезваше в края на сто и петдесет метрова скала. През по-голямата част от времето участъкът беше покрит с мъгла и това беше рядък случай, при който не съществуваха явни доказателства на факта, че автомобилите не могат да летят.

Харди обърна по набраздения от гуми, не павиран път. Колата на Глицки беше паркирана на пращия участък в дъното, до няколко полицейски коли от бреговата охрана. Докато Харди слизаше от колата си, на пътя, по който току-що бе дошъл, се появи линейка.

Приливът се оттегляше. Наближаваше четири, а все още нямаше никакъв вятър, нито мъгла. Може би, помисли си Харди, ще имаме нашите три дена лято.

Той кимна на момчетата от линейката, но беше прекалено нетърпелив, за да ги изчака. Прекоси пясъка, стигна до по-твърда земя и се понесе тичешком. Полицаите се бяха скупчили около нещо зеленикаво на около двайсетина метра от линията на вълните.

Харди кимна на Глицки, който го представи на останалите.

— Ето ти жертвата — каза той.

Трупът, покрит с брезент, лежеше по гръб. Харди поиска разрешение да погледне и едно от ченгетата му махна с ръка. Той дръпна брезента и без да иска отстъпи назад.

Мушици жужаха около полуотворената уста, носът, празните очни ябълки, изтънялата по темето прошарена коса. Харди мигновено се сащиса от факта, че трупът беше облечен със същия спортен екип, какъвто и той имаше — само дето този зелен анцуг беше с голяма дупка под формата на полумесец от дясната страна на торса. Имаше също така и разкъсана рана в долната част на левия крак, от която се подаваше месо. Две малки чисти дупки — една в гърдите и една точно над чатала — сами говореха за себе си. Но определено най-стъписващият детайл беше завършекът на дясната му ръка, нащърбена и разкъсана каша от сухожилия, кости и гадна зелениясала бяла плът. Харди знаеше какво се бе случило с ръката.

Хората от линейката бяха прекосили плажа с носилката. Харди отстъпи, за да могат да минат.

— Идентифициран ли е? — попита той Глицки.

Глицки имаше белег, който пресичаше горната му устна, от горе на долу, когато се замислеше или беше напрегнат, понякога изглеждаше сякаш белегът се нажежава почти до бяло върху черното му лице. Сега светеше. Той не каза нищо.

— Изглежда на възрастта на Оуен Неш — продължи Харди.

Глицки кимна. Все още мислеше. Вдигна поглед към хоризонта.

— Точно затова си тук — отвърна той.

— Прострелян два пъти? — попита Харди.

Глицки отново кимна.

— Преди да го докопат акулите. Малък калибър, едната от двете рани е изходна. — Като куче, което се изтръсква от водата, той се

върна обратно на земята. — Веднъж в сърцето и който е бил там се е опитал да му отнесе и оная работа. — Ейб се замисли отново за миг. — Може и не в този ред.

Харди усети как топките му се стягат. Изведнъж Глицки се обърна към хората от линейката, които бяха разгънали носилката и се канеха да вдигнат тялото.

— Извинете ме за миг — той се приближи до тялото, коленичи и вдигна лявата ръка. — Ще сваля този пръстен — каза на ченгетата от бреговата охрана.

Глицки го огледа набързо, показа им го, после го занесе на Харди.

— Виждаш ли нещо? — попита той.

Беше семпла златна халка. На гладката повърхност отвътре имаше малък печат върху златото, който гласеше 10К. Нищо друго на пръв поглед. Харди се извърна към слънцето и вдигна пръстена нагоре към светлината, бавно го завъртя.

— Готово — каза той. Приблужи го по-близо до лицето си. Изтрити, наравно със златната повърхност, невидими, освен под определен ъгъл, можеха да се различат някакви инициали — Е. Н. и някакви цифри — нещо като петдесет и едно.

— Как се казваше жената на Неш?

Харди го бе запомнил главно заради яхтата.

— Елоиз, а петдесет и едно звучи като годината на сватбата, нали?

Глицки промърмори едно неискрено: „Направо поразително“ и протегна ръка. Харди пусна пръстена. Ейб го сложи в една затваряща се с ципче торбичка за доказателства и го натика в джоба си.

— Значи мога или да сравня отпечатъците и да накарам Страут цял месец да провежда ДНК тестове на стойност 10 хилядарки или да се обадя още веднъж на юрисконсулта му. Ти за кое гласуваш?

Тялото беше на носилката, санитарите от линейката тръгнаха да го пренасят през плажната ивица и керванът се повлече през пясъците. Никой не обели нито дума.

— „Елоиз“ е била в открито море цялата събота! — възкликна развълнувано Джеф Елиът.

— Знам — отвърна Харди. Беше си у дома, говореше по деривата в кухнята. Живееше на петнайсет пресечки от брега, на север от „Гиъри“ и не видя никакъв смисъл да слиза в центъра за десет минути, колкото да обърне и отново да се отпрати към къщи.

Двайсет минути след като си бе тръгнал от Дяволското свлачище, той режеше лук в кухнята. Когато сосът за спагети беше готов и вреше на печката, Харди си отвори една бира и се обади на Джеф Елиът.

— Мислех си, че ще ме държиш в течение за разкритията по случая — отвърна Джеф Елиът. — След като си знаел, че яхтата е излизала...

— Не знаехме дори дали е Оуен Неш, така че какво значение можеше да има яхтата му? Всъщност, склонен съм да се съглася с нашия добър доктор Страут — продължи провлачено Харди, — че твоите заключения са определено прибързани. Всичко, което знаехме, бе, че е изчезнал един мъж и че ръката вероятно е била използвана за карате. Това е доста далече от потвърдена информация.

От другия край на линията последва мълчание. После:

— Имаш нещо, нали?

— Оказва се — отвърна лаконично Харди — че предположенията ти са били верни.

Разказа му за тялото, което пътува или току-що е пристигнало в моргата — отхапаната ръка, откъде са минали изстрелите.

— Бил е застрелян? Искаш да кажеш, че някой го е убил?

Харди си спомни къде мислеше Глицки, че е минал първият куршум. Реши, че може да изключи самоубийството.

— Да — отвърна той: — Някой го е убил.

— Господи, това е страхотно! — Елиът почти крещеше. — Това е просто страхотно!

— Човекът е мъртъв — напомни му Харди. Отпи глътка от бирата си. — Това не е чак толкова страхотно.

— Материалът, имах предвид материала.

— Знам какво имаше предвид. Слушай, ако разполагате със снимка на Неш, може да я донесеш, като идваш, за да разсеем всяко съмнение, в случай, че още никой не го е идентифицирал.

— Добра идея!

— О, и, Джеф, ако г-н Фарис или Селин Неш — дъщерята на Оуен — са в моргата, опитай се да обуздаеш малко ентузиазма си,

ясно, нали? Не смятам, че те ще бъдат толкова щастливи от случилото се, колкото си ти.

— Не, много добре разбирам. Естествено.

Харди затвори.

— Естествено — промърмори той.

Излизаше на първа страница в утрешния брой, първият материал на първа страница за Джеф. Не главното заглавие, по-ниско, вдясно, три колони, отдолу с името му — никак не беше зле.

Не само това, но водещата новина вече се бе разнесла по телефона и Джеф бе получил настойчиво обаждане от „Ел Ей Таймс“, оп-ла-ла, и от Дрю Бейтс от KRON-TV, който се чудеше, дали той — Джеф — имал какво да добави относно убийството на Оуен Неш. Представете си само, телевизията идваше при него! „Ел Ей Таймс“!

Той бе оставил телефона, на който да го търсят на нощната смяна и сега седеше в недрата на сградата, в която работеше и проверяваше регистъра на Оуен Неш. Наближаваше девет и половина вечерта, а той беше на крак от шест сутринта, но се чувстваше напълно свеж. Паркър Уайтлоу, редакторът му — Господи, РЕДАКТОРЪТ — каза, че щял да му даде да направи резюмето по случая Неш най-отпред, а щели да продължат с подробностите на задната страница на първия раздел, но трябвало да го направи до единайсет и половина. Мислел ли Джеф, че ще успее?

Джеф мислеше, че за водещ материал и колона на първа страница би могъл да стои на глава и да плюе монети от по пет цента, да танцува с Нуряев, да пробяга сто метра гладко бягане. Той погледна към патериците си, облежани от дясната страна на бюрото му. Да вървят по дяволите! Можеше да го направи. Имаше суровия материал — сега просто трябваше да го сглоби. Фасулска работа, въпреки че имаше повече, отколкото бе предполагал — а трябваше да го сведе до триста думи максимум. Е, налягай си парцалите!

Джеф беше започнал да преглежда данните в компютъра в седем без петнайсет, веднага щом се бе върнал от моргата. Почти три часа, близо двеста статии, повечето просто изброяваха светски прояви, няколко значителни интервюта, заглавна статия в „Бизнес уийк“ от 1987. Оуен Неш, както личеше от написаното тук, бе представлявал

играч от доста голяма класа. Както изглеждаше, през последните двайсет години беше споменаван ту в едно, ту в друго издание, средно на всеки шест седмици.

Джеф отклони поглед от оранжево червеникавия екран. Беше му трудно да свърже Оуен Неш от тези статии с тялото, което бе разпознал в моргата.

Пристигна там, точно когато една лимузина спираше. Кен Фарис и жена му го познаха веднага от предишната вечер и въпреки, че не изглеждаха кой знае колко възхитени да видят Джеф там, явно бяха прекалено разстроени, за да отправят официален протест, когато чернокожият инспектор с подобно на ястреб лице и с белег на горната устна ги прие.

Другата жена в лимузината беше Селин Неш, дъщерята на Оуен. Беше доста по-възрастна от Джеф, вероятно приближаваше четирийсетте, но нещо в нея, дори и потънала в скръб, силно го привлече. Не знаеше дали е стойката, държанието или формите на тялото ѝ, но той не можеше да откъсне очи от нея.

Глупаво, наистина. Един сакатляк като него нямаше никакви шансове пред повечето жени, камо ли с красавица от нейната класа и калибър — ако това властно сексуално привличане можеше да се нарече красота, — но той си помисли, че няма да му навреди, ако се остави на порива.

Докато, разбира се, не видяха Оуен Неш. При вида му всичко останало изчезна. Асистент съдебния лекар беше дръпнал достатъчно от чаршафа, за да се види лицето и нямаше никакво съмнение за самоличността му. Селин изхлипа. Фарис наведе глава и притисна жена си по-близо до себе си.

Инспекторът — Глицки — бе задал формалния въпрос и асистентът буташе тялото обратно, когато Селин му каза да спре. Искеше да види баща си за последен път.

Никой не помръдна. Асистентът погледна към Глицки, който кимна и чаршафът се вдигна, за да разкрие Оуен Неш, гол и посинял върху количката.

Първа, разбира се, се набиваше на очи ръката или липсата на ръка. Изгризаният остатък без каквито и да било изгаряния или шевове — розово сухожилие, което се подаваше на пет сантиметра от останалото.

Джеф беше виждал снимки от пораженията, които челюстите на една акула можеха да причинят, например, върху дъска за сърф, но откри, че не е подготвен за гледката, която представляваха ребрата на Неш, разкъсани от поразяващите зъби, както и за откъснатото от долната част на крака клиновидно парче.

Селин се приближи към тялото. Очите ѝ, забеляза той, бяха сухи, въпреки хлипането. Може би блестяха от шока. Асистент съдебният лекар понечи да се приближи и да я подкрепи, но нещо в държанието ѝ го спря. Помещението за миг стана толкова тихо и безцветно, заприлича на стара черно-бяла снимка — всичкият живот, не само този на Оуен, беше изцеден от напрежението.

Селин постави едната си ръка върху гръдния кош на трупа, а другата върху бедрото. Вероятно в продължение само на пет секунди, но изглеждаше така, сякаш остана да стои там цяла вечност, без да помръдва, запечатвайки образа. Сега наистина отрони сълза. Тя се наведе и притисна устни към средата на корема му.

Изведнъж всичко свърши. Селин кимна на инспектора, после се обърна, мина покрай всички тях, отпрати се към вратата и излезе, без да се обърне назад.

В предверието Кен и Бети благодариха на Глицки. Селин вече беше в лимузината. Вечерната светлина заслепяваше — Джеф си спомни как излизаше от матинетата като дете, колко ослепителна беше светлината в неделните следобеди след тъмния театър, колко очаквана. Почувства се по същия начин, замижа срещу залязващото слънце.

Знаеше, че трябваше да зададе на някого още въпроси — на асистента, на Глицки, на Кен и Бет, — но бе прекалено потресен. А когато дойде на себе си, лимузината вече я нямаше. Глицки беше отишъл в Съдебната палата. А той не можеше да си наложи да се върне обратно в моргата.

Раздвижи се, за да се отърси от спомена. Оранжевият екран продължаваше да жужи пред него. Погледна си часовника и видя, че е пропилял двайсет минути. Трябваше да се залавя за работа.

Първо беше деловата част. През 1953-а, Оуен бе взел заем от 1500 долара от една правителствена програма за отпускане на заеми и бе изплатил първоначалната вноска на един полуфалирал сервиз за

телевизори в южен Сан Франциско. Беше започнал да поправя с използвани части и за две години бе усъвършенствал и патентовал подобрена изолационна техника за електроннолъчевите лампи с термокатоди на ранните телевизори. „Дженерал Електрик“ бе откупил патента и Оуен бе започнал да се издига. Правел далавери с електронни лампи, инвестирал в производството на медни жици, захванал се с полупроводници, преди да се появят микрочиповете. Когато изгърмяла „Силикон Вали“, той вече бил готов да я погълне.

Акции от „Оуен Индъстрис“ се продаваха на нюйоркската борса за по седемнайсет долара едната, а самият Неш контролирал осемстотин хиляди акции, когато поел акционерното дружество през 1974-а. Наброяващо три или четири пакета акции минимум, личното му богатство само в акции, по времето на заглавната статия в „Бизнес уийк“, беше близо 70 милиона долара.

Останалите му капиталовложения също бяха значителни. Освен струващата 250 000 долара „Елоиз“ и представителството му в Сий клиф, той притежаваше къща и повече от хиляда акра земя в Ню Мексико, апартаменти в Хонконг и Токио, дялове от недвижима собственост в Ню Йорк. Според написаното в „Бизнес уийк“, той също така имал дял или преобладаващо участие в три хотела, ски курорти на езерата Тахоу и Ута, ресторант на остров Сент Барт на Карибите. Единственият му провал, отпреди пет години, била една авиолиния, „Уайкики експрес“, която имала по два полета дневно между Оахо и Лос Анджелис в продължение на шестнайсет месеца, преди да фалира.

Но човекът не бе прекарвал цялото си време в заседания. Първото споменаване на Оуен Неш в пресата нямаше нищо общо с работата му. През 1955-а той бил първият не ориенталец, който на официална демонстрация по карате, счупил повече от шест, поставени една върху друга, трисантиметрови чамови дъски. Джеф се изкушаваше дали да не стане от стола си и да не види дали в „Архива“ нямат снимка, отразяваща проявата, но реши да не го прави. Времето му изтичаше.

През 1958-а къщата на Неш в Бърлингем изгоряла до основи. Той успял да спаси шестгодишната си дъщеря, Селин, но едва не загинал сам, когато се опитал да се върне още веднъж и да извлече жена си, Елоиз навън.

След гибелта на жена си, купил първата си яхта и предприел околосветско пътешествие, придружаван единствено от Селин. След това вестниците се захващаха с бурния му живот на скитник — в продължение на цялата 1960-а той държал рекорда на всички „такелажни“ световни издания с една огромна черна риба меч, която уловил на Австралийския атол. Неотдавна миналата година, двамата със Селин и един екипаж от три колежанчета отплавали с взета под наем яхта, за да се състезават в регатата „Нюпорт — Кабо Сан Лукас“.

Подвизите му в лова на едър дивеч предизвикваха все повече и повече спорове през годините. Джеф Елиът си помисли, че промяната в тона на статиите беше доста заинтригуваща: когато Неш гръмнал полярна мечка през 1963-а, бил обявен за мъж на годината от „Лов и риболов“; през 1978-а, застреляните зебри в Конго го вкарали в списъка на обществените врагове на „Сиера Клъб“.

Той „пет пари не давал“ (Форбс, „Десет главни изпълнителни директора за имиджа“, септ. 1986 г.) за общественото мнение. Беше един от малкото западни индустриалци, присъствали на коронацията на Бокаса; шахът на Иран, според слуховете, които се носеха, бил на борда на „Елоиз“ в Карибието, докато правителството на САЩ решавало какво да прави с него, след като бил детрониран; Неш хвърлил в ужас репортер на „Кроникъл“, който отразявал пътуването му до Китай през 1983-а, като гулял, заедно с домакините си, с мозък от маймуни, поднесен все още мърдащ на масата.

Влязъл в „Кой кой е“ за пръв път през 1975-а. Никога не се оженил повторно.

— Иска ми се да изкарвах повече пари — казваше Пико Моралес. — Иска ми се да имах повече пари. Всички останали имат повече пари.

Жена му, Анджела, сложи ръка върху неговата.

— Английският дори не му е матерният език, — намеси се тя, — но той със сигурност може и дявола да спрегне с „имам пари“.

Намираха се в трапезарията на Харди, около масата от черешово дърво. След спагетите и каната червено вино, Франи беше поднесла ябълков пай и Пико бе омел половината.

— Той е човек с много таланти — отвърна Харди.

— Има ли някаква по-специална връзка между днешния ден и парите? — попита Франи.

— Видя ли? Точно това искам да кажа — Пико се беше въоръжил с нож и се пресягаше отново към пая. — Не мислим — аз не мисля, като богат човек. Предполагам, че е генетически обусловено.

— Смята, че и смъртността сред акулите също е генетически обусловена — допълни Харди.

— Не, това е липса на семейна структура.

— Какво щеше да правиш, ако имаше пари? — попита Анджела. — Освен, може би, че щеше да ядеш повече.

Пико не страдаше от комплекси по отношение на размерите си. Той се потупа по шкембето и се усмихна на жена си.

— Онова, което щях да направя, след предоставената ми тази вечер информация за Оуен Неш, която останалия свят все още не е научил, е да изляза и да вложа всичко, което притежавам, в акции в неговата компания.

Харди поклати глава.

— Тези акции ще спаднат, Пик.

— Знам. Така, че продаваш веднага, правиш краткосрочен пакет, после ги купуваш обратно.

— Как ще разбереш кога нещата ще се обърнат, за да ги купиш навреме обратно? — попита Франи.

— Не можеш със сигурност — отвърна Пико, — но това е същността на акциите.

— Или така, скъпи, или пък на другия ден става точно обратното и те падат стремително, защото Неш не е управлявал както трябва компанията си, и тогава ти губиш всичко. — Анджела го потупа отново по ръката. — Както става всеки път, когато имаш сигурна информация за борсата. Вземи си още едно парче пай.

— Интересно ми е какво искаше да кажеш с това, че всички останали щели да изкарат повече. Кога? — Харди беше изправил стола си на задните му крака и се люлееше, пъхнал палци в джобовете си.

— Днес. Последните няколко дни. Вече трябваше да си имаме агент, да подготвяме издаването на книга, правата за филм, нещо такова. Ние сме тези, които открихме ръката. Досега трябваше да сме прочути.

— Славата е нещо мимолетно — въздъхна Харди.

— Добре, подигравайте ми се. — Пико се утеши с парче пай. — Но почакайте и ще видите — някой някак си ще направи състояние от това, и къде ще сме ние тогава?

— Не ти ли харесва там, където си, Пик? Искам да кажа, да си управител на аквариума „Стейнхарт“ не е точно начална позиция.

— Просто имам чувството, че ние всички изпускаме една добра възможност.

— Вероятно — отвърна Харди.

Анджела се съгласи, Франи също.

Пико си хапна още малко пай.

Апартаментът на Мей Шин се намираше на „Хайд“, точно срещу магазина за френски деликатеси. Релсите за електричката минаваха под прозорците, но по това време на нощта не се движеха електрички.

Фоайето беше покрито с дъски, моментално усещане за почти аскетски ред — едва доловимо ухание на сандал? Уличните лампи подчертаваха сенките в стаята, където тя седеше в ъгъла пред олтара си. На срещуположната страна имаше ниско канапе с модерна масичка отстрани и друга — за кафе отпред. Дъските блестяха по краищата на проснатата на земята рогозка. До едната стена имаше висок скрин —

тесен, с елегантни линии и стъкло отпред. На другата стена висяха японски гравюри над ниско кресло и матрак.

Самото фоайе представляваше кръг с диаметър от два и половина метра. По-старите апартаменти в Сан Франциско често имаха кулички, ниши, арки и корнизи, които нито една модерна сграда не би могла да си позволи. Още една рогозка, широка около половин метър, се намираше в средата на кръга. Черешова пейка с ръчно направена дърворезба. Стоплящото дърво, доста полирано, но без да се прекалява с лака, беше притиснато плътно до стената. Близо три метра дълга, вградена в извивката на стената, явно и колкото и невероятно да изглеждаше, без каквато й да било снадка. Подобно нещо би ти струвало цяло състояние, и то, ако познаваш дърворезбаря, ако можеш да си намериш подходящо черешово дърво и ако разполагаш с време. Стената във фоайето бе покрита отгоре с оризова хартия с цвят на слонова кост. Три литографии на Джон Ленън, които не приличаха на гравюри, висяха на нивото на очите. Самата светлина идваше на пет лъча от центъра на тавана. Три от лъчите бяха насочени към Ленъновците, другите два към старинни японски дърворезби от двете страни на вратата, която водеше към кухнята.

Имаше и още един, по-продълговат черешов пън, леко набразден по средата, на пода до отворения вход към всекидневната.

Мей се беше изкъпала, след като се бе насилила да хапне малко ориз със студена риба, останали от петък вечер. Беше сресала назад дългата си черна коса и я бе хванала, след което беше останала да седи върху твърдото си, поставено върху ниска платформа легло, все още гола, без да си дава сметка за хода на времето.

Когато се стъмни, тя започна да избира какво ще вземе със себе си. Не много. Вероятно два куфара. Трябваше да реши. Да не би с прекалено малко да привлече вниманието към себе си? Какво си взимаха деловите хора, когато пътуваха до Япония? От друга страна, не искаше да се издаде, че няма да се върне повече, като вземеше прекалено много. Тя обиколи апартамента, сваляше разни неща, после ги връщаше обратно по местата им, не беше в състояние да реши. За нея всичко бе скъпо, трудно да се замени, ценно. Тя самата беше проектирала жилищното си пространство така.

Отиде до олтара си и запали свещ. Не беше олтар на някое конкретно божество, просто изправен дънер от полирано черешово

дърво с възглавница пред него. Имаше една бяла свещ, кадилница от стеатит, нож, и — тази вечер — обикновен, свит на руло лист хартия, дванайсет на шестнайсет сантиметра, с написано нещо с мъжки почерк от едната страна.

Беше извадила листа хартия, след като прочете статията за Оуен Неш в „Кроникъл“, в която се споменаваше и нейното име и в която вече я свързваха с него. Листът беше допълнителна нишка — ръкописна добавка към завещанието на Оуен, с която той оставяше два милиона на Мей Шинтака.

Не знаеше валидно ли е или не. Беше с дата отпреди месец, 23 май, написано бе с мастило и подписано. Оуен ѝ беше казал, че това е всичко, което ѝ трябва.

— Може да умра на път към къщи — каза ѝ той, — преди да накарам Уил да го направи, както трябва. Така, дори и да бъде оспорвано, след данъците и таксите трябва да ти остане поне половин милион.

Беше му казала, че не ги иска, а той се бе разсмял с гръмогласния си смях и ѝ беше отвърнал, че именно това му било хубавото. Той знаел, че тя не ги иска. Но го бе сгънал веднъж и го бе сложил в кутията ѝ за бижута. Всеки път, когато идваше, проверяваше, за да се увери, че все още е там.

Почуди се дали беше казал на Кен Фарис — мистериозния Уил — за него. Понякога се питаше дали Уил наистина съществува, но ето, че и за него пишеше в днешната статия на „Кроникъл“. Почуди се и защо Оуен така и не ги запозна.

Не, нямаше нищо чудно. Знаеше защо. Това вървеше към професията ѝ. Не се срещаш с приятели на клиентите си. Всъщност, онова, което правите заедно, не би могло да просъществува извън стриктните си граници, въпреки че Оуен ѝ беше обещал, че може.

Но така и не стана. А сега, можеше ли да отиде и да представи тази малка драсканица на Уил, изпълнителят на завещанието на Оуен? Щеше да ѝ се изсмее или по-лошо. Може би щеше да го направи по-късно. Но по-късно можеше да се окаже прекалено късно. Всичките пари можеше да ги няма вече и за нея нямаше да остане нищо.

Но тя никога не бе очаквала парите, никога не бе искала да повярва на което и да е от обещанията на Оуен. Той дори ѝ беше казал, по друг повод: „Обещанието е само средство, Шин. Трябва да обещаеш

нещо, обещавах го. По-късно не ти трябва да си спомняш обещанието, не си го спомняш“.

Казал го бе, преди да се промени, разбира се, преди нещо наистина да се бе случило между тях. И все пак...

Това разби сърцето ѝ, това сърце, което беше вкаменила и решила да запази единствено за себе си. Тя отново коленичи на възглавницата и една сълза се търкулна и падна върху гладкото ѝ бедро. Трябваше ли да вземе ножа? Трябваше ли да изгори листа хартия? Какво можеше да вземе със себе си в Япония и къде щеше да иде, когато стигнеше там?

ЧАСТ ВТОРА

Елизабет Пулиъс за пръв път научи за случилото се от статията на Джеф Елиът в „Кроникъл“. С основание можеше да се смята, че Оуен Неш не бе умрял от естествена смърт и най-вероятно, реши тя, ставаше въпрос за убийство. Освен това фактът, че новината се намираще на първа страница, изцяло промени мнението ѝ за делото.

Докато Дизмъс Харди разбунваше духовете, тя бе изцяло на негова страна — на един новак нямаше да му се отрази зле, ако се поизпотеше над някое тежко дело, но имаше само няколко начина новодошъл да успее да се добере до убийство. Единият бе да получи, както го наричаха, „черепно“ дело — старо убийство, с някакви нови доказателства. Другият начин беше, ако някой от щатните, като Пулиъс, например, прехвърлеше процес с бетонна присъда на някоя от изгряващите звезди, за да му остане време да води по-предизвикателни дела. Рядко можеше да се случи някой от титулярите да излезе в отпуска и всички останали да са претрупани с работа, та делото да падне на по-долно ниво. Но това бяха единствените варианти.

Сметнала бе, че интересът на Харди към мистериозната ръка спада повече или по-малко под обсега на „черепните“ дела. Интересно, може би, но не от кой знае каква полза за нея самата. Имаше четирима, само четирима помощник областни прокурори в града и областта на Сан Франциско, занимаващи се с убийства. Нито един от тях нямаше да се откаже от публичен процес. Ако Харди беше ударил джакпота, мислеше си Пулиъс, направил го бе, залагайки падащия се по право на нея долар.

В седем и четирийсет и пет в петък сутринта тя облече червената си тога и спокойно се запъти към отдел „Убийства“ на четвъртия етаж. На регистратурата отвън нямаше никой и Пулиъс влезе в отвореното пространство с инспекторските бюра, всичко дванайсет на брой. Кабинетът на лейтенанта беше заключен, вътре не светеше. Отзад, до прозорците, Мартин Бранстетър вършеше някаква писмена работа. Карл Грифин и Джери Блок пиеха кафе и ядяха понички на бюрото на Грифин, говорейки си за спорт.

— Здравейте, момчета — всички ченгета от отдел „Убийства“ обичаха Пулиъс. Обичаха я, защото винаги, когато срещнеха съпротива при арестуването на някой заподозрян и ѝ осигурява свидетели, тя се погрижваше въпросният тип да отиде на топло и то най-често за дълго.

— Имате ли някой капут за мен? — усмивката ѝ озари помещението.

Бранстетър вдигна глава от рапорта си.

Когато разговаряше с тези момчета, тя наричаше всички заподозрени „капути“. Пулиъс знаеше, както и всичките знаеха, че щом някой бе стигнал дотам да го арестуват, значи беше виновен. Бе извършил нещо достатъчно лошо, за да бъде завинаги елиминиран от обществото. Следователно, Пулиъс стартираше процедурата по превръщането на такива хора в нищожества. Като започваше от отдел „Убийства“ — щом бяха „капути“, трябваше да бъдат прекарани.

— Слаба нощ, Бетс — Грифин остави поничката си.

— А кой се занимава със случая „Неш“? — тя вдигна сгънатия си вестник. — На първа страница.

Ченгетата се спогледаха и повдигнаха рамене.

— Звучи заинтригуващо — Грифин бе по-впечатлен от поничката си. Случаят не беше негов. Точка. — Трябва да съм го пропуснал.

— Мисля, че Глицки се занимаваше с това — отвърна Блок. — Можеш да погледнеш на бюрото му.

Беше най-отгоре върху купчината с листове в ъгъла на бюрото на Ейб Глицки. Нямаше кой знае какво, освен една пластмасова папка с името „НЕШ“, изписано с главни букви най-отгоре. Вътре Глицки бе започнал рапорта по случая, но не беше стигнал много далече. Все още нямаше снимки, нито от мястото, където бе открит трупа, нито от медицинската експертиза.

Пулиъс затвори папката, взе един голям лист и написа на Глицки бележка да ѝ се обади, веднага щом дойде.

Харди, събуден от Ребека в пет и половина, бе излязъл да потича в ясното и вече изпълнено с ухания утро. Надолу по „Гиъри“, по брега, на юг към „Линкълн“, после през парка „Голдън Гейт“, и обратно по „Двайсет и пето“ до вкъщи. Шест километровата обиколка, която се

опитваше да поддържа, откакто от март бе започнал да води заседнал живот.

Сега, когато вече почти приближаваше осем, той седеше, облечен в зеления си спортен екип и се наслаждаваше на страхотното кафе на Франи. Тя стоеше срещу него на кухненската маса и хвърляше крадешком по някой поглед на вестника, когато не се занимаваше с бебето, завързано на столчето за хранене помежду им.

— А това беше малка акула — каза той. — Представи си какво щеше да направи една шейсет метрова.

— Мисля, че заснеха цял филм за това.

Харди ѝ направи физиономия. В същото време навън се позвъни, чу се отварянето на входната врата.

— Не ставайте, граждани — провикна се Глицки, — мога и сам да вляза.

Сержантът беше облечен с бяла риза и впечатляваща кафява вратовръзка, каки на цвят панталони, мокасини от щавена кожа, светло кафеникаво спортно сако. Влизайки в кухнята, той се спря на вратата.

— Модната тенденция в облеклото на мъртъвците ли следваш?

— Здравей, Ейб — поздрави го Франи.

Харди посочи към печката.

— Водата е гореща.

Глицки знаеше къде стои чая, извади си една торбичка, пусна я в чашата си и седна на масата. Отново погледна към Харди.

— Често пъти и аз като ида да разпозная някой труп, на другия ден решавам да се облека точно като него.

Харди повдигна рамене.

— Беше следващото в шкафа ми. Какво да направя, да го изхвърля ли?

— Ако някой те попита дали съпругът ти е суеверен, трябва да му отговориш твърдо „не“.

Харди ѝ обясни:

— Оуен Неш беше намерен в същия анцуг като моя. Ейб смята, че по улиците гъмжи от акули, които са готови да се нахвърлят като бесни върху хора със зелени анцузи — Харди вдигна предницата на горницето си. — Освен това, този е различен. По него няма нито една дупка.

— Съществена разлика — Ейб кимна и отпи от чая си. — Е, разкажи ми всичко, което знаеш.

Харди и Глицки отидоха в кабинета, където Харди си бе оставил тефтерчето с бележките след разговора с Кен Фарис. Ейб седна на бюрото, а Харди започна да хвърля стрелички.

— Кой е този човек в Санта Клара, „Силикон Вали“?

— Не знам. Фарис обеща, че ще ми даде името, ако потрябва.

— Трябва.

— Знаех си, че така ще кажеш.

Глицки продължаваше да чете, като от време навреме и той си записваше по нещо.

— В събота е излязъл с тази Мей Шин, така ли?

Харди издърпа стреличките от мишената — две в центъра и една отстрани. Хвърляше доста добре, хубав знак.

— Не знаем със сигурност, Фарис твърди, че е имал намерение да го направи.

— Но никой не е разговарял с нея?

— Точно така. Ей там, най-отдолу, е телефонният ѝ номер. Ако искаш, можеш да опиташ да се свържеш с нея.

Глицки опита. Задържа слушалката в продължение на минута, после затвори. Харди седна на ъгъла на бюрото.

— Не искаш ли да ѝ оставиш съобщение? Да я помолиш да ти се обади?

— С удоволствие, но никой не вдига.

— Има телефонен секретар. Чух го.

Глицки се замисли за миг, после отново набра.

— Добре, миналия път изчаках четири позвънявания, сега ще затворя на десетото.

Слънцето се отразяваше от дъските на пода в рафтовете на библиотеката. Харди се приближи и отвори прозореца, оправдано действие само около десет дни в годината. Гледката на север, нагоре към Туин Пийкс и Сутро Тауър, беше препречена откъм кабинета му от стаята на Ребека, но нагоре се виждаше ясно, синьо небе. Харди спокойно би могъл да види и Оукланд. Във въздуха се носеше уханье на трева, дори и тук, из покритите с асфалт улици.

— Нищо — каза Ейб зад гърба му. — Десет пъти. Има ли го в телефонния указател? Къде живее тя? Къде ти е указателят?

Нямаше го. Без да навлиза в подробности, Харди отвърна, че го е взел от Фарис.

— Следователно, предполагам, си е у дома — заяви Ейб. — Или, че е изключила телефонния си секретар през изминалите няколко дни. Днес така ли ще ходиш облечен на работа?

Харди допусна, че вероятно ще си вземе един душ и ще се преоблече и се запъти към спалнята. Ейб вървеше по петите му.

— Знаеш ли — продължи той, — не бих се палил кой знае колко за това.

— Защо?

— Ами, тялото бе намерено вчера, но вероятно Неш е умрял в неделя, да предположим, нали така?

— Да.

— Добре, днес е петък. Една седмица, ако приемем, че се е удавил в неделя.

— И след четири дена... — Харди знаеше за какво говореше Ейб, разбираше от статистика. Ако не разполагаш със заподозрян до четири дни след убийството, вероятността никога да не се сдобиеш с такъв бе твърде голяма.

— Казвам просто да не възлагаш кой знае какви надежди.

Харди си съблече тениската.

— Добре — отвърна той. — Но имаш г-н „Силикон Вали“, а имаш и Мей Шин, ако успееш да я откриеш.

— Ако не е отишла да поплува заедно с Оуен Неш.

— Тогава кой е изключил телефонния ѝ секретар?

— Добре, добре. Аз съм следователят. Аз ще разследвам. Също така си помислих, дали да не претърся яхтата.

— Не, яхтата е чиста — Харди разказа на Ейб за огледа си в четвъртък вечерта.

— Водил си с тебе и момчетата от експертизата, така ли?

Харди млъкна и отиде да си вземе един душ.

Делото „Рен Браун“ нямаше да бъде лесно.

Към края на март, около десет вечерта, двама полицаи в патрулна кола минавали под магистралата и чули мъжки глас да вика за помощ. Като завили към мястото, видели проснат на земята човек и друг, който ровел из джобовете му. Когато усетил полицаите, заподозреният офейкал. Мъжът на земята крещял: „Спрете го! Той е!“ Полицаите преследвали тичащия мъж по една уличка, после по друга, накрая влезли в задънена. Слезли от колата си, внимателно се запромъквали надолу по отсечката с извадени пистолети и запалени фенерчета, докато не се натъкнали на мъж, свит между два контейнера за боклук.

Оказало се, че това е Рен Браун, метър и осемдесет, седемдесет килограма, деветнайсетгодишен чернокож с четири предишни присъди за грабеж и джебчийство. Когато бил задържан от полицаите, той бил облечен в черна фланелка и черни панталони, които много приличали на дрехите, с които бил облечен и мъжът, избягал от местопрестъплението. Полицаите открили един 38-калибров „Смит енд Уесън“ под контейнера до Рен. Пистолетът бил регистриран на името на Денис Уотърс от Сан Хосе.

Онова, което правеше делото особено трудно, бе фактът, че когато полицаите се върнали на местопроизшествието, въпросната жертва била изчезнала. Явно човекът бе решил, че мъките по преследването на справедливостта в този несвършен свят просто не си струват труда.

Но ето че Рен Браун беше в ареста, и на полицията не й се искаше особено да го пусне да си върви и да ограби някой друг.

Така че този петък сутринта Харди беше в отдел 11 заедно със съдия Нанси Фидлър и се опитваше да докаже грабеж, като знаеше, че няма ни най-малък шанс да спечели.

Както и стана. След една наистина сурова лекция от страна на съдия Фидлър върху уместността от предоставянето на известен брой доказателства, преди да се губи времето на съда с маловажни и недоказуеми престъпления, тя отхвърли иска и Рен Браун беше свободен човек.

Харди и двете ченгета, които го бяха арестували, чакаха до асансьора, когато Рен и адвокатът му излязоха и се присъединиха към тях. Всички бяха до първия етаж, а Рен беше в особено приповдигнато настроение.

— Човече, сърцето ми направо се обърна, като те видях да влизаш в съда — каза той на Харди.

— И защо така, Рен?

— Виждаш ли този човек тук — той кимна с глава към адвоката си. — Та той ми каза, че нямате ни свидетели, ни жертва, нищо. Тъкмо си мисля аз, че работата е опечена, влизаш ти и аз те взимам за жертвата — той се усмихна, изпочупени зъби на фона на сипаничаво лице. — Нали разбираш? Приличаш точно на мъжа, когото ограбих.

Харди се втренчи за миг в Рен, колкото да смели казаното. Погледна към двете ченгета, които го бяха арестували и които сега стояха от двете му страни. Позволи си леко да се усмихне.

— Твърдиш, че изглеждам точно като жертвата, заради която току-що отърва кожата?

Рен кимаше с глава.

— Точно като него, човече, ама съвсем точно — просто не можеше да повярва на приликата.

Харди се спогледа първо с единия, после с другия полицай.

— Ако не греша — каза той, — току-що се сдобихме със самопризнание — вратата на асансьора се отвори и Харди излезе, препречвайки пътя. — Качете този момък обратно горе на топло.

— Яхтата е била излязла, когато си дошъл? И по кое време стана това?

Хосе и Глицки седяха на твърди пластмасови столове до вратата на будката за охраната пред яхтклуба. Хосе беше на около двацет и пет години, слаб и мускулест. Носеше нови маратонки и зелената си униформа, като ризата бе разкопчана на гърдите. Денят се бе сгорещил. Дори и тук, точно до водата, беше над трийсет градуса.

— Дойдох някъде към шест и половина, седем без петнайсет и „Елоиз“ вече я нямаше.

— И никой не беше вписал часа на отплаването?

— Не. Би трябвало да го правят, но... — той повдигна рамене.

— Имаше ли някакви обаждания по радиостанцията, нещо?

— Чакайте да си помисля: Събота. Истинско мъртвило, най-много две или три яхти излязоха. Ако нещо се бе случило, щях да си спомня — Хосе се изправи и взе корабния дневник от бюрото. — Ето,

погледнете, температура на въздуха девет градуса, вятър — север-североизток, трийсет и пет възела. Една малка яхта се е прибрала от предишната вечер.

— Значи никой не е излизал? Ами другите яхти? Онези, които са отплували след това?

Хосе потупа дневника.

— Това го записвам — той прокара пръст надолу по страницата, докато не намери онова, което търсеше. — „Уейв Денсър“, излязла е в десет и половина и се е прибрала в два. „Блу Бейби“, отишла е само до вълнолома — произнесено „лома“, — после е обърнала и се е върнала обратно, около един и петнайсет. „Ръф Райдър“, тръгнала горе-долу по същото време като „Блу Бейби“, около един и половина. По време на моята смяна връщане не е отбелязано.

Не е зле, помисли си Глицки. Всеки нов свидетел не само не удвояваше работата му, а я намаляваше наполовина. Имаше да провери само четири лодки и вероятно можеше да не си прави труд за „Блу Бейби“. Може би някоя от тях беше видяла „Елоиз“. А и съботата се бе оказала ден като днешния, ясна и спокойна... Не искаше да мисли за това. Започна да записва имената.

На вратата се появи един униформен полицаи.

— Сержанте, момчетата от лабораторията пристигат.

Още щом си тръгна от Харди сутринта, Глицки уреди „Елоиз“ да бъде поставена под полицейска охрана. Отби се до Палатата и без каквото й да е проблем, издайства заповед за обиск, като дори не се отби до кабинета си. След като заедно с хората от експертизата бяха огледали борда на „Елоиз“, нещо, на което не възлагаше кой знае какви надежди — местопроизшествието бе оградено с ленти. Но яхтата бе мястото, откъдето трябваше да се започне — беше повече от вероятно Неш да е бил убит на нея и после хвърлен през борда. Оттук щеше да види накъде водят следите.

Хосе бе плътно до него, докато посрещаше хората от лабораторията на портала до кея и шестимата мъже се запътиха под палещото слънце към края на док номер две. Хосе им отвори кабината, след което Глицки го освободи.

Ейб слезе долу, трябваше му известно време, за да могат очите му да свикнат. Когато започнаха да различават в тъмното, един от

експертите криминалисти на стълбата зад него подсвирна пред гледката, разкрила се пред очите им.

Заловиха се за работа.

Задачата беше много тежка, защото търсеха всичко и нищо. Двама мъже бяха горе на палубата и започнаха от предната част към кила. Глицки и още двама слязоха долу, но и тук нямаше кой знае какви доказателства. Никакви признаци за борба.

Глицки започна от главната каюта, просто ровеше наоколо, гледаше. Той не беше експерт. Щеше да остави тях да огледат тапицерията, килимите и гладките повърхности. Онова, което търсеше, трябваше да е видно. Но не прекалено, помисли си, защото Харди щеше да го е видял.

Всички шкафове бяха с ключалки, както в главната каюта, така и в кухнята отстрани. Ейб отваряше всеки поотделно, разместваше разни неща и отново го затваряше. Стигна до спалнята и забеляза оправеното легло. Помисли си дали да не извика на момчетата да вземат и чаршафите за изследване, но реши, че ще е излишно. Щяха да го направят автоматично.

От дясната страна на леглото, в нишата, бе поставено дървено писалище, отгоре върху плота нямаше нищо. Опита едно от страничните чекмеджета и откри, че е заключено. Чекмеджето в средата обаче се отвори лесно, а когато то беше отворено, останалите чекмеджета също можеха свободно да бъдат издърпани.

Но не откри нищо интересно. Съдържанието на средното чекмедже се състоеше от химикалки и листчета хартия, няколко кибрита от различни ресторанти, няколко ключа на халка, които предположи, че принадлежат на чекмеджетата, гумени ластици и една хандбална топка от „Олимпик Клъб“. Гладката задна част на чекмеджето изглеждаше абсолютно празна, но като промуши ръка навътре, Глицки откри две стари, натрошени цигари. Страничното чекмедже, най-отгоре, най-малкото, беше пълно с всевъзможни цветни ленти за глава, които явно вървяха към веломера и гиричките от другата страна на леглото. Най-долното странично чекмедже беше празно.

От другата страна на леглото имаше писалище със сгъваем капак. Ейб бутна дъбовия похлупак. Отдолу имаше най-малкото двайсет и пет малки чекмедженца, повечето от тях съдържаха разни

хартийки, някои се отваряха с похлупачето нагоре, други с похлупачето надолу. Място за всевъзможни джунджурии. Глицки издърпа едно наслуки и откри списък за пазаруване. Яйца, сирене, спанак, портокалов сок. Неделно ядене, реши той. Друго листче, също така наслуки, гласеше: „У. Относно Таос/презаверка“. Това беше всичко. Глицки върна двете листчета оттам, откъдето ги бе взел. От експертизата щяха да ги свалят долу, ако откриеха някакво доказателство, че Неш е бил убит тук.

Средното чекмедже приличаше много на другото средно, на отсрещното бюро — кибритени клечки, цигари, моливи, боклуци.

Той издърпа горното отдясно, като очакваше да открие пак ленти за глава. На пръв поглед изглеждаше като още едно нормално чекмедже, но когато Глицки го издърпа, видя никелирана 25-калиброва „Берета 950“ да лежи отгоре, върху, както изглеждаше, набор от сгънати навигационни карти.

Точно тогава едно от момчетата на палубата се провикна:

— Сержант, искате ли да се качите? Мисля, че открихме кръв.

Наближаваше обяд на — както вече се оказваше — най-горещия ден в годината и естествено, климатичните инсталации бяха повредени. Съдебните зали в Палатата на Сан Франциско нямаха прозорци. От двете страни на съдийската банка в съдебната зала на съдия Анди Фаулър, отдел 27, бяха поставени вентилатори, които наистина пораздвижваха въздуха. За нещастие, обаче, температурата на раздвижения въздух беше трийсет и два градуса.

Освен това бръмченето на перките на вентилаторите надвишаваше нормалните децибели. Почти стандартни по размери, осем на дванайсет, с високи тавани и никакви меки повърхности, освен минимума дунапрен на местата за съдебните заседатели, съдиите и свидетелите, съдебните зали бяха, в най-добрия случай, шумни и неудобни.

И днес, при далече не оптимални условия, Анди Фаулър отново беше принуден неохотно, по стечение на обстоятелствата, да поеме роля, която ненавиждаше — защитник на правата на заподозрения.

Седна млад зад съдийската банка. Бе работил за втората кампания за губернатор на Пат Браун срещу Ричард Никсън — повече, защото ненавиждаше Никсън, отколкото воден от любов към Браун — и бе убедил голям брой от събратята си от „Олимпик кльб“, някои от които републиканци, да подпомогнат каузата. По това време, макар и ненавършил още трийсет, вече се беше издигнал до партньор във фирмата си и бе дал да се разбере, че би приел съдийско място, ако му се предостави подобна възможност и такава, разбира се, му се бе предоставила.

Въпреки, че политическите му възгледи рядко излизаха наяве и не се бяха променили радикално в продължение на трийсет години, все пак в Сан Франциско годината беше 1990-а. Навсякъде другаде, но не и в Палатата, на един либералдемократ в стил „Кенеди“ се гледаше като на дясноориентиран. Всъщност, консерваторите, отново изключвайки Палатата, бяха такава рядкост в града, каквато и горещия ден.

Политически Сан Франциско беше една балканизирана общност от хора със специални интереси, повечето от така наречените леви — хомосексуалисти, цветнокожи, представители на средната класа бели радикали... Така, че политическото оцеляване в този град до голяма степен беше въпрос на достатъчно задоволяване на тези групи, за да бъде възможно сформирването на преобладаваща коалиция, по какъвто там проблем се явяваше като гореща тема на деня.

Като реакция, обитателите на Съдебната палата — полицейското управление, прокуратурата, съдиите — се бяха превърнали в самостоятелна балканска република. Трудно е, твърдяха те, да бдиш над законността и реда, да раздаваш безпристрастно правосъдие, когато първо трябва да имаш предвид травмата, и/или дискриминацията, която те е сполетяла, теб или твоите близки, заради цвета на кожата, пола, сексуалните предпочитания, вероизповеданието, лошото образование или каквото и да било там.

В този климат, допреди три години, Анди Фаулър беше популярен съдия. Знаеше, че е така, защото прокурори и адвокати се отбиваха да му казват, че обичали делата им да се гледат в неговата зала. Защо ли? Ами, защото той се опитваше да бъде справедлив. Не се правеше на умник. Не замеряше с гумички, моливи, хартийки — адвокатите, съдебните пристави или заподозрените. Ако някой в съдебната зала се нуждаеше от събуждане, той любезно молеше пристава да го разтърси. Имаше тънко чувство за хумор и нямаше скрити политически стремежи. Беше вездесъщ в правото. Казано с две думи — добър юрист.

Първият знак за промяна дойде с делото срещу Ранди Блейкмор. Както изглеждаше, една вечер г-н Блейкмор се шляел по Еди стрийт и видял един явно подпийнал турист, облечен в хубав костюм, да се препъва насреща му. Ранди забелязал „Ролекса“, дебелата издутината в задния джоб, златната верижка на врата му. Когато мъжът се свлякъл в един вход, за да си почине, Ранди се шмугнал след него, но точно, когато сложил ръка на „Ролекса“, изникнали други двама „бездомни“ със значки и пистолети. Туристът отворил очи и изключително трезво промълвил: „Хоп-ла-ла, пипнахме ли те!“ и Ранди бил прибран на топло — един от седемнайсетте ареста в полицейска програма, целяща да разпространи из улиците на Сан Франциско слуха, че туристите са ценен източник на средства и не трябва да бъдат закачани.

Шест други дела вече бяха минали на предварително изслушване по другите отдели, когато делото „Блейкмор“ пристигна в залата на Анди Фаулър. Четирима от тези мъже ги очакваше процес, а двама вече бяха осъдени и пратени в затвора. Анди Фаулър погледна Ранди — както беше записано, че се казва в редовия график, — облечен в оранжевите си затворнически дрехи и му каза, че днес е щастливият му ден — толкова ясно било, че това е случай на подмамване от страна на полицията, колкото не можело да бъде повече и въпреки че съдия Фаулър ни най-малко не се съмнявал, че Ранди е лош човек и не трябвало да излиза на улицата, конкретно за това обвинение обаче щял да излезе.

Останалите съдии преразгледаха позициите си. Три от четирите предварителни изслушвания завършиха по същия начин. Двама от вече осъдените престъпници бяха освободени след обжалването. Последният заподозрян, който също беше ограбил „турист“, бе оказал съпротива при арестуването си и наистина бе даден под съд, въпреки, че съдебните заседатели не го осъдиха. Обвиненията към останалите дузина или толкова арестувани бяха оттеглени от един сърдит областен прокурор на име Кристофър Лок.

Така постановлението на Фаулър бе охладило чувствата към него на Лок, шестнайсетте полицаи, взели участие в операцията, шефа на полицията Дан Ригби и кмета, в чиято глава преди всичко се бе зародила първоначалната идея.

За кратко време, докато Фаулър се превръщаше в нещо като любимец на медиите — неделният „Кроникъл“ в една от секциите си публикува голяма статия за него, — палатата все повече се отчуждаваше. „Ескуайър“ харесваше гардероба му. „Ролинг Стоун“ търсеше мнението му по делото „Роу срещу Уейд“. Хората му посвещаваха отворени писма, кръщавайки го „кръстоносеца на справедливостта“.

Фаулър с присмех наричаше всичко това „отпуснатите ми двайсет минути слава“ и не след дълго нещата поутихнаха. Но това остави наистина горчив отпечатък, особено върху една млада прокурорка на име Елизабет Пулиъс, която не обичаше да губи и която бе водила делото срещу Блейкмор.

Сега, в тази знойна утрин, Фаулър беше изслушал половин часовата обвинителна реч на помощник главния прокурор Арт

Драйсдейл, появил се като никога лично. Делото беше „Щатът срещу Чарлс Хендрикс и сие“, и Драйсдейл беше тук, защото Лок го бе накарал да присъства.

В Сан Франциско имаше осем действащи съдии, делата се разпределяха от един от тях самите, като се редуваха помежду си да отговарят за съставянето на графика в отдел 22. Разпределянето започваше в девет и половина сутринта всеки понеделник. Когато „Щатът срещу Хендрикс“ се падна на Фаулър, Лок знаеше, че го е загазил — Хендрикс беше още един случай на полицейско подмамване. В този случай прокуратурата на Сан Франциско бе използвала фалшиво прикритие, склад за приемане на крадени вещи. След като мълвата се бе разнесла, бяха записвали на видеолента по двайсет-трийсет заподозрени на ден, докато чакаха да се понасъбере повече народ, или да попаднат по следите на голяма сделка с наркотици, преди да извършат някои арести. Това, както подозираше Лок, нямаше да мине в залата на Анди Фаулър.

— ... И искам незабавно да видя прокурора в кабинета си.

Фаулър, възстановил се от неразположението си от предишния ден, слезе от банката и съблече тогата си, преди още да е напуснал съдебната зала. Нареди на пристава да занесе един от вентилаторите в кабинета му.

Минута по-късно Драйсдейл чукаше на отворената му врата.

— Ваша светлост.

Приставът го закачи с вентилатора, когато мина покрай него. Включи го така, че да духа към бюрото на Фаулър.

— Колко още подобни нещастници има вероятност да видим тук? Влизай, Арт. Сядай. Много горещо, нали?

Драйсдейл кръстоса крак върху крак.

— С цялото си уважение, Ваша светлост, мисля, че от правна гледна точка не може да става въпрос за прекратяване на делото — очите на Фаулър се присвиха, но Драйсдейл пренебрегна явните признаци, като бръкна в куфарчето си. — Нося резюмето си...

— Имаш резюме вече? Преди да знаеш какво ще постановя?

— Г-н Лок имаше... предчувствие.

Фаулър не се усмихна.

— Обзалагам се, че е имал — той преплете пръсти и ги вдигна към устните си. — Защо просто не ме запознаеш със същината?

Драйсдейл не беше писал „резюме на етапите и инстанциите“ — документ, излагащ настоящия закон, основан на минали решения в други съдилища, законови клаузи, признати кодекси — от осем години и когато Лок го бе накарал да измисли начин да прокара делото през Фаулър, той сметна, че моментът е подходящ повече от всякога да състави едно.

На нарочното подмамване по принцип се гледаше неодобрително в Първи общински апелационен съд на Сан Франциско, но полицията разполагаше с доста голяма свобода на действие, в зависимост от това как беше скроена измамата. В случая „Хендрик“, а и в множеството други, които със сигурност щяха да последват от фалшивия склад, полицията не арестуваше заподозрените на местопрестъплението. По-скоро използваше информацията, заснета на видеолента, за да идентифицира заподозрения, след което го проследяваше, за да види какви далавери върти. Този подход беше завършил със справедливи присъди, които издържаха на обжалване в няколко щата и Драйсдейл изложи всичко това с няколко думи, докато Фаулър седеше облегнат назад със затворени очи и оставяше вентилатора да подухва в лицето му.

Когато Драйсдейл свърши, Фаулър отвори очи.

— Чакай сега аз да ти разкажа една история, Арт. Това момче си седи пред къщи, на моравата, занимава се със своите си неща, и един от съседите му идва и му казва, че надолу по улицата има склад, в който дават добри пари за всякакви вещи, каквито им занесеш, без да задават въпроси. Съседът му показва пачка, която току-що е получил за един радиокасетофон и два велосипеда. Друг съсед идва, развява друга пачка с мангизи. И така продължава цяла седмица, и много скоро нашето момче си мисли, че ще е глупак, ако не се възползва от тази възможност, подобно на всичките си съседи. Разбираш ли? Кражбата се състои от две части — присвояване и укривателство — и двете са рисковани, но сега от едната половина рискът е елиминиран. Така че, и това е най-важното — Фаулър се наведе напред през бюрото си, за да избегне въздушната струя от вентилатора, — именно стимулт от лъжливата операция тласка нашето момче да иде и да извърши престъпление.

— Извинете ме, Ваша светлост, но тези хора вече са извършили престъплението. Те така и така ще укрият някъде вещите.

— Но като улесняваме укривателството, г-н прокурор, ги насърчаваме да крадат повече.

Драйсдейл се облегна назад. Знаеше аргументите на Фаулър. Но просто не беше съгласен с тях. А и се явяваше единствено в ролята на вестоносец.

— Г-н Лок не е съгласен с вас, г-н съдия. Нито г-н Ригби.

Фаулър си позволи една сдържана усмивка.

— Ами, нали това именно прави нашата страна велика?

Драйсдейл се наведе напред.

— Ченгетата вече са вложили много време и пари в това, г-н съдия. Ние също. Разкарваме тези типове от улицата...

— Ако ги застреляме, също ще ги разкараме от улицата, Арт. А разстрелването им също е незаконно.

— Това не е незаконно.

Фаулър най-накрая се облегна назад и откъсна очи от тези на Арт.

— Знаеш ли, колкото и да е неприятно, аз съм съдията тук. Това е моята съдебна зала, и ако кажа, че нещо е незаконно, вие с г-н Лок и г-н Ригби, и всички останали просто ще трябва да го преживеете.

Сега Драйсдейл се облегна назад. Осъзна, че се е изпотил и прокара ръка по челото си.

— Бих искал поне да ви оставя резюмето си — каза той.

— Добре, остави го. Ще го прочета, ако имам възможност.

— Кучият му син! Арогантният му, надут, либерален кучи син!

— Да, сър — Драйсдейл стоеше до прозореца в кабинета на Лок, с ръце, кръстосани на гърба. Климатикът изглежда работеше по-добре на третия етаж.

— Арестът си беше правомерен. Не сме хванали Хендрикс да се отървава от стоката — хванахме го на местопрестъплението.

Драйсдейл се извърна.

— Престъпление, което не би бил принуден да извърши, ако не бяхме инсценирали склада за пласиране.

— О, глупости!

Арт повдигна рамене.

— Аргументът не е мой.

— Хендрикс го прави, за да живее, копелето му с копеле. Той краде. Знаеш го толкова добре, колкото и аз. Влиза с взлом в твоята къща или в моята къща, или в неговата, на шибаната му светлост Анди Фаулър къща и взема шибани неща, които не са негови. Не е бил принуден да го направи заради това, че е намерил добро място, където да ги пласира.

— Да, сър. Знам.

Складът за крадени вещи беше действаща операция, пусната в ход преди около четири месеца. Полицейският участък вече бе вкарал около четирийсет заподозрени зад решетките, и беше събрал контрабандни вещи на стойност от около два и половина милиона долара, голяма част от които бяха върнати на собствениците им. Начинанието бе успешно и те усещаха, че работи. Арестите бяха в ход, присъдите щяха да ги последват. И Лок щеше да е луд, ако позволеше на някакъв комунистически съдия да прекара всички.

Той седна, барабанеше с молива по бюрото си.

— Кой отговаря за графика този месец? Може да ни излезе късмета в друг отдел.

— Мисля, че Лио Чоморо пребивава за постоянно на поста.

— Нещастното копеле.

Арт повдигна рамене.

— Сам си го търсеше. Ако играе с нас, може да го освободим оттам. Сигурно вече е готов.

— Провери, ако обичаш. Провери дали е готов да играе по свирката ни и се пази Фаулър да не научи. Ригби газ ще пикае.

— Да, сър — отвърна Арт.

Лок си погледна часовника.

— Господи, как може да е станало вече обяд? Току-що дойдох. Имам среща след десет минути, Арт. Искаш ли ти да осведомиш Ригби? Не, аз ще го направя. Направо ще побеснее! Какво ще правим с Фаулър?

Драйсдейл повдигна рамене.

— Той е съдия, Крис. Вовеки веков, страхувам се.

Лок заобиколи бюрото, като оправяше вратовръзката си.

— Да ти кажа, много бих искал да го фрасна веднъж. Кучият му син може да съсипе кариерата ми.

Драйсдейл, който бе присъствал и беше свидетел на всичко, за малко щеше да каже на шефа си, че Анди Фаулър е свестен човек, добър по отношение на повечето останали дела. Това бе просто неговото тълкувание на закона, нищо лично. Но прехапа език — много добре знаеше.

Беше лично. Ако не бе започнало като такова, много бързо беше станало. За хората, които го практикуваха — дори и за един приходящ ветеран като Арт Драйсдейл — всичко свързано с правото беше лично. Бяха замесени его, кариери и лични съдби, увити около „да“ и „не“, всеки приет или отхвърлен протест, всяка присъда, всяко анулиране. Ако не го приемаш лично, тогава мястото ти не е тук.

Анди Фаулър не просто тълкуваше закона. Той настъпваше по мазоли, по големи мазоли. Въпреки, че беше лоялен към Лок, Драйсдейл винаги се бе разбирал добре с Фаулър и силно се надяваше, че съдията знае какво прави. Ако се подхлъзнеше, щяха да го смажат.

— Много ти харесва, нали? — попита Франи.

Харди не бе престанал да се хили, откакто беше казал на ченгетата в асансьора да опандизят отново Рен Браун. Току-що разказа и на жена си за случилото се.

— Абе, трябва да призная, че работата ми си има и хубавите страни.

— Е, и кого ще разобличиш днес следобед?

Харди погледна към папките върху бюрото си, все още забележителна камара.

— Следобедът приема застрашителни размери пред мен — отвърна той. Забеляза нефритеното преспание на Анди Фаулър и го взе, хладно и тежко. — Може би ще похвърлям малко стрелички, ще обядвам... — Краката му бяха върху бюрото, вратовръзката му — охлабена. Ейб Глицки се появи на прага, почука веднъж и седна на отсрещното бюро. — От друга страна, сигурен съм, че Ейб ти праща много поздравя. Той току-що влезе.

— Да те оставям тогава.

— Добре, но познай какво?

— Знам. Аз също.

— Добре. — Казвах си, че се обичат по собствен, закодиран начин.

Глицки бе дошъл направо в кантората на Харди от помещението, в което се съхраняваха доказателствата. Харди още не бе затворил телефона, когато Глицки каза:

— Както проникателно предсказа, Диз, „Елоиз“ беше чиста.

Харди си подхвърляше нефрита от ръка на ръка.

— Е, не мисля...

— Ако изключим един пистолет, една гилза, цяла кофа с кръв и разни други дреболии.

Харди остави нефрита и пусна крака на пода.

— Слушам те внимателно.

Глицки го осведоми подробно. Беше взел беретата като вещественно доказателство. Все още се усещал мириса на барут. Можел да се обзаложи, че това било оръжието, с което е извършено убийството, въпреки че от „Балистиката“ щели да кажат със сигурност до понеделник. На палубата намерили нещо, което приличало на кръв, по парапета, където Неш явно бе паднал през борда.

— Който го е прострелял и е върнал обратно яхтата на пристана, трябва да е измил палубата, но е забравил парапета.

— Оръжието регистрирано ли е?

— Сега го проверявам. Ще разберем до довечера.

— Нещо ново за Мей Шин?

— Аз си мислех, че ти може да имаш нещо. Фарис, евентуално?

Харди поклати глава, разказа му набързо как бе прекарал сутринта, за Рен Браун. Глицки кимна.

— Забелязвал ли си някога колко ужасно тъпи са тези типове?

Беше му минавало през ум.

— Е, какво извинение да си намеря, за да се обадя отново на Фарис? Може би ти искаш да говориш с него? Докато не ми дадеш заподозрян, аз в действителност не мога да се включа.

Глицки беше непоколебим.

— Вече си се включил, Диз. Вече познаваш човека. Каж ми, че ни трябва г-н Силикон, и че не сме открили Шин. Виж какво ще ти каже. Вероятно той се занимава и с погребението. Въпреки, че може би дъщерята... не, най-вероятно е да е той.

— Веднага — отвърна Харди.

Харди пропусна обяда си. Денят беше прекалено хубав, за да седи човек затворен между четири стени, така че Харди се обади, разбра къде се намира и си уреди среща, после подкара със свален покрив по „Арми стрийт“ и сви надолу по „101“-а. Мерна Залива, докато преминаваше през „Кендълстик парк“ — забележително син, виждаше се ясно чак до Сан Хосе, осеян тук-там с платноходки, няколко танкера. Мостът към Залива проблясваше малко зад него, сякаш беше от сребро, а пресечената линия на моста „Сан Матео“ стигаше чак до „Хейуърд“. И всеки ден да го виждаш, помисли си Харди, красотата му ще продължава да те поразява.

Той излезе от магистралата при Южен Сан Франциско и подкара на северозапад през индустриалната зона. „Оуен Индъстрис“ се простираше на площ близо над два декара в полите на възвишенията Сан Бруно, множество бели и зелени постройките, които наподобяваха военни казарми. Издадоха му пропуск за посетител, едва след като срещата му беше потвърдена. Тези хора добре се грижеха за охраната.

Кара стотина метра между два реда ниски постройките, после зави наляво, както го бяха упътили и излезе пред административната сграда, която показваше признаци за ръка на архитект. Добре поддържана морава, калдъръмена пътека, оградена с нисък жив плет и няколко високи бора смекчаваха сивата учрежденска атмосфера на останалото място. На един пилон се развяваше знаме. Фасадата на самата административна сграда беше от тухли и стъкло. И тя, подобно на заобикалящите я, бе построена на един етаж.

Вътре облицован с червени плочки под, дръвчета в саксии, широки коридори с модерни картини, сложени в подобрани с вкус рамки, придаваха на мястото атмосфера на приглушен финес. Една привлекателна млада секретарка заведе Харди до кабинета на Фарис и му обясни, че той щял да се върне след миг, а дотогава Харди можел да почака вътре.

Вратата зад него се затвори и за миг, след като се огледа наоколо, Харди бе удивен от усещането за познат уют.

Стените бяха боядисани в по-светли тонове и гледката от прозореца беше определено по-различна, но иначе кабинетът на Фарис удивително приличаше на този на Харди в дома му. Имаше камина с полица, джунджурии на морска тематика, дори и бодливец върху зелената облицовка на бюрото. Нямаше зеленикава настолна лампа, но шкафът с картотеката беше дървен, лавиците с книги съдържаха делови материали, както и някои популярни книги. И за завършек, имаше мишена, осеяна с два комплекта от, както Харди веднага разпозна, висококачествени, направени по поръчка стрелички.

Имаше различия, разбира се. Тази стая бе два пъти по-голяма и също толкова пъти по-светла от тази на Харди. Подът беше със същите червени плочки, както и в коридора, отчасти покрит от три индиански рогозки и канапе.

Харди се приближи до бюрото, опипа строежа на дървото, мина покрай библиотеката, после до мишената. Взе три от стреличките и

отстъпи назад до ъгъла на бюрото.

След като хвърли и шестте стрелички, Харди седна на един от коравите дървени столове, кръстоса крак върху крак и зачака. След по-малко от минута вратата се отвори.

— Харди. Дизмъс, как сте? Съжалявам, че ви накарах да чакате. Изникна нещо неотложно. — Някак си насилена усмивка върху приятното лице. Отново изрядни дрехи — тъмносив делови костюм — с индивидуалния нюанс на каубойските ботуши. Харди си помисли, че изглежда изтощен. Той заобиколи бюрото си, подреди някакви документи и седна. Очите му обходиха стаята.

— Хвърляли сте стреличките ми.

— Впечатляваща наблюдателност.

Фарис махна с ръка.

— Всеки с номера си — отвърна той, — като чупенето на дъски на Оуен. — Поясни: — Когато си около Оуен, най-добре е да има нещо, което да можеш да правиш по-добре от него. Аз станах добър в подробностите — той явно се прегърби, спомнил си нещо.

— Добре ли сте? — попита Харди.

— Да, ще го преживея. Ударът беше доста силен. Не ме бива много да се преструвам.

— Не е нужно.

— Пред вас, да. Но там, навън — той махна към вратата, през която току-що беше влязъл — аз давам тона. Ако хората ме видят, че се паникьосвам, тогава всички ще бъдат обхванати от паника, нали така? Току-що обявих, че приключваме за днес. Може би в понеделник нещата ще изглеждат по-добре.

Харди си даде една минута, после реши, че може да пристъпи към въпроса. Осведоми накратко за откритията на Глицки на „Елоиз“. Фарис го изслуша, без каквото и да е коментар. След което му даде името, адреса и телефонният номер на г-н Силикон — Остън Брукър, Лос Алтос Хилс. Най-накрая стигна и до Мей Шин.

— Искам да си изясним нещата за Мей. В четвъртък, когато ѝ се обадохте, ѝ оставихте съобщение, нали?

Фарис кимна.

— Точно така. Вие присъствахте.

— Да, знам. Малко съм объркан, защото сержант Глицки се опита да се свърже с нея тази сутрин и никой не вдигна.

— Как намерихте телефонния й номер?

Подробности, помисли си Харди, този човек си падаше по подробностите. Той повдигна рамене.

— Ченгетата имат достъп до неписаните в указателя телефони — надяваше се да мине.

Фарис го прие.

— И секретарят не отговори?

— Звъня десет пъти.

— Не, при мен се включи на първото или второто — той се замисли за миг. — Може да е стигнал до края на лентата.

— И въпреки това ще чуеш записаното обаждане, нали?

— Мисля, че да.

Двамата мъже седяха и съпоставяха нещата.

— Тогава тя е жива — каза Фарис. — Изключила го е.

— Имала ли е някаква причина да убие Оуен?

— Мей?

— Някой го е направил.

Фарис отново повдигна рамене.

— Не знам. Не я познавах. Няма да я позная, дори и ако влезе тук.

— Но дали г-н Неш...?

— Оуен я харесваше — той замълча. — Много. Повече от много.

— Е, ами ако е престанал да я харесва?

— Е, и какво?

— Ами тя може да се е побъркала, нещо такова?

Фарис поклати глава.

— Нямам никаква представа. Последното, което знам, е, че Оуен я харесваше. Но, искам да кажа, жената е проститутка, нали така? Да убие някой мъж, задето я е зарязал? Дори и да е Оуен, не ми се вярва. А и не мисля, че я е зарязал.

— Е, тогава къде е тя? Защо не отговори на обажданията ви?

— Не знам. Уместен въпрос.

Най-накрая Харди се престраши.

— Какво ще правите с тялото? — попита той.

Селин щяла да ходи до съдебния лекар днес следобед, за да подпише някои документи. Аутопсията трябваше да е направена тази сутрин. Така, че били решили кремацията да се извърши в неделя

сутринта, щели да разпръснат праха му над Тихия океан още същия следобед.

Фарис се загледа през прозореца. Слънцето почти не се виждаше от ниските зелени постройки и няколкото бора. Той сложи ръка върху очите си и ги притисна, после разтърка горната кост на носа си.

Харди се изправи и му поблагодари за времето, което му бе отделил. Фарис стана от стола си, стиснаха си ръцете през бюрото и отново се извини.

— Не съм на себе си. Съжалявам. Благодаря, че наминахте.

На вратата Харди се извърна, Фарис отново бе седнал в креслото зад обширния плот на дъбовото си бюро. Отново гледаше навън към вечерните сенки, спуснали се над моравата и боровете. Сенките сега достигаха до лишения му от изглед прозорец — състояние на дълбока скръб.

Полетът бе на японските авиолинии в осем и половина.

Часът беше четири и петнайсет — прекалено рано за тръгване, въпреки че си бе извикала такси. Как си го представяше? Мей знаеше, че ще се побърка, ако седи на летището в продължение на три часа и се притеснява, че някой може да я спре. Знаеше, че трябва да си тръгне отгук, че това място, може би дори самата Америка, вече беше минало за нея.

Куфарите ѝ стояха до външната врата. Бе решила да вземе Ленъновците и фоайето изглеждаше голо без тях. Слънцето напичаше през еркерните прозорци, които тя беше разтворила заради горещината. Горещината я караше да се чувства така, сякаш по някакъв начин напускаше едно място, където всъщност никога не бе била.

Облечена бе с тъмносин ленен костюм и тъмен чорапогащник — не беше идеалното облекло за това време, но тя реши, че ще я направи да изглежда по-делово. Косата ѝ бе вдигната на стегнат кок, най-строгият ѝ външен вид. Не искаше хора да идват да си говорят с нея.

Когато на външната врата се позвъни, Мей се изненада. Обикновено шофьорите бибиткаха от улицата. Въпреки това, реши да каже на човека, че е сбъркала, че може да се върне по-късно, ако иска курса.

Или може би не трябваше. През ключалката външният му вид я изплаши — светъл цветнокож с отворотелен белег през устните, от горе на долу. От друга страна, искаше да е някой, който няма да я заговаря, а мъжът изглеждаше точно от този тип хора. Отвори вратата.

Пред погледа ѝ се изпречи някаква значка, мъжът се легитимира като инспектор Ейб Глицки от полицията в Сан Франциско, отдел „Убийства“. Тя отстъпи назад, когато я попита, тя ли е Мей Шинтака.

— Мога ли да вляза? — звучеше достатъчно любезно.

— Разбира се.

Той стоеше във фойето. Нищо не можеше да направи, за да му попречи да забележи наскоро опразнените стени, местата, откъдето бяха свалени литографиите на Ленън, се набиваха на очи.

— Тук съм относно Оуен Неш.

Кимване. Мей се обърна и влезе обратно във всекидневната. Сега вече наистина ѝ стана горещо и тя свали сакото си, като го метна на облегалката на канапето. Приблужи се до еркерния прозорец и чу клаксона на таксито отдолу.

Сержантът направи няколко крачки към стаята, но се спря във фойето.

— Обувките — помоли тя, — ако нямате нищо против. — Посочи към дългата, полирана разделяща дъска, която започваше от вратата. Собствените ѝ тъмносини изрязани отпред обувки вече стояха до ръба.

Ейб си събу мокасините и ги постави на дъската.

— Готвите се да заминавате за някъде ли? — той махна към куфарите в коридора.

Тя прекоси отново стаята. Мъжът сякаш изпълваше пространството, дори повече отколкото Оуен, а Оуен беше едър мъж, бе бил едър мъж.

— Таксито ми пристигна долу — каза Мей. — Но и без това е прекалено рано. Ще го отпратя.

Ейб се притесняваше да я пусне да слезе, но тя бе оставила куфарите си, както и сакото от костюма си. Не си беше взела чантата. Ако се качеше в таксито, той можеше да се обади на диспечера и най-вероятно да я спре, преди да е изминала и километър.

Сега преимуществата бяха на негова страна. Тя го бе поканила в апартамента си. Не трябваше да показва заповед, каквато при всички случаи и нямаше.

Веднага, щом си тръгна от Харди, реши, че трябва да посвърши малко полицейска работа. Накара телефонната компания да направи обратна справка по телефонния номер на Мей и откри адреса ѝ, оказа се на път за дома му. Бе потърсил Елизабет Пулиъс, но тя била излязла със свидетел и не се очаквало да се върне в кантората си до понеделник. Довърши рапорта относно случая „Неш“, изпи набързо чаша следобеден чай с няколко понички долу в кафето и се качи до ареста да разпита един доносник, който вероятно знаеше името на убиеца на докараните в моргата миналата събота и неделя. Информацията си струваше да бъде проверена, така че той запланува видеозапис за понеделник.

Когато се върна в кабинета си, вече приближаваше четири, обади се в архива и получи регистрацията на беретата. Пистолетът принадлежеше на Мей Шинтака.

Аутопсията на Неш показва, че куршумите, причинили смъртта му, са били 25-и калибър и Глицки реши, че не е необходимо да изчаква официалния балистичен доклад. Имаше адреса ѝ и поне засега, Мей Шин беше тази, която търсеха.

Тя не скочи в таксито и не избяга с него. Ейб стоеше на еркерния прозорец, видя я как казва нещо през прозореца на шофьора. Когато отстъпи назад, таксито потегли с изсвирване на гуми.

Глицки я наблюдаваше, докато затваряше вратата на апартамента — внимателно придържаше топката с една ръка и наместваше вратата към прага с другата, по начина, по който майките го правеха, когато децата им спяха. Виждайки тъмносините ѝ отворени обувки с ниски токчета и ушития по поръчка костюм, той трябваше да си напомни, че според всички сведения, с които разполагаше, тази жена бе проститутка.

Мей си събу обувките и влезе обратно във всекидневната. Откри, че не би могъл да отгатне точно възрастта ѝ и я определи с плюс-минус десетина години. Можеше да бъде някъде от двайсет и пет до четирийсет и пет. Имаше, помисли си той, много необичайно лице, костите ясно изпъкваха, кожата беше гладка и опъната от пристегнатата назад коса.

Тя се приближи до ниското канапе, където бе оставила самото си и се отпусна върху него. Направи някакъв жест, който той възприе като покана да седне, така и направи. Чувстваше се като дръвник с кафявите си чорапи и американското си спортно сако.

— Искате ли чай? — попита жената. — Моля, свалете си самото. Много е горещо.

Доколкото му бе известно, в силите на реда той беше единственият, който пиеше чай. Помисли да откаже, но после осъзна, че би му доставило удоволствие да гледа как Мей Шин се движи наоколо.

— С удоволствие — отвърна Глицки. Сгъна самото си накрая на канапето, като реши, че ако тя продължава все така, не след дълго ще остане чисто гол.

Мей влезе в отворената към всекидневната кухня и той огледа гърба ѝ, изпънатите рамене, тънката талия, женствената извивка на бедрата. Дори и боса, глезените ѝ оставаха тънки, като на сърна.

Тя наля в чайника минерална вода от една бутилка.

— Оуен е мъртъв — каза.

— Да, г-жо. Някой го е убил.

Той продължаваше да я наблюдава съсредоточено. Свляшше някакви чаши, поставяше ги на един поднос. Ако ръцете ѝ трепереха, чашите щяха да я издадат, но те не трепереха. Мей стоеше до печката, извърната с лице към него.

— Прочетох го.

Глицки седна напред на канапето, с ръце върху коленете.

— Куфарите — отбеляза той. — Заминават някъде.

— За Япония. По работа — добави тя и сипа по лъжичка чай в чашите.

— Работа ли имате там?

Мей кимна.

— Купувам предмети на изкуството. Аз съм... посредник на различни мои приятели.

— Често ли пътувате дотам?

— Понякога, да. Зависи.

Глицки щеше да има време да го провери, ако се наложеше. Той реши да кара по същество.

— Намерихме вашия пистолет на яхтата на г-н Неш. На „Елоиз“.

— Да, там го държах.

— Имаме основание да сме сигурни, че пистолетът е бил използван при убийството му — тя явно чакаше, напълно неподвижна — Кога за последен път се видяхте с него, г-це Шин?

Мей се извърна отново към печката, докосна чайника от страни пръст и реши, че още не е готов.

— Петък вечер, не, събота сутринта, много рано. Спа тук.

— В този апартамент?

— Да.

— И къде отиде оттук?

— Каза, че излизал с яхтата. Излиза често в събота и неделя.

— А вие ходите ли с него?

— Повечето пъти, да. Но не и тази събота.

— Защо?

Тя отново опита чайника, кимна, после напълни двете чаши. Донесе подноса и го постави на ниската масичка пред тях.

— Имаше друга среща.

— Каза ли ви с кого?

Мей поклати глава.

— Не.

— Или за какво?

— Не ми каза. Каза ми само, че разчиствал пътя за нас.

— Какво означава това, че разчиствал пътя за вас?

— Не знам. Мисля, че имаше нужда да остане сам. Да премисли нещата — тя явно търсеше думите, макар и не по начина, по който един чужденец би го направил. Английският очевидно й беше роден език, но имаше колебание, премълчаване. Това объркваше Ейб — не можеше да реши, след като подреждаше думите си, кога казваше истината. — Щяхме да се женим.

— Вие с Оуен Неш сте щели да се жените?

— Да — караше го просто и без да увърта. Най-добрият тип лъжи, помисли си Ейб. А това със сигурност си беше лъжа. Оуен Неш, ползващия се с международно признание титан и магнат, близък с президенти и крале, нямаше да се ожени за професионалната си и добре платена сексробиня. Точка.

— Бяхте ли определили дата?

— Не — отвърна тя. Вдигна една от чаените чаши и я подържа за миг, после я върна отново на масата. — Още е прекалено горещ — додаде. — Просто решихме, окончателно, миналия петък. Пръстенът беше мой.

— Пръстенът със змията ли? Този на ръката му?

— Да, същия.

— Значи още от понеделник сте знаели, че е мъртъв? — или от събота, когато си го застреляла, помисли си той. — Защо не се обадохте в полицията?

Мей отново вдигна чашата, вероятно печелеше време.

— Когато не пари пръстите, не може да опари и устата — каза тя. Подаде му чашата.

Беше силен, превъзходен зелен чай. Ейб отпи, всъщност не можеше да разбере защо, като пиеш горещ чай в горещ ден ти става хладно.

— Мей, защо не ни се обадохте, защо не се обадохте в полицията?

— Какво можеха да направят? Той вече беше мъртъв. Знаех, че е Оуен. Останалото нямаше значение. Такава беше съдбата му.

— Не е било истинската му съдба, Мей. Някой го е застрелял.

— В понеделник не го знаех. Знаех единствено, че това е ръката на Оуен.

— Ами днес? Четохте ли вестници днес? Или вчера?

— Да.

Глицки изчака.

— Само „да“?

Мей отпи от чая си. Внимателно постави чашата на масата.

— Какво искате да кажа? Интуицията ми, в края на краищата, не ми позволи да се обадя в полицията. Който е убил Оуен, ще трябва да продължи да живее със себе си, а това е достатъчно наказание.

Ейб остави чашата си и се запъти отново към еркерния прозорец. От отсрещната страна на сградата имаше друга жилищна кооперация, огледален образ на тази. Електричката дрънчеше отдолу. Слънцето все още беше доста високо, спускаше се косо към него. На хоризонта нямаше нито едно облаче.

Изад него:

— Заподозряна ли съм, сержант?

Глицки се извърна.

— Спомняте ли си какво правихте през деня миналата събота?

— Алиби, нали? Значи съм заподозряна.

— Следствието все още не е приключило, така че ако нямате алиби за събота, страхувам се, че сте. Вие ли го убихте?

Просто кажи не, помисли си той, не съм го убила аз. Но тя заяви:

— Цялата събота си бях тук.

— Сама?

— Да, сама. Чаках Оуен да се върне — малко рязко, раздражено. Отречи, че си го направила, помисли си той отново, просто го кажи. Но тя добави: — Аз обичах този човек, сержанте.

— Обаждали ли сте се по телефона, поръчвали ли сте си пица? Някой виждал ли ви е?

Най-накрая започваше да разбира. Седеше едва върху първите пет сантиметра от канапето, изправена, като че ли бе глътнала бастун.

— Станах късно, около девет. Бях нервна. Оуен вършеше нещо, че да направи така, че да можем да се оженим — решаваше, предполагам, че ще трябва да преодолее страха си. Мислеше най-добре сред океана. Чаках. Крачих доста. Когато не се върна до мръкнало, си легнах. Не можех да се срещам с никого. Плачех. Помислих си, че се е отказал.

Глицки постави сакото на коленете си.

— Смятам, че може би ще решите да отложите пътуването си — каза той. — И вероятно ще се погрижите да си наемете адвокат.

Помисли дали да не я арестува още сега, но знаеше, че ще му потърсят отговорност, ако го направеше. Бе преждевременно. Наистина нямаше никакви доказателства. Беше изминала цяла седмица, откакто беше стреляно с пистолета и дори най-усъвършенстваният лазерен анализ нямаше да открие барут по ръцете след толкова време. Онова, което Мей му бе разказала, беше правдоподобно, но доста невероятно и все още предстоеше доста тичане, за да се потвърди валидно или не е алибито ѝ, може би съседите я бяха чули да се движи и т.н. Ако се съгласеше да отложи пътуването си до Япония, нямаше никакъв риск за евентуално бягство и всъщност не би разполагал с никаква вероятна причина.

Плюс това, че беше ориенталка, а той — наполовина черен. Не искаше да дава претекст на никой да го обвинява в издевателство на

расова основа. Тя го бе поканила, без съдебно разпореждане, в апартамента си. Не беше добре да арестуваш някого при подобни обстоятелства. Виж, ако се опиташе да избяга, това щеше да е съвсем друга история.

Мей също стана.

— Добре — отвърна. — Разбирам.

Глицки си обуваше обувките.

— Можете ли да си получите обратно парите за билета? Ако не можете, може би ние ще сме в състояние да ви помогнем.

Тя поклати глава.

— Ще ми ги върнат. Бог ми е свидетел, че им платих цялата сума, трябва да ми ги върнат.

Значи си бе купила билета наскоро, помисли си Ейб. Вероятно след миналата събота. Поколеба се. Нещо го подтикваше да я арестува, но той все още беше канен гост в къщата ѝ, и тя бе обещала да остане. Наистина предпочиташе да разполага с предявено обвинение, преди да реши да арестува някой за убийство.

Реши, че ще сподели подозренията си с Харди и Харди можеше да реши, дали да се опитат да убедят върховните съдебни заседатели. Но се опасяваше, че все още не разполага с достатъчно доказателства.

Той ѝ каза довиждане и Мей внимателно затвори вратата след него.

Ейб не се хареса особено, заради това, което направи, но беше прекалено рисковано и той реши, че с малко търпение би могъл поне да си спести тревогите за през празниците. Той отдели плимута си от бордюра и реши да завие на ъгъла, под еркерния прозорец. Измина три пресечки, зави отново на север по „Ван Нес“, наляво по „Гиъри“ и обратно нагоре до „Юниън“. Паркира в дъното на пресечката на Мей, откъм нейната страна на улицата.

Дори и със свалени прозорци, на сянка, си беше горещо. За щастие, не се наложи да чака дълго.

Едно такси спря пред жилищната сграда на ъгъла и наду два пъти клаксона. Глицки изчака Мей да се появи от сградата. Позволи на шофьора да натовари куфарите ѝ в багажника, остави я да се настани на задната седалка и чак тогава изкара колата си на улицата.

Когато шофьорът зави на първия ъгъл, Ейб включи червената лампа и пусна сирената. Таксито, точно пред него, спря незабавно.

Ейб се приближи до прозореца и показа набързо значката си. Шофьорът попита какво е направил, Ейб го накара да излезе от колата, после се поинтересува за къде е било поръчано таксито.

До летището — отвърна той. — Полетът за Япония в осем.

Глицки поблагодари на мъжа, после отвори задната врата и погледна към Мей.

— Съжалявам — каза той, — но се страхувам, че трябва да ви арестувам.

Минаваше пет, но вчера, след ходенето до брега, Харди се беше прибрал направо вкъщи, така че днес, след посещениято си при Фарис, се чувстваше длъжен да се разпише обратно в службата си, вместо да си отиде директно у дома. Той паркира под магистралата и се спря за миг, за да се полюбува на огромната дупка в земята, която в момента, след едногодишни политически борби, представляваше началото на новия щатски затвор.

Както и всичко останало в управлението на Сан Франциско, решението за построяването на по-голям щатски затвор беше взето след справедливи и широкообхватни дебати относно другите нужди, за които отпуснатите пари биха могли — в един по-съвършен свят — да се използват. Въпреки, че електоратът бе одобрил ограничителните мерки, които щяха да осигурят средствата, контролните органи първоначално бяха склонни да вложат парите в закупуването на електронни белезници за наблюдение на затворниците — винаги, когато се сетеше за това, Харди без да иска започваше да се смее — и да използват останалото за изследвания в областта на СПИН. Този високохуманен план бе обсъждан от кмета, контролните органи и всевъзможни инстанции в продължение на единайсет месеца. Най-накрая, под заплахата от оставка на шефа на полицията Дан Ригби и областния шериф Хърбърт Монтоя, бе одобрен затвора.

Харди се загледа надолу към дупката, докато последните от работниците привършваха за деня. Представи си петима бандити в стар форд да се носят към някой строителен обект, за да застрелят всеки, който евентуално се мотае наоколо и петимата с видеоконтролирани електронни гривни на китките, които да ги предпазват от извършването на престъпления, защото, нали разбирате, ако ченгетата знаят местонахождението ти през цялото време, това би било все едно да си в затвора, нали?

Първия път, когато я беше видял, по лицето ѝ се стичаше размазан грим, а косата ѝ стърчеше на всички посоки, така че Харди не

мога веднага да познае Селин Неш, щом тя излезе от „Съдебна медицина“, на петнайсетина метра разстояние, вляво от него.

Изрусената коса — или беше естествено руса? — гъста и сресана назад, стигаше малко под раменете ѝ и изглеждаше така, сякаш бе професионално направена преди десетина минути. Носеше синьо-зеленикаво боди, което изчезваше в чифт маркови джинси, пристегнати на талията с червен шал. Докато наблюдаваше как тялото се приближава отстрани към него, той почти неестествено усети същността му, завладяващото присъствие на великолепа самка — почти котешките движения, поклащането на хълбоците и полюшването на гърдите. Престана да диша.

После тя се извърна към него и той я позна.

— Г-це Неш?

Беше още на три-четири метра, когато спря. Харди се представи отново, приближавайки се към нея.

— Съжалявам — каза тя, — имаше толкова много... — не се доизказа. — От експертизата ли сте?

Харди обясни връзката си, че ще поеме делото, когато то стигне до областната прокуратура.

— Току-що се връщам от Кен Фарис. Каза ми, че може да сте тук. Доста е съсипан.

— Представям си.

Очите ѝ бяха светло сини, почти сиви. Помисли си, че със същия успех можеше и да е невидим — очите гледаха през него, после се спряха отново върху му, чакаха.

— Съжалявам за баща ви — наистина го мислеше.

Селин кимна, без да му обръща внимание или просто беше погълната от себе си.

— Е, задържам ви — Харди отстъпи и тя го докосна по ръкава на самото, като остави ръката си да лежи там, миг по-късно погледът ѝ последва пръстите.

— Извинете — промълви тя. — Все това спазване на благоприличието.

Ръката ѝ беше оковала неговата — усещаше я през ръкава на самото си, имаше стоманена хватка. Улови погледа ѝ, все още сдържан, лицето ѝ — маска. Почуди се дали не е изпаднала в състояние на шок.

— Добре ли сте?

Тя си пое дълбоко въздух, после явно осъзна, че го стиска за ръката. Деколтето на бодито пламна. Тя пусна Харди и вдигна длан към врата си, смутена.

— Това е една от най-големите травми, смъртта на родител — каза. — Предполагам, че просто не съм подготвена.

— Лошото е, че никога не сме подготвени — отвърна Харди.

— Правя разни неща... не знам защо — като пусна шията си, тя плъзна ръка надолу по гърдите си. Деколтето ѝ още беше зачервено. Сякаш върша всичко насън, разбирате ли? Правя, каквото трябва да се направи, но всичко останало, което става вътре в мен...

— Искате ли да си починете? Да се качим в кантората ми? Или да отидем да пийнем по нещо някъде?

— Не пия, но би било чудесно, ако...

— Тогава можем да отидем в кантората ми.

— Не, вие тръгвайте. Аз просто ще... добре, да идем до някой бар, благодаря. Малко компания няма да ми навреди.

При тези обстоятелства изборът на „Лу Гърка“ едва ли щеше да бъде подходящ.

Седяха на високи столчета около малки маси отпред до прозорците на „Софи“, заведение, което след осем се превръщаше в ресторант за млади тузари. Но беше на две пресечки от Палатата и ако искаш на спокойствие да изпиеш по едно, местенцето, преди сцената да се е оживила, не беше лошо.

Селин носеше скъпи италиански сандали на босо. Тя кръстоса крака върху високия стол, демонстрирайки педикюра си, ноктите на краката ѝ бяха бледорозови, кожата между глезена и джинсите с меден оттенък — топла и гладка. Гледаше как Харди отпива първата глътка от ирландското си уиски.

По пътя за насам, в топлия сумрак, Селин отново го бе хванала за ръка. Не си бяха разменили и десетина приказки. Сега тя каза:

— Благодаря ви.

— За какво?

— За това, че ми отделихте от времето си.

Не знаеше какво да отговори. Вдигна чашата си, чукна я в нейната газирана вода и я поднесе към устните си. Беше му трудно да

повярва, че само преди два дни е бил до тази жена и не е изпитал нищо. Беше съвсем сигурен, че тя не го правеше нарочно, но местата, където се показваше кожата ѝ — при краката, от бодито над гърдите ѝ, ръцете и шията ѝ — се набиваха на очи. Защо пък не? Денят беше зноен. Почти му се прииска и той да можеше да седи тук по фланелка с къси ръкави, вместо с риза и вратовръзка. Харди метна сакото си на един от столовете до масата.

— Имам време — каза той най-накрая.

— Изглежда, че това е единственото, което ми остана.

— Трудно е, нали?

Очите ѝ срещнаха неговите.

— Както казах и преди — това е най-трудното. Онова, което става вътре...

— Знам — отвърна той. Не можеше да каже точно защо, но Харди откри, че ѝ разказва как, след като синът му Майкъл се пребил, падайки от детското си креватче, той решил, че ще бъде силен и ще го преодолее, по начина, по който зрелите хора се справяли с нещата, нали така?

— Не се получи?

— О, успех в продължение на близо два месеца. Ходех на работа, връщах се вкъщи, ядях, пиех, събуждах се и отново започвах — Харди замълча, потънал в спомени. — Не сте омъжена, нали?

— Не. Бях веднъж.

— Не знам дали е по-добре или не е да имаш някого. Това ни накура да се разделим с жена ми.

Дълго време Селин не каза нищо. Музиката в „Софи“ се промени или пък на Харди чак сега му направи впечатление, че има музика — някакво компютърно парче, от онези, които ненавиждаше. Слънцето почти бе залязло, огряваше покривите на по-високите сгради на север по Маркет стрийт и няколкото по-нагоре по „Ноб Хил“.

— Почти ми се иска да имаше с кого да се разделя — каза тя накрая. — Да си го изкарам на някой друг. Но татко беше единственото ми семейство, така че сега какво? — вдигна чашата си, но тя се оказа празна. — Дали да не пийна нещо вече? Нещо с джин?

На бара Харди си поръча второ „Бушмилс“, а на Селин — „Бомбай“ с лед. Барманът сипа три и половина пъти с дозатора,

солидно питие, почти двойно. Харди му остави десетачка и го помоли да отнеме малко звука на тонколоните.

Селин отпи от джина и направи гримаса.

— Не съм пила от няколко години — отвърна тя. — На татко не му харесваше много да пия.

— Не му е харесвало много да пиеш или не му е харесвало да пиеш много?

Тя се усмихна, едва-едва, но това вече беше нещо.

— И двете, предполагам — очите ѝ отново се спряха върху него. — Понякога губех контрол. Но човек не можеше да губи контрол, ако бе близо до татко.

— Защо?

— Защото, ако дъщерята на Оуен Неш не може да се контролира, това означава, че и той не може да я контролира — тя отпи още една глътка джин и този път го преглътна спокойно. — А става ли дума за Оуен Неш, то той трябва да владее положението.

— Такъв ли беше?

— Господи, какви ги говоря? Обичах баща си. Просто ми липсва. Толкова съм му сърдита.

— Нормално е — отвърна Харди. — Случва се.

— Той беше просто толкова... искам да кажа, аз също бях единственото му семейство, така че логично бе да иска да бъде точно негово копие.

— Гледал е на теб като на свое копие?

Тя поклати глава, доста по-отривисто.

— Не, не точно, знаеш какво искам да кажа — тя сложи ръка върху неговата. — Искаше най-доброто за мен... винаги.

— И това се е превърнало в товар?

— Понякога — призна тя. Отпи от чашата си. — Съжалявам. Не трябваше да се размеквам толкова.

Харди откри, че сега той слага ръката си върху нейната.

— Селин, виж. Веднъж поне човек трябва да си позволи да се размекне. Трябва да го оставяш да се излива от време на време или всичко ще избие изведнъж, а ти не искаш това да стане, нали?

— Но не беше чак такъв товар. Ако се вземе предвид всичко добро, което дължа на това, сериозно. Има неща, които никога не бих направила без татко.

— Вярвам ти.

Тя поклати глава.

— Просто винаги беше толкова суров. Дори и когато беше добър, бе суров. Той довеждаше хората до крайности — изненадана съм, че Кен Фарис не ви е обяснил. Искам да кажа, погледнете ни нас двамата, ние сме идеален пример. Но си заслужаваше, заради онова, което човек получаваше.

— А именно?

Тя отдръпна ръката си и Харди си помисли, че я е обидил.

— Главното беше да си близо до него. До него ли си, чувстваш се по-жив от всякога.

Харди разклати питието на дъното на чашата си. Навън вече съвсем се беше смрачило. Още няколко души бяха дошли в „Софи“.

— Знаеш ли какво си мисля? — попита той. — Мисля си, че точно сега ти е позволено да изпитваш известна доза смесени чувства. Не бих се притеснявал за това.

Селин отново постави ръката си върху тази на Харди.

— Съжалявам, но мисля, че джинът вече ме хвана.

— Искаш ли един евтин съвет? Иди си вземи една бутилка, намери някого, с когото можеш да си поговориш и изпий половината. Няма нищо по-естествено от това да си ядосан на някой близък, когато той умре.

— Не мога да говоря с никого — каза тя. — Не и за татко.

— С мен вече говориш от половин час за него.

Тя стисна ръката му за последно, после я пусна.

— Ти си прокурор. Не те касае лично. Не е същото.

— Касае ме достатъчно. Това е работата ми, делото ми.

— Точно така, едно дело.

— Не е само това, Селин. Някой е убил баща ти.

— И може да съм била аз, нали?

— Не ставай глупава.

— Разследвате убийство, а сега ти ме накара да ти кажа, че съм му ядосана...

— Селин...

— Е, бях в Санта Круз през цялата събота и неделя. Бях в една къща с трима мои приятели. Не бих могла да съм тук...

Харди се изправи и се приближи до нея, притисна главата ѝ здраво към себе си. Джинът я беше хванал, паниката се бе надигнала, когато алкохолът я бе накарал да се отпусне.

— Престани — прошепна той. — Престани.

Усети как дишането ѝ се успокоява. Една гола ръка обгърна рамото му и го притисна, привлече го надолу към нея. Измина секунда. Пет. Прегръдката ѝ се отпусна и Селин се отдръпна. Синкавосивите ѝ очи се бяха насълзили.

— Съжалявам — промълви тя. — Толкова съм объркана.

— Всичко е наред — отвърна Харди. — Хайде да се махаме оттук. — Селин послушно изчака до вратата, докато той си вземе сакото и я хване за ръка. Излязоха в топлата ранна вечер.

По пътя обратно към Палатата тя му разказа за съботната уговорка относно „Елоиз“ на Оуен с Мей Шин.

— Знам — каза Харди. — Разследваме го. — Помисли си дали да ѝ каже за онова, което бяха открили на борда, но разследването не беше приключило, и това можеше да почака. Всичко, от което Селин се нуждаеше, беше малко разбиране и малко време, за да свикне с мисълта, че баща ѝ е бил убит. Харди не смяташе, че разкритията по разследването ще допринесат с нещо за душевното ѝ равновесие.

Стигнаха до колата ѝ — сребристо BMW 350 инжекцион — и тя бързо прегърна Харди, извини се за „сцената“. Каза му, че е добър човек, после се качи в колата си и го остави с лек мирис на джин, спомена от нейното тяло, притиснато до неговото и усещането, че, без да иска, е извършил нещо ужасно лошо.

Ядяха пица в помещението за репортери на третия етаж на съдебната палата, на същия, на който бяха разположени и канторите на областните прокурори.

Стаята, подобаваща на уважението, което полицията питаеше към средството за масова информация наречено печат, не беше кой знае какво. Имаше една зелена дъска, на която се отбелязваха нарастващия брой убийства в Сан Франциско, доста за тази година (шейсет и осем). Информационно табло, покрито с три пръста коледни

картички, които момчетата от пресата бяха получили от приятелите си в сградата, както и от ареста, където на някои от тях им се бе налагало да отседат. Плотовете на трите бюра, взети заедно, не можеха да се сравнят с дъбовото бюро на Кен Фарис в Южен Сан Франциско. Имаше също и един старомоден ученически чин. На него седеше Джеф Елиът.

Пицата не беше лоша. Аншоа, луканка, наденица и гъби. Кас Уейнбърг, привлекателна лесбийка, приближаваща трийсетте, я беше поръчала. Тя работеше за „Бей Гардиън“ и понеже имала среща късно тази вечер и нямало къде да ходи, решила да донесе една голяма и да си полафи, с който там евентуално виси още в „пресцентъра“. Второто „голямо“ бюро беше окупирано от Оскар Франко, репортер на испаноезичния „Ла Ора“. Освен това тук беше и Джим Бланчърд от оукландския „Трибюн“, който през последните осемнайсет месеца се тревожеше непрекъснато за завършека на кариерата си, ако вестникът му фалира.

— Моята версия е — казваше той, — че този Елиът тук, сам е оправил онзи тип. Иначе как би се добрал до толкова добър материал?

Кас подхвана.

— Бил си ветроходец, нали? Не ми ли го каза сам? В колежа.

— Бил е — намеси се Бланчърд. — В колежа, в Голямото езеро.

Вярно беше. Преди да го пипне дисеминираната склероза, Елиът бе обичал да плава, да прекарва летата си под платна. Отразяваше Купата на Америка за гимназиалния си вестник, като специален пратеник.

— Не в Голямото езеро, а на Голямото езеро, как вонис на аншоа само — отвърна той.

— „Във“, „на“, няма значение. Открива къде си държи Неш яхтата, добира се до палубата и му светява маслото.

— После скачам зад борда и давам собственоръчно ръката на акулата.

Бланчърд налага парче пица.

— Точно. За това обаче трябва да ти стиска.

Кас разсъждаваше дълбокомислено:

— Всичко е възможно. Днес хората биха направили какво ли не, за да се прочуют.

Джеф беше на седмото небе. Готов да преглътне всичките им подигравки. Вече бе един от тях.

Оскар Франко обиколи стаята с дебнещите си очи.

— От колко време сте в занаята, момчета, и никой да не забележи наистина голямата новина за днес? Единствено аз.

Кас погледна към Бланчърд.

— Това беше най-дългото изречение, което някога е казвал, нали?

— Смей се — отвърна Франко. — Голямата новина е от отдел двайсет и седем във връзка с измамата по делото Чарлс Хендрикс. Фаулър е отхвърлил делото.

— О, Боже! — Бланчърд седна изправен.

— Този човек е голяма работа — заяви Кас.

— Какво? — Джеф Елиът не обичаше да пропуска голяма новина, независимо чия беше. — Съдия Фаулър ли? Какво е направил?

Оскар му обясни. Кас и Бланчърд стояха и слушаха известно време, после и двамата го помолиха да говори по-бавно и да започне отново, за да могат да си водят бележки. Оуен Неш беше хубав материал, но това нещо с Фаулър можеше да се окаже началото на една продължителна война.

Все още го обсъждаха, когато Джеф видя ченгето — Глицки, така май се казваше — което беше в моргата онази вечер, да се запътва към асансьорите. Той остави пицата си на малкия чин, грабна патериците си и каза, че трябва да върви. Надяваше се, че ще успее да го хване, преди асансьорът да е дошъл на третия етаж.

На първо място, Глицки не беше особено щастлив, дето трябваше да стои до късно в петък вечерта, за да арестува някого за убийство, да напише рапорт относно разговора му със задържаната, причините за ареста, след като нямаше дори следа от обвинение. Но това не беше всичко, бе свършил и бе дръпнал кепенците в осем часа, като мислеше, че все още има шанс да излязат и да прекара една приятна вечер с Фло, ала когато слезе до колата си, откри, че ремонтирана наскоро или не, тя не иска да запали.

— Полицай — а сега пък и този репортер.

Асансьорите не поставяха рекорди по бързина, а температурата в коридора беше над трийсет градуса.

Елиът застана точно до него.

— Извинете, полицай — повтори той.

Глицки го поправи:

— Сержант. Да не би да изглеждам облечен с униформа?

— Извинете, сержант. Срецнахме се снощи за кратко — Джеф отново се представи. — В моргата. Оуен Неш.

— Точно така.

Елиът продължи.

— Е, намираме се на третия етаж. Реших, че може да сте били при прокурора, във връзка с някакви нови разкрития.

Единственият работещ вечерно време асансьор пристигна с кратко „дзън“. Глицки влезе и Елиът се залепи за него.

— Прекарах час и половина горе в писане на рапорт.

— Значи е станало нещо?

Джеф си помисли, че мъжът беше доста страшничък.

— Все става по нещо — отвърна той. — Точно затова има време — за да не става всичко наведнъж.

Вратите на асансьора се затвориха — най-накрая.

— Що се отнася до третия етаж — намръщи се Ейб, — там дават ключовете от служебните коли, но шибаният му плимут пак ме изостави, а всички останали коли са взети вече за празниците, така че, майка му стара, ще трябва да се возя с такси до вкъщи — Елиът не го знаеше, но Глицки псуваше горе-долу толкова често, колкото и се смееше на глас, може би два пъти годишно.

— Къде живеете? — Джеф не пропускаше представила му се възможност и въпреки, че бе имал намерение да се отбие пак в редакцията, добави: — И аз си отивам, мога да ви хвърля.

Глицки отвърна, че живеел в предградието „Лейк“. Джеф леко послъга, като каза, че му е точно на път. Сержантът се поотпусна малко.

— Би било чудесно. Къде сте паркирали?

Бяха стигнали до партера и вратата се отвори, отвън за добре дошли ги лъхна струя хладен въздух.

— Първият автомат отзад.

— Късметлия — отвърна Ейб.

Джеф се усмихна победоносно.
— Не — отвърна той. — Инвалид.

Освен зеленикавата приглушена светлина от аквариума с рибите, всички останали лампи бяха изгасени. Прозорецът на спалнята, обърнат към източния хоризонт на града, беше широко отворен, но въздухът не потрепваше.

Жената на Харди се бе долепила с гръб към него и той бе вътре в нея, притиснал я през кръста към себе си. И двамата се потяха от доста време вече насам, Харди се мъчеше да докаже нещо.

— Диз.

Той ѝ изшътка, като се опитваше да не ѝ обръща внимание, за да не разваля собствената си магия. Беше започнал със затворени очи, тя се бе притиснала към него, усетила отчуждението му след мълчаливата вечеря, мрачната атмосфера във всекидневната.

— Диз.

Не искаше да я слуша и зарови уста отзад във врата ѝ, под косата. Когато отвори очи, на оскъдното осветление можеше да различи единствено очертанието на гърба ѝ. Само гърба ѝ. Чийто и да е гръб. Можеше да бъде на всяка, която си поискаше.

Беше се съсредоточил само върху него, усещаше тласъците ѝ — искаше да му помогне, въпреки че бе готова да се откаже, плъзна ръка към слабините му, изви гръб назад. Той я стисна здраво през кръста, придърпа я нагоре към себе си, усети разстоянието помежду им, съкрати го, навлезе дълбоко в нея. Започна да се движи на груби тласъци, усети, че е близо, загуби я за миг, после отново взе да блъска, отново и отново.

Това беше гръбът на Селин. На една ядосана Селин. И Харди, неизвестно защо, също беше бесен, усещаше хватката ѝ, здравата хватка, с която го държеше. Чу я да вика, когато помисли, че се изпразва, харесваше ѝ да е груб. Звукът от стенанието ѝ задейства нещо в основата на гръбнака му, запълзя нагоре.

Той я притисна грубо към себе си, толкова силно, колкото можеше, знаеше, че не ѝ причинява болка, пъшкаше, ръцете му сега бяха върху гърдите на Селин, целите бяха мокри, притискаше ги към

нея, притискаше се към гърба на Франи, тя се блъскаше в него, сладка агония...

Свършил вече, Харди лежеше по гръб и дишаше тежко. Усети прохладата на потта, лекия топъл бриз през прозореца, Франи лежеше настрани, подпряна на лакът, цялата притисната към него. Целуна го по бузата.

— Обичам те — каза тя. — Добре ли си?

— Извинявай.

Франи отново го целуна.

— Няма за какво. Хареса ми.

Той я притисна към себе си и я целуна. Тя сложи глава на рамото му и започна да диша равномерно. Само миг и беше заспала. Харди лежеше с отворени очи и се вслушваше в гъргоренето на аквариума повече от час.

Събуди се отпочинал, бесовете му бяха усмирени от изразходваната похот и дълбокия сън. На дневна светлина реши, че фантазирането не му е навредило кой знае колко — естествено бе от време на време. Нямахше нужда да се бичува заради това.

Сега не си фантазираше, Франи беше неговото настояще.

Той приготвяше закуската — пържени филии и наденички — в неговия черен чугунен тиган, единственият артефакт, който бе взел от времето си с Джейн. През десетте години, в които бе живял сам, този тиган беше едно от малкото останали сигурни неща в света му. Почистваше го със сол и салфетка, никаква вода, никакъв сапун. След всяка употреба капваше капчица мазнина в него и я втриваше. Никаква храна не залепваше по този тиган. Да се готви в него беше истинска наслада.

Като си гризна от една наденичка, той обърна филията бял хляб в сместа от яйца, мляко и кимион — топна я само за секунда, за да не се напои прекалено — и я пусна с вилицата в тигана, където тя се приземи с галецо ухото цвърчене. Навън слънцето отново напичаше. Може би тази година щяха да се порадват на цели два почивни дни лято.

Франи беше с туристически обувки, бели чорапи, каки на цвят шорти и тениска с надпис на „Джайънтс“ — готова за историческата експедиция до „Мартинес“, която тя, Харди и Моузес бяха запланували за днес. Щяха да проследят загадъчния произход на мартинито.

— Или произхода на загадъчното мартини? — беше попитал Моузес. Миналата сряда вечер в „Ует Уа“.

— Самото мартини не е загадъчно — отвърна Харди.

— Но идеалното мартини може да бъде загадъчно. — Двама бармани, Господи, но най-накрая бяха стигнали до съгласие.

Франи се усмихваше, докато си спомняше. Връщаше се по коридора от външната врата със сутрешния вестник. Остави го на масичката пред Ребека, която рисуваше с каша по подноса на високото

си столче. Както си беше права, тя отвори първата страница, сграбчи една наденичка и пое чашата с кафе, която Харди ѝ подаде.

— Този Джефри Елиът взе да се превръща в рубрика.

Харди се приближи и застана до нея, с ръка около кръста ѝ.

„АРЕСТУВАН ЗАПОДОЗРЯН В УБИЙСТВОТО НА ОУЕН НЕШ

от Джефри Елиът, репортер на «Кроникъл»

Вчера полицията арестува Мей Шин, предполагаемата любовница на Оуен Неш, обвинена в убийството на местния финансист. Според полицаия, който я е арестувал, сержант Ейбрахам Глицки, г-ца Шин си била купила билет за Япония, след като тялото на Неш бе открито на брега на океана в четвъртък и се опитала да избяга от правосъдието, въпреки, че била дала съгласието си да остане в града.

Макар Глицки да отказа да навлиза в подробности относно събраните до момента доказателства, той призна, че при обиска на яхтата на Оуен Неш, «Елоиз», са били открити следи от кръв и една двайсет и пет калиброва берета, регистрирана на името на г-ца Шин. Освен това бил открит и забит в стената на яхтата куршум. С пистолета било стреляно два пъти и в тялото на Неш има две рани. Балистичната експертиза все още не е идентифицирала окончателно пистолета като оръжието, с което е било извършено убийството, но Глицки сподели, че смята възможността за «твърде вероятна».

Статията продължаваше на задната страница, но Харди вече беше на телефона.

— Така най обичам — каза той, — да следя разкритията и действията на моите скъпи приятели и колеги от вестниците.

— Какво дъвчеш? — попита Глицки. — Звучи вкусно.

Харди глътна наденичката си.

— Забравил си телефонния ми номер, Ейб. Ще ти го дам.

— Да ти звъня в петък вечер? Хайде бе! Разговарях с Елиът около девет и половина, десет. Мислех да ти се обадя тази сутрин.

— Какво си правил, та си разговарял с Елиът?

— Колата ми пак се развали. Той беше в Палатата. Докара ме до къщи.

— Какъв човек само — отбеляза Харди.

— Изглежда добро момче.

— Знам, че изглежда. Най-доброто на света. Излязла ли е от затвора?

— Съмнявам се. Предполагам, че зависи на кого се е обадила. Един опитен адвокат би могъл да намери съдия, който да определи гаранция и да я изкара още днес.

— А аз кога ще говоря с нея? Тя ли го е направила?

След минута мълчание, Глицки отговори.

— Не знам. Може и да е. Няма алиби. Пистолетът е неин. Опита се да се укрие от правосъдието и си е купила билет за Япония, след като Неш беше идентифициран, след като бе публикувано в пресата.

— Няма алиби?

— Прочутото „Цял ден си бях сама вкъщи“. Кога за последно си бил сам вкъщи, без някой да ти се обади по телефона, без да те потърси? Не ми се искаше да замине за Япония.

— Мислиш ли, че трябва да слеза долу и да я видя?

— Хей! — Франи го стрелна с очи. — „Мартинес“ — прошепна тя. — Загадъчното мартини, забрави ли?

Обикновено през почивните дни персоналът в Съдебната палата бе сведен до минимум. Прокуратурата официално беше затворена. Съдебните зали не се използваха. Разбира се, полицаите продължаваха да си вършат работата и хора влизаха и излизаха от ареста, който се намираше на най-горните етажи, докато новият отзад не бъдеше завършен. Един банков служител дежуреше по двайсет и четири часа на ден, за да пуска хората на свобода, в случай че можеха да си платят гаранцията. Адвокати идваха и си отиваха. Имаше и посетители.

Харди бе паркирал на обичайното си място под магистралата, като беше обещал на нещастната Франи, че ще се прибере до обяд за тяхната забегка в историята. И без това не би искала да пиеш мартини

преди обяд, беше ѝ казал той. Тя му бе отвърнала, че нямала намерение да пие мартини в продължение на седем и повече месеца и във всеки случай, била приела идеята, само за да бъде със съпруга си, брат си и дъщеря си, и да прекарат празниците заедно, което явно с всеки изминал ден отивало на все по-заден и по-заден план за него.

Мислиш си, че си кален. Че си извървял достатъчно от каменистия си път, за да достигнеш известен покой на духа и си започнал да вярваш, че не може да има връщане назад, че никога вече няма да бъдеш жертва на обстоятелствата.

После те събличат. Дават ти една жълта роба, която мирише на „Лизол“ и те слагат в една малка килия с решетки заедно с враждебно настроени млади чернокожи жени и тоалетна без дъска, цялото място — покрито с дезинфекциращи средства — мирише на клоака.

Пропиляваш телефонните си обаждания, опитвайки се да се свържеш с мъжа, бил адвокат на твоя любовник. „Ако някога се нуждаеш от помощ — имам предвид наистина се нуждаеш — и мен ме няма, просто се обади на Уил. Той ще се погрижи за теб.“ Той щеше да дойде и да я измъкне. Той беше адвокат и знаеше как стават тези неща. Но го нямаше на номера, който Оуен ѝ бе дал. Никой не ѝ отговори, сега нямаше на кой друг да се обади и беше сама.

Прекарваш нощта, уплашена до смърт, събуждаш се, изпотена в не потрепващата горещина, усещаш миризмата си, тази на другата жена, която не говори, която седи на пружината ти, опряла гръб в стената. Събужда те дрънченето на закуската от студени, поръсени със сол отгоре яйца. Груповия душ, безразличието на пазачките.

Тя се закле, че няма да се остави да я победят толкова лесно, но беше трудно да намери начин да се справи с всичко това, да овладее загубата на собственото си аз. Усещаше как волята ѝ се свива и знаеше, че те искат точно това. Отново да я превърнат в жертва.

А наистина бе повярвала, че завинаги е приключила с това. Ако Оуен направи нещо за нея, то бе именно това. Тя нямаше да бъде жертва. Това бе нещо, което можеше да овладее.

Тя седеше кръстосала крака на нара си, затвори очи. Ако не разполагаше с истински олтар, щеше да го съгради вътре в себе си,

дори и тук. И преди бе изпадала толкова близо до отчаянието. Денят, когато се запознае Оуен...

Сама в затъмнения ъгъл на „Нишо“, японски ресторант с ограничен достъп, близо до хотел „Мияко“ в Джапантаун. Гъста зимна мъгла се стелеше навън зад прозорците, а тя стоеше и обмисляше смъртта си. Щеше да използва „Секонал“ и алкохол, като започне с една малка бутилка саке. След като се наобядваше, щеше бавно да се прибере в апартамента си и да седне до прозореца, да съзерцава мъглата и да изпие бутилката „Морсо“. Щеше да се съблече и да вземе гореща вана. Да глътне хапчетата и да покрие голото си тяло с чистите копринени чаршафи. И да заспи.

Ето докъде животът, след трийсет и четири години, я беше довел.

Не можеше да каже къде се бе провалила или точно коя грешка бе белязала нейния Рубикон. Може би е трябвало да положи повече усилия по отношение на семейството си? Да се опита да общува повече и да разчупи ледената бариера на сдържаността? Имаше две сестри и един брат, които живееха с родителите ѝ в една квадратна и празна къща под въздушния коридор за Мофат Филд в Сънивейл. Живееха инертно. „Помни, че сме японци.“ Баща ѝ така и не успя да превъзмогне интернирането си в Аризона по време на Втората световна война, когато като момче го изтръгнаха заедно с цялото му семейство от дома му. Извинението на живота му — „Ние никога няма да принадлежим тук“. Таейки омразата и разочарованието си заради онова, което беше, заради онова, което всички те бяха, той ги раздаваше на порции на жена си, на децата си, на Мей.

Когато влезе в колежа в Бъркли, се зарадва, че се е отървала от тях, остави семейството си да потъне в забрава. Щом свърши парите през първия семестър, се хвана на работа като продавачка на обувки за гайджини, с техните огромни крака. Ожени се за Сам Хошида, десет години по-възрастен от нея, защото работата му като озеленител я измъкна от магазина за обувки.

После още един семестър в колежа, докато Сам я издържаше.

Още една година с един мъж, който ставаше все по-мълчалив и все по-зъл, след като разбра, че тя го използва. Обличаше се с похубави дрехи, започваше да осъзнава красотата си, мъжете я караха да я забележи.

Тогава се появи един асистент, наполовина японец, Фил Ошида, заради когото тя напусна Сам в името на любовта. Ожениха се и Мей направи три спонтанни аборта за две години; никога нямаше да може да има деца. Той я намрази заради това, изпитваше съжаление и омраза, опитваше се да ги замаскира като любов. Мислеше си, че именно тогава бе започнало голямото пропадане — когато единственият човек, когото някога си бе позволила да обикне, я изостави.

Сдоби се с безсмислената си диплома по обществени науки и втория си развод. От нея, на двайсет и четири, бе останала само една черупка, празна и използвана.

Първия път, когато се случи, не го бе планирала. Беше отишла на Хаваите за една седмица, първата ѝ отпускателна от незначителната ѝ работа в Националната банка. Разбира се, както винаги, не можеше да си позволи излишни разходи — туристическата оферта включваше билет отиване и връщане, хотел и едно ядене на ден. Позволи на един студент от Кеймбридж, в коледна ваканция, да ѝ купи сладолед на плажа. Той беше едър, добре сложен и рус, типичен американец и ѝ каза, че харесвал банския ѝ костюм. Можел ли да я покани на вечеря? Беше пълен с пари. Родителите му живееха в Хило. На следващия ден я попита, дали не иска да отиде с него в къщата на родителите му. Беше директен. Връщал се в колежа след седмица, имал си приятелка, така, че никакво обвързване, но можели да си прекарат добре.

Никакви пари на ръка, въпреки че той плати презаверката на билета ѝ за връщане. Но случилото се ѝ даде идеята какво може да направи. Така че тя напусна работата си в Националната банка, съкрати фамилията си на Шин и започна да изкарва доста пари, сама, дискретно.

Но ето я тук в „Нишо“, все още черупка, носеща бащиния си товар на жертва със себе си. Мъжете бяха правили каквото си искат с нея в продължение на десет години. Нямаше накъде повече да я унижават или обезценяват. Все още я търсеха, но Мей Шин така вече не съществуваше, дори и от Мей Шин, помисли си тя, не бе останало много, но наистина ѝ беше все едно. Ползата от нея, ако изобщо някога бе имало такава, беше на привършване.

Тогава Оуен Неш се бе приближил до масата ѝ. Седна, непоканен. Тя вдигна очи, за да го погледне.

— Да?

— Толкова ли сте самотна, колкото изглеждате?

Въпреки многото мъже, които бе познавала, тя долови нещо в Оуен Неш, от което си мислеше, че се е отказала.

С професия като нейната — това беше неизбежно — започваш да смяташ всички мъже за еднакви или за толкова сходни, че малките различия не са от значение.

И въпреки това, ето един мъж, който още при първата среща те завладява с присъствието си, помита те в него. Той се беше надвесил над нея, вперил поглед надолу, създаваше властно усещане с масивното си, мускулесто тяло, квадратно лице и очи, потрепващи от живот и полускрито... страдание.

Тя се вгледа в него, не искаше да признае онова, което интуитивно бе почувствала — че този човек вече я познаваше, че знаеше какво изпитва. „Толкова ли сте самотна, колкото изглеждате?“ Изтъркана фраза за запознанство. Но сега, чувстваше го, не беше само това. Казваше й, че са свързани, по някакъв начин. Изведнъж, макар нищо да не я задържаше към безсмисления й живот, й се прииска да разбере как действа тази връзка и какво ли може да означава.

Бил запазил отделния салон отзад, но я наблюдавал от кухнята, където помагал в приготвянето на гарнитурата към основното му ястие, състоящо се от фугу — риба, смятана за деликатес в Япония, която можеше да те убие, ако не бъдеше приготвена, както трябва.

След като споделиха обяда си и двамата изчакаха да премине лекото изтръпване на езика. Оуен бе поръчал една бутилка отлежало уиски „Сънтори“ и го пиеше чисто от чашки за саке.

По време на обяда той беше възвърнал част от, както по-късно щеше да разбере, обичайната си словоохотливост. Сега продължаваше с пълна сила, като огласяше със смеха си мъничкото помещение, докато опразваше чашата си за саке.

— Мисля, че сте разочарован — каза тя. — Ако рибата не беше приготвена, както трябва, можеше да ви отрови.

Той изпи уискито си.

— Във всяко нещо има риск. Правиш онова, от което имаш нужда...

— И вие имате нужда да предизвиквате смъртта? Защо? Човек като вас?

Бяха сами в стаята, седяха на пода. Масата беше почистена — върху полирания тик бяха останали само бутилката „Сънтори“ и две чаши.

— Това е игра — отвърна той, без да се усмихва. — Нещо, което правя просто така.

Мей поклати глава. Никаква игра не беше.

— Мисля, че точно затова дойдохте и ме заговорихте. Познахте ме. Аз съм като вас.

Каза му, че иска да дойде с нея — щяла да му покаже какво било наистина да искаш да умреш. Извървяха пеша двайсетте пресечки в гъстата мъгла до апартамента ѝ. Той я последва нагоре по стълбите. Във фойето, тя си събу обувките и влезе в банята, пусна ваната да се пълни. Отиде до хладилника и извади виното, отвори го. Беше така, сякаш него изобщо го нямаше.

Отиде до скрина си и си свали обиците, огърлицата. Разкопча черната копринена блуза, усети го да се приближава отзад, но не я докосна, нито проговори. Съществуваше негласно разбирателство. Тя продължи да се съблича — сутиена, панталоните, останалото.

Изпи първата чаша вино на един дъх и си наля втора, която отнесе в банята. Ваната беше готова, огледалото замъглено. Той седна върху капака на тоалетната чиния, наблюдаваше я как се насапунисва и отпиваше от бутилката „Сънтори“, която беше взел със себе си.

Тя се изправи и се изплакна под горещата струя на душа, после излезе от ваната и се запъти към аптечката, където държеше предписаното шишенце. Изсипа хапчетата, най-малкото двайсетина от тях, в ръката си. Вдигна чашата си с вино, отметна глава назад и изпразни ръка в устата си.

И точно в този момент Оуен се раздвижи. Като изби чашата от ръката ѝ, разбивайки я върху плочките, той я сграбчи, бръкна с пръсти в устата ѝ и насила разпръсна хапчетата из цялата мивка, тоалетната, по пода.

Това беше началото.

Свещеното убежище се изгуби при издрънчаването на решетките, вратата се отвори.

— Шин. Прокурорът е дошъл да те види. Размърдай се.

Помни коя си, каза си тя. Не си тази, за която те смятат.

Почти приближаваше единайсет сутринта. През прозорците, през решетките, видя слънцето да се издига високо в небето.

Стаята за разпити беше като килия без тоалетна и решетки.

Беше обзаведена с едно старо, хлътнало сиво бюро и три стола. Тя седна срещу мъжа, облечен в джинси и спортна фланелка. Той се представи, г-н Харди и някаква жена, която нарече съдия-следовател. Щял да записва интервюто си. Попита как се отнасяли с нея.

— Имам нужда да се обадя по телефона — отвърна тя. — Не трябва да съм тук.

Не беше глупава. Тя бе пълноправен гражданин и нямаше да попадне в капана, в който се бе впримчил баща ѝ. Трябваше да вярва, че има друга причина, поради която е била арестувана, а не защото е японка. Разказа на Харди за опитите ѝ да намери Кен Фарис.

— Бих могъл да се обадя на Фарис вместо вас. Знаете ли, той на няколко пъти се опита да се свърже с вас миналата седмица.

— Не съм убила Оуен Неш — отвърна тя.

— Не казвайте нищо, което не бихте искали да се повтори.

— Тогава защо сте дошли?

— Помислих си, че може да искате да ми кажете какво се случи. Може и на двамата да ни провърви.

— Кога какво се случи?

Мъжът повдигна рамене.

— Снощи. Арестуването ви. Последният път, когато видяхте Оуен Неш.

— Не трябва ли да имам адвокат?

— Абсолютно. Имате право на такъв. Не сте длъжна да ми кажете нито дума.

Но тя откри, че иска да обясни, да говори.

— Не съм сигурна, дали изобщо разбирам защо съм тук.

— Мисля, че опитът да напуснете страната не е бил добра идея.

— Но аз знаех... — тя млъкна. — Не виждате ли?

— Какво да виждам?

Тя бавно и внимателно подбираше думите си.

— Когато видях името си във вестника, знаех, че ще бъда заподозряна.

— Бяхте ли на яхтата с него?

— Не! Казах го и на полицаия, онзи, който ме арестува.

— Тогава защо да ви подозираме?

— Аз съм японка — не, каза си. Това беше отговорът на баща й. Но вече беше прекалено късно да се поправя. — И е вярно — продължи тя. — Вие наистина ме подозирате, без каквото и да е основание. Заради това, което съм аз, заради това как си изкарвам хляба. — Знаеше, че трябва да мълчи, да изчака адвоката си, но не можеше — заради пистолета, също.

— Пистолетът ваш ли е?

Тя кимна.

— Знаех, че е на яхтата. Аз го оставих там. Не го исках в апартамента си. Дори не можех да го заредя. Оуен ме смяташе за глупачка.

— Така, че го държахте на „Елоиз“?

— В писалището, до леглото.

Мъжът се намръщи, нещо го измъчваше.

— И сте знаели, че е там, когато сте излезли с яхтата в събота?

— Да, но...

— Значи все пак сте излизали в събота.

— Не! Нямах това предвид, имах предвид, когато Оуен е излязъл. През цялото време знаех, че е там. Там го държах.

— Някой друг знаеше ли, че е бил там?

— Ами, Оуен, естествено — имаше още нещо. Тя замълча, за малко да го каже. — Всеки може да е знаел.

— Всеки може да е знаел — повтори той.

— Да! — започваше да се паникьосва, да губи самообладание, надяваше се да не проличи в гласа й. Насили се да диша спокойно. — Ако съм била аз, защо ще оставям пистолета на борда, след като го застрелям? Защо да не го хвърля в морето?

— Не знам, Мей. Може да си била в шок, че наистина си го направила и по навик, без да мислиш, да си го върнала на мястото му. Защо не ми кажеш?

— Аз обичах Оуен. Казах го на сержанта.

— Обичала си го — безизразно, монотонно. — Всички останали обаче явно не са го смятали за особено симпатичен.

— Никой друг не го познаваше така, както аз.

— Много хора са го познавали — отвърна той.

Вратата на стаята се отвори със свистене.

— Какво, по дяволите, става тук?

Харди погледна, после се изправи.

— Мога ли да ви помогна?

Мъжът беше висок метър и осемдесет. Имаше къдрава кестенява коса и жълтеникава отпусната кожа. Опърпаният му тъмен костюм беше лошо ушит и отвратително изгладен. На бялата му яка имаше малки петънца кръв от порязванията при бръсненето.

Независимо от всичко, онова, което му липсваше като стил, се компенсираше от присъствие. Кафявите му очи бяха ясни и всяваха уважение. Сякаш пускаха искри от гняв.

— Да, можеш да ми помогнеш. Можеш да ми кажеш на какво прилича всичко това!

Харди не отвърна по най-идеалния начин на атаката.

— Може би вие ще можете да ми кажете на вас какво ви влиза в работата!

Двамата мъже се втрениха един в друг. Пазачката, която беше пушнала втория мъж, продължаваше да стои до вратата, съдия следователката, която Харди бе довел като свидетел, си гледаше ноктите на ръцете. Пазачката попита:

— Господа, проблеми ли имате?

По-ниският от двамата мъже се извърна.

— Знаете ли кой съм аз?

— Не знам — отвърна Харди.

Не му обърна внимание.

— Представявам тази жена, а тя е подложена на тормоз от областния прокурор...

— Никой никого не е тормозил...

— Запазете си го за апелационната жалба, ще ви е необходимо. Да не говорим пък за процеса.

— Кой, по дяволите, сте вие?

— Аз съм Дейвид Фримън, адвокатът на г-ца Шинтака, а вие нямате работа тук.

Подобно на всички останали в сферата на съдебната система, независимо от коя страна на залата се намираха, Харди бе чувал за

Дейвид Фримън и присъствието му моментално го сащиса, Фримън беше легенда в града, адвокат от световна класа с безброй спечелени дела — а ето го него, Дизмъс Харди, новоназначен прокурор, на място, където формално не би трябвало да бъде. Не знаеше как се бе установила връзка между Мей Шин и Дейвид Фримън, но беше ясно, че такава вече съществуваше и тя едва ли бе обещаваща, що се отнася до шансовете на Харди.

— Как...

Фримън го сръза.

— Защото за щастие на правосъдието, някои съдии могат да бъдат открити и през празниците. А сега се омитайте оттук, колега, или кълна се в Бога, ще подам иск за лишаването ви от адвокатски права.

Мей се обади:

— Но той не...

Фримън властно вдигна ръка.

— Не казвай нито дума повече!

Съдия Анди Фаулър наблюдаваше как топката му полита към средата на окосената част между двете дупки, постепенно набира височина в ялната синева и се понася из топлия сух въздух. Най-последна падна, прецени той, на около сто и осемдесет метра, отскочи и се претърколи още три и половина метра. Оставаше му само един къс удар с металния стик до флагчето.

Фаулър вдигна поставката си със замах и доволно ухилен се запъти към електрокарчето. Човекът си разбираше от играта. Гари Смит беше брокер на Фаулър и днес негов партньор. Играеха на по двайсет долара за дупка, а сега, на четиринайсетата, бяха вдигнали на осемдесет. Гари нямаше още дори трийсет и пет, беше второ поколение член на „Олимпик Клъб“.

Другите двама, и двамата също членове, разбира се, бяха баща и син, Бен и Джо Уит от агенцията за недвижими имоти със същото име. Бен Уит бе горе-долу на същата възраст като Фаулър, но изглеждаше десет години по-стар. Негов ред беше.

— Мисля, че съдията тук трябва да премисли дванайсетия си хандикап — той се завъртя и направи порядъчен удар от около сто и

седемдесет метра заедно с търкалянето, отдясно на окосената част между двете дупки. — Това — каза той — е подходящ удар за хора на нашата възраст, Анди.

Качиха се на електрокарчетата си и се отправиха надолу.

— Добре се справяш днес — отбеляза Гари.

Анди смучеше поставката на топката си. Носеше бяла бейзболна шапка с емблема, кафяви панталони и поло. Той проследи полета на ято лястовици към една от евкалиптовите горички, които ограждаха полето.

— Мисля, че голфът сигурно е Божията игра — каза той. — Да сполучим с ден като днешния.

— Ако е Божията игра, тогава Господ е садист — Гари спря колата и слезе да си вземе топката. Както се бе получавало през по-голямата част от следобеда, топката на Анди беше по-добрата.

Анди запрати топката на височината на флагчето, на четири стъпки от него. Ударът на Гари се приземи върху ръба на дупката, отскочи и почти докосна флагчето, после се претърколи на около три метра и половина встрани.

— Пак твоя топка — въздъхна Гари.

Докато чакаха на тревата Бен и Джо, Гари каза на Анди, че се радва да види, че се чувства по-добре.

Някои от нас доста се разтревожиха последните няколко месеца — заяви той. — Не приличаше на себе си.

— А, старчески несгоди, това е всичко — Анди очерта въображаем лек удар към дупката. — Отпускаш се. Имаш проблеми, не по-страшни от на който и да е друг и забравяш, че просто можеш да се раздвижиш малко, за да ги накараш да изчезнат. Точно както в голфа, ако седиш прекалено дълго и зяпаш топката, много скоро тя започва да ти прави физиономии и преди да се усетиш, става невъзможно да я удариш както трябва. Онова, което трябва да направиш, е просто да удариш така, че да се разхвърчат трески. Извини ме за изтърканата метафора. Така поне не играта те прекарва, а ти нея. Не както аз се оставих да ми влезе под кожата.

— Вероятно би могъл да й позволиш да постои още малко там, за да дадеш шанс на нас, младите.

Анди очерта още един въображаем удар и вкара топката в дупката. Погледна нагоре и се ухили.

— Няма да делим на четири — отвърна той. — Победителят печели всичко.

Харди бе прекарвал и по-приятно почивните си дни.

Историята на мартинито се оказа доста калпава. Тъй като Моузес и Харди на практика бяха живели в „Литъл Шамрок“ на „Девето“ и „Линкълн“ в хладния и ветровит квартал „Сънсет“ в Сан Франциско в продължение на много години, едночасовото пътешествие из разни малки барчета в друг ветровит град в най-добрия случай, решиха те, беше тъпо.

Те дръпнаха по няколко не чак толкова „загадъчни“ мартинита, от джина Харди първоначално го заболя глава, но после пък той заличи спомена за сутрешната катастрофа с Мей Шин и адвокатата Дейвид Фримън. Франи ги бе докарала у дома тъкмо навреме, за да открият, че Ребека кара розеола и има четирийсет градуса температура, заради което се наложи да отидат до спешното отделение.

Когато се върнаха посред нощ, Харди бе прекалено капнал, за да отговори на позвъняванията на Арт Драйсдейл или Ейб Глицки.

Но в неделя сутринта не беше. Арт му се накара хубавичко и бе заинтригуван да научи от Глицки, който вчера бе ходил на работа, че Том Уодъл, нощният пазач от яхтклуба е видял Мей да си тръгва оттам в четвъртък вечерта.

— Вероятно се е върнала, когато е осъзнала, че е забравила пистолета.

— Имала ли е ключ?

— Точно там е проблемът. Явно не е могла да се качи. Уодъл щял да отиде да ѝ помогне, когато свършел, с каквото правел в момента, но нея вече я нямало. Може би именно тогава е решила да си купи билета за Япония. По време съвпада.

Харди си спомни, че когато за пръв път се качи на „Елоиз“, кабината беше оставена отключена. Мей, разбирайки това, вероятно е решила, че би могла просто да се промъкне, да вземе пистолета и да изчезне и няма да остане нищо, което да я свързва с убийството.

— Има и още нещо, може да не се окаже важно, да е само шега, но може и заради него да е станало всичко — Харди чакаше. —

Издействах заповед за обиск на куфарите ѝ и открихме нещо, което прилича на собственоръчно написано от Оуен Неш завещание, с което ѝ оставя два милиона долара.

— Истинско ли е?

— Не знаем, ще вземем извадка с почерка на Неш. Дори още не сме ѝ го споменали, но да предположим, че Неш просто изчезва и тялото му не е изхвърлено на брега. След като е обявен за мъртъв, Мей се появява със законно завещание.

— Хубава пенсийка.

— И мен ме споходи същата мисъл — доброто ченге вървеше по следите и изграждаше делото, което Харди се надяваше, че все още не е загубил по процесуални съображения.

Харди прекара по-голяма част от деня у дома, тревожеше се за Ребека, къпеше я с хладка вода на всеки два-три часа. Франи, както обикновено, се държеше мъжки, но той виждаше какви усилия ѝ коства това. Да не говорим пък за чувствата, които той изпитваше; спомените за друг един живот и друго едно бебе — което не бе оцеляло, — смразяваха топлината на вечерта.

Вечеря от остатъци — студени спагети, подгизнала салата, застоял хляб. Всички си бяха в леглото преди девет часа.

Семеен живот с болно дете.

— Извинявай — каза Пулиъс, — но тук няма място за спор.

— Тогава си взимам папката и си тръгвам — беше девет и половина в понеделник сутринта и Харди се намираше, за втори път течение на една седмица, в светата светих на областния прокурор Кристофър Лок. Заедно с него, на втория стол пред бюрото на областния прокурор, седеше Елизабет Пулиъс, а до прозореца, с гръб към пререканията, стоеше Арт Драйсдейл.

Пулиъс запази спокойствие.

— Аз съм прокурорът, който води делата за убийства тук. Какъв е проблемът?

— Проблемът е, че Арт ми обеща това дело — Харди знаеше, че звучи като хленч, но си беше вярно и трябваше да се каже.

— Няма какво да намесваш Арт тук, Харди — Лок можеше да се усмихва много мило за пред камерите, но точно в момента не го

правеше. Той се наведе, със сключени отпред ръце. — Сега ме чуй добре. Оценявам ентузиазма, който влагаш в работата си, но ние работим по йерархия и се съобразяваме с бюрокрацията — той вдигна ръка, за да възпре отговора на Харди. — Знам, че всички мразим тази дума. Но това е точният термин и той се прилага в тази прокуратура. Г-ца Пулиъс се ползва с чудесна репутация по отношение воденето на дела за убийства, а в събота — Лок размаха пръст — ти сериозно си застрашил разследването по случая. Обвиняемата има абсолютното право на адвокат, който трябва да присъства. Наясно ли си с това?

— Не съм я насилвал да каже нито думичка.

— Въпросът е, че изобщо не е трябвало да си там. Да благодарим на Бога, че си записал, какво сте говорили.

Пулиъс се завъртя върху кожената седалка на стола си.

— Въпреки това Фримън може да подаде иск за процедурна грешка.

— Майната му — изтърси Харди. — Моля за извинение. — Ако някой щеше да псува в кабинета на Лок, то това щеше да е той самият.

Харди реши да не се прави на герой.

— Не мисля, че би могъл да постигне нещо.

— Независимо от това — Пулиъс беше спокойна, но непреклонна, — не виждам какво има да обсъждаме. Аз съм областен прокурор по делата за убийство, нали така, сър?

— Разбира се.

— Арт?

— Продължавай, Елизабет.

— Значи отидох до отдел „Убийства“ и взех една папка от Ейб Глицки, както съм правила и много пъти преди. Оказа се, случайно, че е убийството на този Неш. В същия момент е арестувана заподозряна, задържана при опит да избяга от правосъдието. Това е от типа дела, с които се занимавам аз — не викаше. Дори не изглеждаше особено разгорещена. Всички карти бяха в нея.

Харди изстреля последния си патрон.

— Елизабет, виж. Доста време се занимавам с всичко това. Аз открих ръката. Аз говорих с дъщерята, с адвоката на жертвата и негов най-добър приятел. А сега съм отстранен от делото. Как ще се отрази това на тяхното доверие към институцията?

— Това няма нищо общо с въпроса — отвърна Пулиъс.

— Още повече — Лок, за когото общественото мнение за прокуратурата беше винаги от първостепенно значение, се намеси, — че вие двамата няма какво толкова да се пазарите. Харди, ти наистина си отбелязал малък, но важен напредък тук. Виждам, че смяташ, че имаш законното право върху делото, но така мисли и Елизабет. Така че, ето какво ще направим — ти, Харди, ставаш неин помощник. Под ръководството на Елизабет ще поддържаш контакт с хората, които вече си разпитвал и ще я информираш за всяка твоя стъпка. Всяка стъпка. Когато го докараме до процес, Елизабет поема грижата за шоуто, а ти само гледаш майсторското представяне на обвинението — областният прокурор кръстоса ръце на бюрото си и дари стаята с патентованата си усмивка. — А сега нека обединим усилията си и свършим работата. Тук всички сме от един и същи отбор, нищо, че понякога го забравяме. Арт, Харди, благодаря, че поднесохте това на вниманието ми. Вратата ми винаги е отворена. Много ви благодаря. Елизабет, можеш ли да останеш за минутка?

— Щял съм да видя майсторско представяне на обвинението.

Драйсдейл жонглираше в кабинета си.

— Моят добър приятел Крис Лок иска да е сигурен, че всички печелят.

— Печелят, таратанци!

Бейзболните топки продължаваха да летят.

— Пулиъс води делото. Ти също си вътре. Авторитетът ми за това, че съм ти дал делото, остава ненакърнен. Прокуратурата изглежда добре в очите на обществото. Всички печелят.

— Кой беше казал: „Още една победа като тази и сме загубени“?

— Мисля, че Пир.

— Ще го запомня — Харди поклати глава. — Не мога да го повярвам. Та тя не знае нищо за това дело.

Драйсдейл не се съгласи:

— Не знае и трябва да кажа с известно основание, че когато един заподозрян е арестуван, независимо за какво, този заподозрян е виновен, мамка му!

— Ами какво стана с виновен до доказване на противното? — Харди се почувства глупаво, още докато го казваше. Не беше сигурен,

че вече вярва в това, след прилива от представители на човешкия род, заливал бюрото му през последните няколко месеца; всички те — всеки един от тях — виновни за нещо, дори и да не беше онова, за което бяха обвинени. Изкушението да обвиниш, независимо кого, за каквото там можеш, без значение дали го е извършил, беше нещо, с което се сблъскваха всички прокурори. По-добрите се издигаха над него. Други не смятаха, че си струва труда.

Това не беше добър аргумент в очите на Драйсдейл.

— Дай да отметнем нещата едно по едно — отвърна той. — Имала е сексуална връзка с човека. Добре, вече се намираме в най-благоприятната за успех територия. Второ, какво ти беше казала онази сутрин? Може да се облагодетелства с порядъчната сума от няколко милиона долара, ако чичкото умре. Това е голямо второ. Изобщо не е маловажно.

— Може дори да не е вярно. И във всеки случай, Елизабет не го знае.

Драйсдейл изпрати въздушна целувка, тихо млясване.

— Ще узнае. Както и да е, следващото е пистолетът ѝ, а и един свидетел твърди, че я е видял на местопрестъплението, освен това няма и алиби за въпросния ден. Най-накрая, прави опит да напусне страната десет минути, след като е била предупредена да остане. Не бих нарекъл пресилено да си помислиш, че тя го е направила.

— Не твърдя, че не го е направила. Казвам просто, че няма реални доказателства, че го е извършила, не още.

— За щастие това е работа на съдебните заседатели.

— И на Бетси.

— И твоя — Драйсдейл вдигна пръст. — Аз не бих я наричал Бетси.

— Радвам ли се, че се върнах да работя тук?

— Това въпрос ли е? Получи си делото за убийство, по-бързо от повечето останали.

Харди надникна в коридора. Съобщаваха името му по високоговорителя. Търсеха го по телефона.

— Пир се казваше, нали? — повтори той, преди да излезе навън.

Доносникът се казваше Девън Лайтрайс Уотърингтън и определено се наслаждаваше на моментите на относителна свобода извън килията си. Девън беше арестуван за притежание на огнестрелно оръжие без разрешително и четвъртинка кокаин миналия четвъртък вечерта пред един бар близо до „Хънтърс Пойнт“ и бе прекарал в ареста дванайсетина часа, когато изведнъж си спомнил за гражданския си дълг да оказва съдействие на полицията, ако знае нещо, което може да ѝ помогне за арестуването на лица, извършили престъпление. В този случай ставаше въпрос за стрелба от минаваща кола, която бе отнела живота на трима души — сред които и малкото момче, напредило на Глицки за сина му — и бе ранила седем.

Явно Глицки му харесваше. Или може би просто беше в добро настроение. Във всеки случай, не можеше да му се затвори устата.

— Що за име е Глицки? — попита той, докато нагласяваха камерата за интервюто. — Никога не съм познавал човек на име Глицки.

— Еврейско е — отвърна Ейб.

— Как еврейско?

— Така, еврейско, Девън.

— Е, как си се сдобил с еврейско име?

— А ти как си се сдобил с името Уотърингтън?

— От баща ми бе, човек.

— Е...

— Искаш да кажеш, че Глицки ти е останало от баща ти? А той откъде го е получил?

Ейб беше свикнал с коефициенти на интелигентност равни на стайна температура. Въпреки че, помисли си той, Девън вероятно беше близо до границата, отвъд която едва ли би могъл да бъде смятан за вменяем и съден. Но Глицки можеше да е и търпелив, когато му отърваше, а сега не му оставаше кой знае какво друго да направи.

— Баща ми се е сдобил с името Глицки, защото е бил евреин.

— Я стига! Ебаваш ли ме? — Глицки усети как Девън го оглежда за някакъв признак на двуличие. Лицето му остана напълно сериозно.

— След малко ще сме готови да започнем, сержант. — Техничката беше жена на средна възраст, напълно безлична и без всякакво настроение. Може би излизаше с пазача, който беше

придружил Девън до долу и който в момента стоеше до вратата на стаята за разпити.

— Баща ми не беше черен — отвърна Глицки.

Видя как Девън го преглъща, смила го и накрая зацепва:

— Хей, светнах. Баща ти е еврейн. Искам да кажа, истински чифут.

Ейб се почуди как ли щеше да се почувства баща му Нат, ако го нарече истински чифут и реши да го попита следващия път, когато се видеха. Той седна от другата страна на масата, срещу Девън и му зададе първите въпроси — име, възраст, място на раждане.

— Добре, Девън, да минем на въпроса. В около седем часа вечерта в неделя, двацет и първи юни, си стоял на ъгъла на „Дедмън Корт“ — Глицки обичаше това име — и „Кашмир лейн“ в „Хънтърс пойнт“, нали така?

Девън кимна и Глицки продължи нататък с набелязания в главата си списък от въпроси — установи, че Девън е стоял сред група съседи, когато един зелен камаро минал нагоре с двама мъже отпред и двама отзад. Когато се появила колата, някой на ъгъла извикал и няколко души паднали на земята. Девън останал прав и видял дулата на пистолетите да стърчат от предните и задните прозорци. Оказало се, че до задния прозорец седи още един мъж, с насочена пушка или пистолет над покрива на колата.

— Идентифицирал си стрелеца като Тримейн Уилсън.

— Да, Уилсън беше.

Глицки се почуди как Девън е могъл да разпознае Уилсън, след като други двама свидетели твърдяха, че стрелците са носели ски маски.

— И е стрелял от предния прозорец откъм страната на пътника.

— Точно.

— Нещо не ти ли попречи да го видиш?

— Не. Беше само на двацетина крачки. Видях го толкова ясно, колкото виждам теб.

— Чух, че носел нещо върху лицето си.

— Какво искаш да кажеш?

— Нали се сецаш, ски маска, кърпа, имало нещо върху лицето му?

Девън млъкна, непринуденият му разказ бе нарушен.

— Беше Уилсън — настоя той.

— Не казвам, че не е бил, Девън. Питам дали лицето му не е бил покрито с нещо.

— Какво значение има?

Глицки кимна на техничката и тя спря видеото. Глицки знаеше, че касетофонът под масата продължава да си работи.

— Добре, не записваме, Девън. Носеше ли маска или не носеше.

— Хей, казвам ти, че беше Уилсън. Знам, че беше Уилсън. Така, че аз го издавам, а ти ме пускаш, такава е уговорката.

Глицки поклати глава.

— Уговорката е да ни дадеш някакви доказателства, които можем да използваме в съда. Той носеше маска, нали?

Девън се замисли, пресмятайки шансовете си, после поклати глава.

— Няма начин, човече. Нямахте маска.

Глицки въздъхна, после помоли техничката да включи отново апаратурата.

— Добре, Девън, за протокола, стрелецът, който ти идентифицира като Тримейн Уилсън, носеше ли нещо на лицето си?

— Току-що казах, че не.

— Каж ми отново. Стрелецът носеше ли нещо на лицето си?

— Не.

Дотук нищо изненадващо. Въпреки че Девън явно казваше истината за това, че знаел, че стрелецът бил Уилсън, но ако не можеше да свидетелства, че наистина го е видял да дърпа спусъка, показанията му нямаше да са от полза за никого.

— Имаш ли нещо общо с Уилсън?

Лицето на Девън беше жива въпросителна.

— Братовчед, доведен брат, нещо от сорта?

— Не.

— Той има ли някакви роднински връзки с някой, когото познаваш? — Девън отново замлъкна, но този път Глицки не го изчака. Той се извърна към техничката. — Загаси го — каза. — Добре, Девън, откъде познаваш Уилсън?

Беше необходима около минута, но излезе, че Тримейн Уилсън наскоро се е преместил при жената, с която Девън живял в продължение на две години и която била майка на детето му.

— Така, че Девън решил, че може да си опече работата, като прати Уилсън на топло за известно време и си върне дамата на сърцето обратно. Хитро, нали?

— Бая — Харди седеше зад бюрото на Глицки и се опитваше да върне доброто си настроение след караницата с Лок и Пулиъс. — Но се е оказало, че Уилсън го е направил?

— Да, разбира се. Девън смята, че самият той е бил мишената. Затова си бил купил пистолета, с който го хванахме в четвъртък. Уилсън е искал да го очисти, но както винаги правят, не са улучи този, по който наистина са се целили, а са убили няколко души, които са стояли наоколо.

— Значи Девън е обратно горе.

— Няма доказателства, няма сделка. Девън е сигурен, че Уилсън е стрелял — и вероятно е така. Важното е, че знаем един от стрелците. Искаш ли да опиташ и да пробуташ показанията на Девън на съдебните заседатели?

— Защо не се договориш с Девън, не го пуснеш обратно на улицата и не му върнеш пистолета? Той отива и застрелва Уилсън, после ние си го прибираме обратно.

Глицки се усмихна, белегът през устните му проблесна.

— Хубава идея — той я обмисли за миг. — А сега какво ще кажеш да ми станеш от стола?

Харди се изправи. Вдигна папката, която държеше и я стовари по средата на бюрото на Глицки.

— Е, засега ти връщаме нещата обратно — каза Харди.

Глицки разлисти папката и се извърна към него.

— Как си взел това?

— Имам по-добър въпрос — как Пулиъс го е взела?

— Аз ѝ го дадох.

— Ти си ѝ го дал?

— Разбира се. Непрекъснато го правя. Тя влиза и казва: „Здрасти, Ейб, какво имаш“, и аз ѝ давам по някое убийство.

— А да ти е минавало през ум, че това можеше да е моето дело?

— Казах ѝ, че работиш върху него, а тя ми отговори, че знаела и щяла да се погрижи за това.

— Е, направи го. Получи делото.

— А доколкото виждам, ти пък си получил папката.

— Да, ще трябва да бъде нейното момче за поръчки. Паж от свитата ѝ.

Глицки се облегна назад, с крака върху бюрото си. Изрови един ментов бонбон от сакото си и го пъкна в устата си.

— Е, и какъв е проблемът?

Харди можеше да продължи да роптае за вътрешните борби в прокуратурата, но само щеше да си хаби думите на вятъра и той го знаеше. Най-добре беше да си върши работата и да чака нова възможност. Той се намести на ъгъла на бюрото на Ейб.

— Няма проблем — отвърна, — но прегледах рапорта и ти казваш, че си намерил пистолета в най-горното чекмедже на писалището с капака.

— Точно така.

— Най-горното дясно чекмедже? Карти и тем подобни?

— Точно така. Е, и?

— Ами аз погледнах в това чекмедже в сряда и вътре нямаше никакъв пистолет.

Глицки си пое въздух, сдъвка бонбона си, после свали крака от бюрото.

— Какво?

Харди му разказа за собствения си обиск на „Елоиз“.

— Но Уодъл, пазачът, е бил с теб, нали? Пришпорвал те е да бързаш?

— Малко, но проверих това чекмедже.

— Как?

— Отворих го, погледнах вътре. Какво повече искаш?

— Пистолетът беше заврян най-отзад, Диз. Колко навътре си погледнал?

Харди се върна мислено назад, спомни си настояванията на Том, пазача да престане да рови из нещата. Беше издърпал чекмеджето, бе видял картите. Сигурен беше почти напълно, че щеше да види пистолета. Но ако трябваше да бъде честен — не бе поглеждал или опипвал най-отзад.

— Значи не си го видял — отсъди Глицки. — Не бих се тревожил за това. Случва се. Точно поради тази причина цял екип отива и

оглежда.

Телефонът на бюрото иззвъня. Харди се изправи, сграбчи папката и се приближи до прозореца отзад, който гледаше към изкопа за новия затвор и магистралата — горе-долу на нивото на четирите етажа на отдел „Убийства“. Движението, в южна посока бе спряно. Слънцето все още се издигаше по ясното небе — ден четвърти от топлата магия.

Глицки се приближи до него.

— Беше Кен Фарис — поясни той. — Сутринта, още щом дойдох, му пратих по факса копие от завещанието, предполагаемото завещание — двата милиона долара, сещаш се, нали? Реших, че той ще е най-бързия начин да се потвърди почерка.

— И?

— И той твърди, че наистина приличало на почерка на Неш, но не можело да е истинско. Неш не би направил подобно нещо.

— Защо?

— Каза просто, че не би го направил. Оставял Фарис да се занимава с всичките му правни неща.

— Но е неговият почерк?

— Прилича. Може и да е фалшифициран, разбира се. Засега не би могло да се каже. Обаче, ако е негово, е в напълно законосъобразна форма за завещание. Лист хартия, с дата и нищо друго. Но валидно или не, ще ти кажа нещо.

— И какво е то?

— Радвам се, че вкарах тази Шин зад решетките. За малко щеше да се измъкне.

Харди продължаваше да наблюдава спряното движение по магистралата, ослепителния блясък на отразените слънчеви лъчи. Почувства пронизваща болка в лявото си око и вдигна ръка да го разтърка.

— Да, за малко — каза той. — За малко.

Харди се почуди колко ли зает трябва да е бил Ейб. Нищо чудно, че беше работил и в събота, и в неделя; още по-малко чудно пък беше, че не бе изгарял от желание да арестува Мей без съдебно разпореждане или предявено обвинение. При един арест без съдебно разпореждане, какъвто беше случаят с Мей, полицаят, извършил ареста, имаше четирийсет и осем часа на разположение, за да предостави в писмена форма всички доказателства по случая на прокуратурата. Четирийсет и осем часа беше до неделя вечерта — до снощи. Дотогава трябваше да се е сдобил с иск, всички касаещи инцидента рапорти, разпити на свидетели, ако е възможно, медицинска и балистична експертиза — достатъчно доказателствен материал, за да не бъде отхвърлен иска от прокурора.

Сутринта машинописката бе работила като луда, за да напечата жалбата и преписите. След което се подготвиха три копия — оригиналното оставаше при прокурора, едно копие отиваше в канцеларията, за да бъде включено в списъка на определените за разглеждане дела и едно се пазеше за адвоката на защитата.

Пулиъс не само първа се бе сдобила със своето копие, но и явно беше убедила в канцеларията да го включат за разглеждане още същия ден, рано следобед.

Към обяд температурата на Ребека спаднала, пъпчици се появили по цялото ѝ тяло. Иначе всичко останало у дома било наред. Франи възнамерявала да си подремне, да си навакса, ако може, съня, който бе пропуснала снощи.

Харди се върна от обяд — ребърца в „Лу“. Газирана вода. Изигра три игрички на Двайсет със стреличките и до третата игра вече заковаваше по две числа на път, а понякога и трите. За десети път се замисли дали да не се запише за Градския турнир по хвърляне на стрелички. Някой ден наистина щеше да го направи.

Взе една черна папка стри метални скоби и започна да надписва различни етикети. Полицейски рапорт. Инспекторски доклад. Заключение на следователя. Съдебен лекар. Аутопсия. Свидетели. Процедурата, като изключим съдебния лекар и аутопсията, не беше кой знае колко по-различна от предварителното изслушване — доказателството си е доказателство. Процесът си е процес.

Тук имаше и един определено нов етикет, независимо че беше в личната папка на Харди — „Преса“. Върна се и изряза всички материали на Джеф Елиът до днешна дата. Повечето престъпления в големия град не стигаха до страниците на вестниците. Това обаче вече беше на първа. Харди реши, че след ден-два и името на Пулиъс ще се появи във вестниците и искаше да го има в архива си.

Сутринта още не бе напреднал кой знае колко по рапортите на Глицки, когато въпросът с пистолета — онзи, дето не беше видял в сряда — го бе накарал да спре и да зареже всичко. Търсил си бе извинение да изпусне част от парата, да се разкара от кабинета си. Е, вече го бе направил. Обади се да провери как е детето му, наобядва се хубаво. Време беше да се залавя за работа. Отново отвори папката, обърна на разпита на първия свидетел, свален без всякакви поправки от аудиолентата.

„Три, две, едно. Говори инспектор Ейбрахам Глицки, номер на звездата 1144. В момента се намирам в кабинета на яхтклуба при «Голдън Гейт», форт Пойнт драйв 3567. С мен е един господин, удостоверил самоличността си като Томас Уодъл, 4/19/68. Този разпит се провежда съобразно разследване по дело номер: 1065882. Датата е 27 юни 1992, събота, два и петнайсет часа следобед.

В: Спомняте си, че заключихте «Елоиз» заедно с г-н Харди?

О: Точно така. Преди това не беше заключена.

В: Просто е била оставена отключена?

О: Непрекъснато се случва. Когато забележим, ги заключваме, но не проверяваме редовно.

В: Ала сте я заключили тогава, в сряда вечерта?

О: Сигурен съм. Когато идва човекът от прокуратурата, след това.

В: Беше сряда.

О: Да.

В: А видяхте ли някой друг да се качва на борда на яхтата, на «Елоиз»?

О: Не, не съвсем. Нали вие вече бяхте тук, когато дойдох в петък. Искате да кажете, освен това?

В: Точно така. Какво имате предвид с това «не съвсем»?

О: Ами, знаете ли, спомням си го, защото собственооръчно заключих яхтата. Приятелката на г-н Неш идва.

В: Приятелката му ли?

О: Така де, японката. Идвала е няколко пъти. Веднага я познах.

В: Това е снимка на жена на име Мей Шинтака. Познавате ли я?

О: Да, това е тя. Мина май в четвъртък вечерта, видях я на понтона.

В: Към колко часа стана това?

О: Беше още светло. Може би седем, седем и половина.

В: Какво правеше тук? Говорихте ли с нея?

О: Не. Не знам. Мина покрай будката, докато се занимавах с други хора, отиде до втори док при «Елоиз», постоя около минутка, после, когато свърших и погледнах натам, вече си бе отишла.

В: Качвала ли се е на яхтата?

О: Беше заключена.

В: Знам, че е била. Може да е имала ключ.

О: Не знам, предполагам, че е възможно. Не знам. Не я видях повече и по-късно, когато отидох да проверя, яхтата си беше все така заключена. Вътре я нямаше.

В: Откъде знаете?

О: Ами, ключалката е отвън. Не можеш да влезеш и да заключиш вратата отвътре. Така че, ако е била вътре,

нямаше да е заключено.

В: Но в действителност не сте я видели да си тръгва?

О: Не, сър, но не съм и гледал. Хора минаваха непрекъснато. Свързах я с г-н Неш, чак след като си беше тръгнала.“

Харди не знаеше точно защо, но не се радваше особено на възможността да събира пирони за ковчега на Мей. Тя вече не беше негова, може би това бе причината. Принадлежеше на Елизабет Пулиъс. А колкото повече се задълбочаваше в делото, толкова повече пирони намираще.

Версията на Глицки — че Мей се бе върнала на „Елоиз“, за да си вземе пистолета, защото той бил единственото реално съществуващо доказателство, което я свързвало с престъплението — започваше да изглежда твърде вероятна. И, разбира се, твърденията ѝ, че двамата с Оуен Неш щели да се женят, бяха напълно нелепи.

Той заобиколи бюрото и разсеяно отново сграбчи стреличките си. Вратата му беше затворена и той ги хвърли, без да се цели, без да обръща внимание къде ще попаднат. Използваше стреличките си, както гърците използвали броеницата си.

Четвъртък, двацет и пети, денят, в който материалът на Елиът свързваше Оуен Неш с „Елоиз“ и Мей. Същият този ден тя си бе купила билета (без връщане) за Япония и бе отишла, най-вероятно, да си вземе пистолета. Но не беше успяла.

Защо толкова много му се искаше да не го е направила?

Реши, че вероятно беше, защото повечето от подсъдимите, с които се разправяше в останалите си дела, бяха от онзи тип хора, от които очакваш да правят лоши неща. Мей Шин, когато я видя в ареста, изобщо не спадаше към тях. Тя открито бе говорила с него, докато не се появи Фримън, без да я е грижа за правата ѝ, така както се очакваше да се държат невинните хора, докато не откриеха как работи системата.

Харди беше склонен да повярва, че лъже, но ако лъжеше, правеше го много добре. Знаеше, че и такива хора съществуват. Просто не се бе натъквал на много от тях сред изметта, с която работеше — лъжци бол, но добри лъжци — рядко.

Някой почука, вратата се отвори и Пулиъс влезе, видя го как се прицелва със стреличка в ръка, готов да я хвърли. Тя се ухили със съблазнителната си, очароваща усмивка тип „хей, аз съм най-добрият ти приятел“ и се облегна на касата на вратата.

— Преглеждаш делото „Шин“ ли? — попита тя.

На Харди му се искаше да ѝ прати една стреличка в слепоочието, но реши, че доста ще се озори да пледира нещастен случай. Това беше едно от неудобствата на таланта.

— В интерес на истината, да — отвърна той. Запрати стреличката и седна.

— Бесен си ми. — Направи се, че се цупи.

— Не си падам много по игричките, Елизабет. Как искаш да играем тази?

Тя се настани удобно, котенцето изчезна веднага, щом видя, че няма да го погалят.

— Хайде, Дизмъс, от един отбор сме.

— Така казва и Лок, така че сигурно е вярно.

— Виж, знам как се чувстваш.

— Добре — отвърна той. — Камък ми падна от сърцето. Лошото е, че аз не знам ти какво изпитваш. Например, не съм наясно защо ме остави да се гърча над този случай в продължение на повече от седмица, преди да покажеш някакъв интерес към него, освен дето ме окуражи да се боря за правата си и да победея бюрокрацията.

— Бях съвсем искрена.

Харди изучаваше лицето ѝ. Елизабет Пулиъс, постепенно щеше да разбере той, имаше дарба да изглежда искрена. Вероятно ѝ служеше добре пред съдебните заседатели.

— Но тогава беше „черепно“ дело, а сега е на първа страница.

— Не, това е убийство, а аз водя делата за убийство. С много труд съм си пробила пътя дотук.

Харди погледна с копнеж към стреличките си, забити в мишената на отсрещната стена. Вместо тях, той вдигна преспапието си и се облегна назад, като го запрехвърля от ръка на ръка. Може и да не беше честно, може и да вонеше, но сделката бе приключила, и той не желаше да я обсъжда повече.

— Фарис казва, че почеркът бил на Неш — заяви той.

Пулиъс също смени темата.

— Сигурно ли е?

— Докато не намерим експерт, не, но изглежда, че иначе да.

— Страхотно, точно от това имахме нужда.

— От какво сме имали нужда?

— Дяволски добър мотив е, не мислиш ли? Два милиона долара?

Харди не можа да се въздържи. Нещата просто се нагласяваха прекалено лесно. Щом като Пулиъс искаше това дело, трябваше малко да се потруди, за да го получи.

— На мен ми се струва — каза той, — че ако Мей е искала да прибере парите след смъртта на Неш, нямало е да го хвърли в океана.

— Нямало ли?

— Искам да кажа, че си е чист късмет, дето беше изхвърлен на брега. Как е можела да знае, че ще стане така?

— Е, та?

— Ами, ако ще убиваш някого за два милиона долара, няма ли да искаш да си сигурен, че ще открият тялото? Няма да получиш парите, докато не се докаже, че е мъртъв, нали? А не може да се докаже, че е мъртъв, докато не се намери трупа, освен ако не искаш да чакаш седем години или повече.

— Но трупа се намери.

— Само че тя е нямало как да го знае.

Забавляваше се, като я гледаше как се връзва, но това не продължи дълго.

— Ще се подготвя за този аргумент — отвърна. — Добре е, че го повдигна. Страхотното е мотивът с парите.

— Страхотното ли?

— Убийство с користна цел. За това може да се иска смъртна присъда.

— Смъртна присъда ли?

— Абсолютно — заяви Пулиъс. — Ще поискаме от щата Калифорния да осъди Мей Шин на смърт.

Харди седеше до Пулиъс в съдебната зала, случайно избрана по компютърен път да бъде номер единайсет в Общинския съд, където се гледаха обвиненията при арест без съдебно разпореждане.

Глицки беше тук, седеше до Джеф Елиът в полупразната галерия. Дейвид Фримън, още по-опърпан на вид, отколкото изглеждаше в събота, влезе през ниската врата и стисна сърдечно ръцете и на Пулиъс, и на Харди, което беше доста изненадващо. Харди откри, че го харесва и се предупреди да внимава. Щом като го биваше в съда, определено беше — подобно на Пулиъс — добър актьор. Можеш да се възхищаваш от техниката на изпълнение, но трябва да се пазиш от човека.

Съдия беше Майкъл Барзоти, възрастен и посивял — облеченото в тога невъзмутимо вечно присъствие зад банката. Барзоти беше в общинския съд от цяла вечност и не се славеше с това да придвижва нещата нататък.

Съдебният стенограф седеше отдясно на Харди, по средата между подиума на подсъдимия и съдията. Всевъзможни служители се въртяха наоколо — двама или трима съдебни пристава, преводачи, обществени защитници, които чакаха да им бъдат назначени клиенти.

Харди се наведе над масата да подреди папката си, не знаеше каква щеше да бъде — ако имаше такава — неговата роля. Оказа се неподготвен, когато зърна Мей Шин.

Изглеждаше толкова по-дребна, направо смалена. Жълтият затворнически комбинезон висеше като на закачалка. Предположи, че и в събота е била облечена със затворническите си дрехи, но главното за него тогава беше да говори с нея, очи в очи, съсредоточавайки се единствено върху лицето ѝ.

Тя се приближи, придружена от пристава, с ръце в белезници и застана на подиума до Пулиъс, без изобщо да даде вид, че някога преди е виждала Харди или който и да било друг.

Сериозността на делото за убийство беше подчертано от встъпителните думи на съдията. Дори и Барзоти придоби известен

авторитет, отърси се от отегчението си, завладян от драмата по официалното предявяване на обвинението и залата постепенно утихна.

— Мей Шинтака — произнесе напевно съдия Барзоти — обвинена сте от приложения тук иск в углавно престъпление, а именно, нарушаване на параграф 187 от Наказателния кодекс, заради това, което сте извършили в Сан Франциско, щата Калифорния, на или около двацети юни 1992 г., а именно преднамерено, противозаконно и предумишлено сте отнели живота на Оуен Симпсън Неш. — Какво ще пледирате — попита.

— Невинна, Ваша светлост — каза Фримън, вместо Мей. След гръмогласната оратория в стаята за разпити в събота, Харди беше поразен от модулацията на гласа му. Говореше делово, съвсем нормално. Но под ръкавицата се криеше юмрук. Изведнъж той възприе съдебния си тон. — Ваша светлост, преди да продължим с тази шарада, бих искал да предявя иск за свалянето на всички обвинения, отправени към клиентката ми поради процедурна грешка.

— При дело за убийство, г-н Фримън? Вече?

— Г-н Харди от прокуратурата е разпитвал клиентката ми в събота сутринта, без да я уведоми...

— Протестирам, ваша светлост — Елизабет Пулиъс скочи от банката на прокурора, зад която беше застанала по време на прекъсването. — Г-н Харди е уведомил г-ца Шинтака, че има право на адвокат и г-ца Шинтака се е отказала от правото си. Прокуратурата разполага със запис на разговора.

— Мисля, че можем да докажем наличие на принуда...

Барзоти удари с чукчето си. Въздъхна.

— Г-н Фримън — каза той, — запазете го за предварителното изслушване. Междувременно да преминем към гаранцията.

Той нагласи очилата си и два пъти провери компютърната разпечатка пред себе си. До печатния ред с ръкопис беше отбелязано: „Без гаранция“.

— Обвинението иска да не бъде разрешена гаранция, така ли? — попита той Пулиъс.

— Това е умишлено убийство, което се наказва със смърт, Ваша светлост.

Фримън се извърна и погледна право към Пулиъс.

— Не говорите сериозно.

Барзоти отново удари с чукчето си.

— Г-н Фримън, моля отправяйте репликите си към съдийската банка.

— Извинете ме, ваша светлост, шокиран съм и сащисан от споменаването на умишлено убийство. Разбирам, че случая се представя като дело с особени обстоятелства, но не мога да повярвам, че обвинението иска налагане на смъртно наказание.

Пулиъс се изправи.

— Убийство с користна цел, Ваша светлост.

— Разбирам, че притежавате известни доказателства, с които да подкрепите иска си, г-це Пулиъс.

— Разполагаме, Ваша светлост.

— Ваша светлост, г-ца Шинтака не представлява никаква опасност за обществото.

— Не представлява опасност ли? Миналата седмица е убила човек!

Ударът на чукчето отекна в залата.

— Г-це Пулиъс, стига толкова. И двамата задръжете пресконференцията си за извън съдебната зала.

Харди беше впечатлен. Барзоти може и да се бе сраснал с банката, но напълно владееше положението в залата.

Фримън бе възвърнал самообладанието си.

— Ваша светлост, клиентката ми никога преди не е била обвинявана в извършването на престъпление, още по-малко осъждана.

Смърването не беше подействало кой знае колко на Пулиъс.

— Ваша светлост, обвиняемата се е опитвала да избяга от правосъдието, когато е била арестувана.

— Г-н Фримън, клиентката ви се е опитала да бяга?

— Отивала е в Япония по работа, Ваша светлост. Защитата поддържа твърдението, че арестувалият я полицаи е действал прибързано. Тя е възнамерявала да се върне. Не е била издавана заповед за арестуването ѝ. Клиентката ми е продължавала да следва обичайния си ритъм на живот, който е включвал предварително планирано пътуване до Япония.

— Само че си е купила билета предишния ден, Ваша светлост, и не си го е взела отиване — връщане. Също така е опаковала много лични вещи.

— И е оставила много други. Не е бягала от правосъдието. Предприемала е пътуване. С готовност ще предаде паспорта си на съда. Не съществува никаква опасност от бягство.

Пулиъс понечи да каже още нещо, но Барзоти вдигна ръка.

— Определям гаранция на стойност петстотин хиляди долара.

Пулиъс се наведе и прошепна на Харди.

— Повече от достатъчно.

— Половин милион долара са много пари, Ваша светлост.

— Мисля, че точно в това се състои смисъла, г-н Фримън. Ще назначим предварителното изслушване за...

— Ваша светлост... — отново беше ред на Фримън.

Дори и новакът Харди знаеше какво следва. Въпреки, че обвиняемият имаше абсолютното право на предварително изслушване в рамките на десет дни от отправяне на обвинението, никой адвокат с всичкия си не би се съгласил да се яви на предварително изслушване толкова скоро, най-малкото, преди да е имал възможност да разбере какви доказателства е събрало обвинението.

— Защитата би желала три седмици за запознаване с фактите по делото, след което да бъде назначавана дата.

— Обвиняемата приема ли отсрочката?

Това означаваше, че в замяна на тази триседмична отсрочка, Мей се отказваше от правото си на предварително изслушване в рамките на десет дни.

— Да, Ваша светлост.

Барзоти се почеса по брадичката.

— Три седмици, хм — той погледна към бюрото си, разрови някакви листове. — Господа и дами, бихте ли се приближили до банката?

Пулиъс, Харди и Фримън заобиколиха всеки съответно масата си и се изправиха пред съдията. Очите на Барзоти бяха напълно безразлични. Драмата не беше продължила дълго.

— Навлизаме в началото на ваканционния сезон. Имате ли някакви възражения, да кажем, за деня след Празника на труда?

— Никакви, що се отнася до мен, Ваша светлост — отвърна Фримън.

— Ваша светлост, празникът на труда е след повече от два месеца. Обвиняемата има право на незабавен процес, но и хората имат

не по-малкото право на незабавно правосъдие.

— Не се нуждая от лекции, прокуроре.

— Разбира се, че не, Ваша светлост. Но обвинението е готово да заведе делото след десет дни. Два месеца са доста дълга отсрочка.

Това беше далече от истината и всички го знаеха. Барзоти погледна към Пулиъс над очилата си.

— Не и за този период от годината, никак даже. Графикът ни е пълен, и вие знаете, също толкова добре, колкото и аз самият, че могат да минат шест месеца, дори година, преди да се стигне до изслушване — Барзоти явно не бе очаквал да срещне възражения и сега се беше наежил. Той размести някакви листове, погледна надолу към нещо върху банката си. — Назначаваме предварителното изслушване за сряда, шести септември, девет и половина сутринта, в тази съдебна зала.

— Благодаря ви, Ваша светлост — каза Фримън.

Пулиъс беше стиснала здраво зъби.

— Много добре, Ваша светлост.

— Това е всичко засега — той отпрати с едно махване всички и погледна към пристава. — Извикай следващите.

Съдебните зали за предварително изслушване се намираха на първия и втория етаж. Коридорът извън залите и на двата етажа беше широк около седем метра, с петметрови тавани и покрит с линолеум под. И като изключим звука от падащи кегли, носеше цялата атмосфера, размери и очарование на евтин боулинг.

През часовете, когато съдът заседаваше, рядко имаше по-малко от двеста души, които се движеха напред-назад — свидетели, адвокати, служители, зрители, семейства и приятели. Хората си говореха по коридорите, подпрени на стените. Майки даваха на бебетата си да сучат. Народът обядваше, целуваше се, плачеше, уреждаше сделки. В понеделник и четвъртък сутрин, след като разсилните почистеха, коридорът миришеше на първи учебен ден. Но сега, след изминалите вече седем часа от работния ден, просто си миришеше.

Харди, Глицки и Джеф Елиът стояха скупчени един до друг пред отдел 11. Всички наблюдаваха как задника на Пулиъс изчезва зад ъгъла

в дъното на коридора при асансьорите.

— Хубаво е дето правосъдието е сляпо — каза Глицки, — иначе Фримън нямаше да има никакъв шанс.

— Не знам — отвърна Елиът. — Той има Мей.

— Да, обаче нейната премяна, онова провиснало жълто чудо, не подчертава прелестите ѝ като на старата Бетси — на Харди му доставяше удоволствие да я нарича Бетси. Знаеше, че ще свикне и някой ден ще се изпусне. Даже до известна степен с нетърпение го очакваше. Той се обърна към Елиът: — Това беше неофициално изявление.

Джеф беше щастлив, че отново е приет сред тях.

— Разбира се.

— Просто искам да съм сигурен.

— Е, какво мислиш? — попита Глицки. — По Коледа ли ще е процеса? Или следващия Великден?

Харди отвърна, че не знае колко дълго би могъл да отлага Фримън, ако не успееше да я изкара под гаранция. Нямаше да остави Мей в затвора в продължение на година, да чака процеса.

— Не знам. Може би тя ще си плати гаранцията — отвърна Глицки.

— Как ще си я плати? — попита Елиът. — Половин милион долара?

— Колко взима Дейвид Фримън? Половин милион? Ако се проточи цяла година, нищо чудно да станат толкова.

— Как въобще е наела Фримън? — попита Харди.

Глицки повдигна рамене.

— Само ако познавахме някой репортер, на който му се рови.

— Сигурно има някакви пари. Как изглежда жилището ѝ? — попита Харди.

— Апартамент — отвърна Глицки. — Малък. Хубав, но малък.

— Може Фримън да ѝ е клиент — на Елиът явно му допаднаше идеята, ровичкаше все в тази посока. — Точно така! Фримън е един от клиентите ѝ. Неш е бил другия.

Глицки обузда ентузиазма му.

— И завещанието е гаранцията, че ще му плати, след като я отърве.

— Какво завещание?

Глицки замръзна на място. Замълча за миг, после се усмихна на репортера.

— Завещание ли казах? Не мисля, че казах завещание.

Харди поклати глава.

— Не, сигурен съм, щях да го чуя. Бях точно до него и не чух нищо като „завещание“.

— Официално изявление ли правите или какво? — Елиът се подпря на патериците си. — Хайде, момчета.

Харди погледна към Ейб.

— Какво мислиш?

— Така и така ще се разчуе — отвърна Ейб, — но би било много хубаво, ако разберем как Фримън се е свързал с Мей. Пулиъс наистина ли иска смъртна присъда?

Харди кимна.

— Нали я чу.

Глицки изложи фактите пред Джеф — завещанието от два милиона, користта като мотив, Фарис като начало потвърдил автентичността на почерка.

— Ами, ето ти парите, ако я измъкне — отвърна Елиът.

Глицки погледна към Харди.

— Това момче сигурно не познава нито един адвокат — каза той. После възкликна: — Джеф, чуй ме, ако има едно нещо, което всички адвокати да правят, то е да си прибират парите предварително.

— Я си помисли — продължи Харди. — Намират те за виновен, не плащаш на адвоката си, защото не си е свършил работата. Намират те за невинен, не му плащаш, защото повече не се нуждаеш от услугите му. И при двата случая адвокатът ти остава на сухо. Може и да си му благодарен, но не чак с благодарност на стойност от половин милион долара.

— Може би получава правата върху издаването на книга. Може това да е таксата му.

— Пико ми казваше, че ние — той и аз — трябва да си издействаме правата за книгата. В края на краищата ние намерихме ръката.

— Хей! — колкото и нетипично да беше за него, Глицки също се включи. — Аз арестувах Мей. Аз трябва да получа правата за книгата.

Елиът ги прекъсна:

— Някой плаща на Фримън. Още ли не смятате, че може той самият да е един от клиентите й?

Глицки спря поглед на Джеф.

— Задник на стойност половин милиона долара?

— Без да включваме гаранцията — добави Харди.

Глицки подхвърли:

— Ако я плати.

— Не знам — отвърна Харди. — Имам някакво предчувствие. Фримън иска отсрочка. Няма да иска отсрочка, ако тя ще чака на топло горе. Което означава, че ще си плати гаранцията.

— Мисля, че си невинна. Затова — беше твърде далеч от истината. Думите за Дейвид Фримън бяха инструменти, с които създаваше желания от него ефект.

Мей Шин пиеше „Шардоне“ в едно от сепаретата на „Тадичс Грил“. Дейвид Фримън, чорлавият ѝ дух — хранител, седеше срещу нея. Преди отправянето на обвинението, той беше отишъл до банката ѝ и с пълномощията на неин адвокат бе изтеглил 50 000 долара, с което почти ликвидира спестяванията ѝ. Знаеше точно на каква сума щеше да възлиза гаранцията. Бе взел дрехите, които ѝ бяха прибрали и ги бе дал да се изгледят, преди да ѝ бъдат върнати. Купил ѝ беше нови гримове.

Следял историята във вестниците. Когато събота сутринта прочел за арестуването ѝ, разбрал, че трябва да ѝ помогне, че ще има нужда от адвокат, че на една японка, любовница на известен и влиятелен човек, ще ѝ бъде много трудно да се защити пред строените в боен ред държавни институции. Сега, след като говорил с нея вече имал и преимуществото да вярва, че е невинна.

— Но аз не съм в състояние да ви платя.

Той повдигна рамене, отпи тъжно от собственото си вино. Пердето на сепарето бе дръпнато. Обсъждали бяха това и преди. Беше се опитал да я убеди, че се заема с делото ѝ безвъзмездно. От време на време, беше ѝ казал той, човек просто прави някои неща, защото така трябва. Кое то я бе накарало да се усмихне.

— Щом като аз не мога да ви лъжа и вие не трябва да го правите.

— Мей, защо да те лъжа?

Тя постави чашата си на масата, завъртя я, без да сваля очи от него. Най-накрая той не издържа и започна да се смее сам на себе си.

— Добре — отвърна. — Добре, но мотивът никак не е ласкав.

— Изминалите няколко дни също не бяха — отвърна тя.

— Да, не бяха — Фримън отпи глътка вино, после си пое дълбоко въздух и започна: — Знаеш ли, че допреди десетина години на адвокатите не им беше позволено да се рекламират? — тя кимна. —

Дори и сега, когато по принцип е законно, все още не е особено добре за практиката ти, освен ако не се занимаваш с бракоразводни дела, шофиране в нетрезво състояние или обезщетявания при катастрофи. Искам да кажа, че това до известна степен те поставя в доста неизгодно положение на пазара. Добрите адвокати не се рекламират, защото нямат нужда да го правят, а ако имат нужда, тогава значи не са добри — имаше приятна усмивка, изразително лице. Искрени кафяви очи и покрита с гъста, тъмна коса глава. — Получава се един порочен кръг.

— Аз като реклама ли се явявам?

— Останах със седем съдружници. Трябваше да освободя трима за последните дванайсет месеца. Положението е катастрофално. Това е доста шумно дело. Оуен Неш беше много известен човек.

Не я изненада. Бе достигнала до стадия, в който, мислеше си тя, вече нищо не би могло да я изненада. Поне знаеше.

Но при споменаването на името на Оуен, върху нея се спусна сянка. Не искаше да седи тук, да пие вино, да се наслаждава на храната.

— Не съм го убила аз, Дейвид.

Той я потупа по ръката през масата.

— Разбира се, че не си.

Той не ѝ вярваше. Каза ѝ го още в събота, преди дори да бяха говорили, преди изобщо да бе видял доказателствата на обвинението — нямало значение, дали е убила, или не Оуен Неш, той щял да я отърве.

— Но аз не съм го убила!

Той любезно я накара да замълчи, като сложи показалец върху устните си.

— Трябва да призная, че има много малко доказателства, че ти си го направила.

— Ами завещанието?

Той махна с ръка.

— Завещанието. Завещанието ли те е накарало да се качиш на яхтата? То ли ти е предоставило възможността да убиеш Оуен? То ли ти е осигурило средствата? Била си си у дома, нали? — тя кимна. — Добре тогава. Ще докажем, че си си била у дома. Завещанието, както и останалите така наречени, доказателства, нямат абсолютно никаква

връзка със случилото се. С какво разполагат? Завещанието? Билетът до Япония?

— Но аз мислех, че полицията ще...

— Разбира се. Естествено — той изпразни бутилката в чашите им и продължи с речитатива си. — Няма вещественно доказателство, което да те свързва с пистолета, нито доказателства, че ти си дръпнала спусъка — той вдигна пръст, за да я спре. — Никакво „но“. Както виждаш, няма факти, въз основа на които да се води дело. Няма нищо, което може да докаже, че ти си го извършила. Дори не виждам как изобщо ще се стигне до процес. На предварителното изслушване изтъкваме расовата дискриминация, съчетана с професията ти... Наистина доникъде няма да стигнат. Просто не разполагат с никакви неопровержими доказателства.

Мей Шин беше отново в апартамента си. Дейвид Фримън я бе докарал до вкъщи и се бе качил да я изпрати до вратата, за да е сигурен, че благополучно се е прибрала.

Тя напълни ваната и потъна в горещата вода, като се остави на спомените си. Мислеше си, че именно близостта на смъртта ги бе върнала двамата с Оуен отново към живота.

Първите няколко седмици бяха неразделни — тя си отмени срещите с всички останали клиенти. Тогава още не знаеше кой е Оуен, не знаеше, че има пари. Всичко, което знаеше, бе, че той я караше да усеща нещата: това, че съществуваше връзка между душата и тялото ѝ, която тя бе изгубила много отдавна и която сега, когато си я беше възвърнала, независимо за колко кратко, възнамеряваше да задържи.

Имаше странни изблици — връзваха се един — друг, завързваха си очите, опитваха всякакви пози и всички отвори на тялото. Излизаха навън в два сутринта и го правеха на тротоара. Бръснеха се един — друг. Той я ближеше с мед и шоколад и веднъж с чесън, който гореше повече и по-дълго от испанска муха. Оуен си имаше своите вкусове.

Като мъж, също така, бе в страхотна форма. Едър, с огромен гръден кош, стегнат навсякъде. Смесваше уиски, вино и бренди и взимаше хапчета, за да заспи. Постепенно започна да осъзнава, че си вършеше работата от дома ѝ — телефонните обаждания посред онова, което правеха, споменаваха Уил, грижеше се за проблемите на дъщеря

си. Водеше истински живот там, някъде навън, но този живот не заставаше помежду им.

Не го разбираше съвсем. Просто знаеше, че по някакъв безмълвен начин бяха заедно във всичко това, намираха нещо, нещо съществено и за двамата, за да продължат нататък. Не беше сексът или поне не беше само сексът.

Тя си бе изкарвала прехраната със секс в продължение на петнайсет години и той изобщо не бе оказал сериозно въздействие върху ѝ. Животът ѝ, дори професионалният, се бе развивал някъде далеч от нея. Любеше се с клиентите си, но не всеки път, когато се срещаше с тях. Когато имаха нужда от това — както можеше да се предположи в мисионерската поза след първите няколко пъти — тя беше насреща. Често не им ставаше. Понякога искаха да се гушнат, да лежат и да говорят.

Също така им приготвяше и вечери. Скариди в сос от бренди, сурови стриди, бон филе и „Каберне“. Превърна се в страхотна кулинарка. Пееше за тях, свиреше им на пиано, докато те си стояха с бърбъна или джина, предоставяше им компанията или бягството, или пък известната доза романтика, които не откриваха по домовете си.

Но Оуен — Оуен не беше като останалите. И не само заради апетитите му. Не живееше в кротко отчаяние. Не търсеше нито отмора, нито спокойствие, нито пък гланца на изтънчеността отгоре върху вулгарността на света. Виждаше нещата такива, каквито бяха и дори повече, виждаше себе си, такъв какъвто беше.

Никакви преструвки. И тя беше напълно съгласна с него. Забравата — сексът — сексът беше единственият път, който и двамата познаваха по-добре, за да стигнат до нея, за да навлязат отдолу под кората. Нещо назряваше отвътре, у всеки един от тях, заплашваше да избухне, ако не бъдеше освобождавано от време на време да избие над обвивката.

Беше сутрин, рано преди изгрев-слънце. Небето просветляваше на изток, но над океана все още бе тъмно.

Мей Шин бе станала преди час, разхождаше се гола в тъмното. Отдръпна се от еркерния прозорец и се върна обратно през кухнята в спалнята, като пътъом се спря да вземе острия като бръснач нож за

обезкостяване на месо. Оуен спеше на леглото, дишаше равномерно, легнал по гръб.

Тя опря върха на ножа в гърлото му, седеше, наблюдаваше го как диша. Спалнята бе по-тъмна от останалия апартамент. Най-накрая постави острието върху ключиците му и го целуна.

— Оуен.

Събуди се като никой друг. Просто отвори очи и вече беше буден.

— Какво?

Тя прокара върха на острието обратно нагоре, така че то докосна кожата над адамовата му ябълка.

— Усещаш ли го?

— Май няма да е много удачно, ако кимна?

— Искаш ли да те убия? — той отново затвори очи и няколко пъти си пое въздух. — Натам отиваме нали? Оуен, какво правим?

Мълчеше. Вероятно и той не знаеше. А може би и двамата знаеха и това ги плашеше прекалено много.

— Какво правим? — попита отново тя.

— Разкриваме се един пред друг — той преглътна. Мей можеше да усети как острието се размърдва върху кожата му.

— Не знам какво изпитвам.

— Обичаш ме — още щом ѝ го каза, тя разбра, че е вярно. Усети как очите ѝ се изпълват със сълзи и стисна ножа още по-здраво. — И аз те обичам — каза той, — но не искам да възлагаш никакви надежди на мен. Аз не ти спасявам живота, Мей.

— Въпреки това ме искаш.

— Точно така. Искам те. Но аз играя честно. Казвам ти директно, по най-добрия начин, който знам.

— Аз съм проститутка, Оуен. Аз съм едно нищо, но аз също играя честно. Познаваш ме. Не знам от колко време ненавиждам онова, което съм. Не искам да се влюбвам в теб, но ти си последната ми надежда... — Оуен отново беше затворил очи. Тя свали ножа от гърлото му. — Предупредих те.

— И аз те предупредих — той я притегли към себе си и я целуна, притисна я към гърдите си.

На следващата сутрин Пулиъс вече седеше в кабинета на Харди, когато той пристигна в 8:25. Държеше сутрешния брой на „Кроникъл“ сгънат в скута си.

— Хубава история — подхвърли тя. Отвори вестника на заглавната статия, вече на добре познатото място, долу вдясно: „Щагът иска смъртно наказание за убийството на Неш“ и под него: „Областен прокурор предявява иск за особени обстоятелства. Убийство с користна цел. Подробности около смъртта на Титана“.

Той заобиколи бюрото си, отвори си куфарчето и започна да изважда работата, която си бе взел за вкъщи и така и не беше свършил — дела, които бе изоставил, съсредоточавайки се върху Мей Шин. Моузес бе дошъл, разтревожен за Ребека (и за Франи, а вероятно и за Харди), бе останал да вечеря с тях и се беше застоял.

— Прочетох го — отвърна той.

— Изненадана съм, че Елиът не е разбрал новината за гаранцията.

Харди престана да рови из куфара си.

— Излязла е под гаранция? Имах предчувствието, че ще излезе. Фримън ли я е внесъл?

Пулиъс сгъна вестника и отново го постави в скута си.

— Не знам. Можем да изискаме банковата ѝ сметка, ако успеем да убедим съдията, че смятаме, че парите са незаконно придобити.

— Не и Барзоти.

— Да, знам. Ще се поогледаме.

— Ами проституцията? Последния път, когато проверявах, си беше незаконна.

— Може би. Това е идея, която си струва да опитаме — тя отново кръстоса крака. — Виж — добави, — дойдох, да ти се извиня още веднъж. Не бях права. Делото трябваше да е твое. Съжалявам.

Харди повдигна рамене.

— Ще има и други дела.

— Благодаря ти — не се опита да пробута усмивка или цупенето си. — Защото ни предстои доста работа.

— Не знам — отвърна Харди. — Имаме два месеца, а всичко това тук мен ме чака. — Той махна из кабинета си.

Сега наистина се усмихваше, но той нямаше усещането, че с това целеше да постигне някакъв ефект.

— Мислиш, че ще се явим на предварително изслушване чак след два месеца?

— Останах с такова впечатление.

Пулиъс поклати глава.

— Няма да позволим това да се случи. Няма начин Фримън и Барзоти да отложат процеса за догодина. Говорих с Лок след предявяването на обвинението и той е съгласен — ще отнесем тази кучка до върховните съдебни заседатели в четвъртък. Ще възбудим там съдебно преследване, ще го отнесем до Върховния съд и ще им смръзнем лайната на онези туткави братлета.

— Можем ли да го направим?

— Можем да направим всичко, което пожелаем — заяви тя. — Ние сме добрите, не го забравяй.

— Не искам да помрачавам ентузиазма ти, но не съществува ли известен риск? Ами ако върховните съдебни заседатели откажат да възбудят дело?

Пулиъс извъртя очи.

— Като прекараш тук още известно време, ще разбереш, че ако прокурорът поиска, върховните съдебни заседатели ще възбудят дело и срещу сандвич с шунка. Освен това, за мен винаги го правят. Разполагаме с всички доказателства, събрани от Глицки, които ще са напълно достатъчни. А дори и да не са, от балистиката казват, че именно pistolетът е оръжието, с което е било извършено убийството. Но има и още нещо...

— Добре, но нека да е само едно.

Тя отново се усмихна. Явно започваха да се спогаждат.

— Никакво изтичане на информация. Това е засада.

Дейвид Фримън знаеше главния недостатък на характера си — не можеше да упълномощава никого. Не можеше да позволи на

секретарката си дори да напише на машина нещо, вместо него. Беше оставил Джанис да вдига телефона, да лепи марки на писма, ако са за Щатите и са по-малко от три страници — ако бяха повече, трябваше да ги претегли саморъчно, за да се увери, че марките ще стигнат. Сам си подреждаше картотеката, сам пишеше на машина. Сам си изпълняваше поръчките.

По всяка вероятност, според Мелвин Бели, беше най-известният адвокат в града. Имаше седем съдружника, но нито един партньор. Нито един от съдружниците му не работеше за него — имаше ли или нямаше рецесия — повече от четири години. Сам се погрижваше да напуснат. Идваха при него, за да придобият „съдебен опит“. Но ако сте клиент и дойдете при Дейвид Фримън, за да ви измъкне да не идете в затвора, той нямаше да остави това на Филис или Джон, или Брайън, или Кейко — лично щеше да ви представлява в залата и с въздействащото си присъствие щеше да накара съдията и съдебните заседатели да повярват, че не сте го извършили.

Беше дълбоко убеден, че никой, който и да е той, не е толкова добър, колкото него в съдебната зала и ако наемехте фирмата „Дейвид Фримън и съдружници“, онова, което всъщност получавате, бе самият Дейвид Фримън. Делото ви се подготвяше — в известни линии — от съдружниците за по сто трийсет и пет долара на час. Когато нещата стигнеха до Дейвид — а той лично преглеждаше всеки меморандум, всеки иск, всички показания — цената се вдигаше на 500 долара, а в съда на 1 500 долара. На час.

Беше заради гордостта му и той знаеше, че я е довел до крайности. Нали затова съществуваха частните детективи — за да свършат тичането. Но никой не „тичаше“ толкова добре, колкото него. Веднъж, съвсем в началото, когато бе излязъл на свободна практика, нае частен детектив, за да разпита всички евентуални свидетели в съседство от мястото, където се предполагаше, че една жена бе убила съпруга си. Жената, Бетина Олред, твърдеше, че наистина имало скандал между нея и съпруга й Кевин, вярно било — дори стреляла веднъж в стената. Ужасена от себе си и от собствената си ярост, избягала от апартамента, за да се успокои. Когато се върнала, казваше тя, някой бил влязъл и застрелял съпруга й със собствения му пистолет. И частният детектив, нает от Дейвид, беше разпитал всички в сградата и всички били чули виковете и явно тя го била извършила.

Детективът не успял да разпита само Уейн, тринайсетгодишния син, който дори не си бил у дома по това време. Когато Фримън проверил повторно, както винаги правеше, решил да свърши работата докрай — пак както винаги — и открил, че уплашеният Уейн се бил скрил в килера и когато майка му избягала навън, взел пистолета и застрелял баща си. Било му дошло до гуша да ги бие двамата с майка му.

Оттогава Фримън сам си тичаше за всичко. Въпреки че отделяше от собственото си скъпоценно време, взимаше на клиентите си само по шейсет и пет долара на час, колкото би платил на частен детектив. Това беше, мислеше си той, една от най-изгодните сделки в кариерата му.

Никой в жилищната сграда на Мей не я беше виждал или чувал в събота. Сега се качваше нагоре по стълбите в кооперацията на отсрещната страна на улицата, звънеше по звънциите, разпитваше хората.

— Виждате ли еркерния апартамент на ъгъла, най-отгоре, ей там? Да сте видели нещо изобщо? Да се дърпат или вдигат щори? Или някаква сянка? Да, добре, поверително е, но е свързано с разследване на убийство. Господи, не казвайте на шефа ми. Не трябваше да се издавам.

Френският деликатесен магазин от отсрещната страна, химическото чистене на срещуположния ъгъл. Нищо, нищо, нищо. Ако Мей си е била у дома, както твърдеше, явно е била невидима. Разбира се, той не вярваше, че си е била у дома, но както ѝ беше казал — какво вярваше той нямаше никакво значение.

Беше на четвъртия и последен етаж на сградата точно срещу тази на Мей. Краката го боляха. Мислеше да вдигне таксата си за това катерене по стълби на седемдесет и пет долара на час. Позвъни на звънеца и чу камбанките. Никой не се показа. Имаше още една врата, надолу по площадката и тя се отвори.

— Г-н Строс го няма. Мога ли да ви помогна?

Г-жа Стрелецки беше елегантно облечена възрастна жена и той пусна в ход сладкодумието си. Тя го покани да влезе и го накара насила да изпие чаша отвратително кафе. Съжалявала, че не можела наистина да му помогне. Била отсъствала от апартамента си последните десетина дни — всъщност, току-що се била прибрала, били на гости в Розмур. С Хал възнамерявали да се преместят в Розмур. Толкова много неща се правели там. Мястото било изпълнено с живот, дори и ако си

малко по-възрастен, никой не се отнасял с теб като със старец. Имало много занимания, филми, лекции. Било приятно място, младежко.

Г-жа Стрелецки показа на Фримън, че човек изобщо не би могъл да види кооперацията на Мей от нейния прозорец. Той ѝ поблагодари за кафето и ѝ остави визитната си картичка, така че г-н Строс, който живеел сам в съседния апартамент, да му се обади, когато се прибере, ако има време.

— Страхувам се, че не се прибира много често — отвърна тя. — Много пътува. Все работи. Миналата година се разведе и мисля, че е много самотен. Играхме на „Скрабъл“ няколко пъти и се опитах да го убедя да излезе с нас двамата с Хал, но мисля, че жена му и момчетата му липсват.

— Е, ако можете да го накарате да ми се обади, случайно може да си е бил у дома и да си спомни нещо.

Тя каза, че ще го накара. Той ѝ поблагодари и започна да слиза надолу по стълбите, като реши, че дори и нищо да не откриеше, това струваше повече от 75 долара, да кажем, сто на час.

— Цели два месеца до датата на предварителното изслушване?

Харди си беше прехапал езика, придържаше се към категоричното предупреждение да не казва нищо за предстоящото явяване на Елизабет пред върховните съдебни заседатели. Кен Фарис, в стаята за разпити, долу до помещенията, в които се съхраняваха доказателствата, не остана особено щастлив от факта и Харди се почуди доколко можеше да навлезе в подробности, без да се издава, за да го накара да се почувства по-добре.

— Работим по нещо — не прозвуча особено убедително, знаеше го.

— Да се надяваме. А междувременно тя свободно ще си се разхожда по улиците.

— Такава е системата.

Фарис поклати глава.

Харди реши, че ще мине.

— Е, как вървят нещата в Саут Сити? Оправят ли се?

Самият Фарис не изглеждаше по-добре. Имаше торбички под очите. Раменете му бяха прегърбени. Седеше диагонално на Харди до

металната маса със сивкав плот, обгърнал с ръце — сякаш, за да го запази — оригинала на завещанието на Оуен. Пистолетът на Мей, в найлонова торбичка, също бе поставен на масата. И пръстенът със змията.

Фарис присви рамене.

— Акциите падат, после отново се качват. Имаме договори. Хората си работят и животът продължава — той отново погледна към листа хартия пред себе си. — Въпреки, че това, това е невероятно. Какво е направил?

— Кой?

— Оуен. Два милиона долара. Господи. Селин ми каза, че е разговаряла с вас.

Мъжът скачаше от едно на друго, опитваше се да намери нещо твърдо, на което да стъпи. На Харди продължаваше да му е неловко да говори за Селин. Можеше да я изхвърли от ума си, но ако изникнеше нещо, което да я върне там отново, не беше в състояние да мисли за нищо друго. Не разбираше защо става така.

— Кога я видяхте?

— В неделя. По време на кремацията.

Кремацията. Фарис — и Селин — и двамата е трябвало да преживеят и това. Трудна седмица.

— Как е тя?

Фарис явно продължаваше да изучава завещанието.

— Моля? О, доста е неуравновесена точно сега. Насочила е цялото си внимание върху Мей. Успях да я разубедя да не идва в съда за предявяването на обвинението.

— Добре сте направили. Какво казва за Мей?

— Чуди се защо си губим времето с предявяване на обвинения, предварителни изслушвания и процеси. След което пък щели да последват и обжалвания. Някой трябвало да иде и да я убие. Селин казва, че собственооръчно би го направила.

— Ще се опитате да я разубедите, нали? Няма да се погледне добре... Сигурен ли сте, че тя го е направила?

Това разбуди Фарис.

— А вие не сте ли?

— А, не съм казвал подобно нещо. Просто не можем да докажем, че е била на „Елоиз“. А това се явява една доста значима подробност.

— Ами аз ще докажа, че е била на „Елоиз“. Селин ми каза, че Оуен е имал среща с нея на „Елоиз“.

Харди кимна.

— И на мен ми каза същото.

— Е?

— Какво „е“? Това е косвено показание. Недопустимо от гледна точка на съда.

— Глупости. Била е на яхтата.

— Не казвам, че не е била. Нали я съдим за убийство.

— Добре. Извинявайте — Фарис отново погледна надолу, забарабани по листа. — Това със сигурност е почеркът на Оуен. Защо не ми е казал нищо?

— Може би си е мислел, че никога няма да излезе наяве.

— Как така няма да излезе?

— Ако не умре, кой би разбрал? Може да е грешка, може да е бил пиян. Може да го е предизвикала, или кой знае. Важното е, че е тук и се явява дяволски добър мотив да убиеш някого.

— Още един — отвърна Фарис.

— Какво искате да кажете с това „още един“?

Фарис се намръщи, сякаш бе изненадан, че са го хванали да казва нещо на глас. Той стана от стола и бутна веществените доказателства обратно към Харди.

— Нищо — отвърна. — В преносен смисъл.

Джеф Елиът ослепя в кабинета на Мори Картер.

Беше започнало, предполагаше той, от нощта след посещението му в моргата — напрежението в подобни моменти, заедно с първата му заглавна статия и всичко останало бяха предизвикали прекалено силен стрес, а винаги имаше — и лекарите го бяха потвърдили — взаимовръзка между стреса и началото на пристъпите му.

Но дисеминираната склероза бе коварно нещо. Не беше като да се появи и да ти изпразни главата. Бе започнало една сутрин с изтръпване и боцкане в краката. Чувстваше левия си крак така, сякаш през него минаваше нисковолтов ток. После в течение на няколко седмици усещането не само не изчезна, но стана по-лошо и кракът му се превърна в тежест, която влачеше със себе си. Тогава отиде на лекар и бомбата избухна.

Десният крак си бе отишъл две години по-късно. Но оттогава бе имал пет добри години, три на „Преднизон“, а после, защото мразеше стероидите, се бе опитал да мине и без него. Започваше да си мисли, дори успешно.

Толкова успешно, че когато се събуди с леко замъглено зрение, изобщо не го свърза с дисеминираната склероза. Не му обърна внимание. Ако не гледаше в нещо конкретно, не се усещаше.

Макар тази сутрин доста да го бе усетил. Дясното му око изглежда изобщо не можеше да фокусира, а върху половината от онова, което можеше да види с лявото, имаше кафеникаво петно. Трябваше да иде на лекар, но това беше шансът, за който бе работил толкова упорито. Той беше човекът на деня. Веднага щом уредеше още няколко неща тук, щеше да отиде да се прегледа.

Мори Картър си вършеше работата от една сграда на около две пресечки от Палатата. Имаше черно-бяла еднометрова квадратна табела над вратата отвън, забита на старата тухлена стена, която гласеше „Освобождаване под гаранция“. Вътре мястото пред големия прозорец отпред се заемаше от бюрото на секретарката на Мори. Зад

бюрото се намираше картотеката и звукоизолационната преграда, която отделяше личния кабинет на Мори.

Беше вторник следобед. Джеф прекара по-голямата част от сутринта по следите на онова, което бе пропуснал предишния ден — гаранцията на Мей. Не беше нещо, заради което да се спира набирането на вестника — хора, дори и заподозрени в убийство, непрекъснато бяха пускани под гаранция — притесняваше го фактът, че го бе разбрал от телевизията. Трябваше да се съсредоточи над материала си, а не да се тревожи за очите си.

Истинската сензация, ако съществуваше такава и той успееше да се добере до нея, бе връзката Мей — Фримън. Заедно с факта, че Мей беше пусната под гаранция, той бе открил и на колко възлиза таксата на Фримън, така че Харди и Глицки явно бяха прави — съществуваше източник на пари.

Но Дороти, секретарката на Мори, каза, че нямала право да говори за техните клиенти — но можели да си говорят за всичко останало. Мори бил отишъл до Палатата. Искате ли да почакате? Мога да ви направя кафе.

Джеф си помисли, че това беше най-хубавото момиче, което бе срещал в Сан Франциско. Носене басмена рокля и кожата ѝ бе осеяна с лунички. На Джеф му мина през ума, че може би дори го смяташе за готин, независимо от патериците му.

Тя също беше от Средния Запад — Охайо — и се бе преместила тук преди четири месеца, живеела с една приятелка в „Хайт“, не било, каквото очаквала. Щяла да продължи да учи, за да вземе диплома за медицинска сестра, вече била специализирала биология, така че нямало да е много трудно, но щяла да се запише вечерно, а дотогава тази работа ѝ стигала за сметките.

Джеф можеше да слуша цял ден, дори започваше да се чувства удобно и да ѝ разказва туй-онуй за себе си. Откри, че се опитва да избегне нарастващото кафяво петно, че му се иска да не препречва погледа му, за да може да я вижда, но точно тогава Мори влезе, току-що беше внесъл гаранцията. И причината, поради която Джеф бе дошъл, излезе на преден план.

Само че Мори нямаше да му каже. Било поверителна информация. Бяха отзад, в частта от помещението, което принадлежеше на Мори, зад преградата.

— Но ние знаем на колко възлиза гаранцията.

Мори имаше лъскаво, олисяло чело с рошави бели вежди. Върху картата на лицето му носът представляваше малък континент. Ушите му стърчаха, а челюстта висеше. Той се облегна назад, с крака на бюрото и вдигна цигарата към моравите си устни. Явно се забавляваше. Издуха струйка синкав дим и замислено запремята език.

— Тогава какво друго мога да ви кажа?

— Мей Шин е внесла петстотин хиляди долара, така ли?

— Както сам казахте, явно знаете на колко възлиза гаранцията.

Джеф се бореше с надигания се пристъп на паника. Погледна надолу към бележника си и откри, че не може да различи написаното от него.

— Гаранцията беше половин милион долара — настоя той. Беше от стреса, от този въртящ се в кръг разговор. Трябваше да го приключи и да се махне отгук. Стаята се стесняваше — цигарения дим, странната светлина. — Да предположим — продължи той. — Нормалната ви такса — да предположим, че съм ваш клиент — е десет процента, нали?

Мори го остави да се хване за нещо, кимна и издуха още дим.

— Значи, ако гаранцията ми е половин милион долара, аз ви давам петдесет хиляди.

Мори кимна.

— Това е таксата, да.

Дали димът ставаше по-гъст или светлината по-слаба? Може би просто му се беше замаяла главата. Той се размърда на стола, за да накара кръвта си да се пораздвижи малко.

— И тогава вие я внасяте в съда? — все още не му беше ясно. Джеф знаеше или си мислеше, че знае, как стоят нещата, но изведнъж се оказа, че смисълът се губи.

— Не, аз плащам на съда половината милион долара. Целият. Не петдесет хиляди, целият половин милион — Мори си свали краката и придърпа стола си към бюрото. — Вижте, прибирам си петдесетте, независимо от развързката. Това е таксата ми за поетия риск. Дайте да сме наясно, онези типове — клиентите ми — ако наречем нещата с истинските им имена, получават солиден кредит. Хей, добре ли сте?

Джеф чу стола на Мори да се отдръпва назад. Странно беше — чувстваше се така, сякаш просто бе затворил очи за миг и после пак

щеше да ги отвори. Но щом като очите му бяха отворени, как ставаше така, че нищо не виждаше? Предположи, че мърда глава и се опитва да огледа стаята, да открие някакъв лъч светлина.

Паниката го завладяваше. Трябваше да се махне оттук. Той се пресегна за патериците си, но не улучи и ги събори на земята, сега бясно опипваше празното пространство, опитваше се да стане от стола, падаше, падаше.

През бученето, което усещаше в главата си, чу как Мори крещи:
— Дороти! Дороти, ела веднага!

След като Фарис си отиде, Харди си бе запълнил времето с, както реши, доста ползотворна следобедна работа. Изчисти три обвинения — едно за джебчийство и две за грабеж. Няколко дела за наркотици щяха да идат на предварително изслушване. Един пубертет, член на банда беше „маркирал“ — изрисувал — шест полицейски коли, причинявайки щети на стойност 9 000 долара. Харди започваше да достига до мнението, че притежанието на спрей с боя трябва да бъде наказуемо, така както носенето на оръжие по време на излежаване на присъда. В четири и половина той напусна прокуратурата и слезе до Детския педагогически център, където се опита да убеди едно бременно шестнайсетгодишно момиче да издаде името на трийсетгодишния си приятел, който я бе оставил да обира пешкира за една малка „невинна“ измама със социални помощи.

Но също като към дупка в зъба, Харди непрекъснато се връщаше към Оуен и Мей Шин.

Пътуването обратно от Детския педагогически център, със свален покрив, минаваше през „Туин Пийкс“, надолу по Станиън стрийт, през „Шамрок“, после Аквариума, парка „Голдън Гейт“, излизаше от Аргуело и слизаше по Авенютата. Което му даваше достатъчно време за размисъл.

Мотивът беше истински проблем. Ако не успееш да го пробутат на съдебните заседатели, нямаше как да пледират предумишлено убийство, а Харди не можеше да опровергае дори собствените си аргументи: ако Мей беше убила Оуен за пари, имало ли е смисъл да оставя на случайността дали тялото ще бъде намерено? Реши, че отговорът трябва да бъде не. Ясно, явно, абсолютно не.

Следователно стратегическият момент беше, можеха ли да попречат на Фримън да зададе този въпрос. Не виждаше как.

Но по-същественото бе — и точно с това беше заета мисълта му, когато премина на червено на „Двайсет и осма“ — дали, след като веднъж тази първоначална пукнатина в мотива се появеше, съдебните заседатели щяха да започнат да губят вяра във виновността на Мей?

Чу сирената и отби вдясно. Нямаше още шест. Вечерта беше великолепна, топлата магия чудодейно висеше над града. Изненада се, когато патрулната кола спря зад него и ченгето слезе.

— Добър ден — поздрави Харди.

Ченгето кимна.

— Мога ли да видя книжката и регистрацията на колата, ако обичате?

Харди си бръкна в джоба и издърпа портфейла си. Отвори го там, където беше забодена значката му на областен прокурор, срещу шофьорската книжка. Пресягаше се към жабката да извади и регистрацията, когато усети ръката на ченгето върху своята.

— Съжалявам, че ви обезпокоих, сър, но току-що преминахте на червена светлина.

Харди се извърна назад. Сигурно го беше направил. Дори не си спомняше да я е видял. Извини се. Нямаше намерение да се проваля на теста по добро държание.

Ченгето му подаде портфейла.

— Не изпускате пътя от очи.

— Дадено.

Той изчака ченгето да си влезе отново в колата и запали, вля се в движението, като даде изряден мигач и при първа възможност отби вдясно от „Гиъри“.

Харди спря пред къщата си, все още се чувстваше глупаво и малко гузно. За пръв път му се случваше да се възползва от тази особена професионална толерантност — отърва глобата — и изпитваше доста смесени чувства.

Ребека седеше в количката си до Франи, която стоеше на стъпалата пред верандата, обута със сандали, по шорти и боди.

Слънцето падаше върху косата ѝ под подходящия ъгъл и тя се спускаше около нея подобно на пламтящ ореол.

— Ставаш все по-красива — каза Харди, като мина през портичката. — Ужасно е да се прибираш у дома при грозна жена. Опитай се да изглеждаш и малко по-млада, докато се разхубавяваш.

Беше почти до нея, когато тя скочи с животинско ръмжене. Улучи го високо, като уви крака около кръста, а ръце около врата му, целуна го, после силно го захапа за ухото.

— Добре, добре, мисля, че няма накъде да изглеждаш по-млада.

Тя се беше вкопчила в него.

— Влажна тръпка — каза.

Харди изгърпя мъчението.

— Виж, разплака детето — той измина последната крачка към верандата и направи физиономия на Ребека. — Всичко е наред, Бек, майка ти просто малко е превъртяла. Сигурен съм, че не се предава по наследство. — Ребека продължи да плаче и Харди целуна Франи, после я пусна на земята и се пресегна към количката. — Аз ще взема това пренебрегнато дете — заяви той. — Ти ще буташ количката.

Поеха на изток по „Клемънт“, минаха по алеята за пешеходци, покрай малките руски дюкянчета за пирожки и ориенталски ресторантчета, антикварните магазинчета. Ребека вече беше щастлива в количката си, Франи пък бе хванала Харди под ръка, а той беше повесил сакото си върху дръжката на количката.

Обсъдиха всичко — пъпките на Ребека, които вече почти се бяха скрили; решението за втората кола, която възнамеряваха да си купят, веднага щом процентът от печалбата от „Шамрок“ дойдеше, което трябваше да стане в края на отчетната година; теглото на Пико, което доведе до пълнеенето на самата Франи (следено ежедневно); пикника по случай Четвърти юли в края на седмицата. Бременността вървеше гладко. Имена, ако е момче. Имена, ако е момиче. Глобата, която Харди за малко не получи за пресичане на червен светофар.

Вървяха чак до парка „Президио“ — почти два километра — преди да обърнат и да поемат обратно към къщи. Харди разказа на Франи за Пулиъс и за решението ѝ да издейства възбуждане на дело от върховните съдебни заседатели и да придвижи нещата към Върховния съд.

— Защо иска да го направи? Чак такъв проблем ли е отлагането? Аз пък си мислех, че всички процеси се проточват до безкрайност.

Харди направи няколко крачки, наистина се разхождаше, отпускате се. Примижа срещу слънцето.

— Това е горещ материал. Няма да остави нещата да изстинат.

— Джеф Елиът — подхвърли Франи.

— Точно така, но сме изправени пред един истински проблем. — Харди набързо сподели какво го бе занимавало, когато го спряха полицаите. — Работата е там, че веднъж започнеш ли да питаш за мотива, отваряш кутията с червеи.

— Ако го е направила за парите, тогава защо е хвърлила тялото в океана? Но ако не го е направила за парите, защо не е изгорила завещанието или не го е унищожила?

— Именно.

Те продължаваха да вървят, размишлявайки върху казаното. Слънцето се бе скрило зад сградите. Не беше студено, но в спускащите се сенки се усещаше хлад и Харди спря, и хубаво уви Ребека в сакото си.

— Има и още нещо — добави той, — въпреки че мразя да го споменавам.

— Какво?

— Пръстенът. Пръстенът на Мей.

— Какво за него?

— Той го е носел. Оуен го е носел.

— Какво значение има това?

— Не знам, но би могло да означава, че той си го е сложил, че го е носел, че между тях е имало нещо, че не я е напуснал. А ако нещата стоят така и тя не го е убила заради парите, довиждане мотив.

— Има доста „ако“-та.

— Така е, но не започва с „ако“. Той наистина е носел пръстена.

— Не може ли просто да са се скарали, стигнало се е до скандал, пистолетът е бил там...?

— Ако е било така, тогава не е предумишлено убийство. И определено не подлежи на смъртно наказание.

Франи се притисна по-близо до Харди.

— Мъчно ми е за тази жена. Не бих искала някога да преследваш мен.

— Аз те преследвах.

— Виждаш ли? — усмихна му се тя. — Точно това имах предвид.

Имаше неща в професията, с които Глицки никога нямаше да свикне. Едно от тях беше истинската същност на призовките и арестите.

Начинът да намериш някого, когато го търсиш, беше да отидеш в дома му рано сутринта и да почукаш на вратата му. Колкото и удивително да беше, никой не очакваше да бъде арестуван рано сутрин. Така че това беше най-подходящото време за извършване на арест.

Но снощи отново бе излизал заради онази стрелба от кола. Бяха получили сведения — вероятно от съперническа банда, но сведения си намиращ, откъдето можеш, — че колата на стрелеца, със скрито в багажника оръжие, се намира в един склад на „Филмор“.

Така, че Глицки, заедно с няколко ченгета бяха отишли дотам, оставяйки топлата вечер да се разтвори в щипещия, мъглив студ, докато седяха в неговата цивилна кола, пиеха чай, ядяха бисквити и чакаха някой да дойде и да отвори склада. Както и стана.

Намериха пушките. Таз вечерният заподозрян, загубил ума и дума и уплашен до смърт, беше признал, че той е вкарал колата, но те го били принудили, бе човече, а той изобщо не бил стрелял. Тримейн Уилсън. Той стрелял. Уилсън. Този свидетел, за разлика от Девън Лайтрайс Уотърингтън, наистина можеше да потвърди, че Уилсън е бил в колата с пистолет в ръка, и ако не започнеше да извърта, което и вероятно щеше да направи, когато се съвземеше от уплахата, Глицки можеше и да успее да повдигне обвинение срещу Уилсън.

Така, че след четири часа сън — мракът все още не се беше разсеял напълно и мъглата бе толкова студена, колкото и когато я бе оставил — Глицки се озова отново в предградията. Пътеката, водеща към вратата, представляваше напукана циментова ивица, която разделяше претъпкания, наблъскан догоре четириъгълник земя — вероятно също зациментиран, като се изключи стъблото на фиданката, щръкнало на около две стъпки от земята и прекършено от някого. Голата пръчка, не по-дебела от два сантиметра, послужи на Глицки

като нагледен пример за това, какво се случваше с всичко, което дръзнеше да порасне тук.

Както винаги, щяха да се опитат да го направят чисто и бързо. Понякога се получаваше, понякога не. Въпреки, че за всеки случаи три униформени ченгета бяха отишли да покрият задната врата на къщата близнак. Глицки разполагаше с още двама, с извадени пистолети, зад гърба си на алеята, и други двама на улицата, които бяха излезли от колата си и използваха бронята ѝ за прикритие, с оглед на напълно възможния вариант от големия прозорец без рамка изведнъж да избухне стрелба.

Изглеждаше цяло чудо, че една от уличните лампи все още светеше. Продължителността на живота на уличните лампи в кое да е от предградията след падането на нощта можеше да се измерва в минути, преди някой от „стрелците“ да я е изкарал от строя. На светлината на тази не беше трудно да се различат дръпнатите пердета на предния прозорец. Мрежата за комари на вратата зееше отворена, оградена от всевъзможни на цвят драсканици.

Глицки си погледна часовника. Задният вход трябваше да е покрит досега. Той се извърна, и направи знак на момчетата, които се бяха скрили зад колата на улицата. Те вдигнаха палци нагоре — мястото беше, на теория, обезопасено.

Сега вече нямаше нито мъгла, нито студ, нито мрак. Само биещото му сърце, пресъхналата му уста — всеки път ставаше така — и вратата, на която трябваше да се почука. Три леки почуквания. Той беше извадил пистолета си, и чу раздвижването отвътре. Дрънкане на верига. И пред него застана едно голо от кръста нагоре, само по долнище на пижама, четири годишно момче, което търкаше сънено очи.

— Кой е?

Зад него се чу женски глас, и момчето отстъпи назад, като остави вратата отворена. На Глицки никак не му харесваше момчето да е между него и неговия престъпник. Беше виждал типове — надрусани или не — да вземат собствените си деца за зложници или жени, или майки, който се случеше наоколо.

Глицки не изчака. Имаше заповед и Тримейн Уилсън се търсеше за убийство при особено тежки обстоятелства. Тримейн нямаше да може да си наеме някой мазен адвокат, който да го измъкне въз основа

на технически неправомерно влизане. Момчето беше отворило вратата — това щеше да свърши работа.

Той я отвори докрай и застана между момчето и майка му.

— Полиция — заяви той, за да е наясно, че не е поредния бандитски удар. — Къде е Тримейн?

Едно от момчетата зад него запали лампата, и голата крушка светна над главите им. Жената, вероятно на двайсет, беше с подута долна устна, къса коса с близнато отпред, и огромни уплашени очи. Спеше с мъжка карирана риза, която едва покриваше хълбоците ѝ. Не направи опит да се прикрие надолу, само стоеше и премигваше на светлината, отделена от момчето си от този висок чернокож с пистолет в ръка. Тя бързо се съвзе, посочи надолу по коридора, и побърза да прегърне сина си, щом Глицки отстъпи встрани.

Вратата към стаята беше отворена. Светлината от преддверието не стигаше чак дотук. Един от хората на Глицки бе останал отзад с жената и детето, така че Глицки, заедно с другия, който трябваше да го прикрива отзад, се запътиха бързо надолу по коридора. Сержантът влезе през отворената врата, партньорът му стоеше приведен в коридора, с насочен пистолет.

Трябваше да има легло, но не можеше да го различи. Запали лампата — още една гола крушка. Ето го — леглото на отсрещната стена, единствената мебел, ако не се броеше скрина от Армията на спасението. Мъжът в леглото се размърда, придърпа изтънялото одеяло над главата си.

— Хей, лайнар такъв — изръмжа той, — разкарай тая лампа.

Глицки се озова отстрани до леглото, сграбчи чаршафа и го дръпна, като същевременно опря цевта на пистолета си в слепоочието на мъжа. Уилсън, гол, само по червени слипове, премигваше на ярката светлина.

— Недей да мигаш толкова силно, Тримейн — каза Глицки, — че това може и да гръмне. Арестуван си.

Партньорът на Глицки беше извадил белезниците си, и като обърна Уилсън по корем, ги закопча, където трябваше. Глицки отиде до вратата и присветна с лампата, сигналът, че всичко е наред. Чу как ченгетата отвън се приближават до вратата. Запъти се към предната стая, където жената седеше на пода в ъгъла и държеше сина си.

Отпусна се на зелената пластмасова кушетка и остави адреналина си да спадне.

Интериорът беше добре познат — без килими, без картини по стените, петна навсякъде, спарен мирис на пържено, мускус и марихуана. Дупки по стените.

Тримейн Уилсън, с развързани обувки и без чорапи, с навлечени отгоре панталони и риза, беше изведен навън. Поне се бе оказал лесен арест. Дребни радости.

Сега, в девет часа, Тримейн вече беше в ареста, а Глицки в яхтклуба и му беше студено. Първи юли и отново студ. Изминалите няколко топли дни вече бяха смътен спомен. Помисли си, че може би трябва да започне да си води дневник на определени дати, да кажем първо число всеки месец. Можеше да си го представи, година след година, микрокосмоса на неподражаемия уникален микроклимат на Сан Франциско. Първи януари — студен. Първи февруари — студен. Март, април, май — студен и ветровит. Юни и юли — мъглив и познай какво. Първи август — хладен, вероятност от мъгла. Септември и октомври — хубав, нито топъл, нито студен. Ноември, декември — вж. януари, и т.н.

Хосе беше излязъл и се разправяше нещо с един от ненормалните, който изкарваше яхта тази сутрин в развълнувания залив. Глицки се надвеси над преносимата електрическа печка зад бюрото, като се почуди какво всъщност правеше тук.

Когато се бе върнал обратно на бюрото си след ареста, намери най-отгоре съобщение от Пулиъс да ѝ се обади. Разбра, че внасяла убийството на Неш пред върховните съдебни заседатели, строго секретно и трябвало да си освободи програмата, защото той — Глицки — утре щял да бъде призован като свидетел, за да обясни, че е арестувал Мей Шин, защото е бил уверен, че се опитва да избяга от страната, за да не бъде съдена за убийство. И между другото, дали не би могъл да разпита отново някои свидетели до утре, за да види дали не може да изрови някое ново доказателство?

Разбира се, отвърна ѝ той, няма проблем. Винаги готов да помогне. Само че кои свидетели? Делото се характеризираше преди всичко с липсата на свидетели. Единственият истински разпит, който

беше представил в писмена форма, бе на нощния пазач от яхтклуба, Том Уодъл и той едва ли можеше да послужи кой знае колко като убедително свидетелско показание.

Но ако си се занимавал достатъчно дълго, придобиваш усет към тези неща. Някои дела бяха бедни откъм свидетелски показания. Но това не означава, че не струваха. Прокурорите винаги искаха още малко, още един поглед под още един камък, все търсеха онзи легендарен, още димящ пистолет. Пулиъс го бе попитала какво наистина мисли за делото срещу Шин и той й беше отговорил, че е стегнато като жабешки задник — непромокаемо, но не и въздухонепроницаемо.

— Ако беше въздухонепроницаемо щеше да е по-добре — отвърна тя.

Така че, ето го тук. Ето го и Хосе, сутрешният пазач, връщаше се от понтоните, отправяше се право към кафе машината. Обикновено Глицки пиеше чай, но на по-малко от четири часа сън, реши, че малко кофеин няма да му навреди.

Щеше да бъде още един формален разпит, още един рапорт, и той каза на Хосе да се настани удобно зад бюрото си, докато той смени касетката в касетофона си.

— Три, две, едно. — Спря, усмихна се и отпи от кафето си, докато го чуе, че се е записало. — Добре...

Говори инспектор Ейбрахам Глицки, номер на звездата 1144. В момента се намирам в помещението за охраната на яхтклуба „Голдън Гейт“, форт Пойнт Драйв 3567. С мен е един господин, потвърдил самоличността си като Хосе Очорио, латиноамериканец, мъж, 1 /24/67. Това интервю се провежда с оглед на разследване по дело номер 921065882. Днес датата е 1 юли 1992, четвъртък, 9:20 часа.

В: Казахте, че когато сте дошли на работа миналата събота, на двайсети юни, „Елоиз“ вече е била отплавала.

О: Si.

В: Предишния ден беше ли излизала?

О: Не. Когато си тръгнах предишния ден, си беше на мястото на кей две, ей там. Където е и сега.

В: И по кое време си тръгнахте предишния ден?

О: Не знам. Обичайното. Два-три часа, но лодката си беше там.

В: И се бе върнала в събота сутринта, когато сте дошли отново?

O: Si.

B: Имате ли почивни дни тук?

O: Разбира се. Мястото е добро. Аз почивам в понеделник и вторник, но можем и да се заместваме. Стига да има човек.

B: Обаче никой не ви е замествал през въпросната сутрин?

O: Не.

B: Добре, Хосе.

(Пауза)

По време на която Глицки отпи от кафето си, опитвайки се да измисли как да промени насоката на разпита.

B: Да поговорим за Оуен Неш и Мей Шин. Имам снимка на г-ца Шин. Познавате ли я?

O: Разбира се. Идваше доста често.

B: Доста често? Какво означава доста често, Хосе?

O: През последните три-четири месеца, може би два-три пъти месечно.

B: Значи сте я виждали тук, в яхтклуба, общо, да кажем, десет, дванайсет пъти?

O: Горедолу, може и повече, може и по-малко.

B: Виждали ли сте я някога на румпела на „Елоиз“?

O: Ами, разбира се. Винаги стоеше до г-н Неш.

B: Искам да кажа сама, сама да управлява яхтата.

(Пауза)

O: Не знам. Опитвам се да си спомня.

B: Не бързайте.

(Пауза)

O: Да, изкара я веднъж на мотор, поне до вълнолома. Но това са само около, да кажем, стотина метра.

B: Но г-н Неш не е бил на кормилото?

O: Не, спомням си. Той стоеше на бушприта и се смееше с цяло гърло. Точно затова погледнах. Спомням си.

B: И тя е била сама. Мей е била сама, сама я е управлявала?

O: Si.

B: А оттогава виждали ли сте я?

O: Да подкарва яхтата ли?

B: Не, изобщо.

O: Si.

В: Кога по-точно?

О: Не знам. Беше миналата седмица. Спомням си, защото, ами вашите момчета...

В: Точно така, но спомняте ли си кога? Какво правеше тя?

О: Не знам. Беше там, на улицата. Връщаше се към колата си, може би, не знам. Видях я да се отдалечава.

В: И сте сигурен, че е била Мей?

О: Si. Тя беше.

В: Можете ли да си спомните кой ден беше? Може да се окаже много важно.

(Пауза)

О: Мисля, че беше четвъртък. О, разбира се. Четвъртък е било Спомням си, Том ми бе оставил бележка, че е заключил яхтата, което е станало в сряда, нали? Така че отидох да проверя. Беше си още заключена. Четвъртък. Сигурен съм, si, четвъртък.

— Трябва да те видя.

Харди усети как дланите му се изпотяват. Облегна се назад. Несъзнателно се пресегна за преспапието и като закрепил телефонната слушалка на врата си, започна да си подхвърля нефрита от едната ръка в другата. Дрезгавият глас на Селин не можеше да се сбърка.

— Кен казва, че ти не мислиш, че Мей го е направила.

— Съжалявам, че съм оставил подобно впечатление у Кен. Напротив, смятам, че Мей го е направила. Просто ми се струва, че няма да е лесно да се докаже.

— От какво имаш нужда?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, какво би могло да го направи по-явно?

— За мен може и да е достатъчно явно, Селин, но работата ни е да убедим съдебните заседатели...

— Твоята работа — отвърна рязко тя. — Не нашата работа. Това е твоята работа.

— Да, правилно.

Тя дишаше тежко, дори и по телефона. Все едно се намираще в стаята при него. Можеше още да е разстроена, току-що да е говорила с Фарис. Неизбежно беше, главните засегнати — кръгът около жертвата — винаги разговаряха помежду си.

— Какво още ти трябва? — повтори тя.

Харди печелеше време.

— Разполагаме с нови доказателства, откакто говорих с Кен. Пристигна балистичната експертиза. Убийството на баща ти наистина е било извършено с пистолета на Мей.

— Ами, естествено, че е било. През цялото време го знаехме.

Не виждаше как да ѝ каже, че не са го знаели, а само са предполагали. Че предположението се е оказало вярно беше добре за тях, но с това версията не ставаше повече или по-малко вероятна, докато не се получи балистичния доклад.

— И отпечатъците ѝ са върху него. Няма други, освен нейните — мълчание. — Селин?

— Трябва да те видя. Нуждая се от помощта ти. Тревожа се. Страх ме е. Тя е пусната под гаранция. Ами ако се опита да убие и мен?

— Защо би го направила, Селин?

— Защо уби баща ми? За да не свидетелствам? Не знам, но може да го направи.

— Доколкото аз знам, Селин, няма да те караме да даваш показания, поне не затова.

— Но аз знам, че е била на яхтата.

— Откъде знаеш?

— Баща ми ми каза, че излиза с нея.

— Това не е доказателство.

Той я чу отново как си поема въздух, почти мъчително.

— Доказателство е, той ми го каза.

— Баща ти може да е имал намерение да излезе с яхтата в събота с Мей, но това не означава, че действително е бил с нея.

— Но той е бил.

Как да спориш с това? — помисли си той. Жената се мъчеше да преодолее мъката си, уплашена, отчаяна от мудната работа на системата — наистина не би могъл да очаква някой Декарт насреща си.

— Селин, чуй ме — запълни няколко минути с дългите перипетии на Глицки около Тримейн Уилсън, как първият свидетел знаел, че е бил в колата, с пистолет в ръка, че е стрелял с пистолета. Но в действителност не бил видял лицето му. Знаел, че е Тримейн, бил го разпознал, въпреки маската и всичко останало, но нямало начин дори да представят подобно доказателство пред съдебните заседатели, защото не било доказателство. Било предположение. И чак след като следващият свидетел се появил и свързал колата, оръжието, с което било извършено убийството с — вече без всякакво съмнение — Тримейн, те били в състояние да го арестуват. — И тук е горе-долу същото, Селин.

Не беше особено впечатлена от аналогията. Не искаше никакви аналогии.

— Трябва да те видя — заяви тя за трети път.

Беше му хвърлила око. Не се нуждаеше от това. Изобщо не се нуждаеше от подобни неща, колкото и грубо да звучеше. Реакцията му по отношение на нея беше прекалено непрофесионална. Може би, на определено равнище тя си даваше сметка за това, но реагираше, използваше го в собственото си отчаяние.

— Тук съм цял ден. Вратата ми винаги е отворена...

— Не в прокуратурата.

— Прокуратурата е мястото, където работя, Селин.

— Онзи бар, последния път, не беше работното ти място.

Харди започваше да разбира защо хората ставаха неотзивчиви. Наистина беше вярно, че ако дадеш на някого пръст, той ще ти отхапе ръката — направо очакваха ръката ти. Не им ли я подадеш, чувстваха се предадени.

Тонът ѝ се смекчи, изведнъж без всякаква следа от настойчивост.

— Дизмъс, моля те. Би ли се срещнал с мен?

Той въздъхна. Може и да разбираше защо хората ставаха неотзивчиви, но това не означаваше, че и той иска да бъде такъв.

— Къде ти е удобно? Къде се намираш в момента?

Беше три и половина, щяла само да се преоблече и после да иде на тренировка. Щяла да бъде в „Силни тела“, близо до „Бродуей“ и „Ван Нес“, към шест. Ако се изсилеше малко, можеше да си каже, че му е на път за вкъщи.

Джеф не разполагаше със самостоятелна стая, но имаше прозорец, а другото легло беше празно, така че бе все едно, че разполага. Беше настанен в болницата „Кайзер“, близо до „Масоник“ и прозорецът му гледаше на север. Червените върхове на моста „Голдън Гейт“ пробиваха облачната бариера, стигаща чак до зеления скосен покрив на „Президио“. По-наблизо мъглата се бе вдигнала и слънцето обливаше в светлина малките къщички по протежение на Авенютата.

На Джеф Елиът нямаше да му мигне окото дори, ако навън, над купчина с лава духаше мусон — поне щеше да го види.

Зрението му, под успокоителното въздействие на „Преднизона“, бе започнало да се възвръща тайно като крадец рано тази сутрин — смътна, по-светла сянка сред цялата тази тъмнина.

Страхуваше се да повярва. Тази болест не връщаше. Отнемаше и задържаше отнетото. Първо краката му. Сега зрението? Още наистина нямаше кой знае какво за гледане. Някакви форми, но тъмни.

Той можеше да притисне очите си с ръце и да остане така за минутка, и тогава се появяваха малки експлозии от светлина — пурпурно, зелено, бяло, — явно от вътре, от мозъка му. Не знаеше дали истински слепите хора изпитват същото. Въпреки че дразнението не идваше от външната светлина. Сигурен беше в това. Възможно ли бе оптичният му нерв все още да реагираше?

До сутринта не остана никакво съмнение. Поне нямаше да бъде напълно сляп. И през целия ден, между дремките, състоянието му все повече се подобряваше и сега вече можеше да вижда. Не идеално, все още размазано, но достатъчно.

Дороти Бърджес — от кабинета на Мори се беше отбила, преди да иде на работа тази сутрин, просто да види дали е добре, донесла му бе цветя. Сега отново влизаше през вратата — часът за свиждания — усмихната, загрижена, най-приятната гледка, разкривала се някога пред очите му.

Тя седна.

— Как се чувстваш?

Той се надигна в полуизправено положение.

— Много по-добре. Мога да те видя.

Не се бе обаждал на родителите си в Уисконсин. Не искаше да ги тревожи. Мислеше да им звънне, когато пристъпът преминеше, когато можеха да се определят размерите на последното поражение. След като снощи го приеха, Джеф се обади в „Кроникъл“, но оттам никой не дойде да го види.

Не знаеше какво да каже на Дороти. Преди склерозата не бе излизал кой знае колко с момичета, а след като изгуби способността да използва краката си, увереността му в тази област бе спаднала до нулата. Беше се съсредоточил върху кариерата си. Справяше се добре — не искаше нищо повече.

Ако си сакат, не можеш да очакваш жените да се тълпят около теб, освен от съжаление, а той нямаше нужда да го съжаляват. Знаеше, че вероятно бе последният девственник на двайсет и пет в Сан Франциско, ако не и в света, но това не го притесняваше. Можеше да

го преживее. Поне беше жив. Човек ясно трябва да държи сметка за приоритетите си.

Дороти премести стола срещу леглото и постави ръка до краката му. Косата ѝ имаше цвета на житото, точно преди да го ожънат. Бялата блуза беше с изрязано деколте, избродирано по края със сини метличини, които чудесно подхождаха на очите ѝ. Лунички по изгорелия врат. Откри, че не може да спре да я поглъща с поглед, като въздуха, който дишаше.

— Вторачвам се.

Тя се разсмя, още слънчева светлина.

— И аз щях да се вторачвам, ако вчера съм била сляпа.

— Съжалявам — каза той. Винаги се чувстваше длъжен да се извинява заради тази проклета болест. — Нямах намерение да въвличам никого във всичко това. Не се чувствай длъжна да идваш да ме посещаваш. Аз съм добре.

— Наистина е ужасно главоболие — дразнеше ли го? — Днес точно казах на Мори: „Предполагам, че трябва отново да отида да посетя онзи ужасен Джеф Елиът. Той наистина ми вгорчи живота, като ослепя така в нашия офис“.

— Просто исках да кажа...

— Знам какво искаше да кажеш. И е глупаво — тя го потупа по крака. — Добре ли те хранят тук?

Джеф се опита да си спомни.

— Предполагам. Сигурно съм ял. Няма значение. Така и така утре ще ме изпишат. Искат просто да ме наблюдават един ден.

— „Кайзер“ — усмихна се тя, — дръжте леглата празни. Човек никога не знае кога на някой може да му потрябва легло.

— Няма значение — повтори той. — Имам нужда единствено от стероиди. Не е необходимо да съм в болница.

— Имаш нужда от силна храна.

— Предполагам. Никога не съм се замислял особено за това какво ям.

— Никога не си мислил за ядене? Аз пък непрекъснато мисля.

Очите му обходиха стройното ѝ тяло.

— Къде я слагаш?

— Не се тревожи — отвърна Дороти. — Намирам ѝ място. А сега, кажи ми, кой ще дойде да те прибере утре, когато те изпишат?

Как ще си идеш до вас?

И за това не беше мислил. Вероятно щеше да вземе такси. Надяваше се колата му все още да е паркирана на едно от определените за инвалиди места зад Съдебната палата.

— Добре, тогава се уговорихме. Ще дойда утре да те закарам до вас, и да ти сготвя нещо. След това повече няма да се притеснявам за теб — тя се изправи, наведе се и го целуна. — Не се надувай много — каза и после изчезна.

Харди си мислеше не за първи път, че е прекалено наясно със себе си. Нямаше ли да бъде хубаво, ако понякога можеше да се самозалъгва? Да не разнищва мотива за всяка своя постъпка до най-малката подробност.

Искаше да види Селин и то не в кабинета си. Това беше проблемът.

Но просто бе решил — миналата седмица, веднага щом бе изникнал, — че няма да направи нищо по въпроса. Прекалено рисковано беше — за него, за Франи, за новия живот, от който се чувстваше по-удовлетворен, отколкото изобщо някога бе смятал за възможно. Струваше му се, че понякога се срещаш с хора, които мигновено можеш да разпознаеш по това, че притежават едва ли не химическото свойство да се промъкват незабелязано в живота ти. Тези хора — мъже или жени — можеха да те заредят с енергия, ако още не си се установил. Но ако имаш кариера и семейство, и собствен ритъм на живот, подобен заряд можеше само да унищожи всичко. Искаш ли да не излизаш от орбитата си, избягваш подобни допълнителни емоции. Проста работа.

Харди можеше да се контролира — не ставаше въпрос за това, — но Селин беше огън. И най-добрият начин да избегнеш изгарянията, дори и ако си внимателен, беше да избегнеш огъня.

— Тъпо — промълви той, като спря за миг, преди да отвори полупрозрачната стъклена врата на „Силни тела“. Беше посрещнат от двайсетина отражения на самия себе си. Огледала и пак огледала по стените.

— С какво мога да ви помогна?

Картичката с името гласеше „Крис“ и Крис, помисли си Харди, беше Супермен. Мускули връз мускули, зелена фланелка с надпис „Силни тела“, лента с жълт надпис „Силни тела“, черни шорти „Спандекс“. Ленти на двете китки. Съвършена лъскава коса с дължина, ала „Бийтълс“. Зад дългия плот на регистратурата можеше да види три момичета и четири момчета от същия калъп.

— Имам среща с един човек — отвърна той.

— Разбира се, няма проблеми — заяви Крис. — Имаме пейджър на бюрото там.

Той чу да я викат по име, докато чакаше на тапицирания висок стол. Нямаше нормални столове, само високи. И малки, наподобяващи гъби маси със списания по тях: „Сити Спортс“, „Триатлон“, „Максимум Стил“, „Дъ Къмпетитив Едж“. Носеше се някаква музика, доста насечена. Звучеше му като множество баскетболни топки, дриблирани по дървен под.

Мястото вече изглеждаше претъпкано, но хората продължаваха да се нижат покрай него, сякаш отзад раздаваха пари.

Изведнъж, въпреки че тичаше четири или пет пъти седмично, той се почувства стар и отпуснат. Всички тук бяха под трийсетте, освен онези, които бяха на по петдесет и изглеждаха по-добре, отколкото Харди си мислеше, че е изглеждал на двайсет.

И Селин, която беше далече под петдесетте, изглеждаше по-добре, от която ѝ да е от двайсетгодишните, нищо, че затова падаше бая потене. Или вероятно най-вече заради това, че падаше бая потене. Синя лента за глава придържаше косата ѝ назад, около врата ѝ беше увита хавлиена кърпа. Носеше флуоресциращо синьо горнище „Спандекс“, потъмняло от пот между гърдите ѝ. Голата кожа на корема ѝ блестеше стегната и потна. Опънатото долнище бе изрязано до над хълбоците и се спускаше доста под пъпа отпред — бикини „Спандекс“, комплект с горнището. Бели „Рийбок“.

Преди да се усети, вече се беше изправил. Здрависаха се, дланите ѝ бяха потни. Тя го целуна по бузата, после избърса леката влага от едната страна на устните му.

— Извинявай. Благодаря ти, че дойде.

Харди стоеше неподвижно, искаше му се да изтрие мястото върху бузата си. Огънят гори.

— Чувствам се малко неловко тук — каза той. — Страхувам се, че е извън рамките на обичайното ми обкръжение, особено пък така, както съм облечен.

Тя го вкара вътре.

— Изглеждаш чудесно.

— Има ли къде да поговорим?

Селин му отвърна, че има барче на втория етаж. Ставало ли? Харди я последва по едно широко гранитно стълбище с перила към фоайето на горния етаж. Цялото пространство беше запълнено със свръхмодерни метални уреди за мъчение — веломери, „Клайм-Мастър“-и, съоръжения за гребане, приспособления за ходене. Всяко се използваше. Нямаше как да избегнеш пъхтенето, шума от трийсетте комплекта бръмчащи механизми, от време на време по някой стон или сумтене. Зад гладиаторите стъклената стена към улицата разкриваше един от прочутите изгледи на града — Алкатрас, Ейнджъл Айлънд, Марин Каунти. Можеше да се види как на километър и нещо навътре по „Голдън Гейт“ мъглата рязко свършваше.

Атмосферата в бара беше толкова предразполагаща, колкото тази на железопътна гара, но поне нивото на шума бе по-ниско. Музиката от аеробиката не бумтеше чак толкова силно, въпреки че се процеждаше от фоайето. Селин си поръча някакъв шейк, в който свършеният индивид зад бара изсипа цял куп есенции. Харди реши, че ще се задоволи с чаша минерална вода — плати четири долара и седемдесет и пет цента за двете.

Седнаха на една ниска масичка в ъгъла на помещението, където стъклената стена се срещаше с тухлената.

— Често ли идваш тук? — попита Харди.

— От време на време като че ли направо живея тук. Откакто татко... — тя отпи от шейка си. — Изразходвам енергия. Не знам с какво друго да запълвам времето.

— С какво си се занимавала преди?

— Не те разбирам.

— Преди баща ти да умре. Понякога най-доброто, което човек може да направи, е да се върне към ежедневните си ангажименти, към обичайния си ритъм на живот.

Танкерът, който се появи от мъгливия бряг на Залива, изглежда за миг отклони вниманието ѝ.

— Но аз не съм имала никакви ежедневни ангажименти — отвърна тя. — Искам да кажа, не съм работила или нещо такова. Просто живеех. Сега... — не се доизказа, отново се загледа към Залива.

— Всеки ден ли си се виждаше с баща ти?

— Ами, не всеки. Когато искаше да ме види, трябваше да съм му на разположение. Знам, че звучи странно, но иначе се сърдеше.

— Сърдеше се, ако не зарежеш всичко, за да го видиш ли?

— Е, не всичко. Имах си и собствен живот.

— Точно за това говорех. Върни се отново към собствения си живот.

Тя клатеше глава.

— Но сега сякаш в него няма никакъв смисъл. Не разбираш ли? Като че ли е лишен от център.

— Да — отвърна той, — така се чувства човек, но всъщност не е така. Имаш си свой собствен център. Наистина. Просто трябва отново да го откриеш.

Ала Харди явно не можеше да задържи вниманието ѝ. Отново погледът ѝ бе обърнат към вечерното небе.

— Селин? — той вдигна ръката си и я сложи върху нейната, упражни известен натиск. Тя отново се обърна към него. — Ще се обидиш ли, ако те попитам на колко години си?

— Не, няма да се обидя. Можеш да ме питаш каквото поискаш — Пресрещна погледа му, сериозна, после изведнъж устните ѝ се отпуснаха в усмивка. — Трийсет и девет — отвърна. — Изненадан си нали?

Харди кимна, като също се усмихна.

— Почти.

— Е, какво като съм на трийсет и девет?

— Просто си мисля, че не си прекалено малка, за да престанеш да бъдеш зависима от баща си.

Той усети напрежението, преди още да е успяла да издърпа ръката си от неговата.

— Не съм била зависима от баща си. Аз обичах баща си.

— Разбира се, не казвам, че не си го обичала. Но трийсет и девет не са ли малко много, за да си му вечно на разположение?

— Не съм му била на разположение.

— Но те е карал да се чувстваш виновна, ако не си била там, когато е искал да те види. Това е доста класически пример за родителски надзор.

— Просто се сърдеше. А аз не исках да се сърди, това е всичко.

Харди знаеше, че копае дупка, но реши, че може да прокопае целия път чак до Китай, стига да види светлинка.

— Спомняш ли си, когато си говорихме онзи ден и ти каза, че си му толкова сърдита? Може би е точно заради това.

— Не съм му сърдита! Кен се чувства по същия начин.

Харди се облегна назад, укроти топката, искаше да се доизкаже, а не да влиза в спор с нея.

— Баща ти е контролирал хората, Селин. И Кен също. Може би именно затова е преуспял толкова в живота.

— Баща ми не ме е контролирал.

Тя явно не искаше да го чуе. Време за отстъпление.

— Добре. Добре.

— И кой си ти, та да говориш? Откъде се извъди такъв експерт?

Харди вдигна ръка, опита се да я успокои.

— Е, не съм казвал...

— Знам какво казваше. Че баща ми е бил от онези властни изроди и е съсипал живота ми, само защото е обичал дъщеря си и е искал да я вижда. Добре, точно така е. Ние се обичахме. Имали сме страхотни моменти. Ти не го познаваше. Ние се обичахме!

Сега започна да плаче, подсилваше казаното, като удряше с чашата си по масата. Хората наблюдаваха суматохата.

— Селин...

— Махай се. Не ми трябва помощта ти. Махай се. Остави ме на мира.

Харди се наведе напред и отново сложи ръка върху масата.

— Селин.

Тя стовари чашата си, течността се разля по ръцете ѝ, потече по масата.

— Махай се! Веднага! Махай се!

— Мисля, че не е с всичкия си.

— Загубила е баща си, Диз. Бащата на момичето е умрял наскоро и едва ли е било най-подходящия момент да ѝ изтъкваш, че е бил кретен.

— Не съм казал, че е бил кретен. Опитвах се да ѝ дам нещо, за което да се хване, да ѝ помогна да се откъсне, да я накарам да прозре...

— Прозрението идва с времето си.

— Звучи красиво, Моуз. Ще го запомня. Нaley ми още едно, ако обичаш.

Харди пиеше „Бушмилс“ в „Шамрок“. Беше сряда, тяхната вечер и той имаше среща с Франи след половин час. Нямаше повече от двайсетина постоянни клиенти, а на бара седяха само двама непознати и се наливаха с бира.

„Литъл Шамрок“ съществуваше от 1893-а. Моузес Макгайър го беше купил през 1977-а и горе-долу го бе оставил във вида, в който си беше. Помещението бе широко само четири и половина метра, от стена до стена и дълбоко около петнайсетина метра. Самият бар — от махагон — заемаше половината разстояние навътре по протежение на лявата стена. Дванайсет маси, с по четири стола всяка, изпълваха мястото пред бара върху покрития с линолеум под. Над тях висеше богат асортимент от вехтории — велосипеди, антикварни въдици, обърната с главата надолу риба меч и централния експонат, един часовник, който бе спрял да тиктака по време на Голямото земетресение през 1906-а година.

В дъното на помещението имаше стар, проснат от стена до стена кафеникав берберски килим, няколко канапета с кресла, маси за кафе и камина. Не беше проектирано да побере максималното количество хора, а да създава удобства на онези, които се намираха вътре. Тоалетните бяха със стъклописи по вратите. Имаше две мишени за стрелички на стената в дъното, до един стар джубокс.

Цялата предна страна на бара се състоеше от два огромни прозореца и комплект люлеещи се врати. От прозорците се виждаше булевард „Линкълн“. На отсрещната страна се намираше парка „Голдън Гейт“, вечно зелени дървета и евкалипти. Преди три години, след като беше работил тук като барман в продължение на близо едно десетилетие, Харди се сдоби с една четвърт от заведението. То беше негов дом толкова, колкото и къщата му.

Макгайър отиде до кранчетата и се върна с халба тъмна бира.

— А какво да правя с това? Виждам те да влизаш през вратата и искам една „Гинес“. Съвсем машинално. Сега имам една налята „Гинес“, а тази вечер ти ми пиеш ирландско.

— Именно елементът на изненада ме прави толкова неустоим. Тази вечер се нуждая от нещо истинско.

— Баща ми казваше, че тайната да контролираш алкохола е никога да не пиеш, когато чувстваш, че имаш нужда да го направиш.

— Дълбокомислени слова — отвърна Харди. — Ноцта на афоризмите се е спуснала в „Шамрок“. Само че налей още едно, ако обичаш?

Моузес въздъхна, извърна се, сграбчи бутилката с „Бушмилс“ от задния плот и му наля.

— Пророкът никога не е пророк в собствената си страна, нали знаеш. В това се състои трагедията на гениите. Остави „Гинеса“ — додаде Харди. — И нея ще изпия.

Моузес придърпа столчето си. Харди често казваше, че в лицето Моузес вероятно изглежда така, както Господ би изглеждал, когато остарее. Шурейт му бе само с няколко години по-стар от него, но тези няколко години си бяха казали думата. Беше с дълга, кестенява коса, леко посребрена, хваната на конска опашка отзад и често чупен нос. Имаше характерни бръчки навсякъде — бръчки от смях, бръчки от тревоги, тънички бръчици под очите. Този месец бе гладко обръснат, въпреки че това зависеше.

— Е, защо изобщо е искала да те види тази Селин?

Харди присви рамене.

— Да ѝ поддържа ръката, знам ли. Изглеждаше съкрушена. Помислих си, че бих могъл да ѝ помогна да го преодолее. Сега обаче си мисля, че трябва да осигурим охрана за Мей Шин.

— Не смяташ сериозно, че би ѝ направила нещо, нали?

— Не знам какво би направила. Не мисля, че изобщо знае какво прави.

Моузес отпи от собствения си скоч.

— Тя е разстроена, не можеш да я виниш. Вероятно нищо няма да направи — отвърна той.

— Именно това „вероятно“ ме притеснява — Харди извади калъфчето със стрелички от джоба на сакото си и започна да завива

ръчно изработените си перца към остриетата. — Мисля да отида да забия няколко — каза той. — Да направя нещо, за което поне ме бива.

Дейвид Фримън вдигна телефона. Работното му време беше изтекло, но той все още седеше зад бюрото си — след вечеря се бе върнал на мястото, което най-много обичаше. Нямаше никаква определена работа, така че се просвещаваше — осведомяваше се за наскорошните решения на Калифорнийския апелативен съд, колкото да се посмее малко.

— Г-н Фримън, обаждат се Ник Строс. Получих визитката ви от една моя съседка, г-жа Стрелецки. С какво мога да ви помогна?

— Г-н Строс, много мило от ваша страна, че се обаждате. Както вероятно г-жа Стрелецки ви е споменала, работя за една клиентка, която трябва да докаже какво е правила на двайсети юни, събота през деня. Въпросната жена по случайност живее точно срещу вас на същия етаж — апартамента с еркерните прозорци.

— Разбира се, знам го, но не мога да кажа, че познавам жената, която живее там.

— Тя е японка. Доста привлекателна.

— Бих искал да се запозная с нея. Имам нужда от нещо привлекателно в живота си — кратко мъжко подхилване, после Строс замълча за миг. — Съжалявам. Двайсети юни ли казахте?

— Точно така. Знам, че вече доста време е минало оттогава.

— Не, не. По принцип не бих си спомнил. Но просто това беше денят, в който взех децата си. Бяха на екскурзия из Европа с майка им — разведени сме — и ги посрещнах на зазоряване на летището.

— И не са ви споменавали нищо, не са видели нищо?

— Не знам как биха могли. Бяха спали по време на полета и бяха готови за излизане, така че се отбихме само да хапнем по един залък и да оставим багажа им. После тръгнахме да изучаваме града. Великолепен ден, те са добри деца.

— Не се съмнявам. Но не сте ли видели нещо?

— Не, съжалявам. Какво е направила, тази привлекателна японка?

— Обвинена е в убийство, въпреки че делото е слабо. Ако някой я е видял в дома ѝ през този ден, можем да подадем иск за оттегляне на

обвиненията.

— Ще поговоря с момчетата, ще проверя отново, но наистина се съмнявам. Между другото, кого е убила?

Фримън се въздържа. Това беше естествен въпрос.

— Не е убила никого, г-н Строс.

— А, да, точно така. Съжалявам.

— Няма нищо. Благодаря ви, че ми се обадохте.

— Естествено.

Фримън се облегна назад, с ръце кръстосани зад главата. Значи алибито нямаше да издържи. Не беше кой знае каква изненада.

Върховните съдебни заседатели бяха свикани за десет часа сутринта, в четвъртък, втори юли 1992 година. За Харди това беше първо появяване тук. Носеше чисто нов, тъмен костюм на почти невидими кафеникави райета, кафеникава копринена вратовръзка, черни обувки. Когато Пулиъс го видя отпред, пред вратата на залата, подсвирна и го огледа от главата до петите.

— Добре изглеждаш.

Харди си помисли, че и тя не изглеждаше никак зле в ушития по поръчка червен костюм с консервативна кройка. Вместо куфарче, носеше през рамо черна дамска чанта.

— Никакви бележки?

Тя докосна слепоочието си.

— Тук са.

При почукването ѝ вратата се отвори от униформен полицаи. Това беше на светлинни години от шумната неофициална обстановка на някоя от общинските зали или пък на тези на Върховния съд.

Тестето от съдебните заседатели бе толкова подчертано комплектувано в полза на обвинението, че делото можеше да бъде образувано дори в нарушение на конституцията, реши Харди. Фактът, че досега никой не бе подавал подобна жалба, вероятно беше отражение на съществуващата практика, че в залата не се допускаше представител на обвиняемия. Реши, че спечелването на възбуждане на дело от страна на обвинението пред върховните съдебни заседатели беше досущ като това буик да спечели надпреварата за икономичност сред буиците.

Харди седеше до Пулиъс на банката на обвинението и изучаваше лицата на двайсетимата заседатели, подредени в три възходящи реда зад дългите банки.

Не можеше да си спомни някога да е виждал толкова уравновесен състав при двайсетимата. Тези двайсет души се състояха от десет мъже и десет жени. Трима, от които — две жени и един мъж — вероятно бяха над шейсетте. Други четирима — двама на двама

бяха, доколкото можеше да предположи, под двайсет и пет. Имаше шестима чернокожи, двама азиатци, както и според него двама латиноамериканци. Повечето бяха прилично облечени — спортни сака и няколко вратовръзки сред мъжете, рокли и поли за жените. Но един от белите изглеждаше като рокер — къси ръкави, татуировки по ръцете, дълга рошава коса. Една жена си плетеше. Трина четяха булевардни романчета, а една от младите жени явно разглеждаше комикс.

Залата не беше голяма. Миришеше на кафе. Върху онова, което би трябвало да бъде банката на защитата — ако имаше такава, — бе поставен кашон, пълен с понички и кифли, в който поне половината от заседателите бяха бъркали.

Върховните съдебни заседатели не се избираха като обикновените — ако обикновеното заседаване беше свързано с отделяне на време и незначителни неудобства за средния данъкоплатец, изборът на върховните заседатели приличаше повече на професия. Заседаваш един ден седмично в продължение на шест месеца, главно при закрити врати и единствения вид престъпления, които обсъждаш, са углавните. И ако споменеш каквото и да е за съдебната процедура извън залата, самият ти извършваш углавно престъпление. Имаше разни истории — невъзможни за доказване, — че прокурор дошъл и заявил: „Неофициално казано и аз не вярвам на очевидците ни. В момента не разполагаме с достоверни доказателства. Но аз се занимавам с убийства вече в продължение на двайсет години и ви казвам недвусмислено, че Джон Доу следобед там на еди-коя си дата е убил четири Джейн Доувки. Сега ние трябва да приберем този човек от улицата, преди да убие някой друг. А той ще го направи, дами и господа, ще го направи. Можете да бъдете сигурни. Залагам репутацията и кариерата си, че ще бъде осъден, но ние трябва да възбудим дело срещу този човек и да го пхнем зад решетките и то трябва да го направим още сега“. Разбира се, това бяха само приказки. Независимо от всичко, върховните съдебни заседатели бяха крайгълния камък на наказателнопроцесуалната система и дълг бе на всеки прокурор да ги приема на сериозно, както правеше и самата Елизабет, въпреки риториката ѝ относно „сандвича с шунка“. Тя се изправи, любезно поздрави съдията и съдебните заседатели и започна атаката си.

— Дами и господа съдебни заседатели, тази сутрин жителите на щата Калифорния представят пред вас най-сериозното обвинение, отнасящо се до предумишленото убийство на Оуен Неш. Може и да сте чели по вестниците нещо за случая, и по-конкретно може и да знаете, че обвиняемата, Мей Шинтака вече е запланувана за предварително изслушване в общинския съд. Както и да е, отлагането, предложено от общинския съд, по мнението на областната прокуратура, е прекомерно. Без съмнение, повечето от вас знаят правната аксиома, че забавеното правосъдие е отказано правосъдие. Областната прокуратура смята, че предложеното отлагане всъщност би представлявало отказ от правораздаване, за това най-отвратително престъпление — хладнокръвното, предумишлено убийство с користна цел, престъпление, което подлежи на смъртно наказание в щата Калифорния.

Пулиъс направи пауза и с каменно изражение се запъти обратно към Харди. Вдигна чашата с вода и отпи малка глътка. Очите ѝ блестяха — тя летеше. Миг по-късно отново се хвана на работа. Колкото и да не му се искаше, Харди не можеше да не се възхити на представлението.

— Така че, в известен смисъл — продължи тя, — възбуждането на дело, което Щата иска днес, е просто един административен ход, за да се придвижи процеса по това престъпление към Върховния съд, където може да бъде изслушано своевременно. Но погледнато по-общо, предявяването на обвинение от тази инстанция ще подсили твърдението на прокуратурата, че, базираща се на реални и достоверни доказателства, наистина съществува основателна причина за издаването на съдебно разпореждане за арестуването на Мей Шинтака и непреодолима нужда от справедлив и незабавен процес в защита на интересите на хората от този щат.

Харди реши, че малко прекаляваше, но също така си даваше сметка, че Елизабет Пулиъс, по начина, по който изглеждаше и както се беше разгорещила, би могла да прочете телефонния указател на тези хора и да задържи вниманието им. Продължи с изброяване на свидетелите, които щеше да призове: Глицки, Страут, шофьора на таксито, експерта от балистиката, двамата пазачи от яхтклуба, графолог. И тогава стигна до Селин Неш. Харди си спомни другото огромно отклонение в правилата при поднасянето на доказателства

пред върховните съдебни заседатели — косвените показания технически бяха недопустими, но тук нямаше нито съдия, нито адвокат, който да ги отхвърли.

Как можа Селин да не му спомене вчера, че днес ще дава свидетелски показания? Е, нямаха кой знае колко време, за да стане дума и за това, преди тя да му се нахвърли. Възможно бе първоначалната причина да му се обади, да е била притеснението във връзка с явяването ѝ днес, за да свидетелства срещу Шин. Дори беше споменала нещо за това.

Харди набързо установи, че не се радва особено. Искаше му се да бе прегледал списъка със свидетелите, преди да бяха слезли тук — все още имаше какво да учи. Пулиъс си беше написала домашното, докато Харди се бе занимавал с ежедневните си ангажименти. Щяха да разпнат Мей Шин шест пъти до неделя.

После, на обяд, Пулиъс му каза, че искала той да поеме Селин Неш.

— Няма начин, Елизабет. Тя ми е сърдита — той ѝ обясни и тя се замисли за миг, след което го отхвърли като аргумент.

— Не, по-добре е да си ти. Просто спечели отново доверието ѝ.

— Ти вече си го спечелила.

— Не, не съм. Никога не съм се срещала лично с нея, но сержант Глицки ми каза, че е страхотна.

— Може да се каже.

Пулиъс поклати глава.

— Тогавя няма да си подхождаме. Съдебните заседатели ще видят нещо нередно между нас. Може дори и да изникне.

— Какво ще видят? Какво ще търсят?

— Може и да прозвучи арогантно, но истината е, че хората не възприемат две привлекателни жени от една и съща страна. Засега съм спечелила заседателите на моя страна — наша страна. Но ако Селин се появи, човешката природа ще подскаже на заседателите, че ние — тя и аз — сме естествени врагове. Доверието към някоя от двете ще пострада. Независимо към коя, лошо е за нашата страна. Ако ти я разпиташ, няма никакъв конфликт. Съвсем естествено е, тя да иска да сътрудничи, особено днес, когато изглеждаш толкова изтупан.

Харди повдигна рамене.

Пулиъс лапна сламката си и дръпна малко студен чай.

— Повярвай ми, тези съдебни заседатели като цяло представляват доста добре средностатистическия мъж или жена. Хич не ми пука дали звуча нравоучително, либерално или каквото и да е там. Играя, за да спечеля и ти казвам, че ако аз разпитам Селин Неш, ще е слаб ход. Вероятно можем да си позволим един слаб ход, добре, но това е лоша тактика. Никога нищо не трябва да рискуваш. Дори и пред върховните съдебни заседатели. Всеки път винаги се възползваш от най-добрата възможност. А по отношение на Селин, ти си нашата най-добра възможност.

Прошепна, че съжالياва — по-скоро само с устни, — още щом седна. Беше елегантно облечена в синьо. Сложила си бе доста грим и Харди се почуди дали изобщо беше спала снощи. Или бе плакала.

Нямаше да продължи дълго. Всичко, което се искаше от него, бе да уточни какво точно ѝ е казал Оуен за това, че щял да излиза с Мей в деня, когато беше убит.

Станало предишния вторник — шестнайсети, сутринта. Била му се обадила в компанията. Възнамерявала да пътува в събота и искала да се увери, че баща ѝ не я е включил в плановете си.

„Не мислиш ли, че трийсет и девет са малко множко, за да бъдеш постоянно на негово разположение?“

„Не съм била постоянно на негово разположение. Баща ми не ме е контролирал!“

Той го пропъди от съзнанието си. Онова беше снощи. Това беше днес. Имаше строго определена роля и беше по-добре да се придържа към нея.

— Г-це Неш, кажете ни какво точно ви каза баща ви относно въпросния ден, двайсети юни.

Тя непрекъснато се опитваше да улови погледа му, да го дари с обещаната прошка, но той се бе съсредоточил върху съдията, върху съдебните заседатели. Поглеждаше към нея само, когато отговаряше на въпросите.

— Каза, че възнамерявал да отиде до Фаралоните в събота с приятелката си, с Мей.

— Споделял ли е и друг път плановете си с вас?

— Да, непрекъснато.

— И от ваш личен опит, баща ви изпълняваше ли наистина нещата, които възнамеряваше да направи?

Това беше като да гърмиш по риба в кофа. Непрекъснато очакваше да чуе някой да протестира относно характера и насоката на въпросите му, но тъй като в стаята нямаше нито адвокат, нито председателстващ съдия, той можеше да си пита каквото си иска.

— Винаги. Ако татко кажеше, че ще прави нещо, той го правеше.

— Добре, но просто в полза на самия аргумент, ами, например, ако Мей Шин се беше разболяла в събота сутринта?

— Татко щеше да направи нещо друго. Нямаше да си загуби целия ден. В никакъв случай.

— Нямаше да излезе сам, след като вече е запланувал да го направи, така ли?

Селин се замисли за миг, като гризеше нокътя на палеца си.

— Не, не мисля. Той не обичаше да е сам. Освен това, ние знаем, че не е излязъл сам, нали?

— Права сте, г-це Неш, знаем. Наистина знаем.

Продължи до три и половина, но получиха правото за възбуждане на дело.

Суматохата нямаше да се усети веднага. Гаранцията все още действаше. Нямаше да последва незабавното арестуване на Мей Шин, но козина щеше да започне да хвърчи, още щом Дейвид Фримън научеше новината, което щеше да стане много скоро.

Междувременно, Харди си прибираше нещата в куфарчето, като се надяваше, че Селин Неш е решила да не чака заседателите да се оттеглят.

Селин изникна до него още на вратата.

— Съжалявам — каза тя. Промуши ръка през неговата и той усети топлината на тялото ѝ, там, където кожата им се допираше.

— Няма нищо, всеки може да се разстрои. Случва се.

— Не знам какво ми стана. Не исках нищо подобно да се случва.

— Няма нищо, забрави го. Току-що се придвижихме към процес. Сега трябва да бързам.

Той беше спрял пред асансьорите. Тя стоеше прекалено близо и сърцето му биеше достатъчно силно, за да го усеща.

— Какво искаш да направя, Селин?

— Просто не искам да ми се сърдиш.

— Не ти се сърдя. Бях нетактичен, не беше много професионално.

— Не ми пука за професионализма.

— Но отношенията ни са чисто професионални — заяви той, толкова ясно, колкото можеше. После добави: — Няма значение.

— Има, има значение. Знаеш ли какво означава да си съвсем сам?

Въпрос от непрофесионално естество.

Асансьорите се отвориха, претъпкани, както винаги. Харди се качи, Селин се притисна към него, бедро до бедро, ръката ѝ в неговата. Усети мириса на пудрата, която използваше, същата пудра, която остави по него, когато го посрещна с целувка в „Силни тела“ снощи и която беше изтрил в „Шамрок“, преди Франи да бе дошла, за да прекарат тяхната вечер. Не натисна копчето за неговия етаж и се возиха мълчаливо по целия път надолу до партера, докато всички останали около тях не спираха да говорят.

Излязоха от входната врата, завиха на изток по „Браянт“, за да се скрият от палещото слънце. От Залива подухваше хлад. Изминаха две пресечки, преди Харди да каже, че знае много добре какво означава да бъдеш съвсем сам.

Селин го прие, без да каже нищо. После:

— Сигурно ме смяташ за луда.

Той се усмихна.

— Хората вършат налудничави неща. Но това не означава непременно, че са луди.

— Не значи ли?

Харди направи още няколко крачки.

— Не знам, може и да значи.

Беше едно малко кубинско кафене, без име, тъмно като в пещера. Масата бе от изрязан шперплат — имаше седем такива маси, четирите бяха заети. Испански телевизионен канал жужеше от ъгъла в дъното.

Хубавият мирис ги бе накарал да спрат и да влязат. Пиеха кафе кон Лече, приготвено от сгорещено до пяна мляко, сладко.

Ако влезехте, и ги видехте да стоят един срещу друг, освен че щяхте да разберете, че мястото им едва ли е тук с техните английски дрехи и цвят на кожата, също така щяхте да предположите много верни неща за тях. Въпреки, че не се познаваха много добре, между двамата съществуваше силно привличане. Трябваше да го овладеят, като поставят масата помежду си. Не бяха любовници, ако бяха, щяха да седят един до друг. Е, може и да се бяха скарали, но не се сдържаха сърдито. Не, първото впечатление беше правилно. Стремяха се към нещо.

Мъжът се бе привел напред, ръцете му стискаха широката дълбока чаша за кафе. Той не просто се облягаше, всъщност по-скоро се беше прегърбил, унесен, хипнотизиран?

Тя изглеждаше по-въздържана, но имаше неща, с които се издаваше, негласни покани. Стоеше отстрани на него, много добре сложена. Тъмният ѝ костюм бе невзрачен, но се виждаха голяма част от прекрасните ѝ крака, здраво кръстосани и свити назад под стола ѝ. Тя леко придържаше чашата си с една ръка — другата беше протегната, достатъчно незабележимо към него, на разположение, ако я искаше, ако посмееше да я вземе.

Предимно тя говореше. Бихте си помислили, че именно днес ще го направят. Оттук ще отидат у нея или у него, или може би в мотел. Усещаше се, дори и от другата страна на помещението.

След като Дороти си тръгна, Джеф Елиът се обади на Паркър Уайтлоу в „Кроникъл“ и му каза, че зрението му се е възстановило — щял да се върне на работа на следващия ден.

Не отговаряше напълно на истината, но нямаше защо Паркър да знае. Повечето хора нямаха никаква представа как се развива склерозата. Можеха да видят резултатите — отслабналите крайници, загубата на тегло, липсата на координация в движенията — но си нямаха и понятие за това, как болестта напредва. Джеф си помисли, че това беше добре. Само в негова полза бе, ако Паркър си помислеше, че каквото там го бе приковало на легло за един ден, вече напълно е отшумяло и той може да бъде отново първокласния репортер, който бе бил преди.

В действителност, зрението му още беше доста слабо. Вчерашният ден, започнал в абсолютен мрак, го бе окуражил с известно проглеждане. Зрението му, постепенно, по малко, се бе завърнало. Но докато го пробваше, откри, че лявото му око още за нищо не става — кафявото петно препречваше всичко, освен най-крайните части от периферията. Дясното бе малко по-добре — обсега на виждане беше по-широк, въпреки че всичко бе размазано. Но той реши, че ще се справи. Не смяташе, че ще е много умно да се опита да шофира, но с останалото можеше да се справи.

Лекарят му беше казал, че тъй като имало известна, почти незабавна ремисия от пълното ослепяване, съществувала малка надежда и можело да се очаква постепенно подобрене при продължително лечение със стероиди. Можел дори да си възвърне нормалното зрение. Евентуално.

На сутринта се обади в кантората на Мори Картър и каза на Дороти, че наистина трябва да отиде на работа, но би искал да я види довечера, както се били уговорили.

— Добре, а как ще отидеш на работа?

— Ще си взема такси.

Не искаше и да чуе за такси. Каза му, че можела да си вземе няколко часа — „Мори също ужасно съжалява за това. Вътрешно е добър човек.“ — и да дойде до обяд. Би ли бил така любезен да я изчака?

— Не е необходимо да го правиш.

— Разбира се, че не е. Кой казва, че нещо съм направила?

Позволиха му да се изкъпе и избърсне. Дрехите му бяха от онзи ден, но ставаха, къде-къде по-добре бяха от нощницата. Дороти пристигна преди дванайсет и половина и го закара с количката до колата си. Утрешната мъгла по Авенютата не се беше стопила и светлината се процеждаше през нея. Тя сложи патериците му в багажника, а той сам се настани на мястото до шофьора отпред. Краката му още не бяха напълно парализирани.

Хапнаха по един сандвич в „Томис Джойнт“ и той пристигна в редакцията към четири. Тя го остави на входа на „Кроникъл“ и каза, че ще дойде да го вземе към шест и най-добре било да е тук. Отново го беше целунала.

Имаше съобщение от някаква Елизабет Пулиъс от областната прокуратура, като накрая се казваше, че е относно Оуен Неш. Това го накара да си припомни всичко отново — въпроса с гаранцията, Харди и Глицки, стратегията на Фримън. Надяваше се да не е изпуснал много в деня, през който го нямаше. Обади се на Пулиъс и прегледа вестниците от последните два дни, като включи настолната си лампа и присвиваше очи, за да прочете мъгливите букви. След краткото съобщение на девета страница, че Мей била пусната под гаранция, не се споменаваха нищо повече.

Разбира се, че ще го свалят. Нищо не се беше случило. Решението на съда да определи предварителното изслушване за края на лятото бе отклонило вятъра от платната. Положението беше отчайващо. Само ако откриеше нещо около връзката Фримън — Шин щеше да си осигури нов материал, нова сензация.

Беше му харесало да работи по горещ материал. Това промени цялостното му виждане по отношение на работата, на света. Хората се интересуваха от него, търсеха мнението му, включваха го в шегите си. Вече не бе просто сакалото момче.

Телефонът иззвъня и беше Пулиъс — не знаела дали вече бил научил от Харди или от някой друг, но върховните съдебни заседатели

току-що пуснали в ход обвинението срещу Мей Шин. Делото щяло да се гледа във Върховния съд. Просто си помислила, сигурно ще иска да го знае.

Историята за върховните съдебни заседатели беше написана и предадена. Паркър бе дошъл лично, впечатлен от материала за заседателите. Каза, че било хубаво да види как един репортер се разтичва, задейства връзките си. Може начинът да бил старомоден, но постигал най-добрите резултати. Между другото, как били очите му?

Чудесно. Очите били чудесно.

Дороти беше до бордюра точно в шест, с отворена врата, очаквайки го. Видя цветя на задната седалка, кафява кесия за покупки, от която стърчеше една франзела.

Живееше в едно студио на първия етаж на Гоу стрийт, точно където улицата се изравняваше на билото на един от прочутите хълмове на Сан Франциско.

— Господи, колко е приятно! — възкликна тя.

Помещението се отличаваше със стенно осветление, дъсчен под и матрак на пода в единия ъгъл. В другия ъгъл имаше куп стари броеве на „Сан Франциско Кроникъл“, висок около метър. Белите стени бяха голи, като изключим един черно-бял плакат на Албърт Айнщайн, който ежедневно напомняше на Джеф, че великите гении винаги са срещали яростната съпротива на посредствените умове. Останалото от мебелировката се състоеше от един висок стол, пъхнат под плота на бара, който разделяше бокса от другата част на помещението.

Дороти събра пощата, разпръснатата на пода и я сложи на бара до кесията с продукти. Вдигна цветята.

— Всякаква стара ваза би свършила работа — каза тя. — Няма нужда да вадиш кристалите.

Допадаше му как говореше. Без злоба, но изстискваше по капчица хумор във всяка ситуация. Хареса апартамента му. Не искаше да я води тук, но тя не го бе оставила на мира.

— Не успя да се обадиш на приятелката си, а? Страх те е, да не би да побеснее.

— Няма никаква приятелка, Дороти.

— Ще видим тая работа.

И ето ги тук. Тя отрязва капака на кутията за мляко и изля стотината грама вкиснала бяла течност, която беше останала вътре. „Няма нужда сам да си квашиш мляко“. Подреди в нея цветята — пъстър букет от маргарити, калифорнийски макове и нарциси — и я и постави в края на барплота.

Пригответи му пилешки гърди с лук, чушки и гъби и някакъв вид винен сос, който изляха върху ориза си. Ядоха на пода, седнали върху едно одеяло от леглото, сгънато на две. Когато свършиха, Дороти се опъна и се облегна на стената. Потупа скута си.

— Защо не сложиш главата си тук?

Очите го боляха и не можеше да я вижда ясно. Единствената светлина идваше от малка крушка над готварската печка. Той положи глава върху бедрото ѝ и усети как пръстите ѝ галят косата му.

— Мога ли да те попитам нещо? — каза той.

— Съжалявам. Страхувам се, че не — после пръстът ѝ премина по бузата му и леко го перна по брадичката. — Голям глупчо си. Някой някога казвал ли ти го е?

— Не. Хората не се занаят с мен.

— И много губят — отвърна тя. — Какво искаше да ме попиташ? Нямахме смисъл да го избягва. Трябваше да знае.

— Защо го правиш? Защо се държиш мило с мен?

— О, ще получа четири точки затова. Училищен проект — сега го хвана за бузата и здраво го ощипа. — Никога ли не те е харесвало момиче досега?

— Разбира се. Е, не и след...

— Какво? Краката ти ли?

Той повдигна рамене.

— Нали знаеш. Цялата работа.

— Не знам. Каква цяла работа? Личността ти се е деформирала или какво?

— Просто е прекалено много, за да очакваш от някого да се примири.

— Просто си изглежда като една хубава патерица, няма за какво да си играем на думи. Искам да кажа, никой не е съвършен. Когато се влюбиш в някого, трябва да приемеш и недостатъците му.

— Да, но любовта едва ли може да пламне, когато ти се набиват в очите.

— Понякога пламва — отвърна тя. — По-малко остават скрити. Може дори и да е по-добре. Определено е по-добре, отколкото да се заблуждаваш и да откриеш по-късно.

— Не виждам кой знае колко от твоите. Недостатъци, искам кажа.

— Е, просто по щастлива случайност, аз съм единственият човек без недостатъци. Освен, предупреждавам те още отсега, че съм от типа перфекционисти. Обичам вкъщи да е чисто. Ако стискаш пастата за зъби по средата полудявам, държа формичките за лед да се пълнят незабавно. Нищо не може да ме вбеси толкова, колкото до половина пълна формичка за лед. Също така съм невъздържана и директна, въпреки че трябва да си кажа, всъщност не съм заядлива. Но съм много подредена, прекалено подредена.

— Това не са кой знае колко съществени недостатъци.

— Освен това съм нахална. И доста егоистична. Мисля първо за себе си, повече отколкото ми се иска.

— Изобщо не съм забелязал. Поне не с мен.

— Напротив, забелязал си — тя потопи пръста си в чашата с вино и го прокара по устните му. — Ако се замислиш, например, точно сега съм в доста егоистично настроение.

Харди се бе върнал там, откъдето беше започнало всичко, при басейна за акули в аквариума „Стейнхарт“.

Той седеше върху количката и се вслушваше в смътните бълбукания и трептения, които идваха откъм стените наоколо. Макар да знаеше, че водата вътре изобщо не е топла, тънък слой пара се издигаше от кръглия басейн в центъра на помещението. Стените лъщяха от влагата, светлината беше приглушена и някак зеленикава. Влязъл бе със собствения си ключ.

След вечеря Франи беше уморена, а той се чувстваше слаб и отпуснат, така че си облече един анцуг и й каза, че отива да потича. Защо не си легнала рано?

В момента приближаваше девет и половина. Не беше тичал кой знае колко, по-скоро бързо ходене без конкретна посока. Във всеки случай, довело го бе дотук. Леко се беше изпотил и седеше, с лакти, опрени на коленете и ръце, преплетени отпред.

„Знаеш ли какво означава да си съвсем сам?“

Със сигурност знаеше. Така се чувстваше сега.

Семейството му си бе у дома. Някои от приятелите му, без съмнение, бяха на петстотин метра оттук, в „Шамрок“. Можеше да се обади на Глицки или на Пико, да излезе и да обърне по няколко чашки, да хвърли няколко стрелички. Но някак си съзнаваше, че това нищо няма да промени. Беше съвсем сам, изваден от орбитата си. Опитваше се да усети притеглянето на другите тела, старата позната гравитация. Не можеше нито да я усети, нито да ѝ се подаде.

Онова, което трябваше да направи, беше утре сутринта да отиде кабинета на Драйсдейл и да си подаде оставката. Просто да прекрати. Да свие платната. Иди и поискай Моузес да те вземе на старата ти работа в „Шамрок“ и се върни към предишния си живот.

Нямаше нужда от парите. Можеше да се откаже от правото още сега, и светът щеше да продължи да се върти, Мей Шин щеше да бъде съдена, Пулиъс щеше да отбелязва нови и нови успехи.

Изтръпнал целия, той се изправи от количката и се запъти към стената на басейна — бетонен кръг с дълбочина метър и петдесет. Пъхна ръце в предните джобове на горницето си и напипа ключовете си в десния.

В орбитата му точно сега имаше един-единствен човек. И тя, мислеше си Харди, също беше съвсем сама. Вчера си бе помислил, че може би е луда. Днес виждаше нещата в съвсем друга светлина. Селин едва се държеше. Баща ѝ бе всичко за нея. Дали харесваш и се възхищаваш на Оуен Неш или не, дали взаимоотношенията им са били хубави или лоши — контролирал ли я е, или не, тя бе оставена със зееща рана. Ако беше избухнала пред Харди, то бе, защото се беше стегнала прекалено здраво, задържаше всичко вътре в себе си. Затова и бяха тези продължителни тренировки — за да го изкара.

Но не се получаваше. Поне не още. Опитваше се и беше разбрала. Знаеше, какво ѝ трябва — трябваше ѝ някакъв изход от празнотата, самотата, болката от прясната рана. Опитваше се, но ѝ трябваше време.

И още нещо, трябваше да го приеме, имаше нужда от него. Поради незнайно каква причина, той беше спасителното въже. Както тя бе казала, не я интересуваха професионалните им взаимоотношения. Той беше свързан с нея...

И точно заради това трябваше да напусне. Това не бе негова работа. Не беше негова грижа. Не можеше да се намесва в живота му.

Но тя се намесваше. Опитваше се да се убеди, че е на ниво, което може да контролира. Не можеше да си позволи да направи нещо, което да заплаши Франи; тя също разчиташе на него. Както и Ребека, и нероденото дете. Ако изобщо имаше някакво мнение за себе си, то беше, поне се надяваше да е така, че е почтен човек и той се бе отдал изцяло на Франи. Обичаше Франи. Животът му го задоволяваше. Собствената му безкрайна празнина изглежда бе изчезнала през последната година, и то благодарение на нея. Тя беше неговата опора и той знаеше, че трябва да се върне обратно в орбитата ѝ. Собственото му спасение, знаеше той, бе там, с нея. Но също така знаеше, че няма да се откаже — нито от правото, нито от делото — и знаеше защо. Надяваше се — обикновено не би се молил, но сега се молеше, — че няма да направи нищо заради привличането, заради връзката. Отново си повтори, че може да държи нещата под контрол.

„Внимавай какво си пожелаваш, защото може да се сбъдне“. Съдия Лио Чоморо го беше чувал хиляди пъти от баща си. Съветът винаги му се бе струвал погрешен. Начинът да постигнеш нещо беше да го желяеш, да се съсредоточиш върху него. Така бе постигнал всичко, което днес притежаваше — съдийско място преди четирийсетте, красива жена, три интелигентни деца, къща в Сан Франсис Ууд.

Но напоследък бе започнал да си мисли, че в края на краищата в съвета на баща му може и да имаше нещо вярно. Беше си пожелавал и пожелавал някой ден да може да свали от плещите си товара на добрия администратор, което само по себе си бе нещо, с което да се гордее човек. Лио винаги се бе проявявал като организатор, общественик, достатъчно интелигентен, за да бъде лидер, но последовател на теорията, че добрият лидер първо трябва да се научи как да бъде добър последовател.

И заложбите му го бяха измъкнали от Модесто и от гаража на баща му. Той винаги бе смятал, че постоянството в ученето, а не толкова умствените му способности, му беше помогнало да изкара матурата в „Сан Хосе“ и после да влезе в правния университет „Хейстингс“ в Сан Франциско.

В „Хейстингс“ не бе стигал до страниците на „Лоу Ревю“, не беше сред първите десет процента, не беше ухажван от големите фирми. Но бе изкарал, бе взел държавния изпит на втория път и си бе намерил работа като деловодител в Централната щатска прокуратура.

Работеше усилено. Никой не можеше да каже, че не е лоялен и прилежен служител и когато главният прокурор най-накрая беше избран в Конгреса, Лио стана пръв помощник по бюджетните въпроси. Той беше по организацията, експедитивен и безпристрастен. Някой не си ли вършеше работата, уволняваше го. Имал семейство, ами тогава е трябвало да работи повече, като вижда, че секирата се задава.

Аритметиката в бюджетната игра му харесваше. Беше така просто. Имаш толкова и толкова пари да похарчиш, първо се оглеждаш

наоколо за онези, които са били добри към теб, после включваш службите, от които имаш нужда и орязваш, ако сметнеш — или поискаш — за необходимо, там, където системата не работи ефикасно. И уравниваш сумите. За организиран човек като Лио, това беше детска игра.

Например, по време на някои съвещания по бюджета Лио бе вдигнал много шум около това, че на либералните съдии, особено в Сан Франциско, им се плаща много, а те не правят нищо — пускат хора, хванати при полицейски клопки, просто така. Кръц, кръц. Отрязване на премиите към заплатите, премахване на съдийските повишения.

Разбира се, за да оцелееш ти самият, не създаваш кой знае колко приятели. Наистина не можеш да си го позволиш. Но вместо това имаш съюзници — главният прокурор, впоследствие губернатор, например, се оказва дяволски добър. Жената на Лио, Джина, също. Страхотна, много по-умна от него самия — и привлекателна. Републиканка от Санта Барбара, тя също беше работила като държавен служител, но след като се сдобиха с Лио младши, всички мисли за политика се изпариха от главата ѝ. Сега тя бе негов съюзник. Беше лоялна и си гледаше задълженията. Не беше ли това живот, а?

Накрая, съобразно плана, Лио получи онова, което бе желал. При напускането си от прокуратурата неговият наставник, губернаторът, го беше възнаградил за шестнайсетгодишната върна служба, като го бе назначил на съдийско място в Сан Франциско. Само дето сега, когато вече беше тук, откри, че работата носи цялото очарование на кланица, само дето вместо добитък имаше хора.

До пристигането на Лио Чоморо, преди осемнайсет месеца, отговарящите за графика на Върховния съд съдии се сменяха на всеки шест месеца. Работата беше толкова скучна, че от никого не можеше да се очаква да издържи по-дълго от това. Но бюджетната философия на Лио, докато беше работил за губернатора, комбинирана с липсата му на вяра в личното приятелство, бе създавала около него облак от политическо негодувание и съдиите от Сан Франциско не губиха време да го поставят на мястото му — а именно месечния график, където си и остана.

Каква ирония на съдбата. Лио беше съдия, който мислеше, че на света съществува справедливост. Или поне трябва да съществува.

Вярвал бе, че ако работиш къртовски и си изпълняваш задълженията както трябва, хората ще започнат да те уважават. Ще те повишат. Ще се изкачиш нагоре.

Ха-ха!

Днес, вторник, седми юли, Лио Чоморо се потеше под тогата си в отдел 22 и се занимаваше с неща, които не би възложил и на деловодителя си. Графикът беше необходимо зло във всички големи юрисдикции — трябваше да има някакъв механизъм, който да определя кои заподозрени в кои съдебни зали да отидат, дали са готови, или не, делата за процес, цялата административна работа, която бе нужна, за да се поддържа експедитивността на осемте съдебни зали и техния персонал, така че наказателнопроцесуалната система да може да продължава да мели.

Това беше работа, за която Лио бе напълно подходящ както по отношение на опита, така и по темперамент. Мислеше си, че никога няма да се измъкне оттук и това го влудяваше.

— Добре, съдебен график, ред шести, какво имаме там?

Тази сутрин никога нямаше да свърши. Съдебният пристав донесе „ред шести“ — всички дела бяха обозначени с номера на ред върху огромната компютърна разпечатка, която трябваше да се обработва всеки понеделник. Само, че миналият понеделник беше празник. Така че списъкът сега бе по-дълъг.

Той се насили да погледне нагоре. „Ред шести“ беше мъж на възраст колкото Лио, латиноамериканец, въпреки че на Лио изобщо не му пукаше за расовата му принадлежност. „Ред шести“ се тътреше зад пристава към подиума пред съдийската банка. Г-н Запата се представляваше от обществения защитник г-н Роугън. Чоморо погледна надолу към списъка за следващия свободен съдия, Фаулър отдел 27. Обяви името и отдела.

— Извинете ме, Ваша светлост.

Лио вдигна глава. Всяко прекъсване, всяка промяна в ужасната рутина бе добре дошла. Беше стажантът за през лятото, който цяла сутрин тихо следеше процедурата от прокурорската банка.

— Може ли да се приближа?

Момчето напомняше на Лио за него самия, когато беше студент. Тъмнокосо, сериозно, напрегнато, преглъщайки притеснението си, то прошепна.

— Г-н Драйсдейл би искал да ви помоли да преразгледате назначението на г-н Запата за друг отдел.

Лио Чоморо огледа залата. Двамата с Арт Драйсдейл преглеждаха графика за разпределението на делата всеки петък вечер и той нищо не бе споменал за Запата. Е, може нещо ново да бе изникнало, но Арт го нямаше в залата.

— Къде е г-н Драйсдейл?

— В кабинета си, Ваша светлост. Помоли, ако можете да дадете почивка.

— Кога го е направил, като го няма тук?

— Това е всичко, което ми поръча да кажа, Ваша светлост, ако можете да дадете почивка и да му се обадите по телефона.

Лио се намръщи. Искаше да продължи нататък, но прояви разбиране към хлапето, а и с Драйсдейл правеха графика всяка седмица. В един свят, пълен с неприятели, нямаше защо да си създава още един. Той погледна към защитника.

— Г-н Запата, седнете. Съдът се оттегля за десет минути.

— Доста необичайно, Арт. Заобикаляне на закона е.

— Знам, че е — Драйсдейл нямаше намерение да замазва положението. Това беше по искане на Лок, той само предаваше съобщението, толкова. Беше се облегнал удобно назад в коженото кресло пред бюрото на Чоморо. — Не искаме Запата да отиде в отдела на Фаулър. Той прекрати последното дело.

— Знам. Прочетох за това. Запата полицейска клопка ли е?

Арт кимна.

— Просто го пропуснах в петък, иначе щях още тогава да го спомена.

Чоморо разместваше разни неща по бюрото си.

— Вече го прехвърлих, Арт. Роугън може да се размърди — беше обявил отдел 27 — съдебната зала на Фаулър. Ако адвокатът, който бе назначил, бе информиран за случилото се, тогава щеше да знае позицията на Фаулър към подобен род дела. От гледна точка на

Роугън, Фаулър беше шанс за клиента й — щеше да отхвърли обвинението. Всеки друг съдия вероятно нямаше да го направи.

Арт се приведе напред.

— Готови сме да загубим едно дело. Но не искаме повече на Фаулър да се падат от тях — да започне ново анулиране и да се прекара програмата.

Чоморо разгърна шумно някакви листове. Животът му беше шумолене на хартия. Не смяташе, че може да постъпи така, както Арт предлагаше. Беше най-малкото неетично. Прокурорът или адвокатът винаги можеха да направят отвод на даден съдия. Един съдия можеше да бъде отстранен от дело заради конфликт на интереси, защото той или тя познават обвиняемия или въобще, без каквото и да е основание, но подобни публични отводи винаги бяха свързани с политически борби, от които губеха и двете страни. Обикновено такива проблеми се решаваха насаме в кабинетите на главния отдел, отговарящ за графика и определени дела просто никога не се възлагаха на определени съдии. Но тук делото на г-н Запата публично беше назначено за разглеждане.

— Не смятам, че мога да го направя, Арт.

Драйсдейл не беше изненадан. Той кимна, после се наведе напред, с ръце подпреди на коленете и заяви:

— Лио, Ваша светлост, откога си тук на графика?

На Чоморо му трябваше минутка, лека промяна в позата, подобно тази на Арт. Устата му се изви нагоре.

— Година и половина, може би.

— Говори ли се, че ще те сменят?

Чоморо повдигна рамене.

— Ако някой се пенсионира скоро или умре. Аз съм новият.

Арт се облегна назад.

— Преди тази работа се въртеше, Лио. Знаеш ли?

Отново кисела усмивка.

— Чух да се говори.

— Но ако някой се зъби, ако се държи високомерно, не си създава приятели, не прави услуги... — Арт вдигна ръка. — Не става въпрос за нарушаване на закона, говоря за дребни неща, прояви на вежливост. Нещата могат да се променят, само това казвам. Крис Лок е близък с някои от твоите колеги, както и Ригби. И на двамата им харесва тази програма, същата, която е хванала Запата. И никой —

нито дори и Фаулър — не отрича, че тези типове крадат. Те все пак трябва да бъдат признати за виновни от съдебните заседатели. Ще бъдат съдени справедливо. Не прескачаме закона, може би просто настройваме по-добре бюрократичната машина.

Чоморо нито за миг не се поддаде на аргумента на Драйсдейл, че не заобикаляли закона. Разбира се, че го заобикаляха. Но той не беше новак в политиката, в сделките. Разбираше кога една сделка я бива, още щом я подушеше. И ако приемем, че ще се хващаш на хорото — не беше умно да оставяш нещата висящи.

— Денят на труда — отвърна той. — Да съм свален от графика до Деня на труда.

Арт Драйсдейл се изправи и протегна ръка през бюрото.

— Дадено — каза той.

— „Ред шести“ — г-н Запата се беше върнал отново на подиума. — Съжалявам, но е станало недоразумение в графика, грешката е моя. Делото ще се гледа в отдел — той отново погледна надолу, за да не сбърка пак — двацет и четири, съдия Томасино.

Лио видя как „Ред шести“ бива изведен в жълтия си затворнически гащеризон. Времето беше спряло. Още нямаше обяд, а той току-що се бе върнал от почивка. Кръвта му бушуваше. Е, готово. Възможно беше г-ца Роугън никога да не разбере значението на смяната на отдела. Арт щеше да се погрижи да бъде предупреждаван за всякакви следващи Запатовци и всичко това никога повече нямаше да се повтори. Въпреки че...

Той се отърси, полазиха го тръпки в горещата стая.

— В графика за предявяване на обвинения, ред 137 — обяви секретарят. — Наказателен кодекс, параграф 187, убийство.

Изведнъж тръпката се изпари. Нещо в делата за убийство привлича вниманието ти, дори и когато вече си свикнал с тях. Това беше същото, което двамата с Елизабет Пулиъс бяха обсъждали след предявяването на обвинението в четвъртък — „Оуен Неш“. Нещата се влачеа в Общинския съд, а прокуратурата нямаше да допусне това. В петък Арт Драйсдейл бе казал на Чоморо, че ще се гледа сутринта, и че щели да го придвижат нататък, ако не по бързата, то по светкавичната

процедура. Щели да изпратят малко предупреждение на нискостоящите кръгове.

Ред 137 — Мей Шинтака, арестувана по обвиненията, предявени от върховните съдебни заседатели и отново пусната под гаранция. Беше в галерията, Чоморо я бе забелязал по-рано тази сутрин, единствено цвете в полето с бурените. Това ли беше „Ред 137“? Той повдигна вежди, после отново погледна надолу. Сега тя стоеше изправена на подиума. До нея бе застанал Дейвид Фримън, може би най-добрият адвокат в града. Обвиняемата и нейният раздърпан адвокат бяха нагледен пример за контраст. Лио теоретично предположи, че размъкнатото облекло на Фримън беше нарочно замислено, за да изглежда пред съдебните заседатели като обикновен човек, един от тях, от народа.

Но хората от народа не изкарваха по половин милион и повече на година.

— Г-н Фримън — каза той, — как сте днес?

Фримън кимна.

— Добре, благодаря ви, Ваша светлост.

По време на прекъсването с Арт Елизабет Пулиъс бе дошла в съдебната зала, и седеше на прокурорската банка, заедно с помощника си, един от новодошлите. Той им кимна.

— Обвинението готово ли е да заведе дело?

— Протестирам, ваша светлост — Фримън не си губеше времето.

— Готови сме, ваша светлост — дойде едновременно от Пулиъс.

— На какво основание?

Фримън повиши глас:

— Както Ваша светлост знае, Общинският съд удължи процедурата по делото до Деня на труда.

— Да, но сега сте във Върховния съд, г-н Фримън. Какво точно искате?

— Няма никакви доказателства в подкрепа на... — Фримън млъкна, започна отново. — Предварителното изслушване щеше да разкрие недостатъчно доказателствен материал за образуването на дело, ваша светлост.

— Явно върховните съдебни заседатели са на друго мнение. Те възбудиха съдебно преследване.

— Ваша светлост! — Пулиъс беше станала на крака. — Хората... Чоморо удари с чукчето си.

— Извинете ме, г-це Пулиъс. Разбирам каква е обществената позиция по делото. Г-н Фримън, няма да оспорваме доказателствата на този етап. Съдебните заседатели са тези, които трябва да решат. Вероятно иск за по-малко отсрочване в Общинския съд щеше да избегне проблема.

— Ваша светлост, клиентката ми не бива да бъде съдена по това обвинение. Ще подам иск за връщането му обратно в Общинския съд.

Чоморо се усмихна. Фримън много отрано започваше да си изстрелва патроните.

— Страхувам се, че подобна възможност е изключена, г-н Фримън.

Адвокатът изобщо не изглеждаше впечатлен.

— Този прибързан показен процес явно се мотивира от факта, че прокуратурата се радва на публичността на тази сензация...

— Ваша светлост, протестирам!

Чоморо кимна към Пулиъс.

— Мисля, че и аз на ваше място бих направил същото.

Фримън продължи, без да спира.

— ... да не говорим за очебийната расова и класова дискриминация, доказана чрез...

— Г-н Фримън! Достатъчно. Напомням ви, че този съд действа под юрисдикцията на върховните съдебни заседатели. Няма да търпя подобни изблици. Обвинението твърди, че е готово за завеждането на дело. Ако доказателствата им са слаби, струва ми се, че това би било само във ваша полза. Добре тогава.

Чоморо дори не трябваше да поглежда надолу, за да види къде отива това дело.

— Струва ми се, че по това дело ще има множество иски. Изпращам всичко — обвиненията, исковете, предварителните процедури и разглеждането на делото в отдел дваисет и седем, съдия Фаулър. Незабавно. Можете да решите спора там — той отново удари с чукчето си и си позволи да се усмихне. — Довиждане, господа. Вървете.

Не беше много по-надолу по коридора, така че на Харди не му остана кой знае колко време да каже на Пулиъс за връзката си с Фаулър.

— Няма значение — отвърна тя. — Обсъждал ли си делото с него извън службата?

— Не, изобщо не съм го обсъждал.

— Тогава не бих се тревожила за това — още една възможност да му напомни за съответното им положение и тя не я пропусна. — Освен това, ти не си официалният обвинител по делото, аз съм. Ти ми помагаш.

— Мисля, че ако Фримън подуши нещо, веднага ще подаде иск за прекратяване на делото.

— Фримън иска прекратяване на делото и ако на пристава му тече носа. И какво от това?

— Ами, малко съм разтревожен.

Тя спря и се извърна към него.

— Дизмъс, слушай. Нали вече не ти е тъст?

— Не.

— Значи в основата си нещата се свеждат до факта, че се виждаш със съдията извънслужебно. Е, и аз се виждам със съдията извън службата и се джавкаме като куче и котка. Няма да се изненадам ако се окаже, че и Фримън се вижда с него. По дяволите, и двамата членуват в богаташки клубове, сигурно играят покер заедно. Може да си обменят съвети за борсата. Това няма никакво значение. Дватамата със съдия Фаулър нямате никаква връзка, законова или друга. Няма никакъв проблем.

Пулиъс, помисли си Харди, я биваше за нещата, които не бяха проблем. Биваше я във всичко. Нямахме как да не го разбереш.

Пулиъс стигна до вратата на отдел 27 и отвори едното крило пред Харди.

— Възрастта пред красотата — каза тя.

Орбитите бяха съвпаднали от само себе си.

Петъкът беше претоварен ден, няколко предварителни изслушвания, няколко спазарявания за обвинението, обяд с четирима

от тайфата в прокуратурата, на никой и през ум не му минаваше за убийства.

Франи и Харди се бяха любили два пъти през дългите празници по случай Четвърти юли. Първия път, петък вечер, напрегнато и мълчаливо, после близостта, един до друг... Лежаха и разговаряха до късно посред нощ.

В събота беше пикникът с Моузес, настоящата му приятелка Сюзън, цялото семейство Глицки и Пико и Анджела с децата. Ребека отново беше здрава, най-после — отново онова весело, гукащо чудесно мъничко същество. Бейзбол, бира и барбекю. Рожденият ден на Америка през чудото на още един топъл ден.

После, в неделя сутринта излязоха да хапнат навън и си разделиха най-вкусната паеля в целия град. Когато се прибраха, Франи каза на Харди, че нямало нищо, Ребека щяла да си спомня, че родителите ѝ са се смели и боричкали много, докато е била бебе, но това едва ли би увредило психиката ѝ.

В понеделник, шести, върнал се отново към собствения си център, прекара сутринта с Франи, рисуваха с шаблони и пастели кончета и делфини по стените в стаята на Ребека. Следобеда поработи малко в кабинета си, като се обади на Ейб и го попита дали не може да поиска извадка на телефонните разговори на Мей Шин от деня, в който Оуен Неш бе убит. Ако бе звъняла на някого този ден, обвинението им беше в опасност, а доколкото знаеше, никой не бе проверил обажданията. Попита Ейб дали могат да засекат употребата на газ или вода, електричество, нещо, което би означавало, че в къщата е имало някой и Ейб му беше отговорил, че е невъзможно, тези уреди не се наблюдавали по този начин.

Селин не засенчваше нещата. Харди знаеше, че в бързината Пулиъс нямаше да се прояви като всемогъщия вълшебник по отношение на детайлите и след пропуска в четвъртък пред върховните съдебни заседатели, той просто сам повторно проверяваше всичко.

Джеф Елиът му свирна от галерията, от другата страна на перилата в отдел 27. Сигурно и той беше присъствал в 22-и за разпределянето, въпреки, че Харди, съсредоточен върху процедурата, не го бе видял. Всъщност, като се замислеше, не беше виждал Джеф от няколко дни и сега той не изглеждаше никак добре — лицето му бе подпухнало и носеше тъмни очила, дори и тук, вътре в съдебната зала. Обаче пак се усмихваше, обичайният, изпълнен с енергия Джеф Елиът. А и защо не? Материалът му отново набираше скорост.

Джеф му махаше да се приближи към перилата. Той бутна Пулиъс.

— Онова там е Елиът — каза той. — Репортерът. Искаше да се запознаеше него.

— О — възкликна тя. — Чудесно.

Вадеше някакви листове и тъкмо понечи да се извърне, Харди я чакаше, когато приставът обяви:

— Внимание! Внимание! Отдел 27-и на Върховния съд на града и областта Сан Франциско започва заседанието си под председателството на съдия Анди Фаулър. Моля всички да станат.

Съдията се появи от кабинета, облечен с тогата си. Елиът трябваше да почака.

Когато видя Анди, Харди почувства угризения на съвестта — изобщо не си бе направил труда да провери как е съдията, независимо какво го измъчваше. Трябваше да му се обади и да определи дата за скуош. Или нещо такова.

Не беше чувал и бившата си жена, Джейн. Може би кризата, ако бе имало такава — бе преминала. Със сигурност, горе на съдийската банка, Анди изглеждаше както винаги, авторитетен и внушителен. Той кимна приятелски на Харди. Очите му се спряха за миг върху банката на защитата — Мей Шин гледаше право към него, пресрецайки погледа му. Корава жена, въпреки че предизвикването на съдия не беше препоръчителна защитна стратегия. Фримън беше зает с

изпразването на куфарчето си. Изглежда не забеляза размяната на погледи.

Фаулър пръв отклони своя, очите му се насочиха отново към Пулиъс. После пак към Харди. Той подреди нещо пред себе си, докато приставът четеше отново предявеното обвинение — параграф 187, убийство.

Галерията вече бе препълнена. Беше доста необичайно, почти невъзможно процесът да започне днес. Обикновено най-ранната дата за делото беше шейсет календарни дни от отправянето на обвинението. Но назначаването на датата зависеше от Фаулър. Това беше неговата съдебна зала.

Въпреки това процес за убийство, особено като този, беше сензация. След предявяването на обвинението в четвъртък, Харди бе чул, че Лок получавал обаждания от „Нюзуик“, „Тайм“, всичките големи — не можеха да го пропуснат.

Фаулър поздрави юристите в съдебната си зала. Той не беше казал и две думи, когато Фримън, както можеше да се предположи, поиска отсрочка. Прокуратурата използвала това като средство за добиване на популярност, имало расова дискриминация. Харди го следеше с половин ухо.

Фаулър изслуша по-голямата част, кимна съчувствено, после удари с чукчето.

— Ще назначим датата сега, г-н Фримън, но преди това, ако разполагате с уважителна причина за отсрочване, можете да предявите иск — той се усмихна. Това означаваше точка. Процесът щял да започне, след като предварителното изслушване минело през Общинския съд. Това беше добър знак.

Съдията оправи тогата си и се обърна към съдебната зала.

— Г-н Фримън — заяви той, — имахте ли възможност да упражните правото си на отвод в отдел 22? — адвокатът на защитата имаше еднократното право да отхвърли съдията, на когото беше поверено делото, независимо от основанията. Ако Фримън не харесваше Анди Фаулър, независимо поради каква причина, просто трябваше да каже и щяха да се върнат отново в графика, за друг отдел.

Но Фримън едва стана, за да отговори на въпроса.

— Не възнамерявам да се възползвам от него, Ваша светлост.

Фаулър замълча за миг, лицето му почервения.

— Г-н Фримън?

Фримън продължаваше да се разправя с папките си, вадеше листове, шепнеше нещо на Мей.

— Казах, че не възразявам, ваша светлост.

Съдията бавно разместваше разни неща зад ръба на банката си. Той се облегна в креслото си, с опънати напред ръце. Личеше си, че е ядосан.

— Адвокатът на обвиняемата, би ли се приближил до банката?

Харди усети как залата стихна, докато Фримън избута стола си назад, потупа Мей по рамото и застана пред съдията. Фаулър се наведе и последва бърза размяна на реплики, след което той се изправи, удари с чукчето си и обяви прекъсване. Искал да види г-н Фримън в кабинета си.

— Какво, по дяволите, става? — попита Пулиъс.

— Нямам ни най-малка представа. Сигурно пак си разменят съвети за борсата.

Джим Бланчърд от „Трибюн“ се приближи и докосна Елиът по рамото.

— Търсят те по телефона горе. Някакво момиче.

Джеф се опитваше да привлече вниманието на Харди, откакто беше обявено прекъсването. Знаеше, че имаше нещо гнило в цялата работа и трябваше да разбере какво става, особено след като от четвъртък вечерта не беше мислил и пет минути за нещо друго, освен за Дороти Бърджес. Смяташе, че може да използва Харди, за да навакса, да навлезе отново във вътрешния развой на събитията, чиято нишка изглежда бе изгубил както по местните, така и по националните медии през дългите празници.

А явно сега, точно тук, в самото начало ставаше нещо между Фримън и Фаулър. Искаше да присъства, когато съдията се върнеше в залата, да разбере дали няма да бъде предоставено някакво обяснение.

Но Дороти — сигурно беше Дороти — бе по-важна. Щеше да има и други сензации. Не би разменил последните четири дни за нищо на света — нито за работата си, нито дори за това, да може отново да използва краката си.

Харди и Пулиъс явно спореха. Нямаше да измъкне нищо от тях, така че той сграбчи патериците си и тромаво се запридвижва през реда си в галерията и после през вратата.

В стаичката за репортерите вдигна слушалката.

— Джеф Елиът на телефона — каза той.

— Г-н Елиът. Обажда се Ивана Тръмп. Трябва да престанете да ме тормозите — Джеф се отпусна върху втория чин. Гласът на Дороти се сниши — Джеф, трябва да дойдеш тук. Няма да повярваш какво открих.

— Какво?

— Не съм сигурна какво точно означава, но Мори го нямаше цяла сутрин и най-накрая се хванах да напечатам документите по материала, върху който работиш, гаранцията на Мей Шинтака, нали така?

— Да. Е и?

— Трябва да дойдеш да видиш допълнителната гаранция към заема. Каза, че ти бил необходим някакъв документ за следа, нещо, от което да започнеш. Изглежда важно. Но предполагам, разбираш, че ще се наложи да ми платиш за информацията.

— Разбира се.

— Няма да е евтино.

Той се усмихна, спомняйки си бартерната система, която бяха разработили през празниците, за да измъкват тайни един от друг — тайни, които нямаха търпение да споделят.

— На твоє разположение съм — отвърна той.

Анди Фаулър отново зае мястото си, удари с чукчето и отсрочи процеса за четиринайсети септември, девет и половина часа.

— Ваша светлост! — Пулиъс се изправи.

— Прокуроре?

— Може ли да се приближа?

Съдията кимна и ѝ махна с ръка. Тя се запъти стегнато, без следа от обичайното полюшване.

— Какво има, Елизабет?

— Ваша светлост, с цялото ми уважение, обвинението би желало да разбере естеството на съвещанието ви с адвоката на защитата.

Фаулър, с непокътната тежест, погледна надолу от висотата на положението си. Личеше, че двамата не можеха да се понасят.

— С цялото ми уважение, прокуроре, онова, което правя в кабинета си, не ви влиза в работата. Но — той се наведе, с кръстосани отпред ръце, — но вие сте права, трябва да избегнем всякакъв признак на неприличие. Смятате, че двамата с адвоката на защитата се споразумяваме тайно зад гърба ви, така ли?

— Разбира се, че не, Ваша светлост, аз...

— Но мислите, че може да се стори така на останалите. Оценявам загрижеността ви. Четете ли вестници, Елизабет? Гледате ли телевизия?

Пулиъс го зяпна.

— Да, Ваша светлост, от време на време.

— Тогава сигурно сте забелязали, че убийството на Оуен Неш се сдоби с далеч по-голяма от обичайната публичност.

— Да, Ваша светлост.

— Ами, докато следях случая през последната седмица, ми хрумна, че може би ще е трудно да осигурим справедлив процес в Сан Франциско. Бях почти сигурен, че адвокатът на защитата ще внесе иск за прехвърляне разглеждането на делото на друг окръжен съд. Но, както без съмнение забелязахте, г-н Фримън не подаде такъв иск. Искях да му изясня, че подобно стратегическо решение — ако породи нежелани резултати, — по-късно не би могло да бъде използвано като основание за обвинение в неправилно проведен съдебен процес. Това задоволява ли ви?

— Напълно, Ваша светлост, благодаря ви. Не съм искала да покажа неуважение към съда.

Фаулър си позволи една ледена усмивка.

— Разбира се, прокуроре. Оправдан въпрос.

След като Фаулър се оттегли, Пулиъс изтрополи от съдебната зала, като остави Харди да събира документите им и да я последва. Фримън се приближи до прокурорската банка и каза на Харди, че се надявал да няма лоши чувства от първоначалната им среща в помещението за свиждане на ареста.

— Изобщо.

— Знаете ли, ако ми позволите един безплатен съвет, не бих препоръчал използването на малкото изпускане на клиентката ми, че е била на „Елоиз“. Тя всъщност не е била.

Харди се усмихна.

— Това изглежда спорно, нали?

Фримън беше бръкнал с ръце в джобовете си и бе преметнал небрежно крак върху ъгълчето на банката на Харди.

— Слушах касетата няколко пъти. По начина, по който се изразявате, ще излезе като подвеждащ въпрос. Това само би представило обвинението в лоша светлина и би ви поставило в неравностойно положение.

— Е, не бихме искали да се случи подобно нещо. — Харди приключи със събирането на документите и затвори куфарчето си — Благодаря за съвета — кимна той. — Ще го предам.

Харди започваше да свиква. Тези адвокати в съда играеха игри без всякакви правила, не се съобразяваха с абсолютно нищо. Как можеше Фримън да има наглостта да даде подобен съвет? За толкова зелен ли го мислеше, че да се хване на един така прозрачен блъф?

Но колкото повече Харди си мислеше затова, толкова повече му се струваше, че като че ли изобщо няма смисъл. Може би не беше блъф, а точно обратното. Кое то го правеше доста ефективен блъф ако бе така.

Хитро, реши той, докато вървеше по коридора обратно към кабинета си. Нямахше как да не му се възхитиш.

Какво всъщност искаше Фримън? Искаше да спечели. В дело, базиращо се на косвени доказателства като това, ако можеше да накара обвинението да се колебае относно привеждането на което и да било доказателство, това можеше да е само от полза за защитата. От друга страна, погледнато отгоре, съветът му беше разумен — Харди не възнамеряваше да привежда грешката на езика на Мей като доказателство, което да намекне, че е била на борда на „Елоиз“ — защото освен, че само по себе си това беше неубедително, Харди не желаше да вкарва в официалния протокол собственото си нарушение на закона: посещението при Мей в затвора, без присъствието на адвокат.

Но сега Фримън бе казал на Харди, че нямало да бъде добра идея да го изнася. Със сигурност Фримън едва ли се опитваше да бъде

любезен, да помогне на новака. Но съветът му беше нещо, което Харди и без това възнамеряваше да направи.

Което означаваше — какво?

— Защо го отсрочи за утре? Какъв смисъл има?

Не бяха изминали и пет минути, откакто Пулиъс бе напуснала съдебната зала. Сега тя седеше в кабинета си, вратата беше затворена. Когато влезе, Харди бе удивен да види сълзи в очите ѝ. Започна да я успокоява, че той не искал...

Тя го прекъсна и посочи към очите си с двата си показалеца.

— Това е гняв, Харди. Не си мисли, че съм била засегната. Онова копеле...

Харди бе смятал, че ще може да обсъди Фримън и стратегията им, но явно не това щеше да е на дневен ред.

— Сигурно го отсрочи, за да може да прочете делото. Едва тази сутрин е разбрал, че му е било възложено — отвърна Харди.

— Това не е извинение за тона му.

Харди постави куфарчето ѝ върху бюрото и седна срещу нея.

— Може би мрази да се поставят под въпрос съображенията му?

Не мина.

— Ти нямаше ли да го попиташ?

— Не знам. И аз бях любопитен.

— Когато си любопитен, питаш. Това е едно от правилата.

— Не мислех, че изобщо има правила.

Пулиъс впери поглед в него. Очите ѝ още блестяха от сълзите.

— Няма — заяви тя.

В това се бе превърнало.

Оуен Неш стоеше на терасата, която се издигаше на двайсет и три етажа от Лас Вегас, кожата му беше мокра от душа. Една хавлиена кърпа бе увита под изпъкналия му корем, новата пура стоеше незапалена в устата му. Той обичаше пустинята, особено сега в здрача. Още беше топло и сухо след изгарящия ден, но водата, която се изпаряваше от тялото му, държеше хладно.

Неш зарея поглед извън града. Планините на хоризонта бяха станали бледоморави. Далече отдолу уличните шумове едва достигаха до него. Чу как Мей спира душа в банята. Облегна се тежко, с двете ръце, на перилата.

Като всмукваше замислено от пурата, той по-скоро усети, отколкото чу как тихите стъпки на босите ѝ крака прекосяват килима зад него. След миг я почувства зад себе си, ръцете ѝ разтриваха голия му гръб. Оуен отново въздъхна, понечи да каже нещо, но Мей му изшътка. Тя разтвори кимоното си и се притисна към него, после мълчаливо го поведе обратно към спалнята и го бутна на леглото.

— Лягай — заповяда му. — Ще ти разтрия гърба.

Започна да масажира раменете му. Мускулите образуваха стегнати възли, но Мей не бързаше. Тя си знаеше работата. Постепенно схващането започна да се отпуска. Той задиша дълбоко, равномерно. За миг си помисли, че може да е заспал, но после го чу как изстена, когато се премести на нов възел.

Навън здрачът се сгъстяваше. Мей се изтегна върху него, прокара ръка по тялото му.

— Доста си напрегнат, знаеш ли?

Той кимна.

— Искаш ли да поговорим?

Оуен не отговори веднага, просто лежеше със затворени очи и дишаше тежко.

— Предстои ни вечеря — каза той. Това трябваше да бъде първото им появяване заедно на публично място. Неш мислеше, че е

важно за нея.

Мей не настоя. Тя лежеше мълчаливо в сгъстяващия се мрак.

— Ще реша след минутка — продължи той.

Дори и в тъмното, Мей можеше да различи чертите на лицето му. Високото му, широко чело разкриваше целия му живот. Тънките устни бяха здраво стиснати.

— Не знам — промълви Оуен с необичайно безразличен глас. — Не знам.

— Какво?

— Мисля, че нещата може би излизат малко извън контрол.

Мей изтръпна — беше се оставила да повярва, че никога няма да чуе подобно нещо от него.

— Между нас ли?

Той се разсмя, като силно я притисна към себе си.

— Шин, моля те. Е, може би между нас, но не е каквото си мислиш.

— Каж ми какво е тогава.

— Знаеш ли, гадното в живота е, че не можеш да правиш всичко наведнъж. Поемаш по един път, а това означава, че не можеш едновременно да тръгнеш и по друг. И в двата случая пропускаш нещо.

— Страхуваш се да не пропуснеш нещо ли?

Той сухо се изсмя.

— Страхувам се да не пропусна каквото и да било. Никога не съм мислил, че трябва да го правя. Затова никога не съм се обвързвал. Просто в живота ми нямаше място за такива неща. Сега непрекъснато мисля за това. Плаши ме до смърт. Все ме е страх, че ще разбереш.

— Ще разбере какво?

— Какъв съм. Какъв съм бил.

Тя се притисна към него.

— Не сме ли говорили вече за това? Каква мислиш, че съм била аз?

— Не ме е грижа каква си била, Шин.

— Не ме е грижа какъв си бил, Неш. За останалите пътища ли се тревожиш, за онова, което можеш да пропуснеш?

— Не толкова. Плаши ме самата промяна.

— Никой не те насилва.

— Грещиш, Шин. Ти ме насилваш. Но няма значение и аз го искам. Сега това е единственото, което искам.

Тя се опита да му повярва.

Фримън дъвчеше един молив, като гледаше през плъзгащата се стъклена врата към малкия вътрешен двор, заобиколен и от трите страни от тухлените зидове на заобикалящите го сгради. Един гълъб кълвеше по калдъръма.

Мей седеше до него на мраморната маса в заседателната зала. Имаше свеж букет цветя по средата. Стаята миришеше съвсем слабо на огромна табакера.

— Излязохте ли изобщо? — попита той.

— Моля?

— Онази вечер. Каза, че трябвало да е първото ви появяване на публично място. Просто се чудех как е минало.

Изглеждаше вгълбена в себе си, както често се случваше. Фримън не беше сигурен, че може да го нарече видимо отдръпване, но се усещаше. Трябваше да се опита да го определи по-точно, да я отучи да го прави, независимо какво беше, пред съдебните заседатели.

— Не — отвърна тя най-накрая. — Не, изобщо не се срещнахме с приятелите му — тя вдигна поглед, за да види как ще го възприеме той. Вероятно окуражена, добави: — Той... ние нямахме нужда, бяхме си достатъчни един на друг.

Харди протегна ръка.

— Това ли са телефонните извадки?

Глицки държеше нещо, което приличаше на малка диплянка от жълта хартия. Той му го подаде през бюрото.

— Мисля, че някой от служителите се е престарал. Поисках само тези от двайсети юни. Явно обаче са ни дали за цялата година.

— Е, и как изглежда двайсети юни?

— Добре. За нас. Не толкова добре за Шинтака.

Харди възнамеряваше просто да хвърли един поглед на разпечатката — беше отворил папката си, готов да я приложи вътре. Дадена им бе половин година, нямаше чак толкова много разговори,

може би петнайсет страници, всяка дълга по десетина сантиметра. Запрелиства набързо.

— Я гледай — каза той.

Глицки кимна.

— Забелязах. Никакви разговори с Япония.

Харди вдигна глава. Глицки, знаеше той, рядко пропускаше подробност.

— Никак не си забавен, да знаеш.

Ако Мей имаше търговски връзки с Япония, очакваше се, че поне от време на време ще трябва да се обажда дотам, особено, след като възнамеряваше да пътува. Дори и да вършеше повечето си работа по факса, помисли си Харди, с основание можеха да се очакват едно-две обаждания.

— Е, няма да ни навреди. Провери ли останалите? — Харди преглеждаше страниците, като върна на март.

— Не. Проверих двайсети. Просто забелязах за Япония. Ако искаш, мога да го прехвърля на някой.

— Не, аз ще... — изведнъж очите на Харди се присвиха. Престана да прелиства.

— Какво? — попита Глицки.

— Нищо — той затвори разпечатката и я остави на бюрото си. — Просто си спомних, че трябва да купя някои неща за Бек.

— Добър татко си.

— Знам. Удивлявам се сам на себе си — той потупа листовете, връщайки се отново към деловата част. — Ще ги прегледам лично. Благодаря.

Глицки се изправи.

— На теб благодаря. Това не се вмести в представата ми за приятно прекарано време.

Харди се пошегува.

— Господ, казват, бил в дребните неща.

— Мъдреците още го търсят. Искаш ли да ти затворя вратата?

— Ако обичаш.

Надяваше се да е сбъркал, но не мислеше така.

Харди не го биваше много в сметките, но имаше вродена склонност към числата, особено към телефонни номера. Не се беше обаждал скоро на телефона от разпечатката за март, но веднага щом го видя, разбра, че му е познат.

Той сграбчи листовите и започна да ги преглежда отзад напред. Номерът се появяваше и през февруари, по-често. Два пъти в седмицата през януари. Всичко на всичко осемнайсет обаждания.

Може номерът да беше сменен, но на Харди не му се вярваше. Вдигна телефона на бюрото си и го избра. Последваха три иззвънявания.

— Това е 885–6024. Моля оставете името и телефона си и аз ще ви се обадя.

Устата на Харди бе пресъхнала. Лявата му ръка стискаше преспапието толкова силно, че кокалчетата бяха побелели. Преспапието!

Спомни си за нефритения пръстен на Оуен Неш, характерния филигран, животинския мотив. По-раншната теория на Франи. В първия миг не можа да измисли какво да каже. Лентата пращеше в ушите му. Той се насили да остави съобщение на телефонния секретар в дома на съдията от Върховния съд Андрю Б. Фаулър.

— Анди — каза Харди, — Дизмъс се обажда. Трябва да поговорим. Ще мина още сега през кабинета ти, но ако не успея да се свържа с теб, докато получиш това съобщение, моля те незабавно ми се обади. Спешно е, много е спешно.

ЧАСТ ТРЕТА

Харди пъкна преспапието в джоба си и излезе, минавайки небрежно, доколкото можеше, покрай останалите кантори в прокуратурата. Като си помисли: „Не сега“, видя Джеф Елиът да слиза от асансьора и понечи да се шумугне в едно от помещенията на следствието, намиращо се точно пред вратите на прокуратурата. Не беше достатъчно бърз обаче. Чу името си и спря, хванат на местопрестъплението, с ръце в джобовете.

За репортер Джеф изглеждаше деликатен, дори сдържан. Може би, помисли си Харди, беше заради патериците, заради тях и заради усмивката. Да не споменаваме пък днешната подпухналост и слънчевите очила. Нямаше как да не ти се прииска да помогнеш на момчето.

— Неподходящ момент, а?

Харди кимна.

— Малко.

— Върви тогава. Ще говоря с г-ца Пулиъс.

Имаше някакво особено удовлетворение в това, че сега Елизабет беше официалният обвинител по делото. Естествено, тя щеше да бъде ценен източник. Но Харди усещаше, че ако не друго, поне на него се падаше правото да контролира изтичането на информация за „Кроникъл“. Това не влизаше в служебната йерархия и той не искаше да ѝ даде свободен достъп до онова, за което тя най-много копнееше — пресата.

— Имам минутка, Джеф, какво мога да направя за теб?

— Можем ли да поговорим някъде? Сведенията ми са неофициални.

Върнаха се обратно в коридора на прокуратурата и Харди отключи една от чакалните, предназначени за семействата на жертвите, свидетелите и редки съвещания. Имаше жълто канапе — градската управа отдаваше предпочитанията си на зеленото и жълтото — и съответно кресло. Литография на моста „Голдън Гейт“ в

специално „ограничен“ тираж от три и половина милиона екземпляра съживяваше стената.

Джеф се отпусна в креслото.

— Къде се губиш напоследък? Не изглеждаш много добре.

— Просто ново лечение. Затова съм подпухнал и ме дразни светлината. „Преднизон“.

— Стероиди ли?

Джеф се усмихна.

— Това използват. Няма страшно. Така и така няма да ходя на олимпиадата.

Харди го харесваше, не усукваше.

— Добре, та какво е неофициалното? — Той вдигна пръст. — И това е неофициално.

Спомнял ли си Харди миналата седмица след отправянето на обвинението в Общинския съд как стояли в коридора тримата с Глицки и говорели за гаранцията, откъде били дошли парите?

— Естествено. Е, и? Открил ли си нещо?

Репортерът поклати глава.

— Не, не още, може би. Но вие двамата казахте, че имало начин да се изискат полиците.

Харди поклати глава.

— Не и в този случай. Само ако смятаме, че парите за гаранцията идват от престъпна дейност.

— Добре, а как Мей Шин е намерила половин милион долара?

— Какъв половин милион? Трябват ѝ само петдесет хиляди за такса.

Джеф Елиът поклати глава.

— И аз първоначално си мислех така. Но на нея ѝ трябва и гаранция за заема.

Харди кимна.

— Да, нали говорихме вече за това — той отново го предъвка. — Не знам, спестявания? Може да го е наследила? Не разполагаме с данни за нищо нередно. Наркотици или нещо подобно.

— Ами проституцията? Тя е незаконна, нали?

Това беше нещо, върху което можеше да се помисли, но и него вече бяха обсъждали.

— Може би. Технически. Но нито един съдия няма да ни даде разрешение да конфискуваме полиците въз основа на това — той повдигна рамене. — Може би завещанието на Оуен Неш е било прието като гаранция по кредита.

— Дори и ако го е убила? И тогава ли ще ги наследи?

— Това — отвърна Харди — е друга правна битка. За щастие не е моя. Независимо накъде отидат нещата, дори и да получи всичките два милиона, по-голяма част от сумата ще хвъркне по адвокати. Какво толкова имаше неофициално?

Елиът се наведе напред и свали слънчевите си очила. Имаше нещо явно нефокусирано в погледа му, тъмните кръгове около очните ябълки изпъкваха още повече от подпухането. Харди не можа да скрие реакцията си и прекъсна Джеф.

— Сигурен ли си, че си добре?

Джеф се усмихна и торбичките като че ли се повдигнаха малко.

— Изглежда по-страшно отколкото е. Всъщност се чувствам много по-добре — той отново си сложи слънчевите очила. — Хамстерските бузи спадат след известно време.

— Спиш ли изобщо?

Сега усмивката беше широка.

— Не достатъчно — после, със спотаена гордост. — Имам си някого. За пръв път — той присви рамене с преувеличено равнодушие. — Сънят не е чак толкова важен.

— Ах, ти, пес такъв!

— Да, виж... — изведнъж на Джеф му се отця да говори за това, да го омаловажава, да се фука, като че ли беше някаква обикновена победа. Не бе просто завоевание, беше Дороти. — Както и да е, относно гаранцията, още не разполагам с имена, нищо, което да мога да публикувам, но преди да предприема каквото и да било, искам да защитя източника си.

— И как ще го направиш?

— Измислям правдоподобно обяснение как случайно съм попаднал на някакви полици. Може би не трябваше да ти казвам това?

Харди не му обърна внимание.

— Виждал ли си някакви полици?

— Не — Джеф се приведе напред. Харди реши, че ако си свали очилата, значи лъже. Но той не си ги свали. — Наистина не съм.

— Добре. И искаш аз да съм източника, така ли?

— Анонимно, разбира се. Неофициално.

Харди откри, че си припомня съвета на Фримън в съдебната зала, категоричността на Пулиъс, че не съществуват никакви правила. Това беше покер с големи залози и ако Джеф можеше да предостави на Харди — ох, на обвинението — източника на гаранцията на Мей, това само щеше да спомогне на неговата, на тяхната, кауза.

— Ако нещо от това излезе наяве и аз не мога да обясня как съм се сдобил с информацията си, източникът ми ще си загуби работата, така че си помислих предварително да си осигуря прикритие.

— Но ние няма да конфискуваме полиците.

— Знам, но това няма значение. Просто имам нужда от отговор, ако се повдигне въпроса.

— Не ти давам никакъв отговор, Джеф. Просто ти казвам каква е процедурата, разбираш ли? Начина, по който прокуратурата би го извършила, ако имаше налице известни основания, с каквито не разполагаме.

— Разбрах.

— Напълно?

— Съвсем.

Харди събра цяла купчинка сини боклучета и ги изхвърли в кошчето.

— Добре тогава.

Харди си помисли, че се превръща в параноик, но въпреки това си взе папката вкъщи. В нея беше събрано всичко, с което разполагаха досега, включително и извлеченията от телефонните разговори на Мей Шин. Той спря на „Аргуело“ и „Гиъри“ и изгуби четирийсет и пет минути, за да си извади копия. Не можеше да каже защо идеята му се бе сторила толкова добра — възможно беше Пулиъс да му ги вземе или пък искаше да може да ги преглежда на спокойствие в кабинета си.

А може би се опитваше да защити Анди Фаулър.

Не. Имаше огромна разлика между забиването на нож в гърба, психическият натиск и лицемерието, които явно влизаха в правилата, и чисто неетичното поведение. Щеше да открие каква беше връзката

между Анди Фаулър и Мей Шин. После щеше да реши какво да прави. Така поне си мислеше.

Това първо, а междувременно, не искаше някой следовател подтикнат от ревностното усърдие на Пулиъс да открие тази явна връзка и да съсипе живота на Анди. А и всъщност можеше да няма и никаква връзка или да беше съвсем невинна. Въпреки че Харди не можеше да си представи каква ли би могла да е.

Независимо от това, бойскаутът в него сметна, че е най-добре да бъде подготвен. Затова снима цялото дело.

Дейвид Фримън си мислеше, че денят се бе оказал дълъг, но не и неблагоприятен.

Това, че делото се беше паднало на Анди Фаулър, бе дар Божи, такъв, на който той, Фримън, винаги се беше надявал, но на който изобщо не бе разчитал.

Нахрани се прилично и изпи няколко солидни питиета в „Буена Виста Бар“ — не родното място, но вторият американски дом на ирландското кафе, — и се качи на електричката в посока Ноб Хил, кръстен на семейство Ноб, които първоначално претендирали, че хълмът е тяхна собственост: Лелънд Станфорд, Марк Хопкинс, Чарлс Крокър и Колис Р. Хънингтън. Самият Фримън живееше тук в един мезонет на пресечка разстояние от хотел „Феърмонт“, точно над „Рю Лепик“, един от любимите му ресторанти.

Но днес не му се прибираше право вкъщи. Съвсем се беше стъмнило и отново бе изненадващо топло. Той седеше на твърдата седалка в електричката, подрусван от стръмния наклон и се полюшваше в такт с движението, обграден от туристи. Нямаше значение.

Беше като всички обикновени хора и въпреки това, някак си, над тях. Гледаше ги със снизхождение, без излишни илюзии. Бяха способни на всичко — трийсет и петте години практика в наказателното право му го бе доказало, — но имаше нещо, което той понякога усещаше в напирания порив на хуманност и което го връщаше обратно към самия него, към онова, което беше.

Спомняше си защо бе избрал да защитава — а в началото нямаше много слава и още по-малкото пари. Тази област от правото го

бе привлякла, защото знаеше, че всеки прави грешки, всеки беше виновен за нещо. Онова, от което се нуждаеше светът, онова, от което хората се нуждаеха, беше прошка и разбиране или ако не друго, то поне да бъдат изслушани. Той сам се описваше като циничен романтик. И трябваше да признае, че често се отегчаваше от себе си.

Слезе от електричката на „Феърмонт“ и реши да удължи вечерта, а с нея и настроението, да се разходи, да размисли. Мей Шин непрекъснато се връщаше към Оуен Неш, и никога не пропускаше да спомене пурите му. Фримън почувства, че от това му се прииска и на него да изпуши една. Отби се в магазина за цигари и си взе една „Маканудо“. Навън, докато я палеше до химическото чистене, един добре облечен мъж се опита да му продаде истински часовник „Ролекс Президеншъл“ за триста долара, Фримън отказа.

Запъти се на запад, отвъд хълма, за да се наслади още веднъж на нощния изглед към Залива. Пурата беше много ароматна, превъзходна.

След разговора, който бе провел днес с Анди Фаулър, беше уверен, че ще спечели.

Делото не трябваше да се пада на Фаулър. Разбира се, когато бе наел Фримън, това нямаше как да бъде предвидено. Мей беше в Общинския съд и нямаше начин делото да се озове в съдебната зала на Анди.

Дори и след като разпореждането на върховните съдебни заседатели го бе придвижило към Върховния съд, вероятността да се падне на Фаулър все още си оставаше шест към едно. Но, дори и при подобна вероятност, Фаулър трябваше да отиде при Лио Чоморо и да говори насаме с него.

Само дето отношенията между Анди Фаулър и Лио Чоморо бяха, меко казано, обтегнати. Дори и да се забравеха философските им различия, а те бяха значителни, на лична основа Фаулър беше един от малкото съдии, отбелязани поименно в доклада на Чоморо до губернатора относно „захаросаната“ същност на съдийството в Сан Франциско. Фаулър, на свой ред, беше открит противник на назначаването на Чоморо за съдия. Дори нещо повече, Фримън знаеше от слуховете, които се носеха из правните среди, че Фаулър бе човекът, носещ в най-голяма степен отговорността за продължителното пребиваване на Чоморо в „графика“. Така че, поради всичките тези

причини, Фаулър не бе отишъл при Чоморо и точно затова се беше провалил.

Защото бе стигнал до заключението, че има друг изход, спасителен ход, дори и ако делото стигнеше до неговия отдел, Фримън се усмихна — не без съчувствие, факт, който отговаряше на възгледите му за това колко безразсъдни бяха хората, дори и съдиите.

Фаулър си бе помислил — разбира се, не можеше и дума да става, че ако делото на Шин се паднеше в неговата съдебна зала, Дейвид Фримън, адвокатът на обвиняемата, щеше да упражни правото си на отвод, без да трябва да изтъква конкретна причина и с това щеше да се приключи — делото щеше да бъде прехвърлено на друг съдия.

Но Фримън не бе поискал отвод, което, разбира се, беше станало повод за съвещанието им.

Фаулър, със скръстени ръце, стоеше зад вратата на кабинета си.

— Дейвид, какво, по дяволите, правиш?

— Защиатавам клиентката си. Нали това ме нае да правя.

— Със сигурност не съм мислил, че ще се озове в тази зала.

— Нито пък аз.

— Добре, трябва да направиш отвод. Не мога да гледам това дело.

Фримън не отговори. Стоеше с ръце в джобовете. Знаеше, че изглежда опърпан, опечален, съчувстващ. Преди две седмици се бе явил като спасителя на Анди Фаулър, сега беше негов враг.

Харесваше му драматизма на ситуацията.

Фаулър се извърна и се отпрати към прозореца.

— Какво трябва да направя, Дейвид?

— Можеш да си направиш сам отвод, като се позовеш на конфликт на интереси.

— Не мога да го направя вече.

Фримън знаеше, че не може.

— Не мога да позволя връзката ми с нея да излезе наяве.

Чоморо, дори и съюзниците на Фаулър, щяха жив да го изядат за това. Беше в разрез с благоприличието съдиите да ходят с проститутки. Но понякога най-добрият аргумент беше мълчанието. Фримън се приближи до бюрото на съдията и оправи няколко молива.

— Дейвид, трябва да си направиш отвод.

Фримън поклати глава.

— Нае ме, за да защитавам по най-добрия начин клиентката си. Явно е, че е в нейна полза, ако делото се води в твоята зала. Съжалявам, ако това ти създава неприятности.

— Неприятности ли? Това е катастрофа. Напълно неетично е. Не мога да позволя да се случи.

— Вие трябва да решите, Ваша светлост — беше делови. — Ако това може да послужи като утеха, нямам никакво намерение да измамя доверието ви.

Очите на Фаулър изглеждаха като изцъклени.

— Мей знае ли?

— Мисля, че не. Казах ѝ, че за мен е безплатна реклама. Явно мина.

— Господи — той прокара ръка през косата си. Изведнъж му се стори изтощен и остарял. — Господи, Боже мой — той правеше малки кръгчета наоколо, после спря. — Мислиш ли, че мога да ѝ осигуря справедлив процес, Дейвид?

Най-после здравият разум проговаряше. Така постъпваха хората, Фримън го знаеше. Сами направляваха действията си, понякога погрешни, понякога оправдани.

Фаулър продължи.

— Ако някога се разбере, с мен е свършено. Дали тя ще проговори?

— Защо ѝ е да го прави, особено след като ще я отърва? Няма сметка. Сега или когато и да било.

— Ще я отървеш ли?

— Разбира се. Няма никакви доказателства, Анди.

Съдията сниши гласа си.

— Но тя го е направила, Дейвид.

— Никой не може да докаже, че клиентката ми е убила някого. Ако може да се попречи на обвинението да използва сексуални нападки и расови инсинуации, тя ще бъде оправдана. От съществено значение е да се контролира тона в съдебната зала.

Пурата беше догоряла и той щастливо дъвчеше края ѝ. Добро изпълнение, с толкова сладък резултат, че почти му се искаше да затанцува жига, когато напусна кабинета.

Разбира се, от друга страна, Анди Фаулър, с когото винаги бе поддържал прекрасни отношения, си беше сложил главата в торбата. Анди не можеше да си направи отвод, без да признае за връзката си с Мей, а той нямаше да го направи. Прав беше, това щеше да сложи край на кариерата му, защото подобно разкритие в такъв напреднал етап от процедурата щеше да се окаже особено съкрушително.

Но той сам се бе поставил в това положение. Всеки сам си определяше късмета. Добър или лош. Анди беше голямо момче. Трябваше да си направи по-добре сметките.

Разходката беше отвела Фримън отвъд билото на Ноб Хил надолу по северния му склон. Подсъзнателно постепенно си даде сметка, че краката му го водят нанякъде и ги остави да вървят, накъдето искат. Бавно, без да бърза. Продължаваше да дъвче пурата.

Вечер ъгълът, на който живееше Мей, беше спокоен. Електричката не се движеше. Хълмовете наоколо бяха стръмни и хората, отправени се към Норт Бийн или обратно към Авенютата, предпочитаха някой от булевардите, „Бродуей“ или „Ван Нес“, „Го“ или „Гиъри“. Той пресече улицата, облегна се на витрината на френския кулинарен магазин и погледна нагоре. Светеше там, където знаеше, че се намира кухнята на Мей. Предната част на апартамента с еркерния прозорец беше тъмна.

От отсрещната страна на улицата, в сградата на г-жа Стрелецки покрай еркерния прозорец се мяркаха сенки и изведнъж Фримън си спомни четиринайсетгодишното момче на име Уейн Олред, което се бе скрило в килера, когато майка му избягала от апартамента и после бе излязло и застреляло баща си.

Хвърли угарката от пурата си в канавката. Не се чувстваше особено възмутен, че не беше проявил напълно усърдието си по-рано. Бе в края на един дълъг ден и той изобщо не беше хранил илюзии, че Мей е невинна. Всъщност, още не хранеше.

Но краката му, неговото подсъзнателно — каквото там беше — го бе довело тук и сега той знаеше защо. Прекоси улицата и натисна звънеца на номер 17, „Строс“. Домофонът изпищя в ухото му.

— Кой е?

Фримън се извини и набързо обясни.

— Десет часа вечерта е. Не може ли да почака до утре?

Той отново се извини и за миг му се стори, че няма да му се отвори парашута. Но тогава домофонът избръмча и Фримън спокойно започна да се изкачва по покритите с мокет стълби. Вратата беше откrehната и Ник Строс се бе облегнал на касата, по бели чорапи и хавлиен халат. Едър мъж, много по-едър от Фримън, черната му коса беше още мокра от душа.

— Съжалявам — повторно се извини Фримън. — Но става въпрос за човешки живот.

— Мога ли да видя някакъв документ за самоличност?

Адвокатът се усмихна.

— Разбира се — това беше стандартната първа реплика на самозащита, толкова глупава, помисли си Фримън, колкото повечето човешки усилия. Сякаш — ако беше крадец или убиец — притежанието на шофьорска книжка щеше да го направи по-малко опасен, сякаш всички документи за самоличност непрекъснато, майсторски не се фалшифицираха или преправяха.

Но той я извади от портфейла си и я подаде. Носеше и визитки в един от вътрешните джобове на сакото си, даде на Строс и една от тях.

Мъжът отвори вратата, Фримън видя две момчета — в пубертета или малко по-малки — да седят едно до друго на дивана, опитвайки се да го зърнат. Той им махна приятелски с ръка и Строс го покани да влезе.

— Но вече ви казах, че не сме видели нищо.

— Добре, г-н Строс, всъщност ми казахте, че вие не сте видели нищо. Обещахте ми, че ще попитате момчетата и ще ми се обадите.

— Ако са видели нещо...

— Какво, татко?

— Секунда, Ник, разговаряме човека. Това е г-н Фримън, момчета. Синовете ми — Алекс, големия и Ник, голямото ми малко момче. Нали, Ник?

По-малкото момче, Ник, беше копие не само на името на баща си, но и на държанието му — предпазливо, внимателно. Фримън смирено бе бръкнал с ръце в джобовете си.

— Не искам да ставам нахален. Хората винаги забравят подобни неща. Просто е ужасно важно.

Строс направи някакъв жест, който Фримън прие за неохотно съгласие, той погледна към момчетата, после отново към Строс.

— Момчета, искате ли да ми покажете стаята си, ако баща ви не възразява?

По-голямото момче, Алекс, каза „разбира се“ и веднага скочи. Този беше авантюрист.

— Ами ти, Ник.

— Не. Ще почакам тук.

Фримън каза добре, но Алекс беше изключително добре разположен към него.

— Хайде, заек такъв, пилешко сърце, бебе такова.

— Алекс!

Но това свърши работа. Ник се изправи.

— Няма нищо, татко. Алек е такъв досадник — после към брат си: — Тъпанар! — Спомняйки си последния път, когато бяха видели китайката през телескопа...

На Ник Строс му харесваше в апартамента на баща му, на ъгъла на „Хайд“ и „Юниън“, особено след едномесечната екскурзия с майка му и Алекс, и онези малки задушни стаички в Европа. Първо на първо, апартаментът на баща му беше като за хора, два пъти по-голям от този на майка му във Ван Найдс, с изронената хоросанова мазилка и белеща се боя, и коли, паркирани навсякъде, където би трябвало да има трева. Освен това, при баща им, отгоре не живееше никой — никаква г-жа Кътлър с двамата ѝ сина и басът и барабаните не дънеха през тавана по цял ден и цяла нощ. Никакви свързани хотелски стаи, в които непрекъснато отсядаха всевъзможни хора.

Плюс електричката, беше страхотно да се качваш и да слизаш, без да плащаш. И всичките тези възвишения за скейтборд, за каквито не можеш и да мечтаеш дори, без нито едно проклето палмово дърво. Всъщност, без никакви дървета.

И най-накрая остъклената куличка в най-горния ъгъл, отпред към фасадата на сградата, която беше част от спалнята им, на тях двамата с Алекс, когато пристигнаха на гости в събота. И този път, след като бяха постоянно с майка си и постоянно на училище, после в Европа и всичко останало, щяха да останат тук цели три седмици.

Така че, след като лампите се загасяха, можеше да извадиш телескопа и да шпионираш всички наоколо, без никой да забележи нищо. Или през деня, просто дърпаш завесите, за да стане тъмно тук, вътре и оглеждаш, наблюдаваш всичко.

А откакто бяха дошли тук, все нея наблюдаваха.

Алекс пръв я беше видял — от отсрещната страна на улицата, на последния етаж точно като тях, вероятно си мислеше, че никой не може да я види. Наистина си струваха петдесетте цента, които Ник трябваше да плати за първото поглеждане — чудеше се какъв е този китайски обичай да се разхождаш из къщи чисто гола, но не се оплакваше. Освен мама (а тя не се броеше), никога не бе виждал гола жена. Дори и „Плейбой“ беше трудно да се намери, когато си на единайсет.

А той си мислеше, че тази жена изглеждаше толкова добре — поне колкото коя да е от „Плейбой“, с изключение на по-малките цици. И това, че беше китайка, първоначално бе малко необичайно. Някак си му се искаше да беше обикновена американка — чудеше се дали наистина се брой за виждане на гола жена, ако е китайка, но той попита Алекс и Алекс каза, че за него със сигурност се брояло, а той беше на тринайсет, така че трябваше да знае.

Нямаше я в продължение на два-три дена, последният път беше преди няколко вечери. Почти приближаваше единайсет. Не можеше да накара дребосъка си да спадне и не можеше да заспи. Също така не искаше да загуби нито миг, когато лампите ѝ светнеха. Той залепи око за телескопа. Изглеждаше така, сякаш правеше някакво упражнение, сваляше от полиците, протягаше се, после се навеждаше. Извърна се към него, лицето ѝ му се видя толкова наблизно, че за малко не отскочи назад. Изглежда плачеше и това го накара да се почувства виновен, затова че я шпионира и въобще.

— Виждаш ли нещо? — прошепна Алекс. Той бързо метна едно одеяло върху твърдото си малко пишле. Погледна за последно, като си мислеше как циците променят формата си, когато жените се движат, навеждат се, протягат се. Брат му все му се подиграваше, че си падал по цици. Е, предполагаше, че е така, щом като толкова го интересуваха и носеше това откритие като орден за специални заслуги. Мъж, а не момче.

Дръпна завесите пред телескопа. Щеше да запази сълзите в тайна между него и нея.

— Не — каза на Алекс, — мисля, че си е легнала.

Дейвид Фримън, Ник, Алекс и техният баща прекосяваха всекидневната, г-н Строс се извини за езика на синовете си, явно имаше предвид това, че Ник бе нарекъл Алекс тъпанар. Майка им не ги държала много изкъсо, а не било възможно езикът да се оправи за шест седмици, за колкото ги вземал всяка година. Трябвало да си избираш на какво да наблегнеш.

Фримън видя телескопа, още щом влезе в стаята и се приближи до него.

— Доста си го бива — каза той. — Прилича на истински телескоп.

— Това е истински телескоп — отвърна Алекс.

Фримън приближи око до окуляра.

— Какво може да се види през него?

Онова, което виждаше, онова, към което беше обърнат, бе еркера от другата страна на улицата, стаята отсреща. Видя Мей до кухненската ѝ маса, пиеше нещо, беше толкова близо, че може и да види парата, която се издигаше от чашата ѝ.

Знаеше как да придаде нотка на закачка в погледа си, да прозвучи съзаклятнически и приятелски.

— Шпионирате ли хората понякога?

Алекс отговори бързо, прекалено бързо.

— Никога.

— Ами ти, Ник?

Ник се скри още повече зад халата на баща си. Големият Ник се намеси:

— Какво целите да докажете?

— Погледнете.

Фримън се отдръпна и Големият Ник се приближи и наведе око към окуляра. Постоя така в продължение на минута.

— Това е тя — обясни Фримън, — клиентката ми.

Големият Ник беше ядосан, обърна се към синовете си.

— Вие, деца, трябва да бъдете...

— Г-н Строс, моля ви. Минутка само — гръмовитият глас сепна всички. Момчетата стояха като заковани, Фримън го сниши, седна на леглото и им пусна „Внимателно“ и „Спокойно“. — Момчета, няма от какво да се страхувате. Гарантирам ви.

После обясни каква е ситуацията, бавно, спокойно, без излишни коментари. Предаде им какво му бе казал баща им за съботата, когато за пръв път дошли тук, че само се били преоблекли и хапнали, а после ги нямало цял ден. Просто искал да разбере, това ли било всичко, което са правили и дали били напълно уверени? Не искал да ги подвежда.

Двете момчета се спогледаха.

— Мисля, че да — отвърна Ник.

— Алекс?

Очите му се върнаха към брат му, към баща му.

— Няма страшно, Алекс, просто кажи истината.

— Ами, нали разбирате, телескопът беше сложен, така че аз започнах да оглеждам малко наоколо, просто разглеждах нещата.

— И видя ли нещо? Нещо интересно или необичайно, може би там, отсреща?

Алекс погледна към Ник, повдигна рамене и изплю камъчето.

— Беше чисто гола. Разхождаше се чисто гола.

— Кога беше това, Алекс?

— Точно преди да излезем, когато татко ни извика, точно преди обяд.

— И си сигурен, че е било денят, първият ден, когато сте пристигнали тук, в събота?

Момчетата още веднъж се спогледаха. И двете кимнаха и казаха да, точно така.

Харди се добра до телефона на стената в кухнята на третото позвъняване. Бяха го вдигнали от сън, от топлото легло.

— Дизмъс, обажда се Анди Фаулър. Събудих ли те?

Часовникът в кухнята показваше 10:45.

— Няма нищо, Анди.

— Току-що получих съобщението ти. Какво е толкова спешно?

Харди започваше да се разсънва, но не се бе събудил достатъчно, за да увърта.

— Мей Шин.

Пауза.

— Тъй като си натоварен с делото, Диз, не смятам, че трябва да го обсъждаме.

Ставаше, помисли си Харди, само дето паузата беше прекалено дълга.

— Аз пък смятам, че трябва, Анди. И мисля, че знаеш какво имам предвид.

В последвалото мълчание, Харди чу как Фаулър въздиша. После каза:

— Къде можем да се срещнем?

Срещнаха се в един покрит с папрати бар на „Филмор“, на осемстотин метра от дома на Анди Фаулър, който живееше на „Клей“, близо до „Ембаси Роу“. Извън вечерните часове, това беше местното сборище на докторите и сестрите от кварталния медицински център. Не беше от типа барове, по които си падаше Харди, ни той не бе тук заради атмосферата.

Беше облечен с дрехи от времето преди прокуратурата — старо рипсено спортно яке върху безформен бял рибарски пуловер, джинси, туристически обувки — и се чувстваше по-удобно в тях. На място като това, по това време на вечерта, тези дрехи изпращаха съобщението, че

не е някое юпи, което търси да забие бройка със съответния реквизит от елегантни одежди и маниери, които вървяха към него.

Музиката беше някакъв ню ейдж, който трябваше да те накара да повярваш, че е изпълняван от живи хора — всичко се свеждаше до басови удари, музика, която елиминираше усилието да се вслушваш в думите или да следиш мелодията. Просто присъстваше, като вездесъщия телевизор, който гърмеше в ъгъла, като „Нешънъл Инкуайърър“ на касите в супермаркетите, като „Макдоналдс“.

Изненадан, че съдията още не е дошъл, той дръпна едно високо столче в дъното на бара. Поръча си „Гинес“, но нямали наливна, така че се задоволи с „Енкър Портър“, чудесен резервен вариант.

Може би, защото го бяха събудили от сън, но си даваше сметка, че е в кисело настроение.

Появата на Анди Фаулър не му подежда ободрително. Съдията не се бе преоблякъл и беше с официалния си вечерен костюм. Стройното тяло, гъстата коса, откритата усмивка, толкова различна от киселата гримаса на Харди.

Тези добре изглеждащи мъже на преклонна възраст — кого се опитваха да заблудят? Изведнъж видя един друг човек, напълно различен от онзи Анди Фаулър, когото познаваше, по-суетен и по-повърхностен, внушителното присъствие и въздействие не бяха толкова отражение на достоен за възхищение с увереността си характер, колкото костюм, който скриваше несигурния човек отвътре.

Докато минаваше покрай бара, съдията се огледа в огледалото. Мъж, който си проверяваше прическата в горяща сграда, явно изобщо не си даваше сметка за сериозността на положението.

Харди му махна и Анди се настани на стола до него, като си поръча ром „Анейо“ в затоплена тумбеста чаша. Последва жизнерадостна размяна на поздравя, ритуал и за двамата, но това бързо приключи. Харди бръкна в джоба си, извади преспапието и го постави на бара, помежду им. Завъртя го лекичко.

Ето го — целият свят на Анди Фаулър в орбитата на един нефрит. Нямахше какво повече да се увърта:

— Мей Шин ти го е дала, нали?

Фаулър беше обгърнал с ръце кехлибарената течност. Нямахше мисъл да се отрича.

— Как разбра?

— Извлеченията от телефонните разговори — разказа му как е стигнал до разкритието, как е събрал нефритените скъпоценности — преспапието му, пръстена на Неш — заедно.

— Както и да е, има дузина обаждания на твоя номер, може и повече.

— Толкова много? — доволен ли изглеждаше?

— Какво става тук, Анди? Не можеш да гледаш това дело.

— Сега вече ще излезе наяве, нали?

— Не виждам как може да не излезе.

— Кой друг, освен теб, знае?

Харди отпи от бирата си. Не беше насоката, която бе очаквал.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, кой е разбрал, Диз? — той стовари ръка върху бара, чукче от плът. — По дяволите, какво мислиш, че искам да кажа? Кой друг знае за това?

Харди зарея поглед в пространството между тях. Това бяха първите груби думи, които съдията някога бе отправял към него. Фаулър моментално постави ръката си върху неговата.

— Съжалявам, Диз. Не исках да те обидя.

Но го направи. Добре, беше в стрес. Харди можеше да не му обърне внимание, да го забрави, почти.

Фаулър вдигна чашата си, отпи глътка и пак я остави. Гласът му отново се владееше.

— Предполагам, че онова, което искам да знам, е какво следва сега?

— Бих казал, че зависи от онова, какво е било преди.

Фаулър кимна.

— Значи никой друг не знае.

— Не съм казал подобно нещо.

— Напротив, каза.

Всички бяха комарджии. Всичко беше обявяване, залагане, блъфиране.

— Добре. Защо не ми разкажеш? Да започнем оттам.

Барманът се приближаваше към тях.

— Едно двойно, ако обичате — поръча Фаулър. — И налейте на приятеля ми още една халба.

Бяха в едно от обширните ъгли сепарета, на десетина метра около тях нямаше никой, седяха под прав ъгъл един от друг, почти коляно до коляно, възрастният, добре изглеждащ мъж в официален костюм и другият, вероятно строителен работник, а може би син на по-стария. Определено не бяха любовници — в Сан Франциско двама мъже сами винаги изглеждаха подозрително. Но езикът на тялото изобщо не подходеше за такова нещо. Бяха близо един до друг, заети с някакъв разговор, който пораждаше напрежение помежду им.

— Случи се в една от галериите надолу по „Юниън Скуеър“. Бях обядвал в „Клифт“ и слънцето се бе показало, така че реших да се поразходя малко, а може би и да се отбия до Магнън, да видя Джейн. Толкова рядко ми се случваше да бъда в центъра през деня.

Нямаше никой, освен галеристката — оказа се, че е собственичката — и Мей. Не знам какво ме накара да спра. Излагаха някаква еротика — предполагам, че това ме накара да погледна, но тогава видях тази японка да стои там, лицето ѝ в профил и влязох. Заговорихме се, говорихме си може би половин час, анализирахме всички работи. Беше възбуждащо, признавам си, да обсъждаш всички тези пози и голи тела, сам с една красива жена, която току-що си срещнал.

— И ти я забърса.

— Само ако беше толкова просто. Не бях правил нищо подобно през последните трийсет години, Диз. Когато си съдия...

Харди пиеше бирата си, чакаше.

— И какво стана?

— Тръгна си, каза, че се радвала, че сме се запознали, но трябвало да върви. Останах още малко и си помислих, че това е всичко — той замълча. — Но не беше. Открих, че не мога да си я избия от главата, непрекъснато си я представях в някои от позите. Съжалявам, знам, че не е в стила ми.

Харди повдигна рамене.

— Всеки се нуждае от любов, Анди.

— На думи звучи добре. И е така, въпреки че се опитваш да го тровиш под работата си, под образа, който си си създал, под обществения си живот, докато наистина не повярваш, че вече нямаш нужда от обич.

— Направих го след Майкъл и Джейн.

— Значи знаеш. Казваш си, че животът ти и така си е добре, също толкова пълноценен. Не, че не го правиш, но си толкова самотен. Нищо не откликва — Анди замълча и се загледа навън към пустата улица. — И няколко дни по-късно — продължи съдията — отново отидох в галерията и попитах собственичката дали си спомня жената, с която бях разговарял. Отвърна ми, че е постоянна клиентка.

— Значи наистина е продавала изкуство?

— Кой, Мей ли? Не, колекционираше, но не бих казал, че е продавала. Както и да е, собственичката я познаваше, но не искаше да ми каже името ѝ, дори и след като ѝ се представих. Не я виня. Както знаем, пълно е с откачалки, дори и сред колегите ми. Така че аз ѝ дадох визитката си и я помолих да предаде на дамата да ми се обади. Обеща ми.

— И започна да ходиш с нея.

— Не, не още. Не ми се обади — той завъртя рома си, остави го недокоснат на масата. — Но аз я желаех, изобщо не я познавах, но това нямаше значение. Трябваше да я видя пак. Не знам какво ми беше станало.

Образът на Селин Неш затанцува пред очите на Харди и той го удави в бирата си.

— Добре, и после?

— Изчаках една седмица, след това отново отидох и купих една от дърворезбите, четири хиляди и петстотин долара и казах на собственичката да я прати на Мей.

— Това изключва простонародния елемент.

— Парите нямаха значение. Имам пари. Във всеки случай това я накара да ми се обади, за да ми благодари и аз ѝ казах, че искам да я видя, но тя отново каза не, не можела да го направи.

— Попитах я защо, омъжена ли е, сгодена ли е, не се ли интересува от мъже? Не? Поне ми кажете защо? Така че тя се съгласи да вечеря с мен. И ми каза.

— Професията си?

— С какво се занимава, да. Беше уплашена, това, че бях съдия я бе притеснило — той отсечено се изсмя. — Трябваше да ѝ обещаая най-напред неприкосновеността ѝ. Наистина я желаех, Диз. Онова, с което се занимаваше, нямаше никакво значение за мен. Отвърнах ѝ, че не се

интересувам от подобен род взаимоотношения, с плащане. Харесвам я, искам да я виждам, да излизам нормално с нея. Тя се разсмя. Не се занимавала с такива работи. Тогава я попитах дали изобщо мога да се виждам с нея, независимо от условията.

— Господи, Анди...

— Не, не беше така. Не беше унижително. Приличаше повече на добронамерено преговаряне.

— Е, и до какво доведоха преговорите.

Съдията се загледа в срещнатата страна на помещението.

— Три хиляди долара.

Харди преглътна, отпи една дълга глътка, отново преглътна.

— Три хиляди долара? За един път?

— Не, на месец.

— Плащал си на Мей Шин по три хиляди долара месечно?

— Да!

— Боже, Боже, Боже!

— След първите няколко месеца бих плащал колкото пожелаеше. Не се смей. Влюбих се в нея, Диз. Продължавам да я обичам.

— Анди, не плащаш на някого, когото обичаш.

— След първата вечер въпросът с парите повече никога не се обсъждаше. Мислех си, че и нейното отношение към мен се променя.

— Как? В какъв смисъл?

— Че започва да ме обича.

Беше толкова просто, толкова нормално, толкова невероятно погрешно, че Харди не знаеше какво да каже.

— Ами другите й клиенти?

— Изостави ги всичките, почти веднага. Това беше едно от нещата, което ми вдъхна известна надежда...

— Че ще се влюби в теб?

— Предполагам.

— И после какво? Ще се ожениш за нея и ще си имаш малко щастливо семейство?

Фаулър поклати глава.

— Не, никога не съм си мислил, че ще се женим. Тя ме правеше щастлив, това е всичко. Означаваше нещо за мен. Изпълваше празното пространство. Мислех си, че и аз означavam същото за нея.

— Но не е било така.

— За известно време бях сигурен, че беше. Започна да ми готви, приготвяше ми специални вечери, правеше ми подаръци — преспапието, например — такива неща. После, преди четири или пет месеца, просто всичко свърши. Обади ми се и ми каза, че не можем да продължаваме повече.

— Оуен Неш?

— Предполагам. Тогава не го знаех. Каза ми просто да си мисля, че е умряла. Но била щастлива, да не съм се тревожел. Да не съм се тревожел...

Харди се облегна на кожената облегалка на сепарето. Всичко това съвпаднаше с неразположението на Анди преди няколко месеца, обяснението му пред Джейн, че някакъв приятел бил умрял. Франи и Джейн, и двете, независимо една от друга, се бяха оказали прави. Една жена бе разбила сърцето на мъжа, най-старата история на света.

Но сега, гласеше историята, съдията трябваше да продължи да живее. Той отпи от рома си.

— Това е, Диз, вече знаеш.

— Не искам да знам.

— Така е казала и Ева, когато изяла ябълката. И също вече е било късно.

Харди се наведе отново напред, с ръце подпрени на масата.

— Не можеш да гледаш делото, Анди. Просто не разбирам как е могло да се стигне толкова далече.

Отговорът — същият, който Фаулър бе дал на Фримън по-рано през деня — беше, че се бе стигнало стъпка по стъпка: отправянето на обвинението в Общинския съд, без шанс изобщо да стигне до залата на Фаулър, след това образуването на делото от върховните съдебни заседатели, което оставяло само шанс едно към шест да се падне на него, после решението му да не ходи и да се моли на Лио Чоморо, защото латиноамериканският нацист щял да използва връзката Фаулър/Шин като политическо оръжие срещу него. Анди не спомена за дупката в леда, която не беше свършила работа — Фримън да му направи отвод. Нямаше никакво намерение да отваря кутията с червеите. Още повече, никой не знаеше, че бе наел Фримън и той възнамеряваше това да си остане тайна.

— Реших, че след като въпреки всичко се падна на мен, добре тогава, значи така е било писано. Нали знаеш, ще има предразсъдъци

за това, че е японка, заради професията ѝ. Поне мога да ѝ осигуря равни шансове. Бих могъл да ѝ помогна. Може да се върне отново при мен. Нямаше причина всичко това да излезе наяве. И сега няма. Не бих пречил на правосъдието, Диз. Никога не бих го направил.

На Харди му се искаше да му каже, че вече го е направил. Вместо това заяви:

— Подобни рационални обяснения вероятно биха изключили вероятността от лишаване от съдийски права, Анди, но ние и двамата с теб знаем, че въпреки това е неетично. Познаваш подсъдимата — по дяволите, бил си в интимни отношения с нея. Ако това не е конфликт... — Какво можеше да каже? Анди го знаеше толкова добре, колкото и той самият. — Трябва да се оттеглиш от делото.

— Ако го направя, ще се наложи да изтъкна някаква причина, а аз не мога да го направя.

Бирата на Харди беше свършила. Той вдигна халбата си, видя и я остави на масата.

— Можеш да се пенсионираш.

— Сега, без предизвестие?

— Процесът няма да се гледа утре, Анди. Има достатъчно време. Ще бъде прехвърлен на друг. Телефонните извадки не са свързани пряко с убийството. Полицията искаше само двайсети юни. Не е нужно и останалото да е там.

Това също не беше етично и Харди не бе сигурен дали може да го направи. Досието беше държавен архив. Да се фалшифицира, да се укриват потенциални доказателства — дори и ако отношението им не е свързано с делото — се смяташе за углавно престъпление. Въпреки, че той не казваше, че ще извади разпечатките с по-раншна дата от досието. А щом не го беше казал изрично, не го бе казал изобщо. Такава беше играта и Анди Фаулър също играеше по нейните правила.

Харди, независимо от дилемата къде да тегли чертата между личната лоялност, и общественото доверие, знаеше, че трябва да накара Фаулър да се откаже от делото и нямаше намерение да бие барабана за случилото се. Ако една благородна лъжа можеше да постигне и двата резултата, мислеше си той, тогава заслужаваше си да бъде изречена. Но можеше и да не си заслужава. От колко малки грехове се състоеше смъртният грях? Колко ангелчета можеха да танцуват на главата на топлийка?

— Дизмъс, аз съм само на шейсет и две, не съм готов да се оттегля...

— Знаеш ли, Анди, не гледай само лошото, виж и преимуществата. Поне репутацията ти ще остане ненакърнена. Може да те призоват във федералния съд.

И двамата кисело се усмихнаха на това. Отправяха последно предупреждение, светлините бяха запалени, музиката намалена.

Налагаше се Харди да пришпори малко нещата.

— Трябва да знам до утре сутринта, Анди. Наистина съжалявам. Фаулър го потупа по рамото.

— Аз съжалявам, че те поставих в толкова неловко положение, Дизмъс, макар да се радвам, че точно ти разбра. Всеки останал...

— Анди, приятели сме от отдавна, но в този случай аз съм всеки останал. Просто ти давам един ден, за да поправиш недоглеждането си. Но то трябва да бъде поправено, по един или по друг начин. Искам да сме наясно по този въпрос.

Съдията отново беше спокоен, проумял бе как стоят нещата.

— Ясно е, Диз. Напълно. Не се тревожи.

Дейвид Фримън си имаше традиция, която спазваше още от времето, когато беше студент в правния факултет. Винаги, когато отбележеше — според него — безусловна победа, да го отпразнува незабавно. Теорията му беше, че никога не знаеш кога и дали ще спечелиш нова и е по-добре да се насладиш на всяка капчица от удоволствието на тази, която ти е паднала, преди да е потънала в реката на твоето минало.

Затова вторник вечерта, след като се уговори с момчетата и баща им да се срещнат в един и половина на следващия ден за пресконференция в неговата кантора, той си извика такси и се върна обратно във „Феърмонт“.

След като си запази стая там, взе външния асансьор за ресторанта на покрива и си поръча бутилка коняк „Парадайз“, чашата, от която струваше дванайсет долара и петдесет цента. За бутилката се изръси триста и петдесет долара, но можеше да я задържи и да си я занесе у дома, трофей от добре свършената работа. Пристигна в ресторанта на покрива след десет и стоя, докато не го затвориха в два, като остави петнайсет сантиметрова вдлъбнатина в бутилката, докато седеше до един от обърнатите на север прозорци и наблюдаваше как градът блести под него — богаташ в собствения си замък.

Което обясняваше защо в девет и половина още не беше станал. Ако го бе направил, ако по някакъв начин се беше свързал с Крис Лок и го бе уведолил, че делото Мей Шин не може да влезе в съда, че алибито ѝ е непохватимо, тогава може би той щеше да спести на съдията от Върховния съд Андрю Брайън Фаулър главоболието от обявяването на раншното му пенсиониране, влизащо в сила от първи септември.

Във века на компютрите Джеф Елиът смяташе това търсене на ръка на нотариални актове за една от най-излишните и досадни

работи, които някога бе вършил. Вчера замъгленото му зрение, след като се бе ровил само два часа, го бе принудило да се откаже.

Сега, когато от три часа отново се занимаваше със същото — още нямаше обяд — вече се двоумеше дали наистина си струва. Беше премислил всевъзможни благовидни предлози, за да се откаже от търсенето, не на последно място от които, че тази Мей Шин лесно би успяла да събере достатъчно за първоначалната вноска по закупуването на недвижимо имущество на стойност 500 000 долара.

Спомняше си истории в „Плейбой“ и „Пентхаус“ за студентки, които започвали да проституират и изкарвали по десет хиляди долара на месец. Дори и да приемеше, че публикациите бяха преувеличени, той знаеше, че е напълно възможно за една проститутка от висока класа да изкарва по двеста долара на вечер, плюс всичките ѝ нормални жизнени разходи. Така, че едно умно момиче би могло да спестява по четири хиляди на месец, което правеше по десет хиляди на година. Малко административна находчивост можеше да осигури прикритие по отношение на данъците — вътрешен дизайн, внос-износ, дипломиран сексуален терапевт.

Беше видял Мей Шин в съда с нейния ушит по поръчка костюм. Нямаше нужда да се изсилваш кой знае колко, за да си помислиш, че сама бе дала гаранции за собствената си гаранция — в края на краищата, разполагала бе с пари за таксата на Мори. Защо да не можеше да плати и цялата сума?

Ами ако не можеше?

И както винаги, именно тази вероятност го накара да продължи. Възможността, че под явното и правдоподобното може да се спотайва тайното, скритото, опасното — сензацията.

Чиновниците от нотариата можеха да бъдат малко по-отзивчиви. Но те бяха заети със собствената си работа, с посредниците при продажба на недвижими имоти, които виждаха по-често. Той беше един любопитен сакатляк, който дори не знаеше какво търси. Така че, подобно на добрите бюрократи навсякъде, чиновниците не проявяваха сами инициатива за нищо.

Но кривата на познанието даваше своите плодове. Дори и да познаваш добре града, Джеф още имаше какво да навакса в това отношение — трябваше да свикнеш с методиката на самото търсене. Имаше огромни регистри с чертежи, които разделяха земята на

участъци, които от своя страна като че ли нямаха много общо със сегашното състояние на района. На пръв поглед имената на улиците бяха безполезни за определянето в кой регистър — от повече от стотината — се съдържа твоята собственост. Но той усещаше, че кръгът се стеснява.

Гаранцията по кредита беше шестетажна жилищна сграда на три пресечки от „Уошингтън скуеър“, нагоре по „Пауъл“. След безрезултатното търсене из регистрите предишния ден, на Джеф му бе хрумнало, че може просто да се отбие дотам и да попита някой от наемателите кой е собственикът на сградата — двамата с Дороти опитаха.

Единственият наемател, който завариха у дома — мим, готов да излезе навън и да работи по улиците с боядисано в бяло лице и т.н. — им каза, че просто изпращал чековете си с наема на една управителна компания.

Джеф реши, че е твърде малко вероятно да се сприятели с още една секретарка, която да му изнесе секретната информация и реши, че ако иска историята, както обикновено, ще трябва да се потруди.

Прецени, че регистрите тежаха по пет кила единия. Когато ги вдигнеше, миришеха на мокри вестници. Трябваше да се реди на опашка, да връща предишната си поръчка, като използва само едната си патерица, а с другата да държи регистъра. Досега бе преровил двайсет и шест регистъра, но най-близката скица в последния свършваше на няколко пресечки северно от мястото, което търсеше.

Защо не можеше просто да вкараш адреса в компютъра и да натиснеш копчето? Главата му никога нямаше да го побере.

Джейн беше бясна.

— Не е трябвало да казваш на никого! Съдийството е всичко за татко. Как можа да му причиниш такова нещо?

Наближаваше един. Джейн била обядвала с баща си и той й бил разказал всичко. Харди не беше прекалено възторжен да научи, че съдията е казал на дъщеря си, след като той самият бе решил да засяга целия този деликатен проблем, само ако се наложеше, като се надяваше никой да не разбере.

И на Франи никак не й хареса.

— Не можеш да ми кажеш? Какво значи това, че не можеш да ми кажеш? Аз съм ти съпруга. Ние си споделяме всичко, забрави ли?

— Мога да ти кажа, че няма нищо общо с нас.

— Излизаш посред нощ и се прибираш в Бог знае колко часа, без да ми дадеш най-малкото обяснение?

— Франи, недей. Това няма нищо общо с нас. Поверително е, между адвокат и клиент...

— Да бе, дрън-дрън. И чий адвокат си ти? Мислех, че работиш в прокуратурата — хвана го натясно, но той бе решил. Беше изправен пред две несъвместими прояви на лоялност. — Тази работа те променя — добави тя.

Може би. Животът променяше хората, голяма работа, ще го преживееш. Но не беше толкова глупав, за да го каже. Вместо това отиде на работа с болки в стомаха, свиваше го всеки път, когато се караха.

А сега Анди Фаулър бе казал на дъщеря си или тя го беше изкопчила от него. Но и при двата случая имаше още един човек — и то не самата дискретност — който знаеше.

— Нищо не съм му направил, Джейн. Ако не друго, той сам си е виновен.

— Не е трябвало да казваш на никого!

— На никого не съм казвал. Няма и да кажа, поне не още. Надяваме се, да не се наложи.

— Да не се наложи ли? Господи, не се ли престараваме малко?!

Вратата на Харди се отвори. Каза на Джейн да изчака и стана да и затвори. Пулиъс се задаваше по коридора, потънала в задълбочен разговор с Крис Лок. Стомахът му още повече се сви и той затвори вратата, преди да са го видели.

Когато се върна отново на телефона, попита Джейн дали Големия Чък — бе започнал да мисли за новия й приятел като за Големия Чък — дали Големия Чък също е присъствал, когато Анди й е казал.

— Това пък какво трябва да значи?

— Означава, че не съм длъжен да търпя обидите ти, така че остави ме на мира.

Затвори.

Имаше много начини да го направи и Фримън естествено избра най-помпозния. Е, може би, не съвсем естествено. Склонността да прави нещата по усет, въпреки че пасваше добре на неговия характер, му бе избита от главата в правния факултет, но през годините на частна практика той отново си я беше възвърнал.

През първите години на практикуването си взимаше доказателствата, които бе изнамерил (като, например, потвърждаването на алибито на Мей от синовете на Строс) и ги занасяше в прокуратурата, за да бъдат обсъдени и да се вземе решение дали да се отхвърли нуждата от процес.

Но с течение на времето бе открил, че няма кой знае каква полза от подобно отзивчиво отношение. Прокурорите често отказваха да повярват на представеното от него, поставяха под съмнение верността или отношението му към делото, като същевременно оспорваха мотивите му. Беше разбрал, че ако го направеше сдържано, когато разкритията му бяха неоспорими и, както беше в случая, решаващи, предаването на живо по медиите на доказателствата беше способно да накара прокуратурата да се размърда много повече, отколкото всеки опит за коректност, добронамереност или сътрудничество. Областните прокурори, бе открил той, бяха изключително чувствителни към общественото мнение — често пъти повече, отколкото към справедливостта.

Една пресконференция караше доста коси да настръхнат в Палатата, караше младите адвокати (и дори някои от по-старите) да се страхуват от теб — авторитетна личност, която дръзва да излезе от системата, ако се наложи. Наричаха го зареденото оръдие и внимавайте, момчета. Заредените оръдия гърмят.

В момента се намираше във фойето на кантората си, заобиколен от напълно излишна фаланга от съдружници, които по-рано същата сутрин бе пратил да идат и да си облекат най-хубавите костюми. Самият той беше смачкан както винаги, в стар кафяв костюм от туид и протрити обувки.

Отпред имаше импровизиран подиум с няколко микрофона.

Срещу подиума, с лице към него, се бяха скупчили петнайсетина репортери — напълно прилично представяне, като се вземеше предвид

краткото време, което им беше дал. Имаше три РТС-а, паркирани на улицата отпред, което означаваше, че ще го предават и по телевизията. Присъстваха и представители на „KGO“ — така, че гласът му щеше да се чуе и в ефира на най-популярното радио.

Мей беше проявила пълно разбиране относно всичко това. Казал ѝ бе, че е време да си вземе своята парса от рекламата. Постепенно бе започнал малко да ѝ се възхищава, особено след като откри, че вероятно през цялото време е казвала истината. Сега тя стоеше до него, все още не смееше да се радва, но както обикновено, изглеждаше безупречно.

Пръстите му забарабаниха леко по микрофоните и той се усмихна. Господи, не беше свикнал с всичко това, обикновеният, стар, трудолюбив глупак, какъвто си беше. Включени ли бяха? Той започнала импровизира:

— Дами и господа, искам да благодаря на всички вас, че се отзовахте на поканата ми и дойдохте тук, няма да отнемам много от ценното ви време. Както знаете, преди няколко седмици Оуен Неш, един от гигантите на американската индустрия, бе покосен от пистолетен изстрел. Никой не би отрекъл, че г-н Неш беше влиятелен и обаятелен човек.

Той погледна към Мей Шин и извлече нови дивиденди. При споменаването на името на Неш, една сълза се бе спуснала от окото ѝ и се стичаше по бузата ѝ. Не я избърсвай, помисли си той. Няколко светкавици просветнаха.

Фримън хвана ръката ѝ и я стисна.

— В случай като този изглежда съществува естествена склонност да се хвърля вината върху някого, отговорността да се стовари никъде. Кой може да каже защо? Може би защото така се задоволява нуждата на обществото от ред. Може би гневът ни е толкова голям, че оправдаваме всяко действие, което може да донесе удовлетворение за непоправимото зло, каквото е убийството.

Колко от нас, дълбоко в сърцата си, обвиняват Джак Руби за убийството на Лий Харви Осуалд? Не, когато кралете биват убивани, убийците им трябва, на свой ред, да бъдат убити. Разбира се, аз не сравнявам Оуен Неш с нашия свят президент. Подобно на Дан Куейл, Оуен Неш не беше Джак Кенеди.

Изчака смехът да заглъхне, хвърли един поглед на Мей и отново стисна ръката ѝ.

— Но Оуен Неш беше по свой начин титан. И последва същата трескава нужда за правосъдие.

За съжаление, в този случай, треската бе насочена към личността, която сега е застанала до мен, отдясно, Мей Шин, американска гражданка по рождение, жена без каквото и да било криминално досие, една жена, чиято единствена вина, ако може изобщо да се нарече вина, се състоеше в това, че бе имала връзка, че се бе влюбила в Оуен Неш.

В един по-справедлив свят областната прокуратура никога не би погледнала толкова леко на публичното линчуване, с което се характеризира това дело още от самото му начало. Обаче тъжният факт е, че нашият свят не е справедлив, и че нашата областна прокуратура от самото начало бе начело на расисткия лов на вещици, и тази млада жена бе изправена на подсъдимата скамейка, без каквото и да е следа от веществени доказателства, които да я свързват с това ужасно деяние.

Замълча, за да се наслади за миг на погледите на журналистите и репортерите. Беше ги спечелил.

— От самото начало г-ца Шин твърдеше, че в деня, когато Оуен Неш бе брутално убит, тя си е била у дома и е чакала завръщането му. Не е използвала телефона. Не е излизала навън, за да си купи вестник. Не е свирила на пиано, не е забивала пирони по стените нито е пяла под душа. Аз твърдя пред вас, че това не е престъпно поведение.

И въпреки това, дами и господа, позволете ми да се изясня докрай, то беше в основата на заведеното от прокуратурата дело срещу Мей Шин. Че не е направила нищо, за да забележи някой, че си е у дома! Представете си само! Едно време това се смяташе за отличителна черта на добрия гражданин, на идеалния съсед. Но понеже е от японски произход, и защото е дръзнала да има връзка с влиятелен човек — той сниши гласа си — защото, всъщност е една жена, безсилна да се защити срещу мощта на държавните институции, тя бе идеалния жертвен козел. Прекарала е целия ден у дома и е заподозряна, всъщност, обвинена в убийство.

Сега бих искал да ви представя двама младежи — Ник и Алекс Строс, — които по случайност живеят точно срещу апартамента на г-

ца Шин.

Той кимна на един от съдружниците си, който влезе в съседната стая и доведе двете момчета и баща им.

— Ако областният прокурор се интересуваше от истината, той също можеше да открие двете момчета на име Строс. Върнали са се от екскурзия в Европа на двайсети юни, денят, в който Оуен Неш беше убит. Никога няма да се досетите какво са видели.

Купуваше си диетична „Кола“ от кафето, когато един от колегите му, който работеше през две врати, Константино, провря глава през вратата.

— Харди, върви при Драйсдейл — каза той.

Беше три без пет. Драйсдейл бе получил сведения от една от връзките си в KRON и сега Пулиъс, самият Крис Лок и една трета от останалия персонал се бяха събрали пред телевизионния екран. Харди се провря през вратата, като си спомни други подобни събирания — денят, когато Дан Уайт беше убил Хейвъри Милк и май и Москоун в кметството, опита за покушение върху Рейгън. Почуди се кой ли е бил застрелян.

Някой се провикна.

— Добре, добре, почва, увеличете го — стаята утихна, чуваше се само гласът на водещия, който говореше за изключителното развитие на делото по убийството на Оуен Неш и миг по-късно на екрана, пред цял куп микрофони, изникна Дейвид Фримън, с Мей Шин до него.

— Плаща на децата или на бащата. Всичко е нагласено. — Пулиъс не можеше да повярва или се преструваше, че не може.

— Две деца? — Драйсдейл поклати глава. — Ами онова за голотиите? Не би могъл да си го измисли.

Лок мълчеше, стоеше до прозореца и гледаше навън.

— Със сигурност ще мине — обади се Харди.

Всички се бяха разотишли. По ирония на съдбата стаята изглеждаше по-малка сега, когато бяха останали само четиримата.

Пулиъс:

— Как биха могли да са сигурни, че е било същия ден?

Драйсдейл взе топките си за бейзбол и започна да жонглира.

— Би ли престанал, ако обичаш!

Раздразнението беше от страна на Елизабет Пулиъс. Харди нямаше нищо против да го види и си помисли, че си го е заслужила. Това беше, в края на краищата, нейното дело.

— Съжалявам — извини се Драйсдейл. Хвана топките и ги стисна всичките в едната си ръка. — Мисля, че доста добре са се застраховали. Било е в деня, когато са си пристигнали от Европа, току-що са били слезли от самолета. Доказателството е доста солидно.

— Може да си е чисто и просто лъжа. Той им плаща...

— Доста рисковано. Кръстосаният разпит ще ги довърши, и Фримън го знае.

— Искам да ги разпитам.

— Не се и съмнявам — отвърна Драйсдейл.

Тя стоеше обута с ниски обувки пред бюрото му. Продължаваше да гледа към гърба на Лок, но той не се обърна. Фримън не си беше хабил патроните за тях, бе заковал направо Кристофър Лок. Лок беше областен прокурор, а не те. Доколкото се отнасяше до общественото мнение, Кристофър Лок — лично — бе оплескал нещата. Той, един чернокож, беше и расист. Той бе избрал жертвата. По етнически съображения. Истинска катастрофа.

— Мътните да го вземат! — каза Пулиъс.

Драйсдейл кимна.

— Да, мадам — отвърна той.

Когато Джеф Елиът откри в нотариата, че собственик на заложената като гаранция жилищна сграда е съдията от Върховния съд Андрю Фаулър, той бе повече от сигурен, че е ударил джакпота.

После, когато чу, че е пропуснал пресконференцията на Фримън — „Защо никой не ми се обади?“ — видя как всичко му се изплъзва.

Но в края на краищата, когато научи новината за излизането в пенсия на Фаулър, разбра, че си е осигурил материала на кариерата. Имаше един-единствен човек, който държеше в ръцете си отделните парчета на цялата история и това беше именно той.

За Глицки това означаваше нещо съвсем друго — арестувал бе не когото трябва, а убиецът още се разхождаше на свобода. Беше в кабинета на лейтенанта си, Франк Батист, минаваше пет и дъвчеше леда, останал на дъното на пластмасовата чаша.

Въпреки, че единият беше с по-висок чин от другия, двамата мъже бяха приятели и знаеха, че политически игри, извън контрола както на единия, така и на другия, бяха продиктували повишението на Батист — все още се смятаха повече за партньори, отколкото за нещо друго.

— Имаш късмет, че върховните съдебни заседатели предявиха обвинение — каза Батист. — Това ще поохлади страстите.

— Но вероятно ще бъда даден под съд — Глицки намери място за чашата си върху претрупаното бюро на Батист. — Да видим, неправилен арест, полова дискриминация, расова дискриминация... Може би е по-добре още сега да ти предам значката си — не беше смешно, но и двамата се усмигнаха. Проява на чувство за хумор между полицаи. — Може би Лок няма да го оттегли.

Батист го погледна сериозно.

— Утре ще се разбере.

— Децата може и да бъркат.

— Можеше и мир да има по земята.

— Знаеш ли, Франк, голяма утеха си за неспокойната ми душа.

— Опитвам се — Батист си бе вдигнал краката върху бюрото, на коленете си държеше подложка за писане. Започна да си драска. — Е, как смяташ, да не би да се окаже идеалното престъпление? Аз лично мисля, че няма, защото имам предчувствие, че този не ще да се отърве. Не би ли могъл някой друг да го е направил?

— Възможно е. Никой не се вместише и наполовина толкова добре, колкото Шин. — Глицки каза на лейтенанта си, че ще хвърли още един поглед върху деловата страна, г-н „Силикон Вали“, някой друг, който би имал полза, но доказателствата били оскъдни и нямало кой друг да бъде, след като не била Шин. Той запрати още лед в устата си и го сдъвка. — Знаеш ли, за пръв път си помислих, че може да имам случай с, нали се сещаш, свидетели, които вече не са в затвора, евентуално мотив, различен от липса на въображение.

— Може би догодина — отвърна Батист. — А междуременно все още имаме един много важен мъртвец.

Харди се обади на Селин, когато се върна от кабинета на Драйсдейл — каза си, че тя поне заслужава да бъде сред първите,

които ще разберат, че убиецът на баща ѝ още е на свобода.

Откри я в „Силни тела“, пак тренираше. След като ѝ съобщи, за известно време в слушалката чуваше само шума наоколо — дънещата музика, инструментите за изтезания. Най-накрая тя го попита какво иска да каже.

— Искам да кажа, че алибито на Мей се потвърждава. Не е била на „Елоиз“ с баща ти.

— Но какво означава това?

— Означава, че не го е убила, Селин — изчака, без да я пришпорва, още една минута. — Селин?

Добре, помисли си, изпълни дълга си. Сега ѝ кажи, че ще я държиш в течение за развитието на нещата и затваряй. Просто затвори, иди си у дома и изведи Франи.

— Е, какво ще правим сега? — попита го тихо Селин, шокът прозираше в гласа ѝ. — Мога ли да те видя?

Не, зает съм. Какво ще кажеш да дойдеш утре в прокуратурата?

— Добре — отвърна той.

Срещнаха се в „Пери“ на „Юниън“, ресторант в класическия смисъл — хубава храна, големи напитки, предразполагаща атмосфера.

Въпреки че косата ѝ още бе мокра, прибрана назад с тюркоазна на цвят лента, тя беше намерила време да се гримира. Но някак си. Харди откри, че физическото ѝ присъствие не е чак толкова завладяващо, както преди. За пръв път я виждаше, от първата им среща, във вид, в който очертанията на тялото ѝ — под торбестия морав пуловер и черните широки панталони — не се набиваха на очи. Благодарен беше за това.

Едва бе започнало да се смрачава, а мястото вече беше претъпкано. Тя стоеше близо до входа, който беше от страната на една малка уличка, с портокалов сок в ръка и разговаряше с някакъв мъж, горе-долу на възрастта на Харди, въпреки че беше по-висок, по-як и по-добре облечен. Когато Харди влезе, лицето ѝ грейна, тя се запъти към него и го целуна бързо по устните. Хвана го за ръка и се извърна — мъжът вече се бе отправил към бара.

— Казах му, че приятелят ми всеки момент ще дойде, но нали знаеш как става по тези места. Сама жена е удобен прицел за всеки. — Не пускаше ръката му. — Ела, да видим дали ще можем да си намерим маса.

— Не мога да ям, Селин. Отивам си вкъщи.

Тя престана да го дърпа, но продължи да го държи за ръка.

— Искаш да кажеш, че ще ме оставиш сама тук? Няма да оцелея и пет минути.

— О, ще оцелееш, стига да поискаш.

Друга страна от характера ѝ, малко по-човешка, следа от чувство за хумор. Тя наистина имаше собствен живот, за който той нищо не знаеше.

Една двойка освободи масата си на две крачки от тях и Харди поведе Селин към нея. Сервитьорът се появи и той си поръча газирана вода. Можеше да усети топлината на бедрата ѝ там, където се допираха до неговите.

— Винаги ли си сама? — попита я Харди. — Всеки път, когато те видя, си сама.

— Грещиш. Всеки път, когато ме видиш, съм с теб — тя се отдръпна от него. — Защо искаш да знаеш? Ти си женен.

— Да, женен съм — отвърна той. — Просто се чудех.

Тя го прие.

— Не се чуди. Това има ли нещо общо с баща ми?

Той опита, но не успя да намери някаква връзка.

— Не, мисля, че няма.

Селин се пресегна към портокаловия си сок, отпи и притисна чашата с две ръце в скута си.

— И аз бях омъжена, веднъж. Бях на двацет и една, минавах през една от бунтарските си фази. Той беше музикант, добре свиреше. После издаде няколко албума. Хеви метъл, който сега наистина мразя. Мисля, че и тогава никак не ми харесваше, знам, че и на татко също.

— Баща ти разбираше ли се с него?

Тя се разсмя.

— Не. Татко го мразеше до мозъка на костите си.

— Затова ли се разделихте?

— Не, всъщност не. Беше скапаняк, предполагам, че съм го знаела през цялото време, но татко бе наел хора да го следят, докато

беше на турне и се оказа, че изобщо не се държал като женен мъж. Така че — продължи тя, като присви рамене — анулирахме брака. Това е стара история, но ме отврати от мъжете за доста време. Плюс това, че бях богата. Знаеш ли, трудно е да намериш хора, на които да имаш доверие. Мъжете се опитват да те свалят, първо заради външността ти, после, ако открият, че имаш пари...

Газираната вода на Харди пристигна. Той я вдигна и се загледа през прозореца. Навън като че ли бе престанало да се смрачава.

— За какво си мислиш? — попита тя.

— Не знам точно. Че не е само свалянето по такива места. Искам да кажа, не си ли срещала някой в обикновения живот?

Селин поклати глава.

— Понякога, за малко. Но в обикновения ми живот винаги беше татко.

— Мисля, че оттук започнаха проблемите ни миналия път.

Тя се пресегна и отново го хвана за ръката.

— Няма да се караме повече. Не мога да обясня на другите как стояха нещата между мен и татко. Нормално беше да правим всичко заедно.

— Но той явно е имал личен живот, искам да кажа приятелки, а на теб, както изглежда, не ти е било позволено. Как може това да бъде честно? Как може да се живее така?

— Не знам как да го кажа или да го обясня, но беше нормално. Когато правиш нещата с татко, се чувстваш по определен начин. Попитай Кен.

— Не може да е същото. Той е женен, има си личен живот.

Тя го стисна по-силно за ръката.

— Аз си имам личен живот, Дизмъс, не се тревожи за мен.

— Мисля, че се тревожа — отвърна той. — Не знам защо, но наистина се тревожа.

— Знам — тя го пусна и прокара дланта си нагоре-надолу по бедрото му. — Вие сте много добър човек, г-н Харди. Искане ми се...

Не довърши онова, което беше тръгнала да казва. Нямаше нужда да го прави.

Те така и не стигнаха до споменаване на името на Мей Шин.

Харди се прибра у дома точно в седем. Ребека си беше легнала и спеше, една от постоянните им детегледачки беше във всекидневната и си говореше с Франи, а самата Франи беше облечена и готова за излизане.

Забави се вкъщи по-малко от пет минути. Искаше да надникне в стаята на Век и да нахрани рибите. Толкова.

Запътиха се към колата, паркирана на две пресечки надолу по „Клемънт“, хванати за ръце.

— Още ли сме скарани? — попита той.

— Не съм се карала с теб.

— Нито пък си се превъзнасяла по мен.

— Не бях съгласна с теб. Още не съм съгласна. Смятам, че работата ти отнема прекалено много от времето, и е заплаха за нас двамата и нашето семейство, не ми харесва да не ми казваш, какво правиш и къде ходиш.

— Трябва да се научиш да говориш открито, Франи. Да се изразяваш малко по-ясно.

— Не е смешно.

Изминаха останалата половин пресечка, без да си говорят.

— Значи, щом не можеш да го изкараш на шега, няма да ми кажеш нищо? — попита тя.

— Ще ти кажа.

Последният кавалер — отвори ѝ вратата, после заобиколи от другата страна. Слънцето най-последно бе залязло. Вдигна покрива на самурая, беше топло, въпреки че имаше полъх от океана.

— Кога?

— Кога какво?

— Кога ще кажеш нещо?

Харди се извърна назад. Поверителността явно не означаваше кой знае колко за Анди Фаулър. След като Джейн знаеше, тогава със сигурност и Чък Чък Бо-Бък беше посветен вече. А Харди никога не бе обещавал на Анди, че ще го запази в тайна. Беше го обещал единствено на себе си.

Беше го обещал единствено на себе си. Хареса му как звучеше.

Ето така се започваше. За подобни размисли явно всички ги биваше. Щом като веднъж си могъл да нарушиш обещанието, което си си дал, крачката до това да нарушиш обещанието, дадено на някой

друг, изобщо не беше голяма. И то само, за да сложиш край на караницата.

Или пък можеше да изречеш някоя малка невинна лъжа, за да предотвратиш скандала в самото начало.

Всичко, което трябваше да направи, бе да издаде, да каже на Франи за Анди и щяха да прекарат една приятна и напълно заслужена вечер. Харди предположи, че почтеността му щеше да е съвсем леко накърнена — можеше да я възстанови през седмицата с няколко добри дела.

— Чули за Мей Шин днес? — попита я той. Още не беше, и Харди я уведоми за станалото.

Тя го изслуша и когато свърши, му каза, че било интересно, но нямало нищо общо със скарването им. Искал ли да ѝ каже къде е бил снощи или не?

— Ходих да се срещна с един човек, който имаше правен проблем. Не мога да го дискутирам. Точка. Ако искаш да ми се сърдиш затова, сърди се.

Франи хапеше устната си, не толкова ядосана, помисли си той, колкото разтревожена.

— Ами останалото? — попита тя. — Допълнителните часове, прибирането вкъщи по тъмно, излизането посред нощ. Какво става с нас?

Между двете предни седалки в самурая имаше разстояние и той се пресегна към нея и я прегърна. Тя се притисна към него.

— Нищо не те заплашва — увери я той. — Работата ми не представлява заплаха за нас. Обичам те, Франи, разбра ли?

Тя кимна, с ръце около врата му. Пусна в ход резервното оръжие. Започна да плаче.

Когато се прибраха у дома, имаше обаждане от Кен Фарис. Джейн се извиняваше и Ейб Глицки се чудеше за линията, която прокуратурата щяла да поеме по случая.

Харди отиде в кабинета си, докато Франи откара детегледачката и започна да препрочита документацията по вече приключеното дело. Най-малкото приключено дотолкова, доколкото се отнасяше до Мей Шин.

Не знаеше какво щеше да предприеме прокуратурата, но си помисли, че той лично щеше да се върне отново към предварителните си изслушвания, да си заслужи нашивките, да спечели много дела и евентуално да се изкачи нагоре по стълбата до там, откъдето би могъл да се сдобие с няколко, падащи му се по право, убийства.

Нищо друго не можеше да направи. Не беше следовател. Знаеше, че Глицки, след погрешния арест, щеше да бъде безкрайно предпазлив. Не бе склонен да се забърква отново с Пулиъс. Франи беше права... Работеше прекалено много, не се забавляваше достатъчно. Превръщаше се в юрист, а ако това искаше, тогава по-добре беше да си намери работа като юрисконсулт, да изпраща сметки за по шейсет часа на седмица в продължение на пет или шест години и поне да натрупа пари, докато се рови в бумагите.

Беше оставил Селин в „Пери“ да си мисли какъв добър човек е. Реши, че може да е леко влюбена в него. Въпреки, че самият той знаеше, че се бе увлякъл по нея до определена степен и нямаше да продължи нататък. Беше направил избора си и не само, че щеше да го преживее, щеше да бъде щастлив от него.

Край, реши да затвори папката и да я прибере в шкафа до бюрото си. Подреди жълтите листове от личните си бележки в началото на разследването — първите му разговори с Кен Фарис, предположенията на Страут и т.н. — и ги постави най-отгоре на копието, което бе извадил от официалното досие.

В кабинета му беше тихо. Откъм спалнята се чуваше бълбукането на аквариума с рибки. Без всъщност да търси нещо конкретно, докато чакаше Франи да се прибере, той препрочете началните си бележки. Всичко му се стори толкова отдавна, толкова назад във времето.

Прелистваше страниците, полицейските доклади, разпитите на Глицки, часа на смъртта. Статиите на Елиът.

И изведнъж бълбукането от аквариума изчезна. В света му нямаше нищо друго, освен дразнещо, полупознато противоречие. Той обърна на една от първите статии на Джеф.

Кен Фарис му беше казал, че за последен път е видял Оуен Неш в петък по обяд, след обяд. Статията, цитираща Фарис като източник, гласеше, че Неш е бил видян от персонала в дома си за последен път в четвъртък вечерта.

Той отново погледна бележките си — петък около обяд, след обяд. Статията на Елиът — четвъртък вечер. Четвъртък вечер не беше петък по обяд.

Харди поклати глава, като разтърка очите си. За какво си мислеше? Фарис изобщо не приличаше на заподозрян в цялата тази работа. Той беше най-добрия приятел на Оуен Неш. Добре, всъщност той наследяваше компанията след смъртта на Оуен, това не беше...

Или беше?

Но единственото, което бе направил, бе да каже на Харди един ден, а на Джеф Елиът друг. Стресът от онези първи дни след смъртта на Неш без съмнение беше внесъл известен хаос в паметта му.

Но Фарис си падаше по подробностите.

Странно.

Той отново разтърси глава...

Франи стоеше на прага на кабинета. Не я бе чул да влиза, да затваря външната врата или да се приближава по коридора. Беше запалила лампата в спалнята и той не го беше забелязал.

— Изглеждаш така, сякаш си видял призрак.

Харди изплува от транса си, тръсна глава.

— Още от тази лудост — отвърна той.

— Мислех, че си приключил с нея.

Беше толкова мъчително, също като последния коняк — знаеш, че ако го изпиеш, ще те боли глава. Щеше, може би, да го спомене пред Глицки. Не беше негова работа.

— Приключих — отвърна той, като затвори папката. — Просто те чаках да се прибереш.

„СЪДИЯ ГАРАНТИРА ГАРАНЦИЯТА ПО ДЕЛОТО ЗА УБИЙСТВО НА ОУЕН НЕШ.
АДВОКАТЪТ ПОТВЪРЖДАВА АЛИБИТО НА МЕЙ ШИН. ПРОКУРАТУРАТА ЩЕ ТРЯБВА
ДА ОТТЕГЛИ ОБВИНЕНИЯТА СИ

от Джефри Елиът, репортер на «Кроникъл»

В удивителната поредица от разкрития около делото за убийството на финансиста Оуен Неш, съдията от Върховния съд, Андрю Б. Фаулър обяви, че се оттегля от поста си, само часове преди да се разбере, че жилищна сграда, негова собственост е служила за допълнителна гаранция по гаранцията от половин милион долара на обвиняемата Мей Шин.

Според източници от областната прокуратура, следствието можело да изиска банковите сметки на обвиняем, ако съществуват евентуални съмнения, че парите, използвани за гаранция или за наемане на адвокат са придобити в резултат на престъпна дейност, като търговия с наркотици или, както е в случая, проституция. Г-ца Шин призна, че е била високоплатена компаньонка.

Както вече беше писано, адвокатът на г-ца Мей Шин, Дейвид Фримън представи две малки момчета като свидетели, които потвърдиха, че използвайки телескоп, са видели г-ца Шин в дома ѝ по времето, когато областната прокуратура твърдеше, че е била на борда на яхтата на Оуен Неш, «Елоиз».

Областният прокурор Кристофър Лок снощи лично разпита двете момчета и обяви, че всички обвинения срещу г-ца Шин, свързани с убийство, ще бъдат оттеглени.

«Двама свидетели потвърждават алибито ѝ — каза Лок, — така че дело няма да има. Все пак, спомнете си, убийството е било извършено с нейния пистолет, смятахме, че разполагаме с неопровержим мотив. Но боравим с много

стриктно определен период от време в това дело и ако г-ца Шин си е била в апартамента събота следобед, тя не е могла да убие Оуен Неш.»

«Прокуратурата, разбира се, е обезпокоена от намеренията за проява на расизъм по отношение на г-ца Шин и възнамерява да разследва тези обвинения и да наложи дисциплинарни мерки, ако се наложи.»

Връзката между съдия Фаулър и г-ца Шин остава неизяснена. Съдията, според слуховете, напуснал града, но главният съдия на Калифорнийския върховен съд, Бринкман, който председателства щатския комитет по съдийска етика, заяви, че е «силно обезпокоен» относно твърденията за евентуалната връзка на съдия Фаулър с обвиняемата. «Когато съществува някаква връзка, колкото и далечна да е тя, между съдия и обвиняем, съдията трябва незабавно да се откаже от делото — каза Бринкман. — Всеки пропуск в това отношение е грубо нарушение на съдийската етика. И подлежи най-малкото на отнемане на съдийските права.»

Дейвид Фримън отказа да коментира случая със съдия Фаулър, въпреки че със сигурност е знаел подробностите около гаранцията. Като се позова на поверителността в отношенията адвокат — клиент, той също така защити правото на г-ца Шин да не прави публично достойние личния си живот. Клиентката ми преживя достатъчно — каза той. — Тя не е извършила това убийство. Тя е невинна жена, неправилно обвинена и погрешно съдена.“

— Уоу! — каза Франи.

— Да — Харди беше на третата си чаша кафе. Бе прочел статията два пъти. Бе сащисан, че Анди всъщност е внесъл гаранцията на Мей, а не е сметнал за необходимо да го спомене, когато изливаше душата си пред него преди две вечери.

Слънцето проникваше през прозореца на тавана над печката и проблясваше по тенджерите и тиганите, които висяха на отсрещната

стена. Ребека я кърмеха.

— Сигурна съм, че това няма нищо общо с приятеля ти с правния проблем, който не можеш да обсъждаш.

Плаващите пясъци на високо моралните подбуди. Харди се усмихна и си наля още кафе.

— Къде мислиш, че е отишъл?

— Мисля, че вероятно си е у дома, окопал се е и не вдига телефона.

— Какво още знаеш за това?

— Нищо особено.

— Не виждам как можеш да го запазиш в тайна. Откога знаеш?

Той дръпна вестника отново пред себе си.

— Това от около петнайсет минути. За връзката малко по от отдавна.

— Е, и каква е била връзката?

— А ти каква мислиш, че е била, Франи?

Франи още беше по халат. На рамото си имаше пелена, бебето, притиснато към нея, я мачкаше нежно. Ребека се оригна дълго и доволно.

— Добро момиче — каза Франи.

— Дай ми да я подържа.

Харди взе дъщерята на Франи — своята дъщеря — на ръце и ѝ направи муцунка, която беше възнаградена с радостно гукане.

— Голямото момиче на татко. Не прекарвам ли достатъчно време с теб? — той доближи лицето си до нейното, вдиша уханието ѝ, потърка бузата си в нейната. Франи заобиколи масата и се притисна към него, като погледна през рамото му.

— Ние сме щастливци — каза тя.

— Знам.

Но вестникът продължаваше да ги привлича и двамата. Франи се пресегна и го обърна на първа страница.

— Какво ще стане сега с него, Диз?

— Не знам. След като Мей Шин не е убила Неш, цялата работа просто трябва да отшуми. Няколко дни на нападки в пресата — права била, между другото. Спомняла ли си преспапието?

— Тя му го е подарила.

Харди кимна.

— Напомняло му е за разбитото му сърце, така че ми го е дал. Заменила го е с Оуен Неш.

— Значи не са се виждали повече, Анди Фаулър и Шин?

— Не, искам да кажа, това е най-важното.

— Тогава защо ще ѝ плаща гаранцията? Защо ще бъде съдия на нейния процес?

— Не знам. Ако ѝ помогне да се измъкне, евентуално би могъл да си я върне обратно.

— Това никога не става — отвърна Франи.

— Кое не става?

— Не сменяш никого за някой друг, за да се върнеш после обратно при първия. Ако си размененият, добре, може и да го правиш. Но ако сърцето ти изстине към някого... — тя повдигна рамене. — Просто не става така.

— Не знам дали сърцето на Мей е било изстинало, Франи. Жената е проститутка. Може и наистина да се е влюбила в Неш, но вероятно с него просто ѝ е било по-изгодно от финансова гледна точка. Така че, като ѝ е помогнал Анди с гаранцията... Може просто да е искал да се разбере, че и той има пари и ще ги похарчи за нея. По дяволите, половин милион, толкова пари наистина свидетелстват за сериозни намерения.

— И би останал доволен от това?

— Не знам. Предполагам. Както и да е, това е имал и преди.

Франи разтриваше гърба му, като се полюшваше напред-назад.

— Не — отвърна тя. — Той я е обичал и каквото и да е изпитвала Мей към него, сигурно е вярвал, че и тя го обича. Преспапието, забрави ли? Това е специален подарък. Послание.

— Хм.

— След като го е напуснала веднъж, не вярвам наистина да е мислел, че ще си я купи обратно. Вече е бил разбрал, че тя не го обича, дори и да го е вярвал преди. Тогава сигурно съществува друга причина.

Харди поклати глава и се облегна на Франи.

— Е, докато я измислиш, поне ще разбереш защо всичко това не ми даваше да заспя ноци наред — той се изправи и премести Бек на рамото си. — Но край с това.

— Просто ми е жал за Анди. Искам да кажа, ако онази жена Шин наистина е невинна, тогава той просто се отказа от всичко за нищо.

— Така е — отвърна Харди. — Хората непрекъснато го правят.

Той се отби до Глицки, преди да отиде в собствения си кабинет, но сержантът го нямаше. Написа му кратка бележка за несъответствието в показанията на Кен Фарис относно това, кога за последен път е бил видян Неш и реши, че с това задълженията му към делото „Оуен Неш“ приключват.

После, залепена в центъра на бюрото му, прочете „повиквателната“ от Драйсдейл, който искал да го види веднага, щом дойдел заедно с цялата документация по делото „Неш“.

Започваше да се превръща в навик, разходката до кабинета на Лок, въпреки че този път беше с издутото, специално „адвокатско куфарче“. Харди седна в преддверието, като се вслушваше в приглушените звуци, идващи през затворената врата. Секретарката изглеждаше необичайно заета, печаташе, попълваше. Интеркомът изжука, тя го натисна и каза: „Да, чакал отвън.“

Изминаха още няколко минути и Харди се облегна назад, отпусна се, кръстоса крака и взе спортната страница от ниския край на масичката до стола му.

Най-новото беше, че Боб Лъри се опитва да придвижи „Джайънтс“ или към Сакраменто, или към Сан Хосе, или към Портланд, въпреки че се споменава и Хонолулу — голямата бейзболна традиция на Хаваите. Проблемите на бездомниците, помисли си той. Това беше отбор, който никой не искаше да прибере у дома. Той обърна на класирането. До средата на годината — девет загуби, трето място. Не беше катастрофално, не беше и кой знае какво. Как можаха да си продадат Кевин Мичъл?

Вратата се отвори и Елизабет Пулиъс излезе. Не изглеждаше особено забързана, но въпреки това мина покрай Харди, без да отвърне на поздрава му, сякаш никога преди не го бе виждала.

— Приятен ден — каза той зад гърба ѝ.

Драйсдейл беше на прага и го повика с пръст.

— Защо имам предчувствието, че разговорът няма да е сто процента приятелски? — попита Харди.

Лок директно мина на въпроса.

— Ти ли си казал на този репортер Елиът, че прокуратурата е изисквала банковите сметки на Анди Фаулър?

— Не. Някой ви е казал, че аз съм го направил ли?

— Говорихме за изтичането на информация и т.н. и преди, нали така?

— Да, сър. Някой ви е казал, че информацията изтича от мен, така ли? Изисквали ли сме сметките му?

— Искам да ми кажеш всичко, което знаеш за Анди Фаулър.

— Пулиъс ли ви го е казала? Ако е тя, тогава лъже.

Драйсдейл, който стоеше зад гърба на Харди, с ръце в джобовете, пристъпи напред.

— Имаме проблем, Диз. Истински проблем. Ти имаш проблем.

— Фаулър — Лок не искаше да изостави темата.

— Какво общо имам аз с Фаулър?

— Оня ден са те видели да влизаш в чакалнята за свидетели с Джеф Елиът.

— Мога ли да попитам кой ме е видял? Или по-скоро, кой е сметнал за важно да ви уведоми?

— Това няма значение — отвърна Лок. — Важното е, че си знаел нещо, касаещо дело за убийство и си го скрил от нас.

Харди откри, че започва да му става горещо.

— Как да няма значение, по дяволите! Обвинявате ме в нещо, а не ми позволявате да се срещна с обвинителя си. Мислех си, че поне в една служба, в която се прилага закона, отделяме внимание на подробността да се стигне до истината.

— Ние вече знаем истината, Фаулър ти е бил тъст, нали?

— Това ви го е казала Пулиъс. Не можете да отречете.

— Не трябва да отричам нищо. Пулиъс, за разлика от теб, е дяволски добър юрист.

— А, да бе. Наистина свърши страхотна работа с Мей Шин, пъхна я зад решетките, няма що.

Драйсдейл се опита да успокои топката.

— Момчета...

— Ако Елизабет знаеше, че Анди Фаулър е поръчителствал за гаранцията на Мей Шин, тя щеше да дойде да ми го каже, а нямаше да го науча от вестниците.

— Е, пред нея и Гестапо бледнее.

Драйсдейл се намеси.

— Кога разбра за Фаулър, Диз?

Харди млъкна и си пое дъх.

— Знаеш ли, Арт, колкото и да е странно, не мисля, че вече сме установили, че съм знаел за Фаулър. Разполагаме с някакъв анонимен източник, донесъл, че ме е видял в чакалнята с Джеф Елиът. Въпреки че започвам да подозирам, че в малкото феодадно владение на г-н Лок, тук, щом си обвинен, значи си виновен.

Областният прокурор беше скочил на крака.

— Не ми се прави на по-умен от мен, Харди.

— Прекалено късно е — той замълча, после добави. — Крис. Доколкото разбирам, аз съм по-умен от теб.

— Не знам какъв си, но това, което знам, е, че си уволнен.

— А ти, Крис... — Харди намали темпото, оттегляйки се. Погледна го право в очите. — А ти, Крис, си наистина един голям задник.

Премисляше го в „Лу“ над третата си черна от консерва, смесена със светла бира. През цялото време бяха възнамерявали да го уволнят. Не искаха никаква нова информация от него, нищо оневиняващо. Беше само претекст.

Като си помислеше само — преди да му зададат и един въпрос, му бяха казали да донесе всички документи по делото Неш в кабинета. Бяха решили да му ги вземат. Както и бяха направили.

Ха, момчета. Познайте какво?

Странното беше, че наистина бе укрил информация от тях. Но наистина не от него бяха изтекли сведенията за Фаулър и гаранцията. Беше разбрал за това сутринта, когато прочете вестника. Джеф Елиът го беше открил и бе използвал информацията, която Харди му беше дал за политиката с изземането, за да го направи да изглежда като информация, изтекла от прокуратурата. Съобразително момче бе Джеф Елиът и тази негова съобразителност му бе коствала работата, въпреки че в момента Харди смяташе, че това спадаше повече към категориите на услугите.

Така, че може би Лок и Драйсдейл в края на краищата имаха основание да го уволнят — той бе знаел за връзката между Анди Фаулър и Мей Шин и не бе го съобщил незабавно. Това беше цепене от колектива. Но, каза си той, дори и да имаха причини, не бяха правилните.

Още нямаше обяд. Реши да се обади на Франи, да види дали си е у дома и да ги заведе двете с Бек някъде да се наобядват хубаво.

От тримата мъже, с които помощник областният прокурор Елизабет Пулиъс спеше сравнително редовно, двама бяха женени и двама работеха в прокуратурата.

Единият беше областният прокурор Крис Лок, който я наричаше Пулиъс. Спеше с него заради интереса и властта — връзка с началника ти можеше да се окаже нож с две остриета, но въпреки това режеше само от едната страна. Всъщност, в случая Лок беше този, който щеше да изгуби най-много, ако излезеше наяве. Тя познаваше не само законите във връзка със сексуалния тормоз на работното място, но и последствията, ако знаеш как да се възползваш от тях, а тя знаеше как да го направи. Ако един влиятелен човек, който по случайност ти е и шеф, има интимна връзка с теб, това си е негов проблем. Ти си подчинената, той шефа. И би могъл — както често ставаше — да те уволни, ако не си отзивчива. Истинската уязвимост на много жени на работното място беше нещо, което вършеше хубава работа в ръцете на такива като Пулиъс. Още повече, че нямаше шансове нещата да се обърнат срещу нея. Например, начинът, по който бе насилила и манипулирала предявяването на обвинение срещу Мей Шин, след като беше измъкнала делото под носа на друг прокурор... Повечето останали помощник областни прокурори щяха да бъдат направени на бъзе и коприва от Лок. Вместо това — тъй като Лок знаеше, че Пулиъс е дяволски добър прокурор и че не се спира пред нищо, — да се пренасочи погледа и гнева му към новодошлата жертва в лицето на Харди бе толкова лесно, че почти не беше честно. Само дето нямаше нищо нечестно. Щом печелиш, честността е категория, която не важи.

Вторият ѝ любовник се казваше Брайън Пауъл, за когото тя беше Елизабет. Брайън бе нейният „приятел“ от три години. На четирийсет и пет, представителен, политически благонадежден, разведен, без деца, борсов посредник, който имаше шестцифрен годишен доход и не ѝ държеше сметка за нищо. Разбираше, когато беше заета. Смяташе да се сгоди за него (още не беше я молил, но тя можеше да го доведе до тази мисъл, ако поискаше), когато настъпеше моментът да се кандидатира

за областен прокурор и един съпруг можеше да се окаже от полза; дотогава беше просто приятен човек, с когото да бъдеш и с когото да те виждат.

Другият мъж от прокуратурата — и в известна степен единственият опасен лично за нея — я наричаше Моли. Казваше се Питър Струлър, женен, баща на три деца. Оставяше я с впечатлението, че може както да я чука, така и да я напусне, въпреки че я чукаше с известна регулярност през последните четири или пет месеца. С диплома по право от „Дюк“ и три години във ФБР, Струлър беше едновременно умен и практик. Също така бе непочтителен и забавен. Като следовател в прокуратурата, той не беше под юрисдикцията нито на полицията на Сан Франциско, нито на шерифа. Работеше в отделно полицейско формирование към прокуратурата, което охраняваше свидетели в опасни райони, разнасяше призовки и от време на време провеждаше собствени разследвания.

Опасността от Питър Струлър се криеше в това, че Елизабет Пулиъс го харесваше много. Запозна се с него, когато я бе придружил, в рамките на официалните си задължения, за един разпит на някаква измет, от чиито показания се нуждаеше, за да опандизи други още по-нисши форми на живот. След като експедитивно, както тя си знаеше, беше свършила работата — бе разпитала свидетелите, които се криеха зад спуснатите си пердета, — тя бе излязла навън на слънце и бе видяла Струлър да играе баскетбол, гол до кръста, с осем чернокожи надувки в гимназиалните класове в един осеян със стъкла двор — малко момче, което си прекарваше страхотно. Беше се влюбила в него, стана неестествено срамежлива и си търсеше извинения, за да се виждат по работа, докато той не я попита директно и тя не му каза, докато пътуваха към поредното местопрестъпление, че мисли, че може би се е влюбила в него. Не трябвало да се тревожи затова обаче, беше добавила бързо. Щяла да го преодолее. Не искала да навреди на брака му.

— Бракът ми е стабилен — бе отвърнал той и бе спрял колата. — Нищо не може да застраши брака ми. Но мисля, че трябва да си изясним нещата.

И си ги изясниха на място в колата.

Сега отново седяха в колата му и ядяха китайска храна от кутии на един от паркингите на „Президио“. Имаше зайчета в Залива и се виждаше половината път до Аляска.

Струлър четеше на глас надписа върху лицевата част на салфетката, с която бяха увити пръчиците му.

— „Добре дошли в китайския ресторант. Моля опитайте вашата чудесна китайска храна с пръчици, традиция и типична черта на китайската славна история и култура“

Тя кимна.

— И гледката е хубава.

— Я виж това — отвърна Струлър. — Ако е вярно, защо е трябвало да изобретяват крановете?

— Крановете ли?

— Да, повдигачите, крановете.

— Ако кое е вярно?

Струлър прочете:

— „Научете се как да използвате вашите пръчици. Пъхнете едната под палеца и здраво я стиснете. Сложете и втората, като я държите така, сякаш държите молив. Дръжте първата пръчица в началното положение движете втората нагоре-надолу. Сега можете да вдигнете всичко“.

Той се опита да вдигне куфарчето.

— Просто не отговаря на истината. Как успяват? Аз не мога да го вдигна. Обзалагам се, че не можеш да вдигнеш дори и едно куче.

— Куче ли?

Той посочи към салфетката.

— Пише „всичко“. „Сега можете да вдигнете всичко“! Не си отваряш достатъчно очите, Моли. Нали ти си юриста? Надушвам голям процес. Престъпление от класа, фалшива реклама, големи мангизи.

Тя го остави да си мечтае. Това беше едно от нещата, които най-много харесваше у него, способността му да се откъсва от действителността чрез незначителни неща.

— Плюс, че пунктуацията им наистина куца. Не използват точки. Правило ли ти е някога впечатление?

Тя се пресегна и грабна куфарчето, постави го на скута си и отвори закопчалките.

— Защо имам усещането, че не споделяш интереса ми по този въпрос? Бъдещето е на Ориента, запомни какво ти казвам.

Тя го целуна по бузата.

— Работата преди удоволствието.

Той пъхна ръката си между краката ѝ.

— Кой го е казал? Обзалагам се, че е някой юрист.

— Вие също сте юрист, г-н Струлър.

— Не, просто съм следвал право, никога не съм имал лекция върху работата преди удоволствието. Като се замисля, вероятно затова се провалих на държавния изпит. — Размърда леко ръката си. — Всъщност, така и не се дипломирах.

— Питър.

Той направи физиономия.

— Моли — сложи ръце в скута си. — Добре, какво?

— Това е убийство, извършено преди две седмици...

— От любимите ми.

— Мнението ми е, че полицията вече се обърка съвсем в него — става въпрос за случая Оуен Неш. Ейб Глицки се занимаваше с разследването и оплеска работата от самото начало.

— Късметлия.

— Добре. Няма да се заеме отново. Има много малко доказателства. Плюс, че човекът, който беше уволнен днес — Харди — двамата са, слабо казано, много добри приятели. Сътрудничеството на полицията ще бъде сведено до минимум за известно време.

— И ти се обръщаш към мен. Поласкан съм.

— Бих искала просто да му хвърлиш един поглед, нищо повече. Делото е важно и не искам да потъне. Здравата се изсилих заради него пред Лок. Който и да е убил онзи тип, направи ме да изглеждам доста зле.

Струлър се замисли за миг, после извади няколкото листа от куфарчето и ги прегледа.

— Това ли е всичко?

Тя кимна.

— Това е цялата документация. Има и още доказателства, оръжието, с което е било извършено убийството, такива неща, но всичко е проверявано по няколко пъти.

— Е, и какво искаш да направя аз?

— Да започнеш отначало. Нуждаем се от нова версия и тя е тук някъде. Някой е убил Оуен Неш.

— Ако ми кажеш, че нямаш никаква идея кой го е направил, ще бъде чиста проба лъжа и ще трябва да те напляскам.

Тя се наведе към него и го близна по ухото.

— Нямам никаква идея.

Независимо от убеждението на Елизабет Пулиъс, че полицията ще протака разследването, Глицки веднага се хвана за несъответствието, открито от Харди. Нямахте нищо по-хубаво от заподозрян, който лъже. Това отваряше всички врати и прозорци, пускаше вътре свеж въздух. Разбира се, не знаеше със сигурност, че Фарис е излъгал — може просто да се беше объркал, да не си бе спомнил правилно. Но беше записано официално — Глицки бе присъствал на разговора, спомняше си го — че веднъж е казал на бялото бяло, а после на бялото черно. Заслужаваше си да се помисли над това.

Собственият му рапорт по разпита на Фарис разкриваше, че той е бил в Таос през съботата, в която бе извършено убийството. Какво имаше в Таос? Не беше ли казал, че там нямало нито телефон, нито електричество? Някой друг беше ли го видял? Имаше ли го в списъка на пътниците? Хотел? Кола под наем?

Отбеляза си някои неща, записа си да се обади на полицията в Албъкърк, после се свърза с Фарис в кабинета му в „Оуен Индъстрис“, в южен Сан Франциско.

— Сержант, с какво мога да ви бъда полезен? — Зает човек и звучеше като такъв.

— Нали знаете, че делото отново беше подновено, сър. Изглежда Мей Шин не е била на „Елоиз“. И ако това е вярно, тогава тя не е убила г-н Неш.

— Разбира се, прочетох го. Не съм сигурен, че вярвам на това.

— Е, да, сър, но прокуратурата явно смята, че е вярно. И след като така стоят нещата, ние трябва да продължим разследването — последва едно от онези дяволски писукания. Глицки ги беше забравил.

— Само за миг, ако обичате?

Той изчака около двайсетина секунди, отброявайки времето като почукваше с молива по бележника си.

— Сержанте? Моля да ме извините. Тук все още е истинска лудница. Знам, опитах се да се свържа с прокурора тази сутрин, но ми казаха някакви глупости, че вашият човек Харди вече не работел там, а никой друг не пожела да говори с мен.

— Казаха ли ви, че Харди не работи вече там ли?

— Да.

Глицки поклати глава.

— Странно. Ще му предам да ви се обади, но искам да изясня едно недоразумение. Явно се налага да започнем всичко отначало, така че моля да ме извините.

— Няма нищо, но каква е тази история за онзи съдия, който познавал Мей? Наистина е шокиращо.

— И това разследваме. Но, чудя се, кога за последен път сте видели Неш жив? — Не поясни относно явното противоречие в свидетелските показания на Фарис.

— Смътно си спомням. Обядвахме в „Ангъс“.

— Да, сър. И сте казали, че е било в петък.

Пиу.

— Така ли? Не си спомням точно кой ден беше. След като съм казал петък, сигурно съм се объркал.

— Било е в седмицата, в която сте ходили до Таос.

— Спомням си коя седмица беше. Винаги летя до Таос сутринта, което трябва да е станало в петък, така че обядът сигурно е бил в четвъртък. Мога да се обадя в ресторанта и да проверя за по-сигурно.

— Това би било от полза.

— Ако можете да изчакате, още сега ще позвъня.

Обади се отново след около минута и каза, че в ресторанта все още пазели резервациите и било четвъртък.

Нямаше начин следващият въпрос да прозвучи невинно, но ако отговорът беше да, щеше да спести на Глицки доста тичане.

— Г-н Фарис, има ли прислуга на мястото, където отсядате в Таос?

Не му трябваше много, за да се досети. Не отговори веднага. Глицки го чу как си поема въздух първо преди, после след записващото пиукане.

— Оуен Неш беше най-добрият ми приятел, сержант. Не се облагодетелствам по никакъв възможен начин от смъртта му. Напротив. Вътрешно съм опустошен, а професионално осакатен и то така, както едва ли можете да си представите. Сигурен съм, че съществуват неопровержими официални доказателства във връзка с отиването и връщането ми през онези два почивни дни и ако решите, че дългът ви повелява да ги прегледате, не се колебайте... Аз на ваше място, сержант, първо бих отделил известно време на онзи съдия. Но това си е ваша работа. А сега, ако ме извините, до гуша съм затънал в работа.

Линията прекъсна. Глицки барабанеше с молива по бележника си. Реакцията на Фарис не беше кой знае колко необичайна — хората обикновено ставаха доста враждебни, когато им се кажеше, че са заподозрени. Но Глицки не можа да не забележи, че той не бе споменал някой да го е виждал в Таос или някъде другаде. Можеше и да е пропуск, като четвъртък или петък, или какъвто там ден беше, когато за последен път бе видял най-добрия си приятел. Възможно.

Въпреки, че бе нещо, което Глицки реши, че ще запомни.

Следобедната дрямка помогна малко, но не особено.

След трите бири сутринта, Харди, Франи и Ребека си бяха поделили едно изключително гамбас в „Сол и Луна“. И, понеже Франи изобщо не пиеше, той бе изпил и бутилка сухо бяло „Риоха“. По дяволите, нали празнуваше.

Съобщил бе новината за уволнението си и тя го бе възприела горе-долу по същия начин, по който и той самият. Имаха повече от четвърт милион долара в банката, чекът от дяла на Харди в „Шамрок“ щеше да пристигне тази седмица — парите не бяха най-големия проблем на света и на нея и без това не й харесваше как му се отразяваше правото.

Франи го откара у дома и Харди едвам успя да си свали ризата, преди да захърка здраво. Събуди го плача на Ребека и цепецото главоболие. Отиде в задната стая и вдигна бебето, като лекичко го потупваше, докато го притискаше към себе си. Опитва да се вкопчи в зърното му и се разрева още по-силно, когато това не даде никакъв резултат, Франи се зададе откъм кухнята.

— Наистина ли ще имаме още едно такова бебе? — попита той.

— Тя не яде колкото теб на обяд.

— Но и главата не я боли колкото мен — той вдигна Ребека пред лицето си. — Виж — каза, — със сигурност знам, че се чувствам по-зле от теб, но не плача.

Логиката изобщо не подейства. Той я предаде на майка ѝ и след секунди тя вече сучеше.

— Страхотен номер — каза Харди. Облече си един анцуг, зеленият беше наред в чекмеджето му. — Ще ми се разсърдиш ли, ако избягам за малко?

Той направи шесткилометровата обиколка до брега, по твърдия пясък на юг към „Линкълн“. Въздухът изглеждаше прозрачен, температурата бе под седемнайсет градуса и леко захладняваше от вятъра, който подухваше от огромните вълни.

Ето докъде беше стигнал, безработен по време на голяма депресия и той се усмихна, докато тичаше, главоболието му бе преминало още първите двайсетина минути. Надолу по брега, обратно през парка, нагоре по Авенютата до вкъщи.

Седеше на верандата и си почиваше, слънцето още беше високо, но вече се бе скрило зад сградите от отсрещната страна на улицата. По пътя обратно той беше решил, че след като програмата му изведнъж се бе освободила от всякакви ангажименти, семейство Харди можеше да си запази места до Хаваите и да изчезне за няколко седмици. Мечтаеше си за известно време, прекарано на плажа, коктейли с ром, рефрените на Джими Бъфет под галещия бриз.

Шестетажните жилищни сгради от двете страни препречваха гледката и нагоре и надолу по улицата, така че Селин Неш се появи без всякакво предупреждение от външната страна на дървената му ограда — избелели джинси, сандали, пурпурна на цвят копринена блуза.

Можеше да се очаква, че ще се случи — вероятно трябваше да ѝ се обади или на Фарис, или най-малкото на Глицки, за да им съобщи за уволнението си. Идваше да му поднесе съболезнованията си, да попита какво се е случило, да разбере кой сега ще поеме делото? Откъде беше намерила адреса му?

Той се изправи, като реши, че ще промени телефонния си номер и няма да го включва в телефонния указател. Ще откаже адреса му да бъде публикуван в новия. Трябваше да го направи — осъзна той, —

още когато беше назначен повторно в областната прокуратура миналия февруари, но покрай новата женитба, новата работа, новото бебе, останалото му бе убягнало.

Той се отдалечи на няколко крачки от верандата. Селин го видя и замръзна на място.

Приблужи се към нея и видя, че лицето ѝ беше сковано. Нещо друго ли се бе случило? Тя стоеше като закована, в шок.

— Селин, добре ли си?

Той направи още няколко крачки към нея, като спря точно пред портата. Последва продължително мълчание. Тя го гледаше с поглед, в който се съчетаваха едновременно ужас и неверие.

Харди чу външната врата да се отваря, чу Франи да го вика:

— Диз?

Очите на Селин се отправиха зад него, към Франи, бързо се върнаха обратно, първоначално сякаш с надежда, после почти обезумели от паника.

— Съжалявам — каза тя, като започна да отстъпва назад. — Съжалявам. Това беше грешка.

— Селин, какво има?

Тя поклати глава, докато го оглеждаше от главата до петите. Всичко между тях двамата бе било прекалено лично. Сега, когато виждаше къщата и жена му, тя не можеше да пренебрегне реалността. Не само, че беше добър човек, той си имаше живот, в който тя не се вместише. Продължаваше да отстъпва назад, после спря и явно възвърна част от самообладанието си.

— Съжалявам, Дизмъс. Не знам какво съм си мислела.

— Няма нищо. Какво има?

Тя поклати глава.

— Нищо. Беше грешка — тя отново заотстъпва, обърна се. Вдигна ръка, свенливо махна и се отдалечи.

— Коя беше тази? — Франи беше до него, пъкнала ръка в неговата.

— Селин Неш. Дъщерята на Оуен Неш.

— Господи, много е красива, нали?

Харди я притисна по-силно към себе си.

— Ти си по-красива.

Тя го побутна с бедро.

— Какво искаше?

Той повдигна рамене.

— Не знам. Може би е научила, че съм уволнен.

Качваше се в колата си, паркирана надолу по улицата. И двамата я наблюдаваха.

— Защо не остана?

— Доста е неуравновесена след загубата на баща си — връщаха се обратно към верандата. Разказа на Франи за избухването на Селин преди няколко дни, за промяната в настроението ѝ. Пропусна да спомене за срещата след работно време в „Силни тела“.

— Знам, след Еди и аз бях превъртяла.

Харди я притисна още по-силно през кръста.

— Беше си съвсем нормална — заяви той. — Тя не се справя толкова добре.

— Не трябва да бъдеш прекалено суров към нея.

Харди целуна жена си.

— Няма да бъда никакъв към нея. Уволнен съм, забрави ли? Всичко това свърши.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

Харди наистина заведе Франи и Ребека на Хаваите, където останаха две седмици.

В Сан Франциско случаят Оуен Неш беше свален от първа страница. През август и септември нямаше никакви видими признаци на раздвижване, въпреки че Питър Струлър (не Ейб Глицки) се беше заел със случая, който Елизабет Пулиъс не искаше да обяви за приключен; полицията и Ейб се бяха насочили към други, по належащи престъпления.

Вече бяха изминали повече от три месеца, откакто Харди бе уволнен и Струлър и Пулиъс бяха сглобили делото си. Когато най-накрая се раздвижиха, направиха го много бързо.

Окончателното обвинение беше прокарано през върховните съдебни заседатели сутринта във вторник, 13 октомври. Съдията от Върховния съд прочете обвинението и постанови, че заповедта за арестуване няма да включва гаранция. Колкото и необичайно да беше, самата заповед бе донесена лично от самия областен прокурор, Кристофър Лок, придружен от помощник областния прокурор Елизабет Пулиъс и шефа на полицията Дан Ригби и бе връчена на лейтенант Франк Батист от отдел „Убийства“ в 11:45 сутринта. Когато я прочете, Батист си глътна езика.

Ако делото бе минало през върховните заседатели по каналния ред, след разследване от натоварения със случая полицейски служител, изпълнението на заповедта щеше да бъде възложено на същия този служител, в случая на инспектор сержант Ейбрахам Глицки. Но Глицки, както и останалите от отдел „Убийства“, нямаха ни най-малка представа за разследването на Питър Струлър, водено от името на прокуратурата. Така че изпълнението беше възложено на Марсел Лание, който се мотаеше из участъка, докато чакаше нещо да се случи.

Съдия Фаулър бе устоял на циклона от язвителни подхвърляния и критични забележки, клюки и неловки положения, но, подобно на

всички бури, и тази беше отминала. Мъмренето, което получи от Комитета по етика, благодарение на забележителната му кариера, мина по-леко от ваденето на зъб, а от съдийската колегия му бяха казали, че ако бил продължил с процеса на Мей Шин, щели да бъдат принудени сериозно да се замислят за отстраняване от длъжност или дори за лишаване от права. Но в края на краищата, три месеца по-късно, той отново се бе върнал към правото в една обширна ъглова кантора в „Ембаркадеро“ — партньор във фирмата на Странд, Уорк и Лузински.

Когато Уанда му позвъни и му каза, че полицаи Марсел Лание чакал да се срещне с него, той отвърна, разбира се, познавал Марсел, да влиза. Фаулър не беше напълно отлъчен от Палатата — много от адвокатите и персонала гледаха на нещата от неговата гледна точка, от човешката страна на нещата. Колегите му съдии проявиха далеч по-малко разбиране, но той го очакваше. Нищо не можеше да направи.

За ченгетата фиаското с Шин беше издънване на прокуратурата, а не на Фаулър. Не беше отчетено и като грешка на полицията — освен неправилния арест, но обвинението, предявено от върховните съдебни заседатели де факто бе потвърдило действията на Глицки, така че дори и това не беше проблем.

Фаулър заобиколи бюрото си и протегна ръка на Лание.

— Как си, Марсел? Минаваш да ме видиш ли? С какво мога да ти помогна?

Лание остана прав.

— Не... не минавам да ви видя, г-н съдия.

— Анди, ако обичаш.

— Г-н съдия — той извади заповедта за арестуване от джоба на сакото си. — Не знам как да ви го кажа, но имам заповед за арестуването ви.

— За арестуването ми?

— Точно така, сър.

Анди се опита да се усмихне. Марсел Лание обаче не се усмихваше.

— Това някаква шега ли е?

— Не, сър. Върховните съдебни заседатели са предявили обвинение към вас тази сутрин във връзка с убийството на Оуен Неш.

Фаулър усети, че трябва да се подпре на ъгъла на бюрото си.

— Върховните съдебни заседатели — повтори той. Беше преbledнял, сразен. — Оуен Неш?

Лание мълчеше.

Уанда отново позвъни и Фаулър натисна интеркома.

— Дъщеря ви, г-н съдия. Чака ви за обяд.

— Нека изчака секунда...

Но Джейн вече отваряше вратата.

— Здравей, татко. Ох, съжалявам. Уанда не ми каза, че си зает...
— като видя колко е преbledнял, тя млькна. — Татко? Какво става?

— Джейн, хм, защо не изчакаш навън за минутка?

— Добре ли си? Какво се е случило?

— Добре съм. Върви сега. Излизай.

Вратата се затвори неохотно зад гърба й.

— Това е нелепо, Марсел. Лок, нали? Време за разчистване на сметките.

— Всичко, което знам, сър, е, че трябва да ви арестувам.

— Естествено, разбирам, много ясно. Не си виновен ти. С какво, по дяволите, си мислят, че разполагат?

— Сър, трябва да ви кажа, че имате право да мълчите и че всичко, което кажете...

— Марсел, моля те — прекъсна го Фаулър, като вдигна ръка. — Имаш думата ми, няма да се позова на нарушаване на правата ми.

— Това си е чисто издевателство. Лок хиляди пъти се е заканвал да ме разпъне на кръст. Сега е решил, че му се е отдал случай.

Цялото бюро на Дейвид Фримън беше покрито с трохи от огромния сандвич. Последните няколко хапки бяха прекъснати от обаждането на Анди Фаулър от Съдебната палата. Фаулър не му се бе обаждал, откакто отказа да му направи отвод миналия юли във връзка с делото на Мей Шинтака, но сега, когато самият той беше загазил, отново го търсеше.

Фримън не откриваше кой знае какъв смисъл в онова, което Фаулър казваше. Кристофър Лок може да мразеше Фаулър и в червата, но той нямаше да предприеме още един погрешен ход по толкова шумно убийство като това на Оуен Неш. Сигурно бяха открили някакви истински доказателства. И Фримън знаеше, че Фаулър е имал

по-основателен мотив да убие Оуен Неш, отколкото някога бе приписвано на Мей Шин.

— Слушай, Анди, не съм сигурен, че мога да поема защитата ти.

— Какво искаш да кажеш с това, че не си сигурен? Какъв е проблемът?

— Е, веднага ми идват наум два. Още не ти отказвам напълно, Анди, но ще трябва да помисля. Първо, все още представлявам Мей Шин по някои граждански иски. Искам да избягна проявата на каквито и да е конфликти в това отношение.

— Не виждам какво може да ти попречи това, Дейвид. Мей и аз нямаме нищо общо.

— Добре. Другото е нашето тайно споразумение...

— Тайно споразумение ли?

— Така си беше, Анди, толкова дяволски близо до измама, че все още сънувам кошмари. Вярвам, че разбираш.

— Нямах абсолютно нищо незаконно в отношенията ни, и ти го знаеш.

— Добре, може и така да е, малко ми е трудно да си представя, как двамата с теб на подсъдимата скамейка бихме получили справедливо отношение от страна на съдията.

— Ще подадем иск за преместване.

Фримън се облегна назад в креслото си и отхапа от сандвича. Отново не беше съгласен с Анди. Преместване на процеса се искаше, когато се смяташе, че няма да бъдеш съден справедливо на дадено място, поради предварително разгласяване по медиите, или друга изключителна публичност на предполагаемите факти по делото. Като се приемаше, че можеш да срещнеш предубеденост от страна на съдебните заседатели, а не на съдията.

Онова, което Фаулър пренебрегваше, и което Фримън знаеше със сигурност, бе, че нямаше съдия в щата, вероятно и в страната, който да не бе научил какво е направил, и който да не беше предубеден към него заради стореното. Той бе тазгодишният Бенедикт Арнълд в правните среди.

Всеки съдия от познатите на Фримън, а той познаваше повечето, щеше да бъде доста по-строг по отношение на един от своите — по отношение на един Анди Фаулър, — отколкото към останалите мерзавци, дори и прегрешението да бе едно и също. Анди Фаулър

беше, според официалното им становище, осквернил колективното им тяло и Дейвид Фримън го знаеше. Щеше да е истинско чудо, ако някъде Фаулър изобщо можеше да бъде съден безпристрастно, а с Фримън, неговия съконспиратор, шансовете още повече намаляваха.

— Преместването на процеса е идея, Анди. Но аз наистина трябва да помисля.

— Междувременно, Дейвид, какво би ми препоръчал? — Фримън беше изненадан да долови гневна нотка в гласа на съдията. Тук нямаше нищо лично и Фаулър трябваше да го знае.

— Бих могъл да ти препоръчам временно представляващ адвокат, Анди. Няколко, всъщност. На колко е определена гаранцията?

Фаулър отсече:

— На заповедта няма гаранция. Искат да са сигурни, че ще присъствам на предявяването на обвинението. Виж, Дейвид, двете ми минути са на привършване, а имам нужда някой да ме представлява.

— Ще видя какво мога да направя.

Фримън затвори слушалката и лапна последната хапка от сандвича си. Сигурно имаше нещо във въздуха на Сан Франциско. Луканка, наденица, хляб, замесен с квас. Всяка храна, която постоеше и ферментираше, поемаше от него някаква есенция, която подобряваше вкуса.

Той вдигна краката си, докато дъвчеше. Представи си, че гаранцията на Фаулър ще бъде най-малкото един милион, ако изобщо му предоставеха такава. Можеше да се подпише с две ръце, че трима от шестимата съдии от Върховния съд биха оставили съдията да гние в затвора, само за да изразят възмущението си от постъпката му. И всичко това щеше да бъде безпристрастно, непредубедено, в рамките на прерогативите им.

Узаконена дребнавост. Напълно законна. Законът можеше да бъде тълкуван всякак.

Джейн Фаулър влезе в „Литъл Шамрок“ и се отправи навътре към мишените за стрелички, където Дизмъс Харди играеше на пари. Тя го остави да довърши серията си, да се извърне и да я види. Не се бяха чували от три месеца, след като му бе вдигнала скандал затова, че принудил баща ѝ да се оттегли: Той не беше отговорил на позвъняванията ѝ — всичко четири на брой, по едно на всеки три седмици.

След като видя баща си да бъде извеждан с белезници от кабинета му — такава беше процедурата, — изобщо престана да ѝ пука какво ще си помисли, трябваше да го види, така че се бе отбила до дома му. Франи, явно отново бременна, беше с още шест деца и няколко други жени. Да не би да бяха отворили детска ясла или какво? Не, това била групичката им — младите майки си помагали. Нещо я прободеше. В живота на Джейн през няколкото месеца, когато двамата с Харди бяха станали родители, нямаше нищо такова.

Франи, както винаги, беше любезна и ѝ каза къде може да намери Дизмъс, който винаги излизал от къщи във вторник следобед. Обясни ѝ, че Дизмъс се справял с едно или най-много две деца. Но когато бройката нараснела на четири, плюс майките, достигал до границата на издръжливостта си и му се искало да изчезне. Без съмнение играел на стрелички в „Литъл Шамрок“. Да го потърсела там.

Когато видя Джейн, лицето на Харди за миг просветна, но после той се намръщи.

— Какво има? — попита той. Тя го осведоми за не повече от двайсетина секунди. Съперникът на Харди бе свършил и сега беше негов ред.

— Харди — извика го той.

Помоли Джейн да го изчака секунда, отиде до тебеширената черта и хвърли три стрелички — двайсет, седемнайсет и двойно шест. Другият мъж изпсува и извади портфейла си. Харди вече измъкваше

стреличките от мишената и прибираше перцата обратно в кожения калъф.

— Двойно или нищо? — попита другият мъж.

Харди поклати глава.

— Не мога — прибра залога на човека и поведе Джейн към бара.

— Какво искаш да направя, Джейн?

— Искам да се срещнеш с него, искам да му помогнеш.

— Как?

Не знаеше. Харди беше безработен от три месеца. Бе качил пет кила. Под претекст, че усъвършенства хвърлянето на стрелички, и че се подготвя за участие в някой от големите турнири, той изпиваше по шест „Гинес“ всеки ден между един, когато „Шамрок“ отваряше и пет, когато се прибираше у дома. Последната бира пристигна.

— Татко има нужда от теб — каза Джейн. — Това е нелепо. Той не би могъл да убие никого. Дизмъс, ти го знаеш.

Харди не отвърна нищо. Не го знаеше, никой не го знаеше.

— Хайде — настоя тя.

— Какво трябва да направя?

— Ще измислиш нещо. Ти си юрист.

— И той е, както и всичките му приятели — Харди поклати глава. Щял да измисли нещо, хареса му. — Сигурен съм, че вече си е намерил адвокат.

— Но той има нужда от някой, на когото може да разчита, а не просто от човек, на когото да плаща.

— Вече не съм юрист, а дори и да бях, не съм адвокат. Никога през живота си не съм защитавал някого.

— Виж, просто те моля да се срещнеш с него. Той ти е правил услуги, повече от една. Дължиш му го.

В известен смисъл, може би, беше така. Все още се чувстваше зле — оправдан в действията си, но независимо от това, зле — заради преждевременното пенсиониране на Анди, виновен, че бе насиллил толкова нещата, когато всичко това се беше оказало излишно. След срещата си в бара, Харди и Анди не се бяха чували повече.

— Не излезе от мен, Джейн.

Тя присви очи.

— Но ти си единственият, който знаеше за него и Мей. Няма кой друг да е.

Харди поклати глава.

— От телефоните извлечения. Не знаех нищо за гаранцията Момчето от „Кроникъл“ — репортерът, той изрови историята с гаранцията.

— Татко си мислеше, че си ти.

— Е, не бях аз. А щом като си мисли така, защо иска да ме види сега?

— Не е казал, че иска. Аз го казвам. Мисля, че ще бъде добре за него, и за двамата ви.

Харди въздъхна. Джейн нямаше да го остави на мира. Пък и без това нищо не правеше. Какво толкова щеше да му стане?

Харди следваше Джейн със собствената си кола.

Беше топъл октомврийски ден, циганското лято в Сан Франциско. Покривът беше свален и разполагаше с достатъчно време, за да обмисли нещата. Откри, че му е почти невъзможно да си представи Анди Фаулър, арестуван за убийството на Оуен Неш. Знаеше, че Лок лично ненавижда човека и че Пулиъс е способна да таи злоба с впечатлителни размери, но като се изключеше всичко това, имаш нужда от доказателства, за да отправиш обвинение към някого, при това към бивш съдия и то за убийство, още повече пък да го съдиш. Харди не бе чул да са се появили никакви нови доказателства, а беше сигурен, че щеше да разбере.

Все още се виждаше с Глицки веднъж-дваж пъти в седмицата, а се чуваха по телефона през ден. Когато двамата с Франи се бяха върнали от Хаваите, делото Неш бе изчезнало от вестниците, но Глицки се отбиваше да го държи в течение.

Явно Кен Фарис наистина бе направил грешка за последния път, когато бе видял Неш. Всъщност, оказа се четвъртък. Хората правеха грешки. Беше летял до Таос в петък, хранил се бе в ресторанти в Таос и в петък, и в събота вечер, беше се върнал с полета в понеделник сутринта.

Остин Брукър, г-н Силикон Вали, беше освободил президентството на компанията, която Оуен Неш му бе предоставил и

се бе захванал със собствен доста рискован бизнес — нещо с керамични влакна в Сан Хосе. С персонал от петима инженери беше прекарвал в работилницата си всеки божи ден от април, май и юни и според всички източници, щеше да остане там най-малкото до втори февруари.

Глицки, докато разследваше, бе проверил дори и Селин. Отпечатъците ѝ бяха открити из цялата „Елоиз“, което можеше да се очаква — тя беше казала, че често плавала с баща си. Приятелите, които бе посетила в Санта Круз бяха необичайно трио, състоящо се от двама гейове културисти и майката на единия, като всеки от тях потвърди, че Селин е прекарала празниците с тях, помогнала им била да преустроят старата си викторианска къща.

Единствената изненада беше, че отпечатъците на Селин бяха открити в компютъра на ареста. Ако никога не си бил арестуван, отпечатъците ти можеха да са картотекирани единствено в транспортна полиция, но без съмнение най-лесно достъпните данни за полицията бяха в компютъра и затова първото място, където поглеждаха, беше там.

— Селин е била арестувана?

— На два пъти. За кражба от магазин, когато е била на двацет, сведена до необмислена простъпка, искът е бил отхвърлен. И проституция.

— Проституция ли?

— Разбирам да е имала нужда от пари, добре. Както и да е, било е преди петнайсет години. Разпитах я. Човек не би казал, че кой знае колко обича да си спомня за това. Твърди, че било недоразумение. Също така казва, че било точно след като първият ѝ брак приключил и тя преживявала труден период.

— И какво последно е било, труден период или недоразумение?

— Не знам, малко е неясно. Каквото и да е било, никога не е било отправяно обвинение. Когато баща ти е Оуен Неш...

— Парите заговарят, нали — беше казал Харди и Глицки бе отвърнал, че и той мислел така.

Така че, като се отметнеха Фарис, Брукър и Селин, оставаше един-единствен вероятен заподозрян и това беше Анди Фаулър. Но — и това беше поразяващото в случая, откъдето и да го погледнеш, още

от самото начало — Глицки не можеше да открие никакво доказателство, което да го свързва с Оуен Неш или с „Елоиз“.

Анди бил прекарал съботата и неделята извън града, разхождал се из Сиера, въпреки че явно не бил видял никого. Но той не познавал Оуен Неш — нямало никакви доказателства, че са се срещали. Докато Харди бил на Хаваите, се било разбрало, че Анди Фаулър имал дълготрайна връзка с Мей Шин, но тя била приключила горе-долу по същото време, когато се запознала с Неш.

— Не мисля, че е съвпадение, Ейб.

— Не. И аз не мисля. Но какво от това? Фаулър се кълне, че никога не е чувал за Неш, докато не прочел за него във вестниците.

— Вярваш ли му?

— Няма нищо, което да му противоречи. Нищо, с което да се докаже, че е бил на яхтата. Какъв е мотивът? Да отстрани съперник, да си я върне? Най-старият на света. Трябва да разбереш, Диз. Хората наистина си мислят, че Фаулър може да го е направил. Лок е отворил ей такава уста за задника му. Но щом го прави, значи има основание. Няма начин Лок, Ригби или който и да било друг да предприеме нещо, докато не разполагаме с нещо повече от онова, което имахме с Шин, с каквото обаче ние с повече от сигурност не разполагаме.

— Фаулър вижда ли се отново с Шин?

— Никакви признаци затова, а повярвай ми, хората гледат. Тя се е спотаила, опитва се да си прибере парите, съди мен и града, и щата. Искът на Фримън сигурно приближава националния дълг.

Това бяха фактите, с които разполагаше Глицки.

За да задоволи собственото си любопитство, Харди проведе самостоятелно разследване. Разполагаше с извадките от телефоните разговори. Анди Фаулър може и да си е мислил, че преди Оуен Неш да се появи, е имал Мей Шин само за себе си, но телефонните разговори включваха още три номера, набирани горе-долу също толкова редовно, колкото и този на Анди Фаулър.

Харди позвъни и на трите телефона. Единият беше централата на главния офис на „Тимбърлайн Груп“, консултантска фирма за дървен материал с адрес на Бей стрийт. Харди реши, че е малко вероятно Мей Шин да се е занимавала с търговия на дървен материал.

Когато на втория телефон отговори жена, Харди, въпреки че се почувства малко глупаво, се престори, че прави демографско проучване за класацията на „Нелсън“. Жената отвърна, че двамата със съпруга ѝ, който бил на работа (занимавал се със софтуерни продукти), били над петдесетте. Не искаше да каже с точност, но доходът им бил в рамките на малките шестцифрени числа. Направи се, че ѝ вярва.

Третият телефон беше на частния кабинет на един вежлив милионер в сферата на облеклото.

Така че...

Изглежда Мей бе имала още трима клиенти, преди да се появи Оуен Неш. Четирима, заедно с Анди Фаулър. И както личеше от телефонните обаждания, беше ги изоставила всичките около началото на февруари. Дали Неш ѝ бе плащал повече или тя, както самата твърдеше, наистина се бе влюбила в него?

Разбира се, не знаеше нищо, което да свързва, който е да е от тези мъже с Оуен Неш. Не още. Харди прекара цял ден в размисли, дали трябва да го спомене пред Глицки, после реши да не го прави. Беше обещал на Анди, че няма да използва телефонните разговори, ако не се налага. Оригиналите бяха в досието в Палатата, ако някой желаше, можеше да ги види.

Това вече не беше работа на Харди, но не се изискваше кой знае какво количество сиво вещество, за да разбере, че откритието щеше отново да отвори нещата. Ако мотивът, който изцяло бяха приписали на Фаулър, убийство на съперник, се използваше, той трябваше да се приложи също и към останалите трима клиенти (или любовници) на Мей. Но прокуратурата нямаше да предприеме вендата срещу никой от тях, както бе направила срещу Фаулър.

Въпреки това, Анди сигурно бе допуснал някаква грешка. Някакво доказателство трябва да се беше появило, но откъде го бяха намерили? Харди беше сигурен, че Глицки щеше да му се обади, ако нещо изникнеше, значи не беше той. А щом Глицки не разполагаше с доказателства, тогава кой? Той беше натоварен със следствието. Нещата не се връзваха.

Харди не бе стъпвал в Съдебната палата от деня, след като го бяха уволнили, когато отиде да си събере личните вещи, мишената,

преспапието.

Сега, докато се изкачваше по предните стъпала заедно с Джейн, му беше трудно да повярва, че се е оставил да го убедят да се върне, фалшивите обвинения, анонимният доносник, политиката на доживотните — червата му отново се обърнаха.

Двамата с Джейн се качиха с претъпкания асансьор до ареста. Нямаше никаква представа какво щеше да прави. Беше късно следобед и реши, че поне ще огледа как стоят нещата. На гишето сержантът вдигна глава и му кимна.

— Хей, Харди, почивен ден ли си си взел?

На Харди му трябваше минутка — беше облечен спортно. Сержантът явно си мислеше, че продължава да работи тук.

— Къде се губиш, в отпуска ли беше или нещо друго?

— Нещо друго. Слушай, доведоха ли вече Анди Фаулър?

— Да, май че да, чакай да проверя. Можеш ли да повярваш, съдията? — Той стана от стола си и изчезна за две минути, Харди с цялото си сърце се надяваше някой да не го разкрие през това време.

Когато сержантът се върна, посочи надясно и му каза, че може да влезе, щели да доведат съдията.

Двамата с Джейн бяха пуснати да влязат, после въведени в залата за разпити, същата, в която за пръв път бе видял Мей Шин.

Джейн седна притеснено.

— Как успяхме да влезем тук?

— Мисля, че под фалшив претекст. Сега, чуй ме, когато баща ти влезе, дръж се резервирано пред пазача. Не скачай и недей да крещиш. След като си мислят, че работя тук, остави ги да смятат, че ти си ми помощничка, разбра ли?

Но не беше толкова лесно. Баща ѝ просто не изглеждаше същия в жълтия гащеризон. Преди четири часа, в костюма на тънко райе, белезниците изглеждаха като върховна обида. Сега обаче Джейн си даде сметка, че не е видяла и половината от всичко.

Съдията се включи в играта, влезе отзивчиво, кимна на двама им и седна от другата страна на масата. Харди поблагодари на пазача и му каза да изчака навън. Веднага щом вратата се затвори, баща ѝ възкликна:

— Хубава работа. Какво сте направили?
Дизмъс наведе леко глава, с ръка на устата.

— Излъгах. Как си, Анди?

— Зле. Ами ти?

— Добре.

Двамата мъже се опитваха да не се поглеждат в очите. Джейн нямаше да остави нещата да тръгнат зле. Или още по-зле.

— Не от Дизмъс е изтекла информацията за връзката ти, татко. За теб и... Мей.

Баща ѝ не изглеждаше сломен духом. Всъщност, изглеждаше готов за бой.

— Не е излязла от теб? — право към Дизмъс.

— Казах ти, че няма да говоря и не съм го правил — повдигна рамене. — Разбрах, че си си помислил друго. Мен обаче ме уволниха заради това.

— Чух — ново изчакване.

Джейн осъзна, че забива нокти в дланите си. Не разбираше тази тишина — двамата мъже, някога били ѝ най-близки, се дебнеха един друг.

— Предполагам, че вече взе малко да ми писва да обяснявам как не съм направил каквото там някой си мисли, че съм. Започвам да се повтарям.

— Представям си — баща ѝ се бе затворил в себе си, обмисляше нещо. — Съжалявам, Диз, просто реших...

Бившият съпруг на Джейн си беше кръстосал ръцете на масата. Разтвори ги.

— Свикнал съм вече. Какво правиш тук?

— Някой мисли, че съм убил Оуен Неш.

— Това го знам. Но кой те представлява? Трябваше вече да си излязъл оттук.

Кисела усмивка.

— Така си мислиш, нали? Един от малките нагледни уроци на Лок. Нямам право на гаранция до предявяване на обвинението — той замълча. — Най-малкото.

— Този Лок е голяма работа.

Фаулър продължи.

— Обадох се на Дейвид Фримън. Но той смята, че може да не е много разумно да ме представлява заради Мей. Подхвърли ми, че ще поразпита наоколо. Междувременно, както изглежда, аз ще си стоя в ареста — още една кисела усмивка. — Въшлив дърдорко.

— Татко, не могат да постъпват така.

— Могат, скъпа. Колко пъти адвокатът на обвиняемия ми е казал, че клиентът му трябва да бъде изкаран от затвора, че няма да изкара нощта, че въпросът бил на живот и смърт. И аз съм им отвърщал, че ще трябва да почака до сутринта. Съдебна процедура...

— Не можем да позволим това да се случи, не трябва да оставаш тук. Дизмъс ще направи нещо.

Харди кимна.

— Бих могъл да опитам, Анди.

— Защо? Какво би могъл да опиташ?

— Не знам, вкарах двама ни с Джейн, нали? Бих могъл да опитам да те сваля по стълбите и да те изкарам през вратата.

Баща й придърпа гащеризона си.

— Не смяташ ли, че облеклото ми е малко подозрително?

— По дяволите — намеси се Джейн. — Вие двамата няма ли да престанете?

— Права си. Ще трябва да измисля нещо друго.

Съдията стана сериозен.

— Наистина ли ще направиш нещо? Защо?

Харди сви рамене.

— Докато не се появи някое от чудесата на Фримън. Поне ще има кой да те представлява. Мога да се откажа, щом си избереш някого — Харди се изправи на стола си. — Да не споменаваме пък, че нямам нищо против да фрасна по мутрите няколко души тук — доста съм им насъбрал.

— Ще успееш ли да го измъкнеш до довечера, Дизмъс? Под гаранция или нещо друго? — Джейн погледна към баща си. — Не можеш да изкараш тук нощта.

Фаулър се пресегна и я потупа по ръката.

— Всичко е наред, скъпа. Прекарах една нощ в затвора веднъж преди — доброволно, признавам — и не беше чак толкова зле. Искан да разбера на какво подлагаме хората. Престоят може да се окаже малко по-дълъг, отколкото тогава, ако ми бъде отказана гаранция.

— Не могат да постъпят така!

Баща ѝ и Харди си размениха погледи. Пазачът пред вратата почука.

— Ще се обадя на Фримън, за да му кажа — заяви Харди. — И ще дойда утре. Сигурен ли си, че искаш аз да те представлявам, макар и временно?

Анди изглежда за пръв път наистина се замисли над предложението.

— Може би дори повече от това.

— Защо, Анди?

Съдията огледа мъничкото помещение, после дъщеря си, сякаш търсеше потвърждение на нещо. Знаеше, че прекалено лесно бе отписал Харди, когато си беше помислил, че е измамил доверието му.

Имаше грешка. Познаваше Харди и той не беше от хората, които биеха барабана, особено пък за него. Харди не бе измамил доверието му и не се бе отказал.

— Познатото зло е по-малко зло — отвърна той, като се усмихна.

Раздели се с Джейн на четвъртия етаж. Слезе от асансьора, запъти се надолу по коридора и се отби в отдел „Убийства“. Ако Глицки беше там, можеха да се отбият в „Лу“, както в добрите стари времена. Но него го нямаше. Харди се бе навел над бюрото му и му пишеше бележка, когато чу токчета по плочите и вдигна глава.

Пулиъс спря на вратата.

— Здравей, Бетс — поздрави я Харди. — Имаш ли някакви... вълнуващи дела?

Усмивката ѝ беше ледена.

— Как си, Дизмъс?

— Страхотно — отвърна той. — Пиша мемоарите си.

Тя не реагира. Очите ѝ претърсиха отворената стая в дъното.

— Някой виждал ли е Лание? — попита тя. Едно от момчетата каза, че мислело, че е слязъл да пие кафе с един от свидетелите. Пулиъс се обърна отново към Харди.

— Е, грижи се за себе си.

Понечи да си тръгне, но Харди я спря.

— Чух, че съдия Фаулър е бил арестуван.

Тя спря.

— Новините се разнасят бързо.

— Племенни барабани. Ние сме нещо като семейство.

— О, да, точно така.

— Наистина ли мислиш, че е убил Оуен Неш?

— Върховните съдебни заседатели сметнаха, че има достатъчно доказателства за предявяването на обвинение.

Харди кръстоса ръце и се облегна на бюрото на Глицки.

— Научих от съвсем достоверно място, че ако прокурорът поискал, върховните заседатели щели да предявят обвинение и към сандвич с шунка.

Пулиъс кимна.

— Е, радвам се, че си поговорихме.

Харди я настигна по коридора. Подхвана съвсем непринудено:

— Предполагам, че има някакви нови доказателства, а?

Пулиъс спря.

— Ти ли представляваш Фаулър?

— Аз съм просто един любопитен гражданин, който се чуди с какво ново сте се сдобили след Шин.

— С достатъчно. Сигурна съм, че ще бъде публикувано във вестниците.

Тя пое отново надолу.

Харди откри, че се е сраснал с пода с корените на яростта. Беше го завладяла изведнъж. Стомахът му се бе обърнал и той чуваше как кръвта пулсира в ушите му.

Не го прави, каза си. Не казвай нищо повече. Не я гони по коридорите. Нищо няма да постигнеш с това.

Той наблюдаваше как елегантната ѝ фигура изчезва зад ъгъла при фойето с асансьорите. Къде беше отишъл въздухът? Чувстваше се така, сякаш бе престанал да диша, напълни с усилие дробовете си. Трябваше да удари едно.

Или четири. Или пет.

Отгоре на трите „Гинес“, които беше изпил, преди идването на Джейн в „Шамрок“. Изпи първите няколко ирландски уискита в „Лу“, но после започнаха да се появяват разни познати физиономии. Хора, които го познаваха, които искаха да разберат как е, с какво се занимава, как я кара.

Да, зает е, движи едни неща, възнамерява да отвори втори бар, дори ресторант. Не, не иска да минава към частна практика, да трябва да защитава всякаква измет.

Като си тръгваше от „Лу“, си спомни, че бе забравил да се обади на Дейвид Фримън. Щеше да му звънне от следващия бар. И на Франи също. Не трябваше да забрави да се обади на Франи. Тя щеше да се тревожи. Тревожеше се вече от няколко месеца — за него, за тях, за бъдещето им, за детето ѝ, за бременността. За всичко. Честотите им бяха престанали да съвпадат. Него това също го тревожеше, караше го да се съмнява в себе си. Понякога му се струваше, че тази мисъл ще го влуди. Пиенето явно помагаше.

Като вътрешно одобри идеята да намали процентната концентрация на алкохол и същевременно забрави собствения си често повтарян съвет, че да се смесва бира с уиски е доста рисковано, той се отби в някакъв бар на Седма улица и си поръча бира „Рейние“. В заведението нямаше телефонен автомат.

Той отнесе бутилката със зелена смърт на една малка масичка близо до вратата и се загледа в телевизионния екран, на който вървяха вечерните новини. Отново финансистът, съдията и проститутката. Премести се от другата страна на масата, където не трябваше да гледа проклетия телевизор. Беше вече само страничен шум.

Бяха прекарали чудесно ваканцията. Двете седмици им се отразиха много добре. Бяха се върнали освежени, изпълнени с нови сили, свързани отново. Нарочно не бяха обсъждали плановете му за по-нататъшна кариера, щеше да има много време за това. Говореха си за бебета и раждане, за това дали Моузес и Сюзън ходят сериозно, за ядене и за миналото си — Еди и Джейн. И дали трябва да се преместят в по-голяма къща и кога, преди или след като се родеше второто дете.

Харди беше тичал всяка сутрин по плажа. Няколко дни на коктейли с ром, после, през останалото време от престоя, за изненада на самия него, не бе близнал и капка. Беше загорял и стегнат и това му харесваше.

След това, първата седмица у дома, беше осведомяван редовно от Ейб за Оуен Неш, Мей Шин и Анди Фаулър. Изчисти няколко аквариума в „Стейнхарт“ заедно с Пико. Изкара няколко смени в „Шамрок“, за да не губи тренинг.

Първоначално беше някакво постоянно неразположение, свързано с безсъние. Не искаше да си признае колко много бе вложил, колко голям беше риска, когато се отказа от барманството веднага след Коледа, за да се върне към правото. Но сега, в дългите и еднообразни дни, които се простираха пред него, той постепенно достигаше до смразяващия извод, че се бе провалил в едно от фундаменталните решения в живота си.

Беше уволнен. Не се нуждаеха повече от услугите му. Не поради това, че хората, за които бе работил, бяха толкова достойни или талантливи, или вършеха по-добре работата си от него, поне той не мислеше така, но си оставаше фактът, че беше преценен от тези хора и

сметнат за недопустимо некадърен. Независимо от стандартите им. Той остана навън, а те бяха вътре.

Това го засегна. Откри, че е приел прекалено дълбоко отхвърлянето. Или дори повече, изглежда не можеше да го изтръгне от себе си. Кой беше той, на четирийсет все пак? Непотребен, никому ненужен. На Франи бе казал какво, по дяволите, не искал да го тъпчат по цял ден, щял да иде и да проучи тук-там, да си намери работа, да се опита да си възвърне част от самоувереността, че върши нещо полезно — че може би самият той е полезен.

Хората бяха любезни. Мъже и жени — юристи и началници на отдели — със същите делови костюми като неговия. Но не го назначаваха. Щели те да му се обадят, в момента просто нямало работа. Вероятно би могъл да опита като обществен защитник.

Мислеше си, че е логичен човек и логиката му казваше, че по терминологията на пазара е ненужен.

Добре, майната му, нямаше да го приеме. Живял си бе доста добре, благодаря, и беше дяволски сигурно, че животът още не е свършил. По дяволите всички.

Тогава направи голямата си грешка.

Франи беше опората му у дома, казваше му да не бърза, всичко щяло да се уреди с времето. Нещо щяло да изникне. Тя го обичала.

Но веднъж започнеш ли да си мислиш, че хората не те искат, лесно е да повярваш, че никой не те иска. Че си само товар, баласт, ограничен и тъп, неспособен да понасяш собствения си товар.

Въобразяваше си, че усеща как Франи се отдръпва. Тя се кълнеше, че не било вярно. Не се отдръпвала. Била с него. Но откри, че не може да разговаря повече с нея. Виждаше, че това я кара да губи доверието си в него, а беше прекалено да иска от Франи да понесе и това. Тя имаше нужда да бъде силен, особено сега, когато създаваше семейство. Така че реши да си сложи вечната усмивка. Много смях, много мълчание помежду им.

Минаваше му през ума да си намери някой, с който да поговори, някъде, където нямаше да му се напомня постоянно за състоянието му. Разбира се, не би го направил, но нямаше ли да е хубаво да си с някой,

който си мисли, че всичко ти е наред, без да си дава сметка за проблемите ти?

Беше започнал да се отбива до „Шамрок“ след интервютата и да играе по няколко игрички. Още време, през което не трябваше да се изправя пред нея. Престана да си търси работа.

Стоеше си вкъщи от месец вече, шест седмици. Казваше си стига толкова, време бе да преодолее всичко това, да не позволява на копелетата да го сломят. Първата стъпка, каза си, беше физическа — да влезе отново във форма, да спре да пие, да се стегне.

Стоеше зад Селин Неш, докато тя тренираше краката си на „Стеърмастър“-а. Косата ѝ беше опъната назад с яркорозова лента за глава. Тъмнорозова пътечка се показваше там, където се бе изпотила между лопатките. Задникът ѝ беше феноменална набираща се машина. Надолу-нагоре, стъпка, стъпка, стъпка. Пот се стичаше от нея. Той си помисли да се обърне и да си излезе.

Какво толкова, каза си. Дошъл бе да потренира и беше избрал „Силни тела“, защото вече бе идвал тук и салонът разполагаше с уредите, които търсеше.

Не я беше виждал, откакто бе спряла пред къщата му, преди да замине на почивка, когато беше осъзнала, че в живота му няма място за нея. Е, сега нямаше да я връща обратно в живота си. Оттогава бе изминало доста време. Не започваше нищо с това, че идваше тук.

Той се качи на уреда до нея:

— Здравсти — каза ѝ.

Седяха заедно в сауната. Той — върху една хавлиена кърпа, облегнат назад на кедровата стена, по шорти и тениска. Тя бе отишла до съблекалнята след тренировката си, беше си свалила клина и се бе преоблякла в цял черен бански костюм.

Разговорът замря. Добре била, каза тя, запълвала си времето. Искаше му се и той да можеше да каже същото. Е, поне тренираше. Това все пак беше нещо. Да.

Температурата бе близо четирийсет и пет градуса. Помещението беше малко, тясно, вероятно метър и половина на два, с огнище върху

покрития с камъни под. Селин стана, изсипа още вода от една кана върху камъните и облак пара се вдигна и разнесе. Отиде да седне на дървената пейка, където беше седяла, после подскочи и извика:

— Ох!

— Ето — Харди издърпа част от хавлията под себе си, за да ѝ направи място. Усещаше как сърцето му ще изскочи през тениската. Краката им се допираха.

Тя се облегна на него, взе ръката му и я сложи високо на бедрото си.

— Селин...

— Шшшт... — рамото ѝ се притисна към него. — Идвам тук от шест месеца и досега не съм видяла жива душа в тази сауна.

Тя повдигна еластичната материя на банския си и насочи ръката му под нея.

— Докосни ме — каза. Беше обръсната, кожата бе гладка, сякаш намазана с нещо мазно, вече влажна там, накъдето го насочваше.

— О, Боже — изстена тя. — О, мили Боже!

С едната ръка притискаше неговата към себе си, а с другата повдигна фланелката му, намери ластика на шортите и пъкна ръка в тях.

Коприна и масло. Мед и сол.

Това доказваше, че бе прав. Не беше по-добър от никой и по-лош от повечето. Опитваше се да се успокои, първоначално, че технически погледнато, не беше изневерил. Не бе проникнал в нея, следователно не се беше любил истински със Селин. Неубедително. Заслужаващо презрение. По-честно щеше да е, ако беше.

Сега доказва, че преценката на света за него бе вярна. Нямахше да си намери никаква работа. Достатъчно беше само да се погледне в огледалото.

Започна да се упражнява в мятане на стрелички, да изпива галони с „Гинес“. Да избягва Франи. Селин не се бе опитвала да се свърже с него. Това, поне, явно беше приключило.

Но той се намираше в дълбока дупка, в пълен мрак.

Беше десет и половина. Сега вече на масата пред него имаше четири бутилки от бира „Рейние“ и чаша с лед, с повече вода на дъното, примесена с едва доловим вкус на ирландско уиски. Той премигна, като се почуди къде се намира и се опита да фокусира часовника над бара. Нямаше смисъл. Изправи се, полюшвайки се.

Господи.

Навън вечерта бе застудяла и улицата му се видя стръмна, принуди се да търси опора в изпъкналата мазилка на сградите. Седма улица се простираше пуста в продължение на километър и блестеше така, сякаш бе мокра. Колата му горе пред Съдебната палата ли бе паркирана? Дори и да беше, как щеше да се прибере у дома?

Опита се да продължи, но изведнъж всичко започна да го боли, да пулсира — рамото, където беше ранен във Виетнам, кракът, който си бе навехнал миналата година в Акапулко.

Чу шумотевица зад гърба си, смях, после подметки по паважа Най-накрая осъзна, че се приближаваха към него.

Той се поизправи, извърна се, видя ръка, нещо размазано, което го удари в слепоочието, залитна на една страна. Чу тъп звук от падане — това той ли беше? — и главата му се удари в мазилката, докато се свличаше надолу.

Неясни образи. Внезапно гадене от мириса на хлороформ. Светлина пред очите му. Нещо лепкаво под ръката му. Студеният асфалт.

— Да го свалим долу.

— Чакай малко. Това той ли е?

Харди се насили да отвори очи. Светлината от фенерчето го заслепи отново и той примижа. Появиха се сенки, можеше да ги различи. Ченгета.

Беше извадил късмет. Един от тях намери портфейла му, олекнал, на бордюра. Харди не бе върнал значката си на Лок. Ако държеше на нея, да дойде да си я поиска.

— Вие ли сте Дизмъс Харди? — попита единият от тях.

Предположи, че вероятно е кимнал, изсумтял или нещо подобно.

— Толкова ли е пиян, колкото вони?

Усети солен вкус в устата си. Вдигна ръка към лицето си, напипа засъхналата кора. Погледна надолу. Белият му пуловер беше сплъстен от съсирената кръв.

— Аз съм Харди — каза той.

Изправиха го. Болеше го, гадеше му се.

— Внимавайте, момчета — той направи, олюлявайки се, няколко крачки и повърна жлъчка и бира. Опря се на сградата.

— Съжалявам.

Стояха отзад, на няколко метра. Харди си пое въздух, изплю се няколко пъти, опита се да види колко е часът, но часовникът му го нямаше.

Ако можело, каза им, предпочитал да го откарат до вкъщи, отколкото в болница. Не мислел, че имал нещо счупено. Може и да имаше сътресение, чувстваше главата си като наковалня. И някой продължаваше да върти ковашкия чук.

Качиха го на задната седалка.

Той облегна глава назад. Светлините минаваха отгоре, движеха се по магистралата. Затвори очи. Нямаше нищо за гледане.

Почти приближаваше полунощ и Моузес беше тук от половин час. Франи му се стори изключително уязвима. Вече беше в петия месец и ѝ личеше. Ръцете ѝ изглеждаха тънки, помисли си той. Лицето ѝ бе прекалено изпито. Може би в сравнение със закръглеността на корема и гърдите ѝ. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Тя седеше на ръба на ниското канапе във всекидневната, с лакти на коленете, с ръце, кръстосани под издутия ѝ корем.

Моузес ѝ казваше, че най-доброто, което можели да направят, било да чакат. Щял да се появи. И Моузес бил имал безпаметни дни и нощи.

— Това не е безпаметно пиянство, Моуз — тя се поколеба. — Той е с Джейн. Знам, че е с Джейн.

Моузес поклати глава.

— Няма начин, Франи.

— Идва да го търси днес.

— Джейн е идвала тук? — той се замисли. — Какво искаше?

— Искаше Дизмъс. Винаги иска Дизмъс. И преди се е връщал при нея.

— Франи. Стига. Тогава не беше с теб. Тогава нямаше никого. Вероятно е свързано с арестуването на баща ѝ. Двамата с Диз бяха приятели, нали?

— Още са, доколкото знам.

— Тогава?

Защо не се беше сетила за това? Тези напирасци хормони я влудяваха.

— Вероятно е отишъл да го измъкне, да му помогне да се измъкне, да направи, каквото там е необходимо да се направи. Загубил е представа за времето.

— Диз никога не губи представа за времето. Ами ако е измъкнал бащата на Джейн и после заедно са отишли някъде да празнуват, а после баща ѝ ги е оставил сами...

— Ами ако е отвлечен от атакуващи извънземни създания и е разрязан жив в името на междугалактическата наука?

— Не ми е до шеги.

— На мен пък не ми се играе на „Ами ако“. Вероятно просто се е забавил. Случва се.

Седяха доста време.

— Толкова е потиснат напоследък, сякаш се е отчаял.

Моузес се протегна, бавно се изправи и се приближи към полицата на камината. Размести кервана от слонове, нещо, което правеше всеки път, когато дойдеше.

— Знаеш ли, Франи, просто си мисля, че никой никога не ни е подготвял, момчета като мен и Дизмъс, за това колко тежък е в действителност животът. — Опитва се да го извърти като шега, но говореше сериозно и тя го знаеше.

— Да се живее с мен не е тежко, Моузес.

— Не казвам с теб, говоря по принцип.

Тя се изправи и подреди слоновете както си бяха.

— Просто остаряваш, братко.

Моузес нежно я привлече към себе си и я дръпна за косата. Беше с една година по-голям от Харди. Бе отгледал сестра си от осемгодишна възраст. От десетте неща, които най-много обичал на

света, обичаше да казва той, осемте били Франи. Останалите две се пазеха в дълбока тайна.

Като се обърна към прозореца, Моузес видя полицейската кола да спира отпред.

— Ето го — каза той. — Виждаш ли? Сигурно се е разправял с ченгетата.

Всичко тънеше в мъгла — главата му, навън през прозореца на спалнята.

— Не заслужавам това — Франи бе станала преди малко, беше взела душ и се бе облякла. Седеше в другия край на стаята, до вратата към детската стая, в люлеещия се стол. — Много ми е мъчно, че ти се е случило, но щеше да го избегнеш, ако се бе прибрал у дома.

— Франи...

Тя го прекъсна и продължи. Не плачеше, но бузите ѝ бяха мокри.

— Знам, че преживяваш тежък момент, въпреки че не мога да разбера защо. И няма нужда да се опитваш да ми обясняваш. Но не заслужавам да се отнасяш с мен по този начин. Да не се обаждаш, да ме оставяш да седя и да се тревожа цяла нощ. Не искам да живея така.

Харди имаше голям колкото орех оток на темето. Лявото му ухо беше одрано и имаше дълбока рана в скалпа над него. Сигурно го бяха ритали, когато бе паднал — ребрата му го пробождаха. Имаше страхотно главоболие, езикът му беше прехапан на няколко места. Все още имаше вкус на кръв в устата си.

— Съжалявам...

— Разбира се, че съжаляваш. Аз също. Кой не би съжалявал? Какво искаш, Дизмъс? Какво искаш? Ако не ме искаш, махам се, с децата, с всичко. Говоря сериозно.

Не се съмняваше в думите ѝ. Франи не беше играч и не блъфираше.

— Искам те — отвърна той. Видя я как си поема въздух. Чудо беше, помисли си Харди, че тя още го искаше. Никога преди не я бе виждал толкова ядосана, но поне всичко между тях не беше свършено.

— Знам, че се държах като лайно. Не мога да ти опиша...

Тя вдигна ръка.

— Никакви словоизлияния. Просто не искам да съм нещастна. Не го искам за никой от нас. Това семейство не го заслужава. Включително и ти.

Харди се хвана за главата с две ръце.

— Тогава защо имам чувството, че точно това заслужавам?

— Не знам. Някак си остави тези идиоти да те накарат да си мислиш, че те превъзхождат с нещо, което е смешно. Какво толкова има в тях? Какво толкова са направили? Защо толкова те е грижа какво си мислят за теб?

— Добре, ами ако са прави? Може и да са прави...

— По дяволите, Дизмъс. Не са прави. Ти не си неудачник. Защо ли? Защото аз съм умна и нямаше да се омъжа за неудачник. Не им позволявай да ти сторят това — и на мен също. Ако им позволиш, те наистина ще спечелят.

Защо не можеше да разбере? В продължение на няколко месеца непрекъснато го беше доказвало действията си.

— Трябва да признаеш, Франи, че не ми работи много късметът.

Очите ѝ вече святкаха.

— Благодаря ти много. А аз какво съм? Ами къщата и Бек? — Тя махна към корема си. — Ами новият човек? Това не е ли късмет?

— Нямах предвид това.

— Ами тогава — отсече тя, малкото юмруче се заби в крака ѝ и тя повиши глас. — По дяволите, не го казвай тогава — Франи се изправи, влезе в детската стая. Люлеещият се стол скърцаше по дъските. След малко я чу да говори на Ребека.

— Няма нищо, не си виновна ти, съкровище. Заспивай пак, сега.

Харди, както беше схванат и му се гадеше, се насили да стане от леглото, въпреки че всичко го болеше. Застана до вратата на детската стая и спря скърцащия стол с крак.

Тя се извърна.

— Виж — каза, — каквото и да е, просто го остави зад гърба си. Не можеш да го промениш. Нека просто продължим да живеем, става ли? Добре си живеем тук. Но трябва да ме уважаваш. Трябва да уважаваш и себе си. Край на проповедта — Франи прекоси стаята и се приближи към него, леко го докосна по ръката. — Иди и си вземи един душ. Горещ. Аз ще приготвя закуската.

Харди седеше на свръхтвърдата пейка в галерията на отдел 22, съдебната зала на Мериън Браун. Елизабет Пулиъс, зашеметително облечена в червено и синьо, изобщо не го удостои с поглед от

прокурорската банка. Харди разпозна няколко добре облечени адвоката, които се навъртаха наоколо, вероятно изпратени от Дейвид Фримън, за да си избере Фаулър — предполагаше, че на един от тях щеше да се падне честта да представлява Анди.

Джейн пристигна и се пъкна до него.

— Какво ти се е случило?

Харди беше облечен с костюм с жилетка, бяла риза, една от най-хубавите си консервативни връзки. Долу му бяха лъснали обувките. Изглеждаше както трябва, като изключим превръзката над челото и отеكلото му око.

Каза й, че е дълга история, от любимите на Джейн, но не му се наложи да навлиза в нея, защото съдията влезе и те всички се изправиха на крака.

Кабинетът на Браун бе точно до този на Анди Фаулър горе-долу цяло десетилетие. Това, че тя председателстваше Върховния съд — и поради това на нея се падаше да предяви обвиненията, отправени от върховните заседатели — беше съвпадение. След като Лио Чоморо бе повишен и беше заел мястото на Анди Фаулър, след неговото оттегляне, задълженията на председателстващ съдия отново се въртяха. Зловещото беше, че Браун, която бе познавала Анди добре и можеше да се очаква, че ще бъде един от малкото му съюзници, беше одобрила препоръката на областния прокурор Крис Лок и бе постановила да няма гаранция.

При нормални обстоятелства за обикновения обвиняем гаранцията не се определяше преди отправянето на обвинението, когато се касаеше за убийство, защото съдът искаше да осигури присъствието на обвиняемия поне на отправянето на обвинението.

В този случай, въпреки че едва ли можеха да се страхуват, че Анди Фаулър няма да се появи — отмяната на гаранцията беше ясен сигнал, че няма да има прояви на професионална солидарност. Анди Фаулър бе изключен от клуба.

Поне нямаше да го карат да чака цяла сутрин — той беше първият извикан след появяването на съдията. Приставът го придружаваше, така както беше облечен в затворническите си дрехи.

Възраженията му, че затворът нямало да го убие, може и да бяха верни, но престоят за през нощта определено не му се бе отразил добре. Кожата му изглеждаше пепелява, лъвската му грива висеше

сплъстена и мокра на вид. Той застана мирно, сам на подиума пред съдийската банка.

Харди погледна към местата за съдебните заседатели. Нито един от мъжете не застана до клиента си, докато процедурата течеше отново и обвинението за убийство се изчиташе изцяло.

— Смятам, г-н Фаулър... — значи титулатурата нямаше да бъде използвана, също. Към Анди нямаше да се обръщат със „съдия“. Ако Мериън Браун можеше да послужи за барометър, реши Харди, Анди го очакваше много лошо време. Браун попита дали има кой да го представлява.

— Да, ваша светлост — той се извърна наполовина. — Дизмъс Харди.

Из залата се разнесе шепот. Харди едва чул името си, се изправи и мина покрай Джейн. Но не беше стигнал до пътеката, когато Пулиъс скочи на крака.

— Ваша светлост, протестирам. Г-н Харди беше представител на обвинението по това дело. Освен този явен конфликт, той имаше достъп до материали с поверително съдържание. Не може да представлява обвиняемия.

Харди откри, че говори.

— Ако съдът ми позволи... — никой не му обърна внимание.

Браун дръпна очилата до края на носа си, после изцяло ги свали.

— Подайте иск за това, прокуроре, искам го на бюрото си до утре сутринта — тя си записа нещо и вдигна очи. — Г-н Харди, бихте ли желали да се присъедините към нас от тази страна на перилата?

Харди мина по пътеката и през вратичката.

— Ваша светлост, бих желал да помоля за малко прекъсване. Бих искал да поговоря със съдията тук.

— Аз съм единствения съдия в тази зала, г-н Харди. Ясно ли е?

— Да, Ваша светлост.

— Току-що започнахме, а графикът ми за днес е изключително натоварен, така че да пропуснем прекъсването и да се опитаме да придвижим нещата. Това устройва ли всички? — явно трябваше да ги устройва. — Г-н Харди — продължаваше Браун. — Можете да спестите на г-ца Пулиъс една безсънна нощ, ако смятате, че влизате в конфликт, като представлявате обвиняемия.

Харди нямаше никакво намерение да спести на Пулиъс безсънната нощ — поне един малък реванш.

— Не, ваша светлост, няма да вляза в конфликт.

Пулиъс отново се изправи.

— Г-н Харди събираше документацията по делото.

— Това не беше същото дело, Ваша светлост. Г-ца Пулиъс вероятно се е объркала, защото жертвата е една и съща. Г-н Фаулър не е бил обвиняем.

— Нищо не бъркам, ваша светлост. Г-н Харди е запознат изцяло с документацията по делото.

— Ако съдът позволи — отвърна Харди, като се наслаждаваше на ситуацията, — както г-ца Пулиъс много добре знае, тя беше официално назначения прокурор последния път, когато пред съда беше изправен обвиняем по делото за убийството на Оуен Неш. Изрично ми бе отказана официалната роля.

Чукчето на Браун се стовари.

— Добре, добре. Ще прочета иска ви, г-це Пулиъс. Утре сутринта — тя отново си сложи очилата, явно решаваше нещо.

— Браво — прошепна Фаулър. — Какво се е случило с главата ти?

Браун продължи:

— Междувременно, да се придържаме към належащата работа. Готов ли сте да пледирате, г-н Фаулър?

Този път Харди би предпочел да остави Анди на някой от бъдещите му адвокати — един от костюмарите, седнали на местата за съдебните заседатели, — но след стълкновението с Пулиъс, реши, че ще е по-добре да продължи.

— Ваша светлост, преди да се произнесем относно виновността на обвиняемия, защитата би желала известно време, да кажем две седмици, за да прегледа документацията по делото.

Пулиъс отново започна да протестира, но Браун удари с чукчето си, като поклати глава.

— Не мисля, че са ви необходими две седмици, за да решите какво да пледирате. Ще продължим с предявяването на обвинението и ще изслушаме обвиняемия следващата седмица.

— Благодаря ви, ваша светлост. А сега по въпроса за гаранцията...

— Да, гаранцията. Прокуратурата иска отмяна на гаранцията по това обвинение.

Харди поиска разрешение да се приближи към банката. Браун махна и двамата да се приближат.

— Ваша светлост — каза Харди, — мярката не е ли малко необичайна?

— И делото е необичайно, г-н Харди.

— Без съмнение, г-жо съдия, но последния път, когато прокуратурата изправи човек пред съда за убийството на Оуен Неш, от страна на обвиняемата имаше и опит за бягство, но дори тя беше пусната под гаранция. Тук не съществува риск за бягство. Съдията няма да ходи никъде.

Пулиъс започна да спори, но Браун я прекъсна спокойно.

— Г-н Фаулър ни предостави многобройни доказателства за неуважението, с което се отнася към съдебната система. Не съм уверена, че той ще се яви отново, нито дали изобщо ще се яви, ако бъде освободен.

— Ваша светлост, моля ви, знаете, че това е нелепо...

Браун се намръщи.

— Съветвам ви да се погрижите за етикета си, г-н Харди. Ако още веднъж чуя, че разпорежданията ми са нелепи, ще прекарате няколко нелепи ноци в затвора за неуважение на съда.

Харди изучи пода за момент.

— Извинете, Ваша светлост. Но достопочтено ви моля да премислите.

Докато се връщаше към мястото, където стоеше Фаулър, Харди поклати глава.

— Тогава пледирай сега — прошепна Фаулър. — Невинен.

Харди срещна погледа на Фаулър, чувстваше се неловко, но трябваше да го каже.

— Не смятам, че си невинен, Анди...

— Пледирай — отсече Фаулър. — Или съвестта ти те кара да загубиш цяла седмица?

Хубав довод и Харди пледира. Съдията отмени пренасочването и прие пледоарията за невинен. Началото на делото беше определено за следващия понеделник, осемнайсети октомври, девет и половина, в същия отдел.

Дори нямаше да иде да иска документацията от прокуратурата. Онова, което възнамеряваше да направи, бе да се срещне веднага горе с Анди и да обсъди избора му на друг адвокат. Стоеше в коридора с Джейн, главата му пулсираше.

— Харди! Дизмъс, извинявай — беше Джеф Елиът, с все същата усмивка. — Помниш ли ме?

Джеф се облегна на едната си патерица и Харди го представи на Джейн.

— Дъщерята на съдията? Бих искал да ми отделите минутка, ако можете.

— Бъди внимателна — с това Харди понечи да се измъкне.

— Къде отиваш? — попита Джеф.

Дизмъс се извърна наполовина.

— След краткотрайна кариера — отвърна той, — се оттеглям от адвокатската работа.

— Не го прави — каза Джеф. — Страхотен беше вътре.

— Благодаря ти. Сега, ако ме извините...

Елизабет Пулиъс се появи от съдебната зала. Придружаваше я млад помощник областен прокурор, когато Харди не познаваше. Пулиъс го пипна по ръката, за да го спре и се приближи към групичката на Харди.

— Лок няма да разреши да ти бъде дадена никаква документация, докато Браун не се произнесе по иска ми — заяви му тя. — Няма начин да успееш.

Харди се усмихна.

— Харесва ми червената ти връзка — отвърна той, — отива на очите ти.

Тя се втренчи в него.

— Знаеш ли, почти се надявам искът ми да бъде отхвърлен.

— И защо? — попита Харди.

— Ако ти поемеш защитата, присъдата ни е в кърпа вързана.

Харди не се качи направо горе да се види с Анди Фаулър. Вместо това остави Джейн с Джеф Елиът и излезе с пулсираща глава навън на паркинга, под магистралата. Студено беше, но за него студът бе добре дошъл.

Пулиъс смяташе, че влизането му в играта би означавало в кърпа вързана присъда. Изкушението да го провери беше голямо.

Насили се да погледне Анди Фаулър в нова светлина. Можеше да му помогне един ден — нещо средно между това да угоди на Джейн и да направи услуга на човек, правил му не една и две. Но това не означаваше, че щеше наистина да го защитава за убийство.

Продължаваше да си повтаря, че не е адвокат. Изискваше се различно отношение, различна ориентация, каквито той не притежаваше. Беше работил като ченге. Не вярваше, че много хора биват арестувани, без да са извършили нищо. Мей Шин бе изключение.

Но да си мислиш, че може да се случи два пъти с една и съща жертва, беше просто невъзможно. Харди не бе видял новите доказателства, събрани срещу Анди, но сигурно бяха доста изобличаващи. Защото дори и всички съдии, прокурори и полицаи в града и околността на Сан Франциско да мразеха Анди, Крис Лок никога не би разрешил на Пулиъс да предяви ново обвинение по делото „Оуен Неш“, ако не беше сигурен, че ще се стигне до присъда...

Въпреки, че налице беше определено необичайния, ако не и безпрецедентен характер на разследването. Каквото и да бе станало след освобождаването на Мей Шин, явно бе станало през главата на полицията.

Глицки щеше да каже на Харди, ако бяха открили нещо уличаващо Анди, ако не заради друго, то поне поради проявения от него интерес. А не биха заменили един опитен следовател като Ейб с някой друг от отдела, без да го уведомят.

Ейб все още водеше полицейското разследване и не бе открил нищо, но въпреки това, по някакъв начин се бяха намерили достатъчно нови доказателства за пред върховните съдебни заседатели. Е, откъде бяха дошли? Какво бяха — които и да бяха тези „те“ — открили или скалпили?

Тътенът от движението по надлеза отекваше над главата му. Бутна седалката си назад и изстена, когато натъртените му ребра се опитаха да се наместват. Затвори очи за миг.

И без това какво толкова правеше, по дяволите?

Снощните събития, ако имаше кой да чуе, трябваше да му говорят нещо.

Добре, беше уволнен. Хубаво, никой не се нуждаеше от услугите му. Да, наистина си го бе изкарал на Франи. Също така доста низко се беше възползвал от Селин в сауната.

Селин.

Ако собственото му любопитство и липсата на доказателства бяха две точки в полза на поемането защитата на Анди, то тогава Селин — сама по себе си — беше пък две против. Ако продължи, ще се наложи да се вижда с нея, да се вижда доста често и сега той ще бъде от другата страна. Ще защитава убиеца на баща й. Заподозреният в убийство, Дизмъс, запомни го.

Разликата щеше ли да има значение за нея? Вероятно не. Той се опита да си я представи, как седи зад гърба му в залата, докато се опитва да представлява защитата. Доколко щеше да се справи при подобни обстоятелства?

Но пък Пулиъс. И Лок и Драйсдейл. Скалпеното обвинение, заради което го бяха уволнили, станало причина за личната му деградация. Несправедливостта, извършена спрямо него, сметките за уреждане. Ако отървеше Анди, щеше да им даде да разберат и нима отмъщението нямаше да е сладко?

Харди си помисли, че в крайна сметка можеше и да победи Пулиъс. Някак си й беше влязъл под кожата — нямаше друго обяснение за отправеното днес предизвикателство. Можеше да продължи в същия дух, да я остави да излее гнева си, или каквото там беше, да позволи на съдебните заседатели да го видят. Да ги накара да го видят. А ако изгубеше самообладанието си, какво оставаше за аргументите й?

Можеше да я победи.

Усмихваше се сам, но как болеше само. Е, и какво? Какво ново имаше? Преодоляваш огорчението си и ти минава. Така ставаше.

Фаулър седеше срещу него на масата в „А“ помещението за посетители.

— В общи линии достигнах до заключението, че ти си най-сполучливото ми попадение, Диз.

— И кога го реши?

— Когато видях подредените един до друг лешояди на местата за съдебните заседатели. Виждам съм ги всичките как работят, Диз, и никой от тях не може да се сравнява с Дейвид Фримън.

— Още по-малко пък аз. Дори и гаранция не можах да ти издействам.

Фаулър направи опит да се усмихне.

— Мисля, че и Ейбрахам Линкълн не би могъл да ми издейства гаранция. Но ти добре се справи с Пулиъс. А и успя да влезеш тук снощи, и то с Джейн. Това беше доста впечатляващо.

— Чиста проба късмет.

— Късметът е по-важен от акъла. Освен това човек сам си определя късмета.

Харди внимателно опипа превръзката на главата си.

— Обикновено го казват щастливците, нали? Не им вярвам.

— Смяташ ме за щастливец ли?

— Бих казал, че доста си постигнал.

Лицето му почервения.

— На шейсет и две съм, репутацията ми е съсипана, жената, която обичам, не желае да ме види...

— Нека да поговорим за жената, която обичаш.

— Означава ли това, че си с мен?

Харди поклати глава.

— Не знам, Анди. Не знам с какво разполагат. Не знам как ще се произнесе Браун върху участието ми.

Фаулър махна с ръка.

— Подай си адвокатското досие още преди да видиш с какво разполага Пулиъс. Устната ти аргументация беше достатъчно

убедителна. Имам правото да си избира адвокат. Лок може да си говори всичко, но аз лично не виждам никакъв конфликт. Мисля, че и Браун няма да види. Не си бил обществен обвинител на Мей, нали?

Всеки път, когато го чуеше, се радваше все повече и повече.

— Със сигурност не.

— Тогава го забрави. Напиши си досието. Дай сега да поговорим за защитата.

Но преди това, Анди искаше да обсъдят финансовата страна на нещата. Въпрос, за който Харди — нещо, което най-малко можеше да се очаква от един адвокат — изобщо не се бе замислял. След като му се скара за това, Анди предложи договор за двайсет и пет хиляди срещу такса от сто и петдесет долара на час за подготовка и по хиляда и петстотин на ден, докато трае процесът, което, обясни той, представлявало известна отбивка от почасовата такса, тъй като десет часа на ден щяло да бъде минимумът.

Харди изслуша цифрите. Предполагаше, че ще трябва да свиква с тях и когато Анди свърши, каза, че му звучало добре. Дотук с безработицата, помисли си той и се почувства доста по-добре.

Анди не беше видял нищо от документацията, която бяха събрали срещу него и не знаеше кой бе съчинил всичко това. Предполагаше, че са прекарвали живота му през сито, но нямаше голяма представа какво точно може да са открили, за да му припишат убийството на Оуен Неш. Никога не се бил срещал с него, каза той.

В интерес на истината, Харди не беше много сигурен в това. Онова обаче, в което беше сигурен, бе, че ако Анди Фаулър се отнасяше към Мей по начина, по който действията му — независимо от думите — показваха, той разполагаше със солиден мотив да убие Оуен Неш. Въпреки че имаше факти за установяване и беше по-добре да се започне именно оттам.

— Да разбирам ли тогава, че никога не си се качвал на „Елоиз“?

— Това е все едно да ме попиташ дали съм го убил.

Харди отвърна, че може би е така. Зачака.

— Какъв смисъл има да говорим за това, Диз? Пледирахме „невинен“. Всички обвиняеми на света казват на адвокатите си, че не са го направили, дай да не мътим излишно водата, става ли? Въпросът

е дали разполагат с доказателства, които да ме свързват с яхтата. Бих казал, че не могат да разполагат. Такива просто не съществуват.

— Ами собственото ми душевно спокойствие, Анди? Ако за мен е важно каузата ми да е справедлива? — Харди се ухили, осъзнавайки, че звучи надут, но за него наистина беше важно.

— Твоята кауза, адвокате, е да ме отървеш.

— Е, можеш поне да уважиш чувствата ми — отвърна Харди. — Каж ми веднъж завинаги. Ти ли уби Оуен Неш или не?

Фаулър поклати глава.

— Не — заяви той.

— Харди — адвокат — каза Глицки. — Как можеш да го направиш?

— Пулиъс казва, че не мога.

Бяха в „Лу“, където специалистетът за обяд бяха лютиво кисели агнешки ребърца с кускус. Харди осведомяваше Ейб относно виждането на Пулиъс за конфликта на интереси.

— Може и да е права, Диз, въпреки че не съм особено очарован от нея тази седмица.

Ейб разбираше, че каквото и разследване да се бе провело, беше станало зад гърба му. Елементарното уважение изискваше поне да бъде информиран за направените разкрития. Но Пулиъс го бе заобиколила и Глицки беше бесен. Той отчупи края на ребърцето и започна да го гризе замислено.

— Мислиш ли, че го е направил?

Харди си пийна малко вода. Беше престанал да яде, защото дъвченето му причиняваше болка.

— Бих искал да видя с какво разполагат.

— Не отрича ли?

Харди махна с ръка.

— О, отрече. До известна степен.

— До известна степен ли? Направи ми една услуга — помоли Ейб — ако разбереш, че го е направил, не го измъквай.

Харди размаха лютиво-киселото ребро. Освен това мазно и изстинало.

— Знаеш ли защо кучетата си лижат сами топките, Ейб?

— Защо?

— Защото могат.

Ейб поклати глава.

— Щом искаш да си като кучетата, прав ти път.

— Просто казвам, че това е професионалният подход — Харди се опита да повдигне рамене, но отново го заболя. — Заради твоето душевно спокойствие и заради моето собствено, няма да поема защитата, ако съществуват изобличаващи доказателства. Именно това ме тревожи. Сигурно имат нещо. Това не е просто административна вендета — съдят Анди Фаулър за убийство, а той твърди, че изобщо не познавал човека, никога не се бил приближавал до яхтата, не бил виждал Мей от четири или пет месеца.

Глицки осмука агнешкия кокал.

— И аз това открих. Но явно някой друг е открил нещо друго.

Харди вдигна ръце към лицето си, плъзна пръсти встрани и разтри слепоочията си. Знаеше, че ако Анди Фаулър му бе казал, че той е убил Оуен Неш, съвестта му нямаше да му позволи да поеме делото, дори и за да натрие носовете на Пулиъс и Лок, дори и разследването да не беше съвсем наред.

Но, както Глицки каза, явно бяха открили нещо важно, уличаващо Анди.

Кое то не означаваше, че е виновен. Той твърдеше, че не е. Кое то не означаваше, че не е. Добре, нали затова си имаше процес и съдебни заседатели.

От „Лу“ се бе върнал обратно при колата си, но после реши, че с главоболие или не, има още работа да върши. Стигна до сградата, където се помещаваше „Кроникъл“ към един и се опъна на скърцащото черно кожено канапе до бюрото на Джеф Елиът. Никой не го закачи в продължение на почти два часа. Елиът го разтърси, за да се събуди.

— Какво ти се е случило? — попита той.

— Задължен си ми — отвърна Харди. Той описа на Джеф как бе загубил работата си, недоразумението със съдия Фаулър и Джейн, всички останали действителни и въображаеми последствия, които можа да измисли и да припише на материала на Джеф за гаранцията на

Мей Шин, като накрая стигна и до снощното напиване и боя, който беше изял.

В основни линии, Харди каза на Джеф, че неговата статия бе съсипала живота му през последните три или четири месеца.

— Добре — отвърна Елиът, — значи съм ти задължен. Съжалявам за проблемите ти, но в статията изобщо не се споменаваше името ти.

Не си заслужаваше да спори затова. Харди подкара направо.

— Може да имам нужда от известна помощ в разследването за в бъдеще.

Джеф се наведе напред от бюрото си и тихо отвърна:

— Работя тук. Не мога да правя подобно нещо.

— След като аз мога да ти снасям информация, защо и ти да не можеш? Плюс, намериш ли нещо за мен, ти пък получаваш материала. Има нещо гнило. Вероятно мога да ти посоча следа, която си пропуснал и която да е от полза и за двама ни.

— Трябва да пазя източниците си — отвърна Джеф.

— Естествено.

Джеф още размишляваше по въпроса, но Харди беше уверен, че го е спечелил. Чудесен обрат, помисли си той — обикновено информаторът отиваше при репортера. Сега той — ако се наложеше — щеше да си има частен детектив с идеално прикритие. Хареса му мисълта Пулиъс да снася на Джеф, който на свой ред да го държи в течение.

— Е, добре ли си поговорихте с Джейн? — попита Харди.

— Знаеш ли, че тя е познавала Оуен Неш?

Харди седеше на канапето до бюрото на Джеф, пиеше хладко кафе от пластмасова чаша. Опита се да запази гласа си спокоен.

— Какво?

— Джейн, дъщерята на съдията. — Репортерът продължаваше да си чатка на компютъра. — Бившата ти жена, нали така?

— Познавала е Оуен Неш ли?

— Да. Секунда само — довърши онова, върху което работеше, после се завъртя на стола си. — Добре ли си?

Харди се бе облегал на канапето, с ръка на главата си.

— Откъде е познавала Оуен Неш?

— От Хонконг, миналата година. Била там във връзка с някакво ревю. Просто светско събиране, коктейл за американците, живеещи в чужбина. Колко е малък светът, нали?

Спомняше си пътуването на Джейн до Хонконг. Беше преди да се съберат с Франи или по-точно, беше по времето, когато двама с Франи се бяха намерили.

Когато Джейн бе заминала за Хонконг, двамата с Харди бяха — повече или по-малко заедно, опитваха се да се съберат отново след развода и осемте години истинска раздяла, през която се бяха виждали единствено случайно, тъй като Сан Франциско беше сравнително малък град.

Докато била там, докато Дизмъс и Франи се влюбвали, Джейн беше признала пред Харди, че и самата тя бе имала собствена малка авантюра. Харди добре познаваше Джейн, а вече знаеше и това-онова за Оуен Неш. Джейн беше точно на възрастта на Мей. И двамата с Неш обичаха тръпката. И двамата се отдаваха на спонтанни пориви.

Но Хонконг беше пренаселено място. Нямахше причина да смята, че като се е запознала с Оуен Неш, Джейн непременно е преспала с него. Но също така нямаше причина да смята, че не може и да го е направила.

А ако беше така...

На път за вкъщи му хрумна още една наистина нелепа мисъл. Неговият приятел Ейб Глицки не беше особено щастлив от факта, че Елизабет Пулиъс бе изградила делото по убийството извън рамките на полицейския отдел. Ейб дори бе споменал, че мислел да повдигне обвинение за възпрепятстване на правосъдието срещу прокуратурата — подобно нещо би се явило като истинска манна небесна. Разбира се, никога нямаше да стане, но това ясно показваше отношението на Ейб.

Сега, помисли си Харди, нямаше ли да е страотно, ако Ейб компрометираще следствието на Пулиъс, като образуваше собствено — да даде на нея и на нейния шеф, областния прокурор един урок помежду инстанционен протокол... което би означавало, че Ейб, в действителност, щеше да извършва разследване в полза на защитата. Още го болеше да се усмихва.

Той седеше, прегърнал Франи на горната палуба на ферибота към „Джек Лондон Скуеър“ в Оукланд. Предстояха още две седмици от дълги дни и слънцето не беше залязло. Заливът бе спокоен и когато се приближиха до Аламеда, като че ли стана по-топло. Въпреки че само двайсет километра разделяха двата града, не беше нещо необичайно да откриеш десет градусова разлика между температурата в Оукланд и Сан Франциско.

Беше сряда и с главоболие или не, тяхната вечер си беше свещена традиция. Придърпа я по-близо до себе си.

— Ще можеш ли да издържиш? — попита той. — Може и да се проточи малко.

— Малко мога, дори и повече. Просто не ме изключвай от играта, моля те. Аз съм на твоя страна.

— Обещавам — отвърна той.

— И като си започнал да даваш обещания, трябва да ми обещаеш още нещо.

Той кимна.

— Това бебе ще се роди след четири месеца и с процес или не, искам да си с мен, както беше с Ребека.

— Да се надяваме, че няма да е както беше с Ребека. — Ребека се бе родила след трийсет часа мъчителни напъни.

— Знаеш какво искам да кажа — жена му се бе сгушила в него. Погледна нагоре. Господи, колко беше красива. Харди и Франи се бяха събрали, когато тя беше бременна в петия месец с Ребека — петия месец, както и сега. Харди реши, че вероятно това е най-привлекателното време в живота на една жена.

След онази сутрин и двамата се бяха освободили от мъчителната агония на чувствата. Продължаваха напред. Бяха преминали през лошия период. Нали точно това означаваше „за добро или за зло“ — че има и лоши моменти?

Той я целуна.

— Знам какво искаш да кажеш — отвърна.

— Е, обещавах ли?

— Обещавам.

Прибраха се вкъщи преди девет и половина и Харди се оттегли в кабинета си, за да състави писменото си изложение относно конфликта на интереси. Печаташе си го сам. Тъй като не разполагаше с правна библиотека, на места се налагаше да импровизира, но все пак имаше няколко реда с кодекси и периодика по лавиците, пък и без това вече бе представил устно в съда същината на спора.

Най-близкото нещо до прецедент срещу него беше в едно дело, където помощник-прокурора по средата на съдебния процес срещу някакъв рокер от „Ангелите на ада“, бил привлечен от фирмата, представляваща обвиняемия и бе напуснал прокуратурата. Там съдията бе забранил представянето.

И Харди беше съгласен, че в това дело, несъмнено, съществуваше конфликт. Сигурен бе, че Пулиъс ще се опита да направи паралел с този случай, но Харди беше уверен, че различията тук далеч надхвърляха приликите: той не бе официален обвинител по делото „Мей Шин“. Анди Фаулър не беше обвиняемият. Единственото общо беше, че жертвата бе една и съща, а материалите по предишното дело бяха част от държавния архив. Харди беше убеден, че не знае нищо повече — официално, — отколкото един заинтересуван гражданин би могъл да научи.

Разбира се, знаеше за телефонните извадки, но това не беше официално. А и не знаеше дали някой от прокуратурата бе разбрал за тях.

Свърши в един часа сутринта и се обади на една денонощна куриерска служба. Досието щеше да бъде на бюрото на съдия Браун, когато сутринта влезеше в кабинета си.

Не му оставаше друго, освен да чака Браун да прочете двете досиета и да реши.

Спа до девет и половина и за пръв път от седмици насам направи шесткилометровата си обиколка. Ребрата му не бяха особено щастливи от решението, но въпреки бодежите, той пробяга разстоянието и на

отиване и на връщане. Ако щеше да се захваща с това, трябваше да е във форма.

Франи отиде до „Сънсет“ да види свекърва си и Харди извади черния си чугунен тиган и го сложи да се загрее на котлона.

Накълца половин глава лук, хвърли вътре няколко скилидки чесън, нарязва един малък картоф, отвори хладилника, откри две залежали свински пържоли, нарязва ги и тях. Тананикаше си някаква песен на „Dire Straits“ и бъркаше, когато телефонът извъня.

Беше секретарката на Мериън Браун, която го уведоми, че съдийката отсъдила в негова полза.

Трябваше да го изиграе много внимателно. Със сигурност не искаше Ейб да си помисли, че самият той е възпрепятствал правосъдието. Бушоните на Ейб оправдано започваха да дават на късо, когато станеше дума за цялата тази история.

Харди се облегна на бюрото на Глицки.

— Все още ги имате — каза той, — и под „вие“ имам предвид обвинението. Все още са в досието по делото.

— Какво знаеш за тях? — телефонните извадки.

— Почти нищо — не беше вярно. — Проверих телефонните обаждания на Фаулър до Шин, но просто се чудех, дали не е имала и други клиенти, които да са имали мотив.

Глицки се замисли за миг.

— Диз, прокуратурата си има обвиняем. Не че ми е писнало да си върша работата, но в този град има повече убийства, отколкото в Кебът Коув и точно сега се занимавам с пет от тях. Убийството на Неш, от наша гледна точка, е приключено.

Харди прелисти някакви листове върху бюрото на Глицки.

— Добре, прави каквото искаш, но аз ще докажа, че Фаулър е невинен и случаят отново ще остане отворен. А ако Фаулър е невинен, тогава някой друг не е, нали? Ако откриеш нещо, ще бъде интересно Пулиъс да разбере откъде е дошло. Става въпрос за справедливост, Ейб.

— А също и за доста „ако“-та, Диз. Плюс доста тичане.

— Не се ли състои работата ти именно в това, Ейб? В тичане?

— Ще трябва да отделям от свободното си време.

— Както и да е — отвърна Харди. — Просто имам предчувствието, че ще откроя необърнати камъни. Лок иска да пипне Фаулър. Когато това се разбере, хората могат да започнат да си мислят, че вижда, неща, които ги няма.

— Няма никакви следи, Диз. Прегледах.

— Ами ако намеря някакви? Ами ако тези обаждания се окажат нещо важно?

— Ами ако, ами ако.

— Твоя работа — отвърна Харди.

Беше един и половина и Харди вече бе прочел по-голямата част от документацията по делото. Намираше се в „Б“ стаята за разпити, огледален образ на „А“. Фаулър влезе, оптимистично настроен. Веднага щом пазачът излезе, той протегна ръка.

— Поздравления. Добре дошъл, адвокате.

Харди не стисна ръката му, а подкара направо.

— Анди, не мога да те представлявам, ако ще ме лъжеш.

— За какво говориш?

— Говоря за събраните доказателства, от които съм прегледал две трети.

Еуфорията от първата му победа се беше изпарила веднага, след като бе взел своя екземпляр от документацията по делото от регистратурата на прокуратурата. Свали го долу. Седна на една пейка в коридора и веднага бе заинтригуван от показанията пред върховните съдебни заседатели на свидетел на обвинението, на име Емет Търкъл — името му се наби в очи, защото никога преди не го беше чувал.

„Говори Питър Струлър, номер на значката 1134, следовател от областната прокуратура на Сан Франциско. Датата е 13 юли 1992 г. 2:40 следобед. Делото не е заведено под номер. Разпитвам един господин, потвърдил самоличността си като Емет Търкъл, жител на щата Ню Йорк, със служебен адрес: 340W, улица 28-а, Манхатън.

В: Г-н Търкъл, с какво се занимавате?

О: Частен детектив съм.

В: В качеството си на частен детектив имали ли сте случай да работите за човек на име Андрю Брайън Фаулър?

О: Да. Г-н Фаулър е съдия в Сан Франциско.

В: И ви е наемал?

О: Точно така.

В: За какво?

О: Ами, съдията беше разстроен, защото една жена, с която излизал, Мей Шин, престанала да се вижда с него. Искаше да разбере защо.

В: Тя не му ли е казала защо?

О: Да, не се изразих точно. Казала му била, че се среща с някой друг. Съдията искаше да разбере с кого.

В: С кого се е виждала тогава?

О: Да.

В: Не му ли е била казала кой е?

О: Не. Казала, че се вижда с друг и че те — тя и Фаулър — трябвало да скъсат. Това бяха думите му, да скъсат. Подчертавам го, защото взаимоотношенията не бяха съвсем типични.

В: В какъв смисъл?

О: Ами, не казваш, че скъсваш с някого, ако ти е плащал.

В: Съдията е плащал на г-ца Мей Шин ли?

О: Доколкото разбрах, да.

В: За секс услуги?

О: Секс, компания, каквото и да е било там. Беше негова любовница.

В: И какво открихте?

О: Открих, че мъжът бе Оуен Неш.

В: И какво направихте с разкритието си?

О: Уведомих клиента си, съдия Фаулър.

В: Кога беше това?

О: О, средата на март, там някъде. Мога да ви дам точната дата.

В: Няма значение. Може би по-нататък. Имам още един въпрос. Не сметнахте ли, че е доста необичайно някой

от Калифорния да дойде при вас в Ню Йорк и да ви предложи работа тук?

О: Не съвсем. Случва се, когато искаш нещата да останат в тайна. Познавах съдията покрай работата, която съм вършил за други клиенти преди години. Свидетелствал съм в неговата зала на няколко пъти. Така че той знаеше как да ме намери. А и не искаше никой в града — в Сан Франциско — дори и частен детектив, да разбере за връзката му с Шин. Предполагам, смятал е, че на това няма да се погледне с добри очи. Така че дойде при мен.“

Фаулър кръстоса ръце пред себе си на масата. Изражението му беше сериозно.

— Как са открили Търкъл?

— Не знам, Анди, но не там е проблемът. Ако ще те представлявам, трябва да ми кажеш всичко. Как ще ми обясниш това?

След представения разпит на Търкъл, в папката имаше няколко извадени на ксерокс страници от настолния календар на Фаулър. На страницата за втори март беше написано името Оуен Неш, оградено в кръгче и подчертано. На шестнайсети май, имаше бележка, която гласеше: „О. Н. — довечера. «Елоиз».“

— Мислех, че не познаваш Оуен Неш — тонът на Харди подхождаше повече на прокурор. Ако Фаулър беше виновен и се опитваше да го прикрие, не искаше да има нищо общо с това.

— Казах, че никога не съм се срещал с него, Диз. Знам кой е.

Харди се изправи, отиде до прозореца, погледна навън към високите облаци и поклати глава.

— Не е вярно, Анди. Каза, че си разбрал, че Оуен се е виждал с Мей, чак след като бил убит.

Съдията не изглеждаше прекалено развълнуван.

— Така ли? Не си спомням.

Харди отново седна от другата страна на масата.

— Анди, виж. Трябва да си спомниш. Казвал ли си на някой друг, че не си знаел кой е Неш, че не си го познавал или нещо от сорта?

— Не знам. Вероятно, когато ме разпитваха за гаранцията. Трябва да съм казал.

— Господи — възкликна Харди. Той прелистваше папката. Имаше раздели с етикети с още имена, които не беше прегледал. Имаше предчувствието, че в повечето от тях щеше да се поставя под съмнение моралния облик на съдията. Щяха да хвърлят кал и Анди сам им беше дал лопатата.

— Никога не съм мислел, че ще изкопаят Търкъл, Диз. А когато кажеш някоя лъжа, по-добре да се придържаш към нея. Не изглежда добре, знам, но това не означава...

Харди махна с ръка.

— Защо изобщо е трябвало да лъжеш?

Фаулър вдигна длани нагоре.

— Поради същата причина, поради която отидох в Ню Йорк при Търкъл, Диз. Изглеждаше ужасно. Срамно. Знаех дяволски добре как щеше да се погледне на всичко това, ако излезеше наяве.

— И това е толкова важно, нали? Как ще се погледне.

Но Анди Фаулър ненапразно бе бил съдия през по-голямата част от живота си. Челюстта му се стегна.

— Не се отказваш изведнъж от всичко, Диз. Опитваш се да запазиш онова, което ти е останало.

— Е, и какво още ти е останало, Анди? Кажи ми.

— Това, че нищо не може да докаже, че аз съм го извършил. Защо сам да признавам нещо, което да ме свърже с Оуен Неш?

— Ами може би именно това си се опитал да избегнеш, когато си излъгал. Невинните хора не лъжат...

— Не на мен тия, Диз. Разбира се, че лъжат. Невинните хора непрекъснато лъжат и ти го знаеш.

Харди знаеше, че е прав.

— Добре, Анди, но ще се съгласиш, че това те прави да изглеждаш виновен, а именно това как изглеждаш, ще има значение пред съдебните заседатели.

Фаулър кимна.

— Беше една логична лъжа, а фактът, че я повторих няколко пъти, е обясним. Искях да прикрия срамната истина, както се опитах да ти кажа. Това не означава, че съм убил някого.

— Анди, вече не става дума за срам.

— Знам. Разбрах — съдията се загледа през прозореца, после отново погледна към затворената врата. — Те наистина са решили да

смъкнат величието, нали?

— И за това не става дума, Анди.

Фаулър размаха пръст.

— Не се заблуждавай, Диз. Точно за това става дума.

— Да се върнем към фактите, Анди. Е, откъде се взеха тези бележки?

Фаулър дръпна папката пред себе си.

— Това е бележника на бюрото в кабинета ми тук, в съда — той се замисли за миг. — Денят, когато си подадох оставката, когато историята за гаранцията на Мей излезе наяве. Стоях далече от Палатата, докато нещата не поутихнаха. Спомняш ли си?

Харди си спомняше.

— Действали са светкавично. Дойдох и си прибрах нещата следващата седмица. Някой още тогава е бил решил, че аз съм убил Неш.

— Пулиъс — отвърна Харди. — Прилича на нея. Първо си измисля теория, после намира доказателства в нейна подкрепа. Някой трябва да ѝ каже, че прави нещата отзад напред — Харди дръпна папката, обратно пред себе си, изведнъж му хрумна нещо. — Това означава, че са влезли в кабинета ти без твое разрешение, вероятно и без заповед за обиск?

Фаулър поклати глава. Беше наясно с процедурата.

— Не бързай да се надяваш, Диз. Вероятно доказателството ще бъде допуснато в съда. В Калифорния работодателите притежават правото на собственост върху недвижимото си имущество. В моя случай, градската и областната управа имат правото да влизат в кабинета ми в Съдебната палата по всяко време. Именно поради това си бях донесъл собствено бюро. То е моя лична собственост. Ако го заключа, имат нужда от заповед, за да го обискират. Но всичко отгоре по него им е на разположение — лицето му просветна. — Не е чак толкова страшно, Диз. Можем да обърнем нещата, че не съм взел нищо със себе си, защото не съм имал нищо за криене.

Харди знаеше, че обвинението можеше да обори с това, че съдията бе толкова арогантен, та изобщо не си е помислил, че някой би дръзнал да претърсва кабинета му, макар технически погледнато той да е бил общинска собственост. Но си замълча.

— Е, да предположим, че бъде прието за доказателство, какво означава това, Анди? О. Н. довчера — „Елоиз“?

— Един познат от клуба... — започна той.

— Какъв клуб?

— „Олимпик“. Едно от момчетата каза, че било поканено на някакъв благотворителен прием на яхтата на Неш „Елоиз“, това беше някъде през март или април, мисля.

Харди провери.

— Шестнайсети май — горе-долу месец преди убийството.

Точността не трогна кой знае колко Фаулър.

— Добре, май. Както и да е, реших, че мога да отида и да видя прочутия кучи син — той поклати глава. — После се отказах.

— Защо?

— Не знам. Поради ред причини, предполагам. Помислих си, че и Мей може да е там, а не смятах, че ще мога да преживея да я видя с него.

Харди отново отиде до прозореца. От флуоресцентните отблясъци по масата главата му отново бе започнала да пулсира. Постоя с гръб за миг, после се извърна.

— Анди, може и да те обиди, но държа да се подложиш на полиграфски тест^[1].

Съдията присви устни. Искането явно го ядоса.

— Полиграфите не вършат работа, Диз. Не се признават в съда.

— Знам.

Настъпи мълчание. Харди стоеше до прозореца, Фаулър се беше облегнал назад на стола си.

— Казах ти, че не съм го убил.

— Знам, че ми каза.

— Но ти не ми вярваш?

Харди остави тишината да говори.

Съдията настоя.

— Заради онази единствена лъжа, нали, че не съм знаел кой е Неш? Обясних ти вече. Не смятах, че ти или някой друг трябва да знае. Не мислех, че ще се разбере.

— Е, вече се разбра и няма какво повече да се разбира. Трябва да знам всичко и аз ще реша какво да премълча. Искаш да те защитавам — или това ще правя, или се отказвам.

— И имаш нужда от полиграф за това?

— За да скъсам една страница от папката на Пулиъс, „Лъжата говори за характера на обвиняемия, ваша светлост“.

— Смяташ ли, че ще се съглася да се подложа на полиграфски тест?

Харди забарабани с пръсти, огледа стените и голите прозорци.

— Знаеш ли, Анди, страхувам се, че това не е молба.

— Диз, резултатите не се допускат в съда! — повтори Фаулър. Замълча за миг, за да се успокои. — И знаеш ли защо не се допускат? Защото не вършат работа. Защото не доказват нищо.

Харди кимна.

— Знам — в съдебната зала подобни експерименти, най-малкото, се приемаха с подозрение.

Фаулър го погледна.

— Тогава защо?

Харди откри, че преглъща думите си — изречени на висок глас щяха да прозвучат високопарно, самодоволно. Причината беше, че искаше нещо да му позволи, заради собствената му съвест, да продължи да защитава Анди, нещо, което, ако не го оневиняваше, поне да оставяше отворена вероятността, въпреки лъжите и неблагоприятните действия, да е невинен.

За повечето професионалисти в тази област това нямаше никакво значение. Въпросът не се състоеше в самия факт, а дали този факт можеше да бъде доказан. Но Харди бе работил като ченге, после като прокурор. Нагласата му беше да хваща лошите и той не искаше да има нищо общо със защитата на виновен човек, дори и на стар приятел като Анди Фаулър.

— Имам си причините — каза той най-накрая, — и ти или ще ги приемеш или ще си наемеш нов адвокат, Анди.

Погледът на Фаулър беше решителен, спокоен.

— Не съм го убил аз, Диз.

Харди разпери ръце.

— Тогава не би трябвало да има никакъв проблем, нали?

Най-накрая съдията кимна.

— Добре, Дизмъс. Не ми харесва, но съм съгласен.

[1] С детектор на лъжата — полиграф — се установяват лъжливи показания — Б.пр. ↑

Глицки носеше таки на цвят панталони, кубинки и кожено яке. Беше висок около метър и деветдесет и тежеше малко над сто килограма. Черната му коса бе късо подстригана, почти като на морски пехотинец. Когато беше по-млад, отчасти за да прикрие горната част на белега си, си бе пуснал мустаци като на китайски император, но вече от шест години ходеше гладко обръснат.

Елизабет Пулиъс бе работила с него най-малко по четиринайсет дела, откакто бе започнала да се занимава с убийства преди три години. Отношенията им бяха преди всичко сърдечни и открити. Стояха от една и съща страна на барикадата. Следователно появата на импозантната фигура на Ейб на вратата не би трябвало да я изпълва с лоши предчувствия. Но я изпълни.

Не беше казал нищо. Тя преглеждаше показанията по дело, което щеше да се гледа след два месеца, като ги наизустяваше, както обичаше да прави. И изведнъж го видя. Нямаше представа от колко време стоеше там.

— Здравей, Ейб — каза тя. Затвори папката и му хвърли една ослепителна усмивка. — Какво има?

Глицки се бе подпрял на вратата, с ръце в джобовете. Явно промени първоначалното си решение, отдели се от касата и влезе вътре. Джеми Джексън, колегата, с когото работеше в една стая, си беше отишъл преди час. Глицки затвори вратата зад гърба си. Седна и Пулиъс бутна стола си леко назад, за да го вижда по-добре.

— От колко време си прокурор? — попита Ейб.

Пулиъс все още се опитваше да се усмихва — чарът, който й вършеше толкова добра работа.

— Сърдиш ми се и да ти кажа, не те виня.

Глицки не си падаше много по усмивките. Беше виждал прекалено много лъжи и лицемерни извинения да се поднасят с любезна ръка и усмивка двайсет и четири карата. Усмивките го караха да настръхва.

— Колко горе-долу? Шест, седем години? — той беше опитен следовател, а един опитен следовател не се отказваше и не обръщаше внимание на пушека, докато не получиеш отговор на въпроса си.

— Откакто си тук?

Пулиъс кимна.

— Горе-долу толкова, Ейб. Малко повече от седем.

— А знаеш ли аз от колко години съм ченге? — не беше въпрос. — Работим заедно от доста време, а явно, че не си разбрала нищо за мен.

Тя все още го гледаше. Беше си сложил физиономията, която използваше пред заподозрените. Биваше си я.

— Изкарах четири години в Сан Хосе на стипендия от футболния отбор. Като тай-тенд^[1]. Всъщност, беше преди да го нарекат „тай-тенд“. Тогава още му викаха обикновен стар „енд“. Но не бях само тъп спортист, главно защото имах достатъчно акъл, за да осъзная, че съм прекалено бавен за професионалния футбол, така че доста залягах над ученето и изкарах висока диплома. Класният ми каза, че мога да вляза право с такъв успех.

Сега устните му се разтегнаха, карикатура на усмивка, която опъваше широкия белег, разцепващ горната и долната му уста.

— Представяш ли си? — продължи той. — Право.

— Ейб...

Не ѝ обърна внимание.

— Но бях взет в Полицейската академия — да, по онова време така се правеше, — след като завърших колежа и реших, че изглежда по-забавно, по-динамично, отколкото правото. Тогава бях на двайсет и три. Сега съм на четирийсет и една. Осемнайсет години като последните седем съм се занимавал само с убийства.

Той млъкна. Някъде в съседна стая звънеше телефон. Навън през прозореца се спускаше, окъпан в оранжево и розово, вечерният здрач.

Пулиъс с мъка успяваше да си поема въздух, да запази самообладание.

— Имаше ред причини, Ейб — той мълчеше, просто застанал там като злокобна статуя с ръце в джобовете, стъпил здраво с двата крака на земята. Тя се завъртя на стола си, за да избегне втренчения му поглед. — Начинът, по който делото Шин се провали, погрешният арест — тя сложи ръце пред устата си и се загледа навън към моста

над Залива. — Знам, че Харди ти е приятел. Предполагам, че просто съм си помислила, че няма да му отдадеш цялото си внимание.

— Изцяло съм отдаден на работата си.

— Хайде, Ейб, знаеш какво искам да кажа. Щеше само да се подхвърля — тя продължи в същия дух. — И никой не ти го е отнемал. Ако беше открил нещо, щяхме да го използваме. Питър Струлър просто случайно попадна на него.

— Случайно е претърсвал кабинета на Фаулър, така ли? И аз често го правя — за да си разнообразя понякога скучен ден, отивам и разравям някой от кабинетите на съдиите.

— Е, аз си имах версия и му я споменах.

— Дори и тъп спортист като мен може да се досети, Елизабет. Обикновено обаче, версиите се споделят със следователя, който в този случай съм аз.

— Знам това, Ейб — разкайна, тя се изправи. — Беше грешка, Ейб. Съжалявам.

— Да, много ми помагаш с това, че съжаляваш. Виж доказателствата, които Струлър е събрал и после иди обясни на шефовете ми как е станало така, че аз не съм намерил нито едно от тях. Защото, когато претърсих кабинета на Фаулър, след като го обсъдих с лейтенанта си, тъй като си помислих, че може и да има известни основания, вътре не беше останало нищо за намиране.

— Не беше само в кабинета му.

Гласът на Глицки се сниши. Почти премина в шепот.

— Знаеш ли, Елизабет, не ме интересува дори и да е било в екваториалните гори на Амазонка. Горещо си имаме отдел „Убийства“, който разследва убийства. Ние ти предоставяме доказателствата, без които иначе нямаше да имаш работа. Поела си по нов протокол, чудесно, следвай си го, но знай, че улицата е двупосочна.

— Разбирам. Виж, Ейб, вече ти се извиних. Никога повече няма да се повтори. Наистина съжалявам.

Глицки кимна. Понякога ги оставяш да кажат последната дума, оставяш ги да си мислят, че всичко е уредено и забравено.

— Просто ми кажи, че не си спала с него.

— Това не ти влиза в работата.

— Влиза ми — Харди сниши гласа си в слушалката. — Особено, след като е било през септември. И ти го знаеш.

Намираше се в кабинета си. След като прочете половината от документацията по делото, се беше сетил за Джейн.

Представи си я в кухнята на къщата ѝ — на тяхната стара къща — на Джексън стрийт, как седи на високото столче, може би с чаша бяло вино в ръка. Наближаваше четирийсетте, два пъти разведена и преживяваща явен спад в пазарната си цена, подействал ѝ като шок, тъй като Джейн все още беше много привлекателна. А и интелигентна и самоуверена, защо мъжете не го забелязваха? Ако бяха на нейната възраст, искаха или се женеха — както бе направил Харди (и както тя му беше изтъкнала) — за по-млади жени, защото колкото по-стабилна, колкото по-устойчива беше връзката, толкова по-добре. Можеха да мечтаят отново с младите, да се преструват и те, че са млади. Да започнат нов живот по средата на своя собствен. По-възрастните мъже знаеха, че няма къде да им избягаш. Нямахше какво да си играеш. Всички се чукаха. Това беше краста, която трябваше да начешеш. Вечеря, коняк, оргазъм. Много благодаря. Страхотен си. Или по-младите мъже, които черпеха опит от по-възрастните жени, но и през ум не им минаваше да се омъжат за някоя от тях...

Харди беше чувал и чел за всичките етапи. Джейн сигурно бе ужасно самотна през повечето от времето. Дори и с Чък Чък Бо-Бък, последния.

Но не, надяваше се той, моля те не и с Оуен Неш.

— Джейн.

— Не беше нищо сериозно — отвърна тя. — Само една нощ — гласът ѝ звучеше глухо.

Беше изписал двайсет страници от жълтия си бележник. Наближаваше полунощ и той разтърка очи. Подутината вече бе станала бледоморава, пулсиращата болка не стихваше, но вече бе поносима. Беше се отплеснал, прескачаше от показания на показания и следвайки нишката, късаше залепващи се етикетчета и ги лепеше по теми. Местопрестъпление. Гаранция. Доказателства. Версии. Съдебни заседатели.

Реши, че трябва да направи още един опит да измъкне Анди под гаранция. Дори и да я вдигнеха до един милион долара, не можеше да го остави в пандиза. Знаеше, че има право да подаде жалба до Апелативния съд, за да принуди Браун да определи някаква разумна гаранция и в края на краищата оттам щяха да го направят. Драйсдейл вероятно също го знаеше. Можеше да говори с него и да стигнат до някакви взаимни отстъпки, без процедурните боричкания.

След това, първото нещо, което щеше да направи, бе да подаде иск за съдебно преразглеждане на доказателствата, които и сега, след като бе прочел по-голямата част от досието, продължаваха да му се струват прекалено неубедителни. Всички улики бяха косвени.

Макар и подкрепени от непотвърденото алиби на Анди, лъжите му (или лъжата, повтаряна многократно) и безкрайно големия риск, който беше поел в защита на Мей, събраните улики не доказваха, че е бил на яхтата. А без това Харди не виждаше как някой би могъл да го осъди.

Известно бе, че съдебните заседатели са способни на всичко, но той смяташе, че един безпристрастен съдия, ако можеше да се намери такъв, щеше да отхвърли цялата работа като нагласена.

Независимо от Пулиъс и нейните „лични“ върховни съдебни заседатели, системата най-малкото мълчаливо признаваше нарушенията в процедурата по образуването на дела по този начин и поради това позволяваше съдийско преразглеждане на отправените обвинения, за да е сигурно, че съществуват достатъчно доказателства за съдебен процес. В края на краищата, не беше в интерес на самата система да възбужда дело, когато не съществуват доказателства.

Харди реши, че вероятно би могъл да измъкне Анди въз основа на това. Поне си заслужаваше да опита.

Ако не се получеше, реши той, щеше да направи всичко възможно да изкара делото от Сан Франциско. Собственото му досие, от времето на първото съобщение в „Кроникъл“, когато двамата с Пико бяха открили ръката на Оуен Неш, съдържаха повече от шейсет и пет статии, както местни, така и национални публикации по делото. Неш, Шин, той самият, Фримън, Фаулър. Беше от типа истории, които хората обичаха да четат и да си спомнят или пък спираха онова, което вършеха, за да чуят по радиото или да видят по телевизията.

Поне започваше да му се избистря теорията, която щеше да използва в защитата си. Имаш нужда от защитна теория. Беше водил достатъчно обвинения, за да знае, че онези адвокати, които просто отхвърляха доказателствата му, които оспорваха заключенията му, губеха. Онова, от което се нуждаеше, беше собствена позитивна защита. Да се бориш, да се изправиш гневно срещу несправедливото обвинение.

Беше му хрумнало днес, и си мислеше, че има реални основания. Харесваше му също така, защото придаваше на нещата личностна окраска — Пулиъс си бе свършила работата отзад напред. Начинът, по който трябваше да се работи (щеше да оспори той) беше, доказателствата да се събират безпристрастно от всички посоки от полицията, натоварена с разследването на случая. Когато доказателствата достигнеха до определена критична маса, се искаше завеждане на дело и издаване на заповед за арестуване. При делото на Фаулър нямаше нищо подобно.

Харди реши, че може да докаже пред съдебните заседатели, че някой, Лок или Пулиъс, или който и да е там, се е насочил към Анди, воден от лична вражда, разгневен от професионалните му грешки. Беше политическа вендета, основана на поведението му на съдийската банка, а не на разобличаващи го доказателства.

Харди никога преди не бе призовавал Глицки като свидетел на обвинението по никое от делата си, но записа името му под едно ново етикетче... следователят, натоварен със случая, като свидетел на защитата. Това щеше здравата да разяри старата Бетси.

Знаеше, че трябва да предприеме още една крачка, ако вярваше, че съдията е невинен. Затова беше готов да използва Джеф Елиът, Ейб Глицки и всички останали. Някой бе убил Оуен Неш. Но съдебните заседатели не бяха свършени. Можеха да направят грешка и да признаят Анди за виновен. Най-голямата надежда на Харди да отърве Анди, беше да открие кой го бе направил.

Трудно изпълнима задача, след като явно не беше никой от заподозрените дотук — Шин, Фарис, г-н „Силикон Вали“. Но имаше някой „Х“ на свобода. Джейн? Невъзможно. Една нощ, беше казала. Беше казала... Не. Познаваше Джейн, не би могла да убие никого. Освен това, защо щеше да казва на Джеф Елиът, че се е срещнала веднъж с Неш, ако връзката им е продължила и след това? Защо да

отваря тази врата? Освен ако не си е помислила, че сигурно ще се разбере и е искала да изглежда така, сякаш няма какво да крие. Не, нелепо. Джейн не разполагаше с мотив.

Фарис? Той бе станал водещата фигура след смъртта на Неш или поне щеше да бъде движещата сила зад новоназначения на поста, независимо от скръбта, която беше демонстрирал.

Облегна се назад и се протегна. Стига толкова, хващаше се за сламка. Ейб дори още не бе прегледал другите клиенти на Мей — тримата мъже, които Харди беше открил от телефонните извадки. Имаше цяла вселена от потенциални заподозрени. Един от тях, независимо кой, бе допуснал грешка, но беше малко вероятно да я открие с подобни кабинетни мечтания. Трябваше да хване някой да се заеме с това.

Вдигна последната стреличка от бюрото си и я запрати към мишената. Заби се на десет сантиметра от центъра.

Джейн... дали Анди не бе разбрал за Джейн и Оуен? Можеше ли това да е причината, още една причина за Анди да убие Неш?... Да се бе оказало последната капка, Анди да е бил съсипан, когато Неш — „прочутият кучи син“ — му е отмъкнал Мей и после, когато почти го е бил преодолял, пет месеца по-късно да е открил, че онзи е чукал и дъщеря му и бум, да е минало границата...?

Заемаш ролята на обвинението, Харди. Анди не го е направил, полиграфският тест, който бе успял да назначи за сутринта, по принцип невалиден, щеше да разпръсне и последните съмнения... Не, че вече имаше кой знае колко — Анди се беше обидил, но също така бързо се бе съгласил, че тестът ще е в негова полза. Нали така?

Беше прочел почти всичко. Реши, че е достатъчно обективен, но още нямаше никаква представа какви нови доказателства бе открила Пулиъс, за да повдигне обвинение. Със сигурност в представените в писмен вид, които беше прегледал, подобно нещо нямаше — явно не ги бе изложила пред върховните съдебни заседатели. Пулиъс сигурно до посиняване бе говорила, сладко и убедително, както само тя умееше, какъв неморален човек е Анди Фаулър, какъв отвратителен съдия, как няма алиби, как е отбелязал името на Оуен Неш в календара си, как е имал връзка с Мей Шин, как е провалил кариерата и репутацията си, колко потаен и неетичен е бил — но какво от това? Как можеха тези неща да докажат, че е убиец?

Имаше и още нещо, иначе делото нямаше да стигне толкова далече — но завеждането на дело не означаваше спечелване на процес със съдебни заседатели. Чувстваше се уморен, но реши, че ще прегледа още веднъж нещата, които смяташе, че вече са му добре известни. Документацията бе нараснала за един ден на три папки и няколко бележника.

Той прочете внимателно разпитите на Глицки на двамата пазачи от яхтклуба — не бяха кой знае какво. От собствените си бележки прегледа предишните свидетелски показания пред върховните заседатели по обвинението на Шин, на Страут, Ейб, Селин и останалите. Следователно нямаше да има никакви изненади, прегледа списъка с веществените доказателства, които обвинението възнамеряваше да представи. Бяха — с допълнението от календара на Фаулър и без собственоръчно написаното завеждане от два милиона долара — същите, които беше очаквал и тук също нямаше кой знае какво — снимките от аутопсията на Оуен Неш, пистолетът, телефонните извадки, потвърждаващи връзката на Анди с Шин, документация, свързана със ситуацията около гаранцията.

Той затвори папките. Утрото беше по-мъдро от вечерта.

[1] Става въпрос за американски футбол — Б.пр. ↑

Върху кухненската маса на Мей имаше купища изписани листови хартия.

Под вещото ръководство на Дейвид Фримън явно съдеше по-голямата част от западния свят, заради онова, което ѝ беше сторил — имаше дела срещу полица, който я беше арестувал, началниците му, прокуратурата и града Сан Франциско. Фримън изброяваше цял куп нарушения, като се започне от неправомерния арест и се минеше през всевъзможни нарушавания на гражданските права, клеветата, дискриминиране в печата.

Отделно, преговаряха за връщането на много лични вещи — дрехи, гримове и тем подобни — които тя бе държала на „Елоиз“ Четири месеца след убийството, яхтата все още беше запечатана, а вече идваше зима. Имаше специални неща, които Оуен ѝ бе подарил. Двата с Дейвид бяха направили списък и той смяташе, че трябва да си получи всичко обратно — обувки, дъждобрани, красивото ѝ дълго кожено палто, сибирската шапка, стъклените и нефритените дрънкулки, които държеше в писалището с капак на Оуен, някои спортни принадлежности. Едва не се разсмя на последното — не беше правила нищо за тялото си от юни.

Но все пак, повечето дела бяха свързани със завещанието. Първоначално изобщо не я беше грижа за парите или поне си мислеше, че е така. Но постепенно практичността и принципността надделяха. Защо трябваше държавата, която нямаше нужда от тях, да ги прибере. Или дъщеря му, която и без това притежаваше толкова много? Тя — Мей — единствена го беше обичала и той самият бе желал те да са за нея.

Тя стоеше с чаша чай в ръка и гледаше към купчината хартии, облечена в червено-черно копринено кимоно, завързано на кръста. Денят в средата на октомври се бе оказал ясен и слънчев.

Душевния мир, който бе намерила или си мислеше, че е намерила, с Оуен, беше разбит от времето, прекарано в затвора и цялата нелепост на арестуването ѝ. Дейвид Фримън, мил човек, видял

как безнадеждността отново се надига в нея, мъдро бе продължил да я занимава с тези дела, опитвайки се да отвлече вниманието ѝ.

И за известно време това бе удържало празнотата. Тя беше заета, по начина, по който бяха заети мравките — обикаляше и трупаше малки нещица, докато не направеше голямо нещо. Не спираш, защото заангажираността сама по себе си е край. Сега бе дошло нещо ново, писмена молба, не призовка, да се яви като свидетел на обвинението срещу Анди Фаулър.

Тя се запъти към малката си куличка и погледна надолу към улицата, хората влизаха и излизаха от деликатесния магазин, малките електрички се движеха. Опита се да извика някакъв спомен за начина, по който се бе чувствала или да си припомни усещането с Оуен, единството, което двамата бяха открили.

Но него вече го нямаше. Имаше семейство, което никога не я беше обичало, което прекалено много се бе страхувало от живота, за да се опита да го живее. Два несполучливи брака, връзки без значение. Ден след ден вършеше всичко по инерция, надяваше се да срещне някого, в когото да може да се влюби, който да може да се влюби в нея. И после, когато си помисли, че го е открила, всичко беше унищожено.

А сега тези хартии. Предполагаше, че го дължи на Дейвид. Какво обаче дължеше на Анди Фаулър?

— Кой беше?

Дороти се събуждаше щастлива всяка сутрин. Матракът на пода беше вдигнат на здрава платформа с модерна чамова рамка. Имаше тапети на цветчета по едната стена с някакви литографии на Дега и Моне, сложени в рамка и покрити със стъкло. Айнщайн все още ги успокояваше за ограничените умове. Нови пердета, широк, ярък килим, ратаново канапе с малка масичка отстрани, маса за кафе, три модерни лампи. Мястото беше съвсем различно.

Джеф дори ходеше по-добре, можеше да прекоси от барплота до леглото без патерици. Не вярваше, че ще продължи вечно, но щеше да му се наслаждава, докато можеше. Може би „Преднизона“ за очите му бе направил нещо и за краката му. Симптомите не можеха да се предвидят, така че когато дойдеше нещо добро, не задаваш въпроси. Той се придвижи отново към леглото.

— Беше Харди, прокурорът, за когото ти разказвах. Този път работи за защитата.

Възхитително нескромно, тя подпря голото си тяло на възглавницата и го привлече към себе си, като дръпна одеялата върху тях и разтърка с ръце гърдите му.

— И какво иска г-н Харди?

— Фаулър днес ще се подлага на полиграфски тест. Искан да знам.

— Защо?

Той облегна глава върху нея.

— Ако го изкара, е новина. Не е доказателство, но е новина. И той смята, че ще му е от полза.

— Ами ако не го изкара?

— И тогава пак е новина. И в двата случая е добре за мен. Но Харди сигурно смята, че всичко ще е наред, иначе нямаше да ми каже.

— Изглежда малко рисковано...

— Харди трябва да поеме известен риск. И двамата печелят, ако Фаулър е невинен.

— Мислиш ли, че е?

— Невинен ли?

Тя кимна.

— Не.

Пистолетът.

Пулиъс и Струлър, хитри дяволи.

Харди знаеше, че няма да е много умно да подаде иск за прекратяване на делото по липса на доказателства, преди да е изчел внимателно всяка дума от документацията по него. По-голямата част, както беше забелязал снощи, бяха все неща, които бе виждал и преди и които се беше изкушил да пропусне.

Предварителното запознаване с фактите по делото беше с цел да се избягнат изненадите в съда; заключения, извадени като заек от цилиндър в последната минута а ла Пери Мейсън наистина оставаха в сферата на художествената литература. Много преди да се стигне до дело, прокурорите трябваше да разкрият всичко, с което разполагаха, що се отнася до доказателства, свидетели, показания на вещи лица. На

теория, важното бе не да зашеметиш противника си (въпреки че, ако можеш, беше само в твоя полза), а да изложиш доказателствата и отношението им към делото пред съдебните заседатели.

Ако Глицки, или някой друг попаднеше на някакви отнасящи се към делото доказателства по време на процеса, Харди би могъл да ги представи, но това се случваше рядко. През повечето време страните знаеха картите на противника си — умението се състоеше в това как тези карти ще бъдат изиграни.

Което не означаваше, че Пулиъс, след като бе дала на Харди всичко, което трябваше, беше длъжна да му покаже и как да го използва.

Така, че Харди продължи да чете. Нямаше нищо чудно в това, че пистолетът се представяше като веществено доказателство — той беше, в края на краищата, оръжието, с което бе извършено убийството.

Онова, което наистина не очакваше, беше факта, че отпечатъците на Анди Фаулър се намираха върху пълнителя.

Толкова за иска му за съдийско преразглеждане на доказателствата. С това последното, осъзна Харди, имаше достатъчно улики срещу Анди Фаулър за завеждането на дело.

— Как е могло да стане? Как никой не ги е видял преди? Това означава, че е бил на яхтата, а ако е бил на яхтата, няма съдебни заседатели, които да не повярват, че той го е убил.

Харди се беше свързал с Глицки в службата му по телефона, преди да тръгне към Съда и сега двамата ядяха хамбургери далече от Съдебната палата. Глицки разбираемо не искаше да бъде виждан, потънал в приятелски разговор с адвокат на защитата. Приятели или не, новите реалности трябваше да се имат предвид.

Глицки хрускаше лед, правеше го винаги, щом му се отдадеше случай. Това направо побъркваше Харди.

— Не е задължително.

— Какво искаш да кажеш, с това „не е задължително“? Пистолетът беше на яхтата и отпечатъците на Фаулър са върху него.

— Може да са били на пистолета, преди да е бил занесен на яхтата.

— Е, това със сигурност ще е и моят аргумент, но подобно твърдение едва ли засилва позицията ми. Как е могъл да не ми каже за това? Как е могъл да не знае?

Глицки отхапа от сандвича си.

— Излъгал те е.

— Благодаря ти.

Ейб преглътна, пийна глътка „Кола“, схруска леда.

— Моля.

— Как сме ги пропуснали миналия път, отпечатъците?

Ейб разтърка лицето си.

— По два начина, вероятно. Първият, никой не е погледнал пълнителя. Отпечатъците на Шин бяха по цевта, тя беше заподозряната, край на търсенето. Вторият — Ейб вдигна два пръста — намерили са отпечатъци, които не са могли да идентифицират. После, когато вече са знаели, че търсят Фаулър, са ги сравнили с неговите.

— Това трябваше да излезе отдавна.

— Не. Отпечатъците му не са били в компютъра. Сверяваме отпечатъците, които намерим, с тези на зарегистрираните престъпници и ако не излезе нищо, какво очакваш да направим, да проверим всички отпечатъци на света ли? — Глицки повдигна рамене. — Не ми е приятно да го казвам, но тези неща понякога се изплъзват.

Харди изпсува.

Глицки кимна отново.

— Вероятно по малко и от двете.

— Ейб, заставих се да погледна нещата и от страната на обвинението, но истината е, не мога да повярвам, че го е извършил. Че би ме излъгал за...

След като му хвърли един саркастичен поглед, Глицки разтърка ушите си, като че ли не беше чул както трябва.

— Извинявай — каза той, — стори ми се, че каза, че един престъпник не би те излъгал?

— Това не е просто някакъв престъпник, Ейб. Това е бившият ми тъст. Познавам го — или поне си мислеше, че е така. — Съдия от Върховния съд, за Бога.

Ейб се пресегна и сграбчи останалото от сандвича на Харди.

— Сигурен съм, че няма да го доядеш... Каза, че си назначил полиграф за днес, нали? Това ще ти покаже. Може би. А може би не — Ейб се усмихна с ужасната си усмивка.

Специалистът по полиграфия — Рон Рейнълдс, висок, слаб мъж със сив костюм, бяла риза и синьо-черна вратовръзка — го чакаше в кафето за посетители на втория етаж на сградата, в която работеше, близо до административния център.

След като се запознаха, преминаха направо към деловата част.

— Ще настоявате ли за приемането му като доказателство в съда? — попита Рейнълдс.

— Не го правя заради съда. Правя го заради себе си.

Не за пръв път чуваше адвокат да го казва. От време на време, макар и не особено често, искаха да вярват на клиентите си.

Харди продължи.

— Мисля си обаче, че фактът, че клиентът ми желае да се подложи на теста, може да повлияе положително върху съдебните заседатели.

— Ако успеете да направите така, че да бъде допуснат като доказателство, в което се съмнявам.

— Е, мога да опитам.

Харди извади едно тефтерче с бележки и започна да ги преглеждат. Беше подготвил двајсетина въпроса, изискващи „да“ или „не“, на които Фаулър трябваше да отговори и които бяха свързани с Оуен Неш и Мей Шин. Рейнълдс добави десетина други за, както той го нарече, коригиране.

— Ще ги минете всичките с него преди теста, нали? Без изненади, нали така?

— Разбира се. Възнамерявате ли да присъствате?

— Ще остана навън, но ще съм наблизо.

Рейнълдс си помисли, че това беше правилният отговор.

— По-добре е без прекъсвания — кимна одобрително той.

Но преди Анди Фаулър да се подложи на теста, самият Харди се нуждаеше от няколко отговора.

Отново се намираха в „А“ помещението за свиждане. Пазачът още държеше съдията за ръката, когато Харди, крачейки около масата, започна:

— Ще ми кажеш ли как отпечатъците ти са се озовали вътре в оръжието, с което е било извършено убийството, върху пълнителя?

Фаулър замръзна на място. Пазачът също не помръдваше. Харди се втренчи за миг в клиента си, после възвърна самообладание. Многозначително поблагодари на пазача и го изчака да излезе и да затвори вратата зад гърба си.

Анди се беше съвзел.

— Шегуваш ли се?

— Не ми излизай с тия, Анди!

— Моите отпечатъци?

Харди беше бесен. С всеки изминал ден той навлизаше все повече и повече в делото, все по-твърдо и твърдо решен да го отърве, но това беше главно, защото все си повтаряше, че съдията е невинен. Беше си обещал, че ще се захване със защитата на Анди, само ако има основание да смята, че е невинен. Разбира се, никой, освен убиеца, бил той Анди или не, не можеше да бъде сто процента сигурен за онова, което се бе случило на „Елоиз“, но Харди не беше професионален адвокат. Нямаше да се захване, наистина нямаше да се захване, ако знаеше, че Анди го е извършил.

Фаулър тихо изпсува зад гърба му и Харди се извърна.

— Заредих пистолета, вместо нея, Диз. Това е невероятно. Беше преди месеци. Изобщо не ми беше хрумвало, Диз, кълна се в Бог.

— Зареждал си й пистолета?

Той кимна.

— Страхуваше се да го докосне. Някой от предишните й... някои й го беше подарил, а тя дори не го бе заредила. Беше в нощното шкафче до леглото й. Казах й, че няма смисъл да държи пистолет за самозащита, ако не е зареден и го заредих.

— Не е бил в нощното й шкафче, Анди. Бил е на „Елоиз“.

— Тя ми казваше, че не го искала в къщата си. Мразела го. Не можех да го взема, не можех да взема пистолет, регистриран на чуждо име.

— Защото си бил съдия и не си искал да нарушаваш законите, а?

Фаулър опита да се усмихне.

— Преди малкия ми проблем с делото Шин, нещата стояха точно така, Диз.

Харди удари по масата между тях.

— По дяволите, Анди! Това не беше „малък проблем“. А основната причина да сме тук сега.

— Разбирам, Диз — беше казано тихо.

— Добре, тогава, как очакваш от мен да накарам съдебните заседатели да повярват, че си бил такъв образец на благопристойността, че не си могъл да вземеш пистолета на Мей в къщата си, докато шест месеца по-късно...? — той се овладя, да се крещи на клиент не беше от полза, нито за единия, нито за другия. Извърна се.

— Хубав въпрос, Дизмъс, но това е истината.

— Значи, може би, когато Мей е започнала да се вижда с Неш, той не е имал твоите скрупули и ѝ е позволил да държи пистолета си на яхтата му? — Харди стоеше с гръб към прозореца. Анди Фаулър имаше отговор за всичко, добре, но беше по-лесно да го слуша, без да трябва да гледа какво става с лицето му.

За миг се почувства като герой от „Отнесени от вихъра“. Щеше да мисли за това утре. За днес, поне имаше обяснение за наскорошното си разкритие — утре щеше да реши дали може да му повярва или не.

Бяха преминали въпросите за теста веднъж, Фаулър посъветва Харди да се опита да накара Пулиъс да признае резултатите. Каза му, че ако преди и двамата да са разбрали какъв ще е изходът, Харди ѝ предложи да използва резултатите, тя може и да се съгласи да бъдат представени като доказателство.

Разбира се, имаше вероятност и да не се съгласи. Предложението на Анди накара Харди да си помисли отново, че клиентът му може и да казваше истината, но Анди естествено знаеше това. Въртяха се в затворен кръг.

Във всеки случай, Харди не хранеше големи надежди, че Пулиъс ще се съгласи. От нейна гледна точка най-умното беше да се придържа към неприемливостта на полиграфа — щеше да реши, че няма нужда от подобно нещо, а и благоприятното протичане на теста можеше само да ѝ навреди.

За разлика от адвокатите, които имаха задължения единствено към клиентите си, работата на прокурора включваше не само представянето на доказателствата, но и осигуряването на справедлив

процес. Обвиняемият беше гражданин на щата, един от хората, които прокурорът себе заклек да брани.

Но Харди познаваше Пулиъс и тази подробност, доколкото му бе известно, ѝ беше убегнала.

Което го доведе до неговата дръзка стратегия в разрез с общоприетото...

— Как се отнасят с теб в затвора?

Фаулър повдигна рамене.

— Като в хотел, само че долнопробен. Защо?

— Не искам да се отнасят лошо с теб. Тази ситуация с гаранцията е непоносима.

— Малко съм изненадан от Мериън.

Фаулър беше малко изненадан от Мериън! От съдия Мериън Браун. Харди не можеше да разбере явно вроденото хладнокръвие на Анди. Също като Мария Антоанета, която се извинила на палача си за това, че го настъпила по пръста, Фаулър беше неизменно любезен, изискан и дори малко прекалено скромнен. Навън това изглеждаше добре, но тук, в затвора, в затворническите му дрехи, беше някак нелепо и жалко.

Щеше да бъде почти невъзможно да се подберат равни по достойнство съдебни заседатели.

— Е, остави я Мериън, съдия...

— По-добре се отучи от този навик, Диз. Не „съдия“, „г-н Фаулър“. Запомни, Мериън ти направи забележка.

Харди настоя.

— Остави я Мериън, Анди. Мисля, че ако можеш да потърпиш още малко, ще успеем да го използваме в наша полза.

Теорията на Харди беше свързана с погазването на много от дълго почитаните традиции на Върховния съд, но не смяташе, че той или Фаулър можеха да си създадат още нови врагове — всички свободни места вече бяха заети.

Основното в защитата му, разбира се, щеше да бъде, че прокуратурата не е успяла да докаже обвиненията си. Уликите не доказваха, че Анди Фаулър е убил Оуен Неш. Вероятно съществуваше мотив или предполагаем мотив, но мотивът сам по себе си не беше достатъчен за произнасянето на присъда. Така че имаше защита,

пасивна защита. Не беше сигурен дали щеше да се окаже достатъчна обаче.

Пулиъс, убеден беше в това, щеше да използва всички веществени доказателства, с които разполагаше, но вероятно щеше да изгради обвинението си около теорията за „осъзнатата вина“, според която действия на обвиняемия, като бягство, съпротива при арестуване, лъжение пред следователите и т.н., можеха да послужат като доказателство, че подсъдимият „осъзнава вината си“ — дори и с наличието на малко други доказателства, подобни действия биха могли да се окажат достатъчни, от гледна точка на закона, за да се установи вина без всякакво съмнение.

Харди знаеше, че дори и да нямаше димящ пистолет, неетичното поведение на Фаулър на съдийската банка си пасваше, та чак дрънкаше с теорията за „осъзнатата вина“.

Затова имаше нужда от нещо друго, ако искаше да отърве Анди от затвора и съдът го бе тласнал в правилната посока. Като се започнеше с това, че Пулиъс беше процедираше отзад напред, от заподозрения към разследването, минеше се през решението на Мериън Браун за отказване на гаранция, това дело, можеше да се аргументира той, беше пълно с демонстративно проявено пристрастно отношение към Анди Фаулър. Харди, тъй като беше убеден, че справедливото протичане на процеса в Сан Франциско е малко вероятно, поради прокурорски и съдийски предубеждения, първоначално мислеше да опита да прехвърли делото в друг окръжен съд, но след това му хрумна нова стратегия.

В Сан Франциско имаше най-голяма вероятност да попаднат на враждебно настроен към Анди, та дори и към него самия, съдия. Щяха в интерес на истината, да настроят още повече срещу себе си съдията и Пулиъс, като поискат незабавен процес, на какъвто имаха право. (В делото Шин Пулиъс бе искала незабавен процес и бе загубила — сега, когато бавно беше изградила, както си мислеше, непоклатимо обвинение, щеше да се противопостави на всякакви прибързани действия.)

Харди щеше да се аргументира, че тъй като невинният му клиент е задържан без право на гаранция, не е разумно да го карат да търпи каквото и да било протакане. Беше невинен до доказване на противното, а гниеше в затвора.

Харди реши, че подходът му може да се окаже сполучлив в няколко отношения. Първо, председателстващият съдия можеше да преразгледа гаранцията. Ако не станеше така, насрочването на незабавен процес щеше, надяваше се той, вероятно да обърка Пулиъс — видял бе как вихрените събития около Мей Шин бяха накарали дори Пулиъс да пропусне някои подробности, например, да провери телефонните извадки. Също така можеше да стане раздразнителна, да започне да отправя лични нападки, което щеше да накърни доверието на съдебните заседатели към нея. Надяваше се. Ако можеше да я накара поне да загуби самообладание, това щеше да намали въздействието ѝ. Ефективността ѝ...

Накрая, в случай, че делото започнеше с враждебно настроен съдия, а Анди все още беше в затвора и ако Пулиъс успееше да издейства присъда, Харди можеше да подаде жалба, че де факто е имало тайно споразумение срещу Фаулър, за да се възпрепятства справедливостта и спазването на законосъобразната процедура, от разследването през обвинението до процеса.

Фаулър изслуша стратегията на Харди.

— Не съм особено възхитен от идеята да се позоваваме на процедурни грешки, за да спечелим при обжалването.

— Само в краен случай, Анди, гарантирам ти. Но ще е глупаво да не помислим за това отсега. Ще намаля времето на Пулиъс за подготовка с две трети.

— И нашето.

Харди кимна.

— Вярно е, но не доказателствата са от значение, Анди. А това кой ще ги изиграе по-добре, а аз вярвам, че тя ще се почувства притисната. Познавам я.

— Ами ти?

Харди се ухили.

— Издържам на напрежение.

— Това ни дава по-малко време да открием истинския убиец.

Харди седеше на твърдия дървен стол. Ребрата му, черни, морави и жълти под ризата, го прободоха, когато се раздвижи. Като се намръщи от болка, той погледна през масата.

— Добре ли си? — попита го Фаулър.

— Да. Знаеш ли какво? За пръв път те чувам да кажеш нещо, което да звучи наистина, като че ли си невинен.

**„РЕЗУЛТАТИТЕ ОТ ПОЛИГРАФСКИЯ ТЕСТ НА БИВШИЯ СЪДИЯ АНДРЮ ФАУЛЪР ВЪВ
ВРЪЗКА С ОБВИНЕНИЕТО МУ ПО ДЕЛОТО «ОУЕН НЕШ» СЕ ОКАЗВАТ НЕУБЕДИТЕЛНИ**

от Джефри Елиът, репортер на «Кроникъл»

Бившият съдия от Върховния съд Андрю Б. Фаулър вчера не беше оневинен от полиграфския тест. Резултатите от тъй наречения детектор на лъжата не се признават като доказателство в калифорнийските съдилища, но неуспешният опит на Фаулър да се оневини беше характеризирани от прокуратурата вчера като удар върху защитата.

Адвокатът на Фаулър, бившият прокурор Дизмъс Харди, вижда резултатите в по-положителна светлина. «Тестът не означава, че съдия Фаулър не казва истината. Съдията доброволно се подложи на него. Щеше ли да го направи, ако беше виновен?»

Рон Рейнълдс, преподавател по психология в Университета на Сан Франциско, специалист по полиграфски изследвания, човекът, провел теста, се съгласи с Харди. «Причината, поради която полиграфските изследвания не се допускат като доказателство в съда, преди всичко се състои в това, че могат да имат широка степен на променливост, на точност, съобразно настроението на тествания, запознатостта му с процедурата, разбирането на въпросите. Съдия Фаулър явно се чувстваше изключително неловко от цялата процедура — дори не можахме да коригираме добре нещата при четирите опита.»

Харди добави: «Няма какъвто и да е признак, че съдия Фаулър не казва истината».

Г-н Драйсдейл отвърна: «Няма също така какъвто и да е признак, че съдията не лъже».

Във връзка с развоя на събитията вчера «Кроникъл» научи от достоверен източник, че отпечатъците на съдия Фаулър са били открити върху пълнителя на оръжието, с което е било извършено убийството, двацет и пет калиброва «Берета», полуавтоматична, регистрирана на името на Мей Шин — била любовница както на Оуен Нещ, така и на бившия съдия Фаулър.

Датата на началото на процеса ще бъде определена в понеделник сутринта.“

Харди трябваше да се научи да сдържа коментарите си пред пазачите от ареста, дори и фактите да бяха известни на обвинението. Знаеше кой вероятно беше „достоверния източник“ за отпечатъците. Въпреки оптимистичните му твърдения в пресата, полиграфският тест си беше удар. Разбираемо бе да каже на Джеф Елиът, че няма нищо, което да показва, че Анди лъже, но тестът отново бе събудил съмненията му относно невинността на Анди. От друга страна, напомни си той, нервността на Анди може да беше и истинска — в края на краищата, пребиваването в затвора за него бе странно и страшно. Ами изказването на Анди, че най-добрият начин да се докаже, че е невинен, било да намерят истинския убиец? Но като изключим Глицки и вероятно Джеф, който му беше длъжник, как щеше да го открие? А дори и с тях, няколко оскъдни следи, душене напосоки отстрана на Джеф... нямаше нещо кой знае колко обнадеждаващо.

Той стоеше пред бюрото си и хвърляше стрелички. Чуваха се домакински шумове — Франи чистеше с прахосмукачка, Ребека беше гладна и плачеше, Гарт Брукс изнасяше серенада на стойност един компактдиск от всекидневната. Слънцето се издигаше.

След два дни трябваше да се насрочи датата и съдебната зала. Като се базира на презумпцията, че клиентът му е невинен и задържан без гаранция, той възнамеряваше да настоява за незабавен процес. Нямаше да губи време и това щеше да вбеси Пулиъс и който там съдия им се паднеше. Нямаше да направят отвод на съдията, който и да беше той. Вестниците вече бяха склонни да повярват във вината на Фаулър и Харди си помисли, че ще е по-лесно да намериш хетеросексуален на

Кастро стрийт, отколкото вероятен съдебен заседател в този град, който вече да не си е изградил мнение за Анди Фаулър и Оуен Неш.

Рискове. Прекалено много?

Като изключим най-голямото — дали Анди наистина го бе извършил — съмненията на Харди идваха и си отиваха. Той просто не знаеше. Поне не още.

Що се отнасяше до него, собственото му черногледство се беше изпарило — бе отшумяло като вирусен грип, който беше нанесъл пораженията си и бе изчезнал.

Не можеше да си представи да върши нещо по-добро от това, което правеше сега — да защитава Анди Фаулър. След като бе открил ръката на Оуен Неш миналия юни, този случай се беше превърнал в ос на живота му — брака му, кариерата му, отношението му към самия него. Той щеше да разбере — дори и да трябваше да извива вратове, щеше да стигне до истината.

Съдията от Върховния съд Мериън Браун удари с чукчето си, за да призове за ред в залата. Харди седеше на местата на съдебните заседатели, вдясно от Браун. Преди двайсет минути Елизабет Пулиъс беше пристигнала с антуража си — същия помощник областен прокурор, с който бе дошла и миналия път и който явно беше или студент по право, или стажант. Тя седна на прокурорската банка, като оживено обсъждаше нещо, без изобщо да обърне внимание на Харди.

Бяха извикали шестима от „по-горните редове“ и всевъзможни обвиняеми се бяха извървели пред съдийската банка. Двама от тях бяха прехвърлени в съдебни зали, трима бяха отсрочени и им бяха назначени обществени защитници, един беше признат за виновен още тук и му бе наложена глоба.

Харди се опитваше да не поглежда към галерията. Селин беше там, облечена в черно, седеше до Кен Фарис на втория ред. Не я беше виждал от деня в сауната в „Силни тела“. Забеляза Джеф Елиът, който седеше сред, както предположи Харди, група други репортери. Джейн, разбира се, беше на първия ред, от другата страна на Селин. Арт Драйсдейл влезе през централната врата и се облегна с кръстосани ръце на стената в дъното.

Двамата с Анди го бяха обсъдили вчера — неделя — и бяха решили как ще бъде облечен в съда. Анди нямаше костюм, който да струва по-малко от 700 долара, така че Харди бе накарал Джейн, представителката на „Ай Магнън“, да обиколи няколко евтини магазина и да открие нещо по-обикновено с размерите на Анди. Искаше той да изглежда добре — ако съдебните заседатели сметнеха, че изглежда като престъпник, това щеше да бъде грешка от самото начало, — но не и прекалено изтупан. Във всеки случай на Анди Фаулър, бившия съдия, нямаше да му е лесно да спечели съчувствието на съдебните заседатели.

Докато приставът отново прочита обвинителния акт, Харди стана от мястото си и се присъедини към Анди на подиума, на пет метра разстояние от мястото, където седеше Мериън Браун. Чу

раздвижване зад гърба си. Като се извърна, видя, че вратата се бе отворила и вътре нахълтваше цяла тълпа репортери.

Браун стовари чукчето си.

— Седнете ей там. Искам да кажа на всички ви, че няма да разреша да бъдат правени снимки в съдебната зала. Искам ред. Няма да ни отнеме много време.

— Забележи това — прошепна Фаулър. — Няма да ни отнеме много време.

Харди кимна на Фаулър, после се обърна към съда.

— Ваша светлост?

— Г-н Харди.

— По въпроса за гаранцията...

— Въпросът вече беше решен.

— Да, ваша светлост, но аз разбрах, че ще преразгледате решението си.

Браун го погледна отгоре.

— И как разбрахте това? Какво съм казала, та съм ви довела до подобно заключение?

Харди беше очаквал враждебност, но по питане проформа като това отговорът на Браун все пак го стресна.

— Ваша светлост, г-н Фаулър е уважаван юрист...

— Беше, г-н Харди. Понастоящем е обвиняем по дело за убийство. Не е необичайно да бъде отказвана гаранция при подобни дела. Мислех, че съм се изразила достатъчно ясно. Г-це Пулиъс, на вас беше ли ви ясно?

— Да, ваша светлост.

— Г-н Харди неизвестно защо е решил, че ще преразгледам решението си.

Не се изискваше отговор. Залата беше тиха. Мериън Браун се загледа в бившия си колега. Погледна към компютърната разпечатка пред себе си.

— Гаранцията се определя на стойност един милион долара.

ЧАСТ ПЕТА

Понеделник сутринта — студено и ясно, петдесет и първата годишнина от Пърл Харбър. Навън в коридора пред отдел 27 Харди заобиколи групичката, която се бе насъбрала около Кен Фарис и Селин Неш. Престори се, че се навежда да си върже връзката на обувката, искаше да чуе какво казва. Дрезгавият ѝ глас отекваше в шумотевицата.

— Тук съм и ще бъда тук всеки божи ден, за да напомня на съдебните заседатели, че Оуен Неш беше реално съществуващ човек, а не просто статистика, не, кавички: супер богат финансист, затварям кавичките, а мой баща, жив човек, който обичах и за когото жалея всеки ден.

Джейн застана до него.

— Чоморо — каза тя. — Не е ли това най-лошото?

Харди не беше говорил с бившата си жена, откакто откри, че беше спала — само една нощ — с Оуен Неш.

— Здравей, Джейн — той се изправи. Не виждаше причина да я товари със стратегията си относно враждебно настроения съдия. В тази светлина смяташе, че Чоморо бе един от най-подходящите съдии, които можеха да им се паднат.

— Ще му правим ли отвод?

Харди реши да се отдалеч и от Селин и Фарис. Видя Джеф Елиът да разменя няколко думи с Пулиъс отдясно. Имаха около петнайсет минути, преди Чоморо да открие заседанието.

— На Чоморо ли? Не.

— Шегуваш се.

Харди реши, че все пак може да се поупражни за пред пресата.

— Защо да му искам отвод, Джейн? Това е първото му дело за убийство. Баща ти не е отишъл при него, за да се откаже от делото Мей Шин, защото е смятал, че Чоморо няма да прояви дискретност. Не, двамата с баща ти сме го обсъдили. Чоморо е идеален, защото има толкова много да доказва — той ще направи всичко възможно, за да осигури справедлив процес на човек, който го е смятал за враг. Това е

шанс за него да си създаде добра репутация — в този смисъл, вероятно той е най-подходящият съдия, на когото можехме да се паднем.

Като изключим последното изречение, Харди не вярваше нито на думичка от казаното, но беше доволен да види, че излиза гладко от устата му.

Бяха влезли в отдел 27, старата съдебна зала на Фаулър. Харди се извърна и огледа галерията — Джейн, Фарис, Джеф Елиът. Глицки изрично беше казал, че ще слезе. Харди се радваше да го види, бил проследил едно от обажданията на Мей Шин, но без резултат. Не трябваше да го притеснява, но засега беше единственият следовател, с когото Харди разполагаше и дори технически погледнато да работеше за обвинението, Харди се радваше, че начина, по който това дело бе стигнало до съда, не му даваше мира. Поне беше добре, че имаше отношение към случая. Приблужи се до Селин. Не може да определи точно какво видя в очите ѝ, но за миг погледите им се срещнаха. Чудеше се какво щеше да ѝ каже, когато неизбежно щеше да се наложи отново да си проговорят. Че съжالياва? Че е бил съсипан и объркан и не е искал да я подведе, ако го е направил?

В изражението ѝ не прочете нищо и в това нищо съзря гнева, предателството, отвращението. Той отклони поглед, когато приставът съобщи, че отдел 27 на Върховния съд на Сан Франциско започва заседанието си под председателството на съдия Лио Чоморо.

Чоморо изглеждаше млад, в чудесна форма и кипящ от енергия. Физиката му не беше като на стройните здрави мъже от рекламните. Създаваше повече впечатление за солидност — без тлъстини върху едър кокал, като едновременен фул бек. Имаше смугло лице, тъмни очи и почти склучени вежди. Оформената с машинка коса беше къса, без следа от бял косъм.

Когато се настани зад банката, приставът в залата извиси глас:

— Призовава се дело номер 921072979, параграф 187, углавно убийство. Щатът Калифорния срещу Андрю Брайън Фаулър.

Заради пасаж от предложение 115, след юни 1991 г. в Калифорния вече нито обвинението, нито защитата имаха право да

провеждат разпит на вероятните съдебни заседатели. Сега това се правеше от съдията. Което не означаваше, че прокурорите или адвокатите нямаха повече думата за това кой в крайна сметка попадеше в заседателството — те все още притежаваха правото на отвод, — но сега съдията ръководеше представлението. Той или тя задаваше въпросите и даваше указания на съответните заседатели и хора като Харди и Пулиъс трябваше да импровизират, разчитайки на някаква комбинация от информация, инстинкт и късмет.

Харди беше попитал Чоморо дали може поне да зададе няколко свързани с делото въпроса по време на процедурата, но съдията бе отхвърлил молбата му. Тогава Харди беше представил списък с въпроси, които се надяваше съдията да зададе, но не хранеше особено големи илюзии, че Чоморо ще го направи.

Подборът на съдебните заседатели можеше да стане за часове, а можеше да трае и седмици. При новите, подобрени правила вървеше по-бързо, отколкото в миналото — всъщност, в това се състоеше целта на предложение 115. Съдебните заседатели по делото „Анди Фаулър“ щяха да бъдат дванайсет и двама резервни и Чоморо беше уведомил и двамата с Пулиъс, че ще бъде много разочарован, ако не положили клетва до края на първия ден.

Както можеше да се очаква, в галерията беше стълпотворение. През изтеклите два месеца, освен че бе готвил защитата си, Харди беше дал не по-малко от дванайсет интервюта по делото — телевизия, вестници, списания. Сега, когато предстоящият процес излизаше на централно място, първите четири реда зад Пулиъс бяха пълни с представители на медиите. От другата страна вече бе видял Джейн. Знаеше, че и Селин ще дойде, вероятно и Фарис.

Тъй като не можеше да се каже колко дълго щеше да продължи подбора на съдебните заседатели, Пулиъс се бе погрижила няколко от нейните свидетели да ѝ бъдат под ръка в случай, че нещата се развиеха бързо. Харди си помисли, че разпознава двамата пазачи от яхтклуба, седнали един до друг. Призоваването на Джон Страут от „Съдебна медицина“ беше въпрос на минути. Чакането вече беше към края си.

Фаулър, след като гаранцията от един милион долара най-накрая беше определена, се бе опитал да възобнови нещо наподобяващо нормален живот. Ходеше в кантората си всеки божи ден, вероятно обядваше с някой от по-старшите си партньори, може би дори играеше

по малко голф или тенис. Харди се срещаше с него или в „Ембаркадеро сентър“ или в „Олимпик кльб“, за да обсъждат стратегията си, положителната защита, в която и двамата започваха до известна степен да вярват.

Не би трябвало, но някак си го изненада факта, че Фаулър се бе оказал наистина от голяма полза за собствената си защита. Все още наблюдаваше нещата отдалеч — сякаш касаеха изцяло някой друг, — но това беше в стила му и когато най-после излезе от затвора, на собствената си изискана територия, вече не бе толкова дразнещо. Анди притежаваше ксерокопие от цялата документация на Харди — свидетели, разпити, списъка с веществените доказателства, статии от вестници — и почти ежедневно си записваше различни идеи, които можеха или да отслабят обвинението, или да помогнат за разкриването на „Х“. Всъщност, настойчивостта му, че съществува някой „Х“, направи много за укрепването на увереността на Харди в невинността на Анди.

Нищо не беше излязло от другите „следователи“ на Харди. Глицки все още демонстрираше желание да му помогне, но имаше други належащи случаи и дотук всяка следа, която бе подхващал във връзка с Оуен Неш, го бе довеждала до задънена улица. Всичките останали клиенти на Мей си имаха солидни алибита и никакъв конкретен мотив. Всички бяха готови да сътрудничат, при условие, че Ейб няма да разкрива отношенията им с Мей Шин пред съпруги, приятели, делови партньори.

Поддържаше връзка с Джеф Елиът, но не бе разполагал с нищо, което можеше да се нарече новина от полиграфския тест на Фаулър, а дори и това, от гледна точка на Джеф, едва ли би могло да се нарече такава. Той беше един от хората, на които Харди даде новия си телефонен номер и миналата седмица Джеф му се бе обадил вече с възобновен интерес, поради факта, че делото отново се превръщаше в гореща новина, но и Джеф не разполагаше с нищо ново.

И щом като не беше Анди Фаулър — а Харди трябваше да повярва, че не е, освен в кошмарите си посред нощ, когато продължаваше да се пита дали е така — на онзи, който бе убил Оуен Неш, явно щеше да му се размине.

За първоначалния подбор на съдебни заседатели бяха призовани осемдесет човека.

Имаше толкова предположения за състава, колкото и адвокати и прокурори. Харди и Фаулър бяха обсъждали с часове относителните достойнства на различните професии и типове хора, но си даваха сметка, че може, когато ножът опре до кокала, да се озоват пред индивид, който да действа против природата си и да ги закопае.

Например, случваше се от време на време секретарка, била поради известни причини настроена на страната на обвинението, да се окаже с меко сърце и да застане на страната на защитата. От друга страна, някой дългокос музикант (типичен настроен про-защитата съдебен заседател) можеше да демонстрира неонацистки уклон и да потвърди присъдата.

Независимо от подобни възможности, двамата бяха достигнали най-общо до идеята какви хора предпочитаха за съдебни заседатели и какви не. Дали Чоморо щеше да зададе въпросите, с които искаха да определят чертите или професиите, които търсеха, си остана в тайна.

Както се оказа, първоначалната идея на Харди да провокира недоброжелателно отношение у съдията, роди и продължаваше да ражда някои горчиви плодове — отказът на Чоморо за разпит на заседателите, например.

Въпреки че вече съществуваха достатъчно първоначални изрази на предубеденост, които да се използват при жалба, ако се стигнеше до това, най-добре беше, както Фаулър го убеди, да се спечели процеса. Ако се опитваш прекалено да се подсигуриш, може действително да се окаже, че имаш нужда от вратичка.

Всъщност, след цялата подготовка и обсъждания, накрая всичко можеше да се сведе, както и често ставаше, до старите вътрешни инстинкти.

Имаше, все пак, една доста уникална брънка, свързана с подбора на конкретно тези съдебни заседатели. В съзнанието на хората, съдиите обикновено бяха високо ценени, а Анди беше съдия. Дали хората, които се противопоставяха на представителите на властта — обикновено настроените на страната на защитата съдебни заседатели — щяха да открият в лицето на Фаулър един бунтовник, на който да се възхищават? Щяха ли подчиняващите се на закона, обикновено про-обвинителски настроени, да видят в него един от тях самите, който

просто беше направил грешка или щеше да бъде уязвим пред гнева на предадените?

В края на краищата решиха, че идеалният им съдебен заседател трябва да бъде бял, работник от добро семейство, с добро възпитание. Или това, казваше Фаулър, или пък г-н Ед, Говорещия кон.

Също така смятаха, че може да имат известен късмет с образована възрастна чернокожа или азиатка. Една латиноамериканка, разсъждаваха те, можеше да приеме прекалено навътре указанията на Чоморо, а повечето от тези указания щяха да бъдат в полза на Пулиъс. Съгласиха се, че някоя възрастна бяла жена щеше да е истинска катастрофа — как е могъл Фаулър да захвърли всичко, което е имал, заради платен секс с японска проститутка? Но една по-млада, либерална бяла жена, стига да не беше секретарка, също ставаше — имаше романтика и драматизъм в онова, което Фаулър бе извършил от любов. Хомосексуалисти, мъже и жени, вероятно щяха да бъдат добре за защитата — аутсайдери на една и съща страна с един представител на властта, сега също аутсайдер, гледан отвисоко от „достопочтените“. Но, разбира се, Пулиъс без съмнение щеше да направи отвод на всеки, който сметнеше за гей, без да изтъква това като причина.

Ако имаха възможност, щяха да се опитат да запазят учени или инженери — мъже или жени, — ако се появяха сред заседателите. Харди беше сигурен, че острието на обвинението на Пулиъс щеше да бъде „осъзната вина“ и следователно хора, които бяха склонни да повярват на доказателствата, а не на теориите — учените, за разлика от философите — щяха да служат по-добре на нуждите на защитата. Разбира се, учените, по правило, бяха доста консервативни и в такъв смисъл, настроени на страната на обвинението, но какво, по дяволите, не можеше да имаш всичко. Никой, никаква група хора, не бяха едновременно желана или предсказуема.

И двамата, и Харди и неговият клиент, намираха това шаблонизиране за нелепо. Особено за Сан Франциско, то беше противно на обществената и индивидуалната същност. Беше клише, така да се каже, защото двама от най-добрите приятели на Харди, мулатът Ейб Глицки и Пико Моралес, не бяха със северно европейски произход. Но и двамата чувстваха, че трябва да си създадат известни критерии. Търсеха, надяваха се на професии, произход, манталитет — ако пренебрегнаха расата и пола, щяха да си направят лоша услуга.

— Мразя това — прошепна Фаулър. — Мразех го още преди, зад банката. И още го мразя.

Всяка страна имаше право на двайсет отвода, чрез които можеше да отстранява съдебни заседатели, без да изтъква причината за това. Харди и Фаулър бяха решили да използват диаграма на местата на дванайсетимата и да задраскват онези, които желаят да бъдат отстранени. С бележника отпред между тях, нямаше да се налага да се съветват и да рискуват да настроят враждебно останалите. Хората не обичаха да бъдат преценявани, дори и когато тях самите не ги отхвърляха.

Съдебните заседатели се заклеха и Чоморо започна да им говори или по-точно да им чете. „Андрю Брайън Фаулър е обвинен в убийство първа степен, делото е възбудено от върховните съдебни заседатели от името на щата Калифорния.“

Фаулър, както забеляза Харди, не беше навел глава, нито показваше никакви признаци на вина или неудобство, докато обвинителния акт — отново — се изчиташе изцяло.

Съдиите в обръщението си към съдебните заседатели или вероятните такива можеха да бъдат приятелски и покровителствено настроени или пък сдържани и делови. Харди си помисли, че Чоморо — сравнително нов в процедурата — се придържаше към тона на заучена вежливост. Сякаш усилието да изглежда приятелски настроен пред съдебните заседатели влизаше в указанията. Ако продължаваше така, можеше да се окаже добре за Анди, чиято непринудена любезност, си помисли Харди, беше истинска.

— Ще ви задам поредица от въпроси — той се обръщаше едновременно към дванайсетте от вътрешната страна на перилата и към шейсетте или толкова вероятни съдебни заседатели, които чакаха в галерията. — Ако отговорите с да, на който и да е от тях, моля всички от тази страна — той се обърна към местата за съдебните заседатели — да си вдигнат ръка. Онези от вас, които са в галерията, моля слушайте внимателно и ако бъдете извикани тук и сте отговорили с „да“ на някой от въпросите, бъдете така любезни незабавно да ни уведомите.

Измежду въпросите, които Харди бе предал на Чоморо, най-важният беше най-очевидният: базирано на всичко онова, което са чели или видели по медиите, някой от вероятните съдебни заседатели

вече изградил ли си е мнение относно това виновен или невинен е обвиняемият.

Чоморо зададе този въпрос, напълно рутинен въпрос, който би задал и така, и така. Много хора се огледаха наоколо, но никой не вдигна ръка. Чоморо не остави нещата така.

— Нека да го кажа по друг начин или да задам един допълнителен въпрос. И вие, евентуални заседатели в галерията, можете да вдигнете ръце директно от местата си. Колко от вас са чели за това дело или са чували за него от телевизията или радиото?

Тук-таме се появиха ръце, осем на местата за съдебни заседатели. Харди се извърна, за да погледне назад към галерията. Имаше още около десетина. През двата месеца, които бе прекарал в подготовка за процеса, повечето от неговите „градивни идеи“ се бяха изпарили през прозореца. Ако преместването на делото можеше да осигури по-големи шансове на Анди за справедлив процес, щеше да подаде иск за това. Но той беше наел консултант, който направи проучване и откри, че само между двайсет и три и трийсет процента от пълнолетното население на Сан Франциско изобщо беше чувало за делото. Първоначално това го шокира. Знаеше, че хората четат все по-малко, че са прекалено заети, за да следят текущите събития, но въпреки това...

— Някой от вас, които сте си вдигнали ръцете, смятали, че знае предмета на спора по това дело? — няколко ръце бяха свалени.

— Ще чуете доказателства, които могат или да потвърдят, или не онова, което вече си мислите, че знаете. Ще има ли някой от вас, останалите проблеми да приеме тези нови аргументи или доказателства? — По-слабо, отколкото Харди се беше надявал. Само четирима души и нито един от ложата на заседателите бяха вдигнали ръцете си.

— Добре тогава, мисля, че можем да продължим.

Чоморо започна с основното пресяване. Някой от тук присъстващите познава ли обвиняемия? Някой познавал ли е жертвата?

Прокурора или адвоката? Чоморо прочете списъка на предложени свидетели и попита дали някой не познава някой от тях. Скучната част приключи. Има ли някой от призованите съдебни заседатели, който да работи в силите на реда или като юрист? Някой

член от семейството? А също и жертви на насилие? Или на друг вид престъпление? Някой бил ли е арестуван?

Петима от дванайсетте заседатели вдигнаха ръце по време на въпросите, висок процент. Чоморо продължи индивидуално с всеки един и отстрани и петимата. Петима нови вероятни заседатели заеха местата им.

Когато общата част приключи, Чоморо започна да разговаря с избраните един по един. Именно тук, преди юни 91-а, Харди можеше да стесни кръга значително, но сега беше оставен на милостта на въпросите на Чоморо.

На място номер едно седеше възпълна жена около четирийсетте. Тя се представи като Моника Селърс. Беше женена от седемнайсет години за един и същи човек и имаше три деца. През последните три години — след като децата пораснали достатъчно — започнала работа като счетоводителка на половин работен ден в една агенция за набиране на временен персонал, която се намирала в „Мишън“. Преди това била домакиня.

— Сега, г-жо Селърс — между другото, как предпочитате — госпожа или госпожица?

Тя нервно се изсмя.

— О, госпожа, определено. Аз съм г-жа Селърс.

— Добре, г-жо Селърс, нека да ви задам следния въпрос тогава. Моля и останалите заседатели да обърнат внимание. Ще разясня пред вас известни правни термини и една от думите, които ще чувате доста през следващите няколко седмици ще бъде „доказателство“. Съществуват два основни типа доказателства — пряко доказателство, например, когато очевидец вижда нещо и се заклева за това. Ако повярвате на този свидетел, тогава неговото или нейното твърдение ще бъде пряко доказателство. Косвеното доказателство може да бъде, например, отпечатък от пръсти...

Харди скочи.

— Протестирам, ваша светлост.

Чоморо, прекъснат в монолога си, се намръщи от банката.

— За какво протестирате, г-н Харди? Канех се да кажа отпечатъкът от пръсти върху предмет може да бъде косвено доказателство, че предметът е бил пипан от човека, който е оставил отпечатъците си върху него. За това ли искахте да протестирате?

— Не, ваша светлост. Съжалявам — той седна и Фаулър му прошепна, че трябва да се поуспокои, иначе съдебните заседатели щели да започнат да се настройват против него.

Чоморо се обърна отново към заседателите.

— Класическата аналогия, която може да се направи между прякото и косвеното доказателство е нещо, което ние наричаме аналогия на черешовия пай. — Чоморо изглеждаше леко смутен от готварското звучене на думите си. — Ако влезете в кухнята си и видите детето ви да яде черешов пай, тогава имате пряко доказателство, че то е изяло пая. Ако, от друга страна, влезете и видите наполовина празната чиния и лицето и дрехите на детето ви покрити с пльнката от черешовия пай, тогава разполагате с косвено доказателство, че то е яло от пая. Едва ли е нужно да добавям, че двата типа доказателства могат да бъдат еднакво убедителни — съдебните заседатели кимнаха с разбиране и Чоморо, поуспокоен от положителната им реакция продължи: — Да вземем друг пример, тъй като доказателството е в основата на всеки процес. Какво бихте казали за червило върху цигара, което също може да бъде доказателство? Г-н Смит вижда г-жа Джоун да пуши определен тип цигари и да оставя петно от червило върху тях. Да кажем, че отива в друга стая от къщата ѝ и вижда подобна угарка в пепелник в другата стая. Тази втора угарка е косвено доказателство, че г-жа Джоунс е била в стаята. Тя може да е била в тази стая, но това не е факт, доказан от пряко доказателство. Надявам се, че ви стана ясно.

— Това беше добре — прошепна Фаулър.

Харди кимна, съгласявайки се с него и погледна към Пулиъс. Тя бе забила поглед право напред.

— Както и да е — продължаваше Чоморо, — ако ви кажа, например, че що се отнася до правото, изобилието на косвени доказателства, при определени обстоятелства, може да бъде достатъчно за установяването на вина без всякакво съмнение, трудно ли ще ви бъде да го приемете?

Г-жа Селърс изглеждаше замислена.

— Не, мисля, че не.

Пулиъс сякаш потисна усмивката си. Харди задраска с кръстче място номер едно (не искаше да пропилява правото си на отвод, но тук нямаше друг избор), докато Чоморо кимаше на г-жа Селърс.

— А на някой друг ще му бъде ли трудно?

Първо един, после двама от вероятните заседатели, поискаха известно пояснение. Чоморо се зае с всеки поотделно, питаше ги за имената, семейното положение, професията — започваше да попълва формулярите. И тримата бяха мъже, двама около петдесетте, единият, чернокож около трийсетина годишен. Най-накрая и тримата се съгласиха, че биха могли да приемат указанията на Чоморо, въпреки че трябвало да има много косвени доказателства.

Кое то накара Чоморо да навлезе в педантични обяснения относно качеството, срещу количеството доказателства. Малко количество, но преки доказателства, можели да изместят изобилие от косвени или обратното.

Място номер две се заемаше от Шейн Полет, дърводелец, реликва от шейсетте с прошарена дълга коса и боядисана с връзване фланелка, средно дълга брада, толерантно изражение на човек, който се забавлява. Беше четирийсет и четири годишен, женен втори път, второ семейство, три малки деца. Две вече пораснали.

Харди започваше да разбира техниката на Чоморо. Щеше да обиколи бързо заседателите, като им задава технически въпроси или поставя по един-два правни проблема на всеки от членовете, разяснявайки ги на останалите. Ако целта му беше да придвижи нещата, щеше да успее. За целта, която Харди си бе поставил, това изобщо не беше достатъчно.

— Г-н Полет, позволете да ви задам един въпрос.

— Разбира се — отвърна Полет.

Явно непринудеността и непочтителното му отношение дразнеха Чоморо, но той се насили да се усмихне.

— Ако обвинението не разполага с някой, който да дойде и да каже: „Така стана, видях го“, ще приемете ли, че може да има и друг начин да се докаже, че нещо е станало? Да използвате примера ми?

— Разбира се, защо не?

Харди се наведе и прошепна на Фаулър.

— Защо ли ми харесва този човек?

Фаулър повдигна рамене.

— Грешен отговор за нас, но верния тон. Доста се колебая. Бъди нащрек.

Джейн им донесе сандвичи в залата, в която бяха разпределени на втория етаж в Палатата. Минаваше един и седем съдебни заседатели вече бяха назначени — Чоморо искаше заседателите да са готови за два дни максимум и Господ беше свидетел, наистина щяха да бъдат.

— Как сте? — попита тя.

— Взехме им акъла — отвърна бодро баща ѝ. Издърпа един голям сандвич и бутилка газирано от торбата, която Джейн беше донесла — Няма ли картофки?

Джейн се плесна по челото.

— Извинявай, забравих картофките.

Харди придърпа кесията към себе си. Някои се правеха на смелчаци и се шегуваха, но неговото търпение беше на изчерпване.

— Дайте да си говорим за картофки, сега те наистина са най-важното нещо! — Той започна да отвива сандвича си. — Е, според мен е четири към три, леко в наша полза.

— Има ли някой, когото не понасяте? — попита Джейн, изражението ѝ беше сериозно.

— Ще направя отвод на всеки, който не ми хареса, но човек няма кой знае за какво да се хване.

— Знам — намеси се Фаулър, — че да наречеш това разпит на свидетели е малко пресилено. Не мисля, че Лио знае добре какво прави.

— Кой от въпросите ви не е включил? — попита Джейн.

— Не става дума толкова за това — отвърна Фаулър.

Харди се намеси.

— Не ги кара да се отпуснат. Кой са тези хора? Какво мислят? Какви филми обичат? Хобита? Всичко. Когато свърши, няма да знаем нищо повече за тях, отколкото знаем сега. Гледаш с какво са облечени, дали имат приятна физиономия, дали не ни гледат така, сякаш мразят баща ти и с това се приключва. Това, плюс неговите така наречени обяснения на закона.

— Уважи главния ни въпрос — призна Фаулър. — Но какво можеш да очакваш от един политик?

— Той си е точно, каквото очаквах, но не ми се оправдаха много други очаквания, защо такъв лош късмет? Прекалено много облекчава

тежестта на доказване, не мислиш ли?

— Е, знаем, че това влиза в играта.

Харди дъвчеше известно време.

— Трябва да има някакъв начин да се опровергае „осъзнатата вина“.

— Доколкото аз знам, няма — отвърна Фаулър.

— Само ако формално се бе съгласил на обичайната процедура. Дадох му двамайсет въпроса върху разследването, възбуждането на делото, процеса със съдебни заседатели и така нататък.

— За какво ти беше това? — попита Джейн.

— Господи, там е всичко — отвърна Харди. — Всичко, което тези хора трябва да знаят и вероятно няма да узнаят, — че за възбуждане на дело всъщност се изисква представянето на минимум доказателства, че по време на заседанието на върховните заседатели не се допуска присъствието на адвокати, че в основата си това е игра на прокуратурата. Тези вероятни съдебни заседатели там, навън и без това са достатъчно стреснати. А ти им казваш, че други съдебни заседатели, и то върховни, смятат, че баща ти е убил Оуен Неш. Какво очакваш да си помислят? — Харди се извърна към клиента си. — Трябваше да обърне внимание на това. Да го включи в контекста.

Фаулър поклати глава.

— Няма, можеш да си сигурен. С това ни доказва, че според него, няма никаква връзка — Фаулър се усмихна мрачно. — Има си начин вижданията на един съдия да бъдат изразени в съдебната зала. Повярвай ми, много добре го знам. Твоите аргументи за спазването на обичайната процедура може и да послужат при обжалването, но трябва да бъдеш много хитър и да имаш голям късмет, за да направиш така, че да бъдат представени тук.

Джейн удари лекичко няколко пъти с бутилката си по банката.

— Господи, вие, момчета, знаете как да повдигнете духа на човек — каза тя.

Чоморо приключи с въпросите и попита дали някоя от страните желае да се възползва от правото си на отвод. На Харди определено не му се искаше да отхвърля първата жена, която бе разпитвана — с това нямаше да очарова съдебните заседатели, — но след като г-жа Селърс

толкова категорично бе изразила вярата си в събирането на косвени доказателства, не му оставаше друг избор. Можеше да каже, че едновременно я изненада и обиди, сякаш се бе провалила на изпит. Той огледа единайсетте лица от лявата му страна, повечето проследиха с поглед г-жа Селърс, докато тя излизаше обратно през люлеещата се врата, която отделяше галерията от съдебната зала. Секретарката извика друго име, което да запълни празното място.

До четири и двайсет и пет бяха подбрали съдебните заседатели и двамата заместници. Състояха се от седем мъже и пет жени, четирима чернокожи — двама мъже и две жени — и, въпреки първоначалните опасения на Харди, един азиатец — петдесет и пет годишен очилат виетнамец, търговец на име Нгиен Минх Ро. Фаулър го бе задраскал върху схемата им, още щом започна да говори, но тогава Ро, който не разбираше съвсем законите на новата си родина, беше задал въпроса, който Харди толкова бе искал да бъде включен — как можело г-н Фаулър да се смята за невинен, след като върховните съдебни заседатели вече го били признали за виновен? На Харди му се прииска да разцелува мъжа. Все още можеше да го отхвърли, но имаше нещо в отношението му към Чоморо, докато процедурата по завеждане на делото се разясняваше, което изглеждаше обещаващо за защитата. За най-голяма изненада, Пулиъс не му поиска отвод и той беше включен.

Можеха да ги разпределят демографски по всевъзможни начини — седем мъже, пет жени; седем бели, пет цветнокожи. Щастieto им се усмихна по отношение на надеждите им за научно инженерни типове — трима от заседателите се занимаваха до известна степен с компютри. Освен това, едната черна жена на средна възраст, Мерседес Тейлър, беше архитект.

Нямаше секретарки. Бяха запазили Полет, дърводелеца. Трима компютърджии, една архитектка, двама продавачи, една домакиня, двама занимаващи се с дребен бизнес (включително и Ро), строителен работник и гимназиален учител.

С напредването на деня Чоморо си беше сложил очила за четене, дружелюбното отношение явно намаляваше заедно със зрението му. До момента, когато започна да разпитва заместниците, към четири часа, беше толкова рязък, колкото старшина на строева подготовка, попита ги дали са чули нещо във въпросите и инструкциите на останалите съдебни заседатели, което да смятат, че ги прави негодни.

Не? Добре, тогава. Претупа ги и двамата за по-малко от двайсетина минути.

— Не я обвинявам. Защо да иска да ти помага?

Под „тя“ Питър Струлър имаше предвид Мей Шин. Седеше на бюрото на своята „Моли“, с лице към нея, облегал крака отстрани на стола ѝ. Пулиъс се беше изтегнала назад, почти до стената и бе вдигнала глава към него.

— Реших, че съм се изразила много ясно в писмото си — каза тя. — Завела е около двацет граждански иска. Фримън знае, че е вероятно да се плати на един почтен гражданин, който помага на властта да разреши убийството, за което е бил погрешно обвинен. Освен това, всички свидетели ще бъдат ченгета и прокурори. Можем да сме ѝ от полза. Съди нас, но градът плаща. Струлър поклати глава.

— Просто ще я арестувам.

— За какво?

Със сериозно изражение Струлър отвърна:

— Какво ще кажеш за ШАС или нещо такова?

Пулиъс добре познаваше закона и никога преди не бе чувала за ШАС.

— Добре, захапах. Какво означава ШАС?

Струлър се ухили.

— Ами, шофиране в азиатско състояние. Винаги можеш да им го лепнеш.

Този човек беше непоправим.

— На мен ли така ми се струва, или имам чувството, че политическата ти благонадеждност отново изпуска?

— На кой му дреме на гъза — отвърна той, произнасяйки го съвсем ясно. Вдигна крака на облегалките на стола ѝ. Навън през прозореца зад Моли беше тъмно като в рог, въпреки че едва минаваше обяд. Вратата ѝ беше затворена. — Прати ѝ призовка.

— Знам, но в мига, в който го направя, тя отива в официалния списък със свидетели.

— Да, добре, извини ме, но не са ли такива правилата?

Тя го дари с изражение „дръж се сериозно“ и той попита дали Харди не я е разпитвал.

— Твърди, че не е.

— Защо изобщо е разговаряла с теб?

Пулиъс се усмихна.

— Помолих Фримън да я склони да ѝ поднеса лично извиненията си за онова, на което я подложих.

Струлър поклати глава с възхищение.

— Ти си една ужасна и жестока жена.

— Благодаря ви, сър. Накарах я да ми разкаже за Фаулър и за пистолета, но тя каза, че нямало да свидетелства срещу него.

— Хей, та тя не е омъжена за него. Да не би да има избор?

— Искам да я държа на моя страна, докато мога. Любезно писмо и т.н.

— Нуждаеш ли се от показанията ѝ?

Пулиъс кимна.

— От съществено значение са.

— Добре — отвърна Струлър, — ето какво ти предлагам. Изчакай до последния момент, така че Харди да не разбере, после изпрати някого — някой следовател като мен самия — и я зашлеви с честитка.

— Какво ще рече това?

Струлър поклати глава.

— Хайде, Моли — каза той, — напъни си мозъчето. — Пред все така празния ѝ поглед, той най-накрая отстъпи. — Вие, прокурорите трябва да излизате по-често на улицата. Призовка, Моли. Връчваш ѝ призовка.

Харди включи коледните лампички, които беше завързал около предната порта в събота и неделя. Ребека, която вече ходеше, запляска с ръце и застина на място, като с всичка сила започна да крещи нещо, което звучеше като „що, що, що“. Харди я вдигна и я притисна към себе си.

— Лампа, лампа, лампа — каза той.

Бек поклати глава, кикотейки се.

— Не е ли най-страхотното дете на света? — попита Франи.

— В цялата вселена — отвърна Харди.

— Що — обади се Ребека. Някои от лампичките бяха започнали да мигат. Тя посочи към тях. — Що, що.

— Мисля, че ще стане философ — отвърна Харди. — Като баща си.

— Като чичо си Моузес, може би, не точно като баща си.

Франи, вече в осмия месец, беше прегърнала Харди през кръста. Проблемите, тласнали Харди към чашката през октомври, вече бяха зад гърба им. Работеше по много, но поне споделяше всичко с нея — плюс, че се смееха, закачаха се, радваха се на Бек.

Колата спря и паркира пред къщата им.

— Кой е това? — попита Франи.

Харди разбра мигновено. Целуна жена си по бузата и ѝ подаде детето.

— Веднага се връщам.

Очакваше го някак си. Слезе по стъпалата и се запъти надолу по пътеката, която разделяше моравата, към портата на оградата. Неспкоен, я пресрещна там.

Тя беше облечена с дебело палто заради студа, ушите ѝ бяха увити в нещо подобно на качулка. Ръцете ѝ бяха напъхани дълбоко в джобовете. Парата от дъха ѝ се задържаше в неподвижния въздух за миг, преди да се разсее.

— Не трябва да идваш тук, Селин.

Изглеждаше нестабилна, сякаш беше пила, но той бе достатъчно близо, за да го подуши.

— Трябваше да говоря с теб, а си си сменил телефона.

— Беше целия ден в съда, Селин. Утре ще говорим там.

— Днес не знаех какво да ти кажа.

Той въздъхна. Не можеше да го избегне.

— Добре.

— Аз, аз... — започна, после спря.

— Няма нищо — Харди чу вратата на къщата му да се затваря. Франи и Ребека бяха влезли вътре.

— Искях просто да знаеш, че разбирам. Не искам да ме мразиш, да мислиш, че аз те мразя.

Харди кимна.

— Хубаво е да го чуя. Аз определено не те мразя...

— Така се държеше.

— Не, просто се опитвах да не ти обръщам внимание. Това е различно. Нещо, което съм длъжен да направя.

— Да, разбира се, но аз ще продължавам да бъда там всеки ден. Трябва да го знаеш.

— Добре. Но не мисля, че трябва да идваш тук. Последния път...

— Знаем. Бе грешка.

Спомни си уплашеното ѝ бягство последния път, когато беше дошла до портата му.

— Животът ми е тук — каза той. — Забравих го за миг. Съжалявам...

— Не, не беше заради това, дори не беше и заради теб... ти просто изведнъж ми напомни толкова много на баща ми... — тя сграбчи портата, за да запази равновесие. — Не исках да прозвучи така, но жена ти, детето ти... онова, което аз не можах да имам.

Харди беше бръкнал с ръце в джобовете. Парата от дъха им се смесваше във въздуха между тях. Тогава изглежда тя се свести, възвърна самообладание.

— Твоят клиент, съдията. Ти явно не смяташ, че той го е направил.

— Не, не смятам.

— Тогава кой?

— Не знам. Търсим, но засега не разполагаме с много...

— С много ли?

— Ако трябва да бъда напълно искрен, с нищо.

— Горкият татко — прошепна Селин.

Нямаше какво повече да си кажат. Тя погледна към къщата му, кимна, извърна се и бързо се запъти към колата си.

Беше започнал да се придържа към определен режим вечерно време. Първо, изобщо не пиеше през седмицата, от неделя до четвъртък вечер. Вечеряше и помагаше на Франи за чиниите. Разговаряха за това как беше протекъл деня им.

После вземаше чаша кафе и отиваше в кабинета си за няколко часа, за както го наричаше, творческа почивка — хвърляше стрелички, преглеждаше показанията, които вече смяташе, че знае наизуст,

разглеждаше всяко положение, което му хрумнеше и от страна на обвинението. Понякога се обаждаше на Ейб, просто за да го подръчне. Опитваше се да не работи в събота и неделя, както и в сряда вечер, въпреки че беше казал на Франи, че ще трябва да преустановят с „техните вечери“ по време на процеса и, разбира се, докато той траеше, нямаше да има съботи и недели.

Документацията по делото вече включваше шест пълни папки, четири изписани бележника и дузина касетки. Удивително е, помисли си той, че колкото и пъти да го прегледаш, винаги откриваш по нещо, което си пропуснал. Спомняше си курсовите работи, които бе подготвял в колежа, поправяше и поправяше, изчиташе отново и отново и после предаваше една, както си мислеше, изрядна работа, само за да си я получи обратно с печатна грешка или нещо объркано още в първия ред.

Но тази вечер хореографията беше завършена — балетът наистина започваше утре. Той подреди книгите, папките, бележниците и касетките върху бюрото си, загаси лампата в кабинета и обиколи къщата.

Надникна при Ребека, зави я с одеялото. Спалнята беше окъпана в синьо от идващата от аквариума светлина. В кухнята тенджери и тигани висяха подредени изрядно на куките по тавана, черният му тиган блестеше върху газовата печка.

Докато прекосяваше трапезарията, долови миризмата на лимоново масло от полираната маса, после — непогрешимо, съблазнително, незабравимо — аромата на коледната елха и мириса на дърва.

Франи седеше в креслото с широка облегалка до огъня, с вдигнати крака и подпрени на корема ръце. Единствената друга светлина в стаята идваше от елхата, проблясващи червени, зелени и сини лампички. Нат Кинг Кол пееше тихо на немски — „Oh Tannenbaum“. Харди долови всичко това само за миг.

— Готов ли си? — попита тя.

— Както и винаги ще бъда.

Франи потупа облегалката на креслото и Харди прекоси стаята и седна на пода до нея. Тя лениво прокара ръка по косата му.

— Мислил ли си за това какво ще стане след този процес?

— Не особено. Ще си имаме още едно бебе, ще се върнем към нормалния живот.

— Щастлив ли ще бъдеш в нормалния живот?

— Щастлив съм от този живот, Франи.

Огънят изпука. Знаеше какво има предвид. Беше във време на процес — всичко придобиваше особена важност, която излизаше извън пропорциите на ежедневната прозаична реалност. Тревожеше се да не се повтори срива, който бе преживял през лятото.

— Докъде стигнахте с нея? — попита тя.

Той я погледна изненадано. Ръката ѝ още беше върху главата му. Лицето ѝ беше ведро и спокойно, красиво на светлината на огъня.

— Не искам подробности — каза тя. — Оценявам, че сам се справяш. Знам какво означава едно увлечение и не смятам, че другият трябва да се намесва. Но ми е нужно да знам докъде е стигнало.

Харди се загледа в огъня, изведнъж долови, че музиката е спряла.

— Странно, но си мислех, че е Джейн.

— Не — можеше да увърта, но знаеше за какво го бе попитала. — Спря навреме. Нищо не се случи.

Тя въздъхна дълбоко.

— Не знам всичко, от което имаш нужда, Дизмъс, но ако ми кажеш, ще се опитам да ти го дам.

— Вече го правиш, Франи.

— Просто ти казвам — каквото и да стане — ще го преживеем. Но трябва да ме искаш...

— Аз те искам. Хей, нали затова съм тук.

— Добре — отвърна тя, — защото и аз съм тук затова.

— Добро утро.

Пулиъс изглеждаше любезна — приятелски настроена, отзивчива, момичето от съседната врата. Носеше дълги кафяви панталони и светло кафеникаво сако, чиято кройка не подчертаваше особено извивките ѝ. Дългата до раменете кестенява коса ограждаше лицето ѝ, почти лишено от грим. Усмихна се на всички, любезна, но делова.

— Искам да започна, като ви благодаря за проявеното от вас търпение вчера. Денят беше дълъг за всички ни и аз съм сигурна, че подобни дълги дни тепърва ни предстоят, но искам да ви уверя, че като съдебни заседатели, вие изпълнявате едно от най-важните задължения, които могат да бъдат поети от гражданите на нашето общество и вашето време и присъствие се оценяват както подобава.

Харди си помисли дали да не протестира — на Пулиъс не ѝ влизаше в работата да масажира съдебните заседатели, това беше, ако изобщо имаше такава, ролята на съдията. Но знаеше, че трябва много да внимава с протестите. Освен това трябваше да предразположи съдебните заседатели, а ако протестираше заради думите на Пулиъс, че са оценени както подобава, без съмнение щеше да бъде изтълкуван погрешно.

— Въпреки че, като на повечето важни работи — продължаваше тя, — заплащането би могло да бъде и по-добро.

Сподавен смях. Дори и Чоморо се усмихна. Какъв чудесен човек беше тази прокурорка. Тя се запъти към банката си, премести един жълт бележник, после се върна обратно пред съдебните заседатели.

— Ще ви говоря много за онова, което знаем за обвиняемия Андрю Фаулър и мъжа, който той е убил, Оуен Неш. Подчертавам, че ще ви говоря много, защото без съмнение ще чуете, че...

Фаулър го сръчка. Рано или не, Харди все някога трябваше да се включи в играта.

— Протестирам, ваша светлост.

За негова изненада Чоморо кимна.

— Приема се — той погледна надолу към Пулиъс. — Просто изложете обвинението си, прокуроре. Това е вашето предварително изложение на фактите по процеса.

— Съжалявам, извинете ме, ваша светлост — любезна и невъзмутима, ах, тази Пулиъс. Тя продължи: — Рано сутринта в събота, на двайсети юни миналото лято — ветровит и бурен ден — жертвата по това дело, г-н Оуен Неш, се качва на яхтата си „Елоиз“ и се подготвя да предприеме, както се оказва, последното си пътешествие. Обвинението ще докаже пред вас, дами и господа, ще докаже без всякакво съмнение, че с него на „Елоиз“ онази сутрин е бил човекът, който го е убил — обвиняемият Андрю Фаулър.

Бивш колега на обвиняемия, също член на „Олимпик Клъб“ ще ви каже, че г-н Фаулър е споменавал за уреждането на среща с г-н Неш, за да търси финансови пожертвования от него. Това е било само повод, за да се запознаят.

Доказателствата ще потвърдят, че г-н Неш и неговият убиец са минали под моста „Голдън Гейт“ и са се отправили на юг по брега. Разполагаме с експерт по приливите и подводните течения, който ще ви каже с голяма доза точност къде точно Оуен Неш е бил хвърлен в морето, след като е бил прострелян два пъти с дващсет и петкалибров пистолет. Съдебният лекар ще обясни, че първият куршум е улучил г-н Неш малко над и вдясно от пениса, а вторият го е пронизал право в сърцето. Експерт по кървавите петна ще опише как този втори куршум е запартил г-н Неш зад перилата на неговата яхта, в океана, на пръв поглед удобно стечение на обстоятелствата за неговия убиец.

Ще ви докажем, че г-н Фаулър е опитен ветроходец и би могъл лесно да се справи с „Елоиз“ в открито море до вечерта, когато би могъл да я върне обратно в яхтклуба, дори и при силно вълнение. Метеоролог ще опише времето през тази вечер — имало е силни ветрове и са били давани указания за плавателните съдове. Не е никак чудно в такова време, че когато г-н Фаулър се е върнал, в яхтклуба не е имало никого.

Той е вързал яхтата, оставил я е отключена и никой не го е виждал, докато не е пристигнал на работа, точно тук, в същата тази сграда, в понеделник сутринта.

Можеше да отпрати още един протест, но този път Харди просто си го отбеляза наум. Прокурорът нямаше право да обсъжда

доказателствата в предварителното излагане на фактите.

Пулиъс не използваше бележки, но отново се върна към банката си, за да не създава впечатление за супержена. След като провери реквизита си, тя се обърна и продължи:

— Тъй като предвиждам каква ще бъде реакцията на защитата относно доказателствата по това дело — кимване към Чоморо, усмивка за заседателите, — ще ви кажа, че обвинението не е открило никой, който може да посочи към г-н Фаулър и да каже: „Това е мъжът, когото видях на «Елоиз» на двацети юни с Оуен Неш“. Никой не е видял г-н Фаулър на „Елоиз“, освен Оуен Неш, а той е мъртъв.

„Добре — питате вие, — тогава защо сме тук?“ Тук сме — отговори си сама, — първо, защото моделът на поведение на г-н Фаулър през последните месеци не може да се обясни по-друг начин, освен ако не се приеме, че е осъзнавал собствената си вина. Лицемерие, измама, изоставяне на високите етични критерии...

— Протестирам, ваша светлост.

Чоморо кимна. Два от два, помисли си Харди, не беше зле.

— Приема се. Да се придържаме към доказателствата, г-це Пулиъс.

Тя отново се извини на съдията и на съдебните заседатели. Но това явно изобщо не я смути.

— Обвинението ще докаже, че г-н Фаулър е знаел точното местонахождение на оръжието, с което е било извършено убийството, на борда на „Елоиз“ и че е имал непреодолима причина да убие г-н Неш — най-стария и най-смъртоносния мотив на света — ревността. Г-н Неш го е бил изместил от сърцето на жената, която е обичал, за която след това рискува, и това е факт, а не предположение — рискува цялата си кариера и репутация на съдия и достоен човек.

Ще покажем, че обвиняемият първо е разкрил и след това е проследил съперника си с помощта на частен детектив, че е измислил план как двамата да се срещнат, че старателно си е подготвил алиби за съботата, в която е трябвало да се срещнат. Всичките тези факти говорят за осъзнатата вина на г-н Фаулър.

Но това не означава, че не съществуват и преки доказателства. Разполагаме с оръжието, например. И върху това оръжие — не отвън, а върху пълнителя, в който са патроните за пистолета — се намират отпечатъци на обвиняемия Анди Фаулър.

Раздвижване в съдебната зала. Харди знаеше, че това щеше да е точка за противника, но не можеше да направи нищо. Историята на Анди беше единственото, с което разполагаше.

Пулиъс продължи, бяха заплениени.

— Е, това, разбира се, не е пряко доказателство, че г-н Фаулър е бил на „Елоиз“ с г-н Неш. Нито пък фактът, че не е бил видян никъде другаде. Нито разговорът с колегата му за запознанството с Оуен Неш по политически причини. Нито, най-накрая, ревността му, наемането на частен детектив, опитите му да скрие и потули всичките си действия, свързани с неговата любовница Мей Шин или неговия съперник Оуен Неш. Но прокуратурата на щата Калифорния смята, че взети заедно, доказателствата по това дело не могат да доведат до друго заключение, освен — виновен без всякакво съмнение. Андрю Фаулър някъде сутринта на двайсети юни 1992 г. предумишлено е застрелял Оуен Неш.

Харди помисли, че е свършила и отпи глътка вода, готов да стане и да започне собственото си изложение, но тя се върна обратно до банката си.

— Бих искала да отбележа две последни, но важни неща. Първо, косвеното доказателство може да бъде достатъчно, за да задоволи тежестта на доказване. Съдия Чоморо ви спомена това вчера и то е от изключително значение тук. Косвеното доказателство си е доказателство, а доказателствата по това дело неизбежно осъждат обвиняемия.

Харди знаеше, че би могъл да протестира, но реши, че ще опъне прекалено отношенията си със съдебните заседатели. А и по-нататъшните протести щяха да изглеждат така, сякаш се опитваше да скрие нещо от тях. Той я остави да продължи, без да я прекъсва.

— Второ, защо има толкова малко преки доказателства? Възможно ли е човек да извърши убийство и да не остави нищо уличаващо го? Е, да не забравяме, че г-н Фаулър е прекарал повечето от последните трийсет години като съдия в същия този Върховен съд. През това време той е изслушал хиляди криминални дела. Чудно ли е, че човек с подобен опит би оставил малко или никакви физически следи за присъствието си?

Задайте си следния въпрос — ако работата ви е в това да оценявате доказателства, ако сте добре запознати как работи съдебната

система до най-малките подробности, ако знаете всеки прецедент и всяка процедура, която някой би използвал, за да ви хване, смятате ли, че бихте могли да избегнете да оставите някакви улики зад себе си?

Аз смятам, че бих могла. Смятам, че и Анди Фаулър би могъл. И го е направил. Доказателствата сами ще говорят.

— Ще трябва да проявите търпение и към мен — започна Харди. — В малко затруднено положение съм — краката му така бяха омекнали от притеснение, че не беше сигурен дали ще може да стои изправен пред съдебните заседатели, затова се облегна на банката си, с надежда, че като започне, изтръпването ще премине: — Моят клиент е обвинен в убийство, най-сериозното престъпление, въпреки че представената от обвинението версия е толкова нелепа, че едва ли бих могъл да я обсъждам, без да изгубя самообладанието си или да обидя интелигентността ви, или пък и двете.

Море от безизразни лица. Това същите хора ли бяха, които се усмихваха, мръщеха, хихикаха и ахкаха на подходящите места, докато Елизабет Пулиъс стоеше пред тях? Но нищо не можеше да е направи. Така стояха нещата и най-добре бе да се стегне и да продължи.

— Оставете цялата риторична и вежлива алабалистика и се вслушайте в небивалиците, които обвинението представи. Тяхната наистина поразителна версия — поради факта, че нямало никакви доказателства, обвиняемият трябвало да е виновен — Харди млъкна, за да могат да го възприемат. — Току-що чухме, че няма никакви доказателства по това дело, защото г-н Фаулър бил достатъчно умен да не остави такива. Добре, ще ви кажа нещо. От подобна гледна точка, всички в тази съдебна зала — всички вие съдебните заседатели, аз, съдията, хората в галерията ей там, — освен ако сме готови да признаем, че не сме достатъчно умни, за да измислим как да не ни хванат, в случай, че версията на г-ца Пулиъс беше закона в тази страна, всички ние бихме могли да бъдем сметени еднакво виновни за смъртта на Оуен Неш.

Съдебните заседатели се събудиха. Галерията се оживи и Пулиъс скоочи на крака да протестира. Добре. Нека да видят, че и двете страни могат да интерпретират. Протестът ѝ беше приет. Харди нечестно характеризирал твърденията ѝ и убеждавал съдебните заседатели. Каза

на съдията колко много съжалява. Съдебните заседатели бяха инструктирани да не обръщат внимание на казаното от него и той беше сигурен, че ще опитат и, надяваше се, няма да успеят. Краката му вече не се подгъваха.

— Добре — каза той, — позволете ми да ви кажа какво защитата трябва да докаже и после какво обвинението ще докаже. Първото е просто — защитата не трябва да доказва нищо. Тежестта на доказването лежи върху обвинението и по време на този процес, с всичките преки и косвени доказателства, които ще бъдете помолени да оцените, от обвинението зависи да докаже, че Анди Фаулър е виновен — Пулиъс отново протестира, Харди обяснявал закона, не излагал фактите. Протестът ѝ беше приет. На Харди не му пукаше. — Когато чуете и видите всичко, с което обвинението разполага, неизбежното заключение ще бъде, че прокуратурата не е задоволила тежестта на доказване. Тя не може да представи доказателства, които да докажат, че Анди Фаулър е у бил Оуен Неш. И, дами и господа, въпреки измислените теории за осъзнатата вина, доказателствата са в основата на един съдебен процес. Докато вие, дванайсетимата, след като разберете всички доказателства, не ги обсъдите и базирайки решението си на тях, не се върнете с присъда виновен, се смята, че Анди Фаулър просто не го е извършил. Такъв е законът и аз съм сигурен, че вие го разбирате.

Отново — макар, че отблъскваше съдебните заседатели, без явно да си дава сметка за това — Пулиъс протестира. Този път Чоморо отхвърли протеста ѝ с рязка забележка относно волността, която си бе позволила в изложението си. Харди запази физиономията си напълно безизразна и продължи нататък:

— Но — второто нещо, на което искам да ви обърна внимание — защитата не възнамерява да се задоволи с това. Много от вас вероятно стоят на местата си на съдебни заседатели и се чудят как виден юрист като...

— Протестирам.

— Приема се. Г-н Харди, г-н Фаулър е обвиняем в процес за убийство. Той не е виден юрист.

— Добре, ваша светлост — Харди се приближи до банката си и си пийна малко вода. Заседателите го очакваха, когато се обърна отново към тях. — Сигурен съм, че всички вие вярвате, в по-голяма

или по-малка степен, в нашата наказателно процесуална система. Именно и затова сте тук, да изпълните гражданския си дълг. Както г-ца Пулиъс каза, вие вършите важна работа, изоставяйки други важни работи, за да бъдете част от тази система. Ние високо оценяваме това.

Харди се извърна наполовина и кимна към Пулиъс. После се завъртя обратно.

— Едно е да кажеш, че вярваш в презумпцията за невинност. Съвсем друго е да дойдеш тук, така както сте вие сега, да седнеш на местата за съдебни заседатели и да видиш един мъж — мъж, който някога е бил съдия — да стои на подсъдимата скамейка, обвинен в най-сериозното престъпление, което един човек може да извърши, убийство първа степен и да не си помислиш, че съществуват някакви непреодолими, властни, съкрушителни причини, поради които този човек е тук. Явно самото му присъствие е доказателство за вината му.

Съдията удари с чукчето си.

— Г-н Харди, обсъдихме това по време на подбора.

Харди спря, като съзнателно намали темпото. Без точно да театралничи, той изведнъж откри, че е напълно естествено да посочи към Анди Фаулър.

— Този човек — повтори Харди, като продължаваше да го сочи — пръв ще признае, че е допуснал сериозна грешка в преценките си. От тази грешка, той е бил тласнат към други, вероятно по-сериозни, докато накрая не е пожертвал доброто си име, положението си в обществото, уважението на колегите си.

Откри, че е застанал много близо до парапета, който отделяше заседателите от съдебната зала.

— Кои са колегите на Анди Фаулър? Това са прокурорите, полицаите, останалите съдии в тази сграда. Това са същите хора, които повдигнаха това обвинение срещу него.

— Ваша светлост! — Пулиъс отново беше на крака. — Г-н Харди поставя под съмнение цялата процедура пред върховните съдебни заседатели.

Чоморо явно беше съгласен, но не бе съвсем сигурен.

— Това свързано ли е с някакво доказателство, адвокате?

— Ваша светлост, защитата ще представи преки и неопровержими доказателства — показания на очевидци от персонала на самата областна прокуратура и от полицейското управление на Сан

Франциско, — че не съществува нищо наподобяващо безпристрастно разследване, което да води до завеждането на дело срещу г-н Фаулър. Областната прокуратура е съчинила цялата история и е извършила необходимото за запълването на каквито там празноти е имало нужда, за да се издейства повдигането на обвинение.

Готово — Харди го беше казал цялото и Чоморо можеше да го прекъсва, ако искаше.

Пулиъс се обади:

— Не наричаме ли това параноична защита, ваша светлост? Някой е решил да си отмъсти на г-н Фаулър, така че ние се събираме и го обвиняваме в убийство?

— Г-н Харди?

— Това се потвърждава от интерпретацията на доказателствата.

— Интерпретацията на доказателствата е в ръцете на съдебните заседатели.

Харди кимна.

— Точно това исках да кажа, ваша светлост.

Но Пулиъс не беше готова да се откаже.

— Доказателствата трябва да говорят сами за себе си, ваша светлост.

Чоморо удари с чукчето си.

— Добре, добре. Изчакайте секунда.

Съдебната зала потъна в тишина. Поради липсата на такава, Харди чак сега за пръв път чу почукването на клавишите на съдебния стенограф. Най-накрая Чоморо заяви:

— Отхвърлям протеста на г-ца Пулиъс, можете да продължите, г-н Харди.

Харди си пое дълбоко въздух и бавно го изпусна. Не искаше да се издава, че въздъхва от облекчение. Той също беше карал на сляпо. Запъти се към своята банка и си погледна записките.

— Вече чухте термина „осъзната вина“ в изложението на обвинението. И аз няма да споря, че съществуват известни действия, които изглеждат като признаване на вина. Те включват поведение като бягство от правосъдието, оказване на съпротива при арестуване и т.н., но се намираме на много хлъзгав терен тук, когато използваме „осъзнатост на вина“ — много обща правна терминология, — като обяснение за конкретно престъпление.

Харди продължи, като даде пример за ситуация, в която някой оказва съпротива при ареста и избягва от арестуващите го полицаи. Ако на тази пресечка е било извършено убийство, действията на въпросния човек доказват ли по някакъв начин, че е замесен в убийството? Разбира се, че не. Може би човекът е откраднал кола. Може да има висяща заповед за арестуване за нарушаване на правилата за уличното движение. Може да е бил член на някоя малцинствена група в квартал, където над малцинствата обичайно се издевателства.

— Важното е — каза Харди, — че нашият човек може да е виновен за нещо и може да се държи, както на нас би ни се сторило, гузно. Но действията му не го правят автоматично виновен или заподозрян в някакво конкретно престъпление.

Реши, че е дал недвусмислено да се разбере за какво става дума.

— Сега, когато вече признахме, че Анди Фаулър се е чувствал виновен... дори ще кажем нещо повече — държал се е като виновен, обвинението твърди, че ще докаже без всякакво съмнение, че за поведението на г-н Фаулър не съществува друго обяснение, освен да е извършил убийство. Не можем да повярваме, че ще успеят да го направят. Не вярваме, че ще им позволят да го направят. Защото това не е вярно.

Остави си още три или четири секунди, за да огледа нагоре и надолу банките на съдебните заседатели. После им поблагодари и седна.

Фаулър каза на дъщеря си, че Чоморо явно бе разговарял с някои от приятелите си от Палатата по време на обедната почивка. И именно заради това беше свикал съвещание в кабинета си, преди да започнат с показанията на съдебния лекар Джон Страут следобед.

— За какво? — попита Джейн баща си.

Тя седеше до него на подсъдимата скамейка — беше разрешено, когато съдът не заседаваше. Зад тях в галерията тълпата отново се събираше след дадената за обяд почивка.

— Чоморо си преповтаря някои правила — обясни той. — Това е първото му дело за убийство, не забравяй. Не иска да се обърка и процесът да бъде обявен за неправилно проведен.

— Как може да се стигне дотам?

Фаулър потупа дъщеря си по ръката.

— Виждаш ли, през всичките тези години явно съм го правил да изглежда лесно. Не е позволено да се тълкува закона по време на излагането на фактите, например. Можеш да кажеш какво ще представиш, но не бива да го обясняваш, както може би забеляза — направи г-ца Пулиъс. Освен това, всичките тези протести и прекъсвания. Вече започват да се отправят нападки, а делото би трябвало да се води безпристрастно.

— Дизмъс не искаше ли точно това?

Фаулър кимна.

— Да, искаше. И дотук се справя добре, но Чоморо — мога да се обзаложа, на каквото поискаш — го следят отзад — той махна към галерията. — Няколко секретари си водят бележки. В основата на процеса трябва да са доказателствата, а не личностите. Ако отношенията се изострят, възниква опасност за самия процес.

— Това ли искаме?

— Не, Джейн. Не искам провален процес. Искам справедлив процес. И Дизмъс го иска, въпреки че той държи и да се бие, което до известна степен е добре. Но ако ще водя някакъв нормален живот след

всичко това, трябва да спечелим честно, така че всички да разберат, че съм невинен. Дори и Диз.

— Татко, той не смята, че ти си го направил. Иначе нямаше да те защитава.

Фаулър не беше толкова сигурен. Личната неубеденост на Харди не му бе убягнала.

— Познавам го от отдавна, по-дълго от теб, забрави ли? Той е достатъчно приятелски настроен, за да се преструва — дори и пред себе си, — че вярва в моята невинност. Но се чудя дали по-скоро не смята, че доказателствата не потвърждават, че съм го извършил и...

— Е, това е същото.

Фаулър поклати глава.

— Не, не е, Джейн. Няма нищо общо.

Харди беше прочел показанията, дадени от Джон Страут пред върховните съдебни заседатели двайсетина пъти. Бе научил наизуст доклада от аутопсията. Платил бе на един лекар, приятел на Пико на име Уолтър Бекмън, за да прекарат една вечер в разговори на медицинска тематика и беше стигнал до заключението, че показанията на Страут не можеха да навредят на Анди Фаулър. Съдебният лекар трябваше да бъде призован, за да установи фактите около смъртта, как е настъпила, но главното беше, че показанията щяха да бъдат неутрални, основата на онова, което щеше да последва.

Което, както скоро откри, означаваше да подценява Пулиъс. Трябваше да го предвиди.

Страут, висок и хилав, бутна стола, за да може да събере краката си в пространството отпред. Изглеждаше най-спокойният човек в залата, което можеше да се очаква. Беше давал показания вероятно средно по веднъж на седмица през последните дванайсет години. Седеше изправен, с лакти върху облегалките на стола.

Пулиъс и Харди бяха инструктирани да не се приближават до свидетелите, когато ги разпитват, така че Пулиъс стоеше на мястото, откъдето беше изнасяла и фактите по делото, горе-долу в центъра на един кръг, който включваше Харди, съдебните заседатели, Страут и Чоморо.

След като преведе доктора през професионалната му квалификация, която никой не оспорваше, тя го помоли да опише раните, които бе открил по тялото на Оуен Неш.

— Добре — провлечено каза той, — имаше две рани и двете предизвикани от куршуми двайсети и пети калибър. По ниската рана, сама по себе си не смъртоносна, е от куршум, попаднал в слабините...

— Извинете ме, д-р Страут — прекъсна го Пулиъс. — Колкото и да е неприятно, бихте ли могъл да бъдете малко по-точен за местоположението на първата рана?

Провлечеността в говора му стана още по-доловима.

— Ами, ако не държите да навлизаме в латинския, прокуроре, „слабини“ е сравнително точно местоположение. Това е областта, покрита с лонно окосмяване над гениталиите.

— С други думи, горе-долу на няколко сантиметра от пениса?

Харди разбра накъде бие. Ако един мъж отстранява сексуалния си съперник...

— Протестирам. Подвеждане на свидетеля.

Пулиъс бързо каза, че ще парафразира.

— Можете ли да ни кажете местоположението на тази първа рана по отношение на пениса на г-н Неш?

— Куршумът е проникнал горе-долу в основата на пениса, малко по-високо и вдясно.

Някои от мъжете съдебни заседатели явно се намръщиха.

— Нещо друго за тази рана?

Страут навлезе в подробности относно преминаването на куршума през тялото на Неш, нацърбването на хълбочната кост и пренасянето на парченца от нея в най-големия седалищен мускул, преди да излезе през него. Продължи, под внимателното ръководство на Пулиъс, като подчерта, че тази рана вероятно е била първата.

— И защо смятате така, докторе?

Страут прекръстоса краката си.

— Ами, вторият изстрел е бил фатален, почти незабавен. Минал е право през сърцето, ударил се е в едно от ребрата и е рикоширал нагоре в левия дроб. Е, освен ако г-н Неш не е останал за малко на крака, след като е бил убит, можем да приемем, че е паднал приблизително секунда, след като е бил застрелян. А ако е бил на

земята, куршумът през слабините щеше да се забие в палубата, а не отстрани, под перилата, където, струва ми се, беше намерен.

Харди протестира, позовавайки се на липса на връзка, но знаеше, че показанията са свързани с онова, което Пулиъс правеше, а именно да насади в главата на всеки съдебен заседател жива представа за действията на ревнив и изоставен любовник. Първо щеше да простреля жертвата си в слабините. После щеше да се цели в сърцето, да го убие, след като го е лишил от мъжествеността му.

Чоморо отхвърли протеста на Харди, но Пулиъс не продължи. Любезно поблагодари на д-р Страут и му каза, че нямала повече въпроси.

Така че бентът вече пропускаше, там, където изобщо не беше очаквал. Трябваше да се опита да запуши дупката с пръст.

— Д-р Страут — започна той, — тези двайсет и петкалиброви куршуми, които са причинили раните на Оуен Неш. За съдебните заседатели можете ли да опишете въздействието им в сравнение с различните по големина куршуми?

Страут, не по-малко спокоен, от колкото беше с Пулиъс, се облегна назад на стола си. Той гледаше право към съдебните заседатели и отговори с приятния си носов тембър.

— Ами те са с ограничен обсег, според размера на куршумите. Най-малкият е двайсет и два калибров, този е малко по-голям — диаметърът му е малко по-голям.

— Благодаря ви. Имаше ли нещо, по което да можете да определите при аутопсията какъв е бил заряда в самия куршум? Количеството барут в гилзата?

Страут се замисли. Това беше от типа въпроси, които обичаше.

— Съдейки по факта, че вторият куршум не е оставил изходяща рана, зарядът не би могъл да е особено голям.

— Бихте казали, около средния?

— Да, около средния.

— Е, д-р Страут, разполагаме с малък куршум с горе-долу среден заряд барут, който улучва възрастен мъж. Въздействието от този куршум задължително ли ще отхвърли мъжа назад, дори и да го улучи право в сърцето?

— Протестирам, ваша светлост. Това не влиза в областта на д-р Страут.

— Какво искате да докажете, г-н Харди?

— Г-ца Пулиъс си позволи известна свобода да се възползва от предположението на д-р Страут, че първият куршум е бил в слабините на г-н Неш.

Чоморо го предъвка за миг, после отхвърли Пулиъс.

— Д-р Страут. Възможно ли е мъж, дори и да е улучен в сърцето от куршум с този калибър, с подобен заряд, да остане прав за половин секунда, особено, ако се е движил към пистолета, когато куршумът е бил изстрелян?

— Да, смятам, че да.

— А за толкова кратко време би ли могъл убиецът да даде нов изстрел с автоматичен пистолет, като оръжието, с което е било извършено убийството?

— Половин секунда? Бих казал, че е възможно.

— Това е всичко. Благодаря ви, докторе.

— Онова, което ме притеснява, е, че дори не го предвидих.

— Добре се справи — отвърна Фаулър. — Съмнявам се, че изобщо има някакво значение. На кой му пука откъде е минал първия изстрел?

Бяха в десетминутна почивка, все още седяха зад банката на защитата. Харди обясни каква, според него, е била връзката и Фаулър си драска в продължение на няколко секунди върху бележника. После каза:

— Виж, Диз, това не води директно към мен, следователно няма връзка. Това е спекулация, догадка, наречи го както искаш, но дръж мен в центъра на картинката, иначе сме я загазили.

— Ти беше в центъра на всичко това, Анди.

Фаулър, за пръв път показвайки недоволството си, поклати глава.

— Не — отвърна той, — убиецът беше.

След Страут беше разпитано нещо лице от „Балистиката“, което идентифицира оръжието като „Берета“, модел 950, полуавтоматична, с

пълнител с осем патрона двайсет и пет калибър. Пистолетът, регистриран на името на Мей Шин, беше представен като вещественно доказателство номер едно от страна на обвинението и Харди видя, че съдебните заседатели бяха изненадани от размерите му — беше много малък, с дълга само шест сантиметра цев.

Куршумът, който бе преминал през тялото на Неш, беше открит забит в страничната облицовка на яхтата зад щурвала. Последва петнайсет минутно показване на диапозитиви относно приликите на резките върху откритите куршуми с тези, изстреляни от същия пистолет. Когато лампите светнаха, с тях се изправиха и няколко глави, които бяха клюмнали. Пулиъс обясняваше очевидното — как тези свидетелски показания убедително доказваха, че вещественно доказателство номер едно, пистолетът на Мей Шин, е оръжието, с което е било извършено убийството.

Голяма работа, помисли си Харди и реши да се откаже от кръстосания разпит.

Дактилоскопът беше млада чернокожа жена на име Анита Уелс. Тя свидетелства, че били разкрити два чифта отпечатъци върху пистолета — тези на Мей Шин, собственичката, на която бил регистриран и на обвиняемия, Андрю Фаулър.

На Харди ужасно много му се искаше да представи официално фиаското по делото „Мей Шин“ и знаеше, че Пулиъс няма друг избор, освен да му позволи да го направи, ако искаше да вкара като доказателство отпечатъците на Фаулър, което трябваше да стори. Именно затова бе призовала Уелс още първия ден.

Когато Пулиъс свърши с повърхностния разпит, Харди се запъти към средата на залата.

— Г-це Уелс — започна той, — налагало ли ви се е да изследвате вещественото доказателство номер едно на обвинението повече от веднъж?

Уелс погледна към съдията, после към Пулиъс. Кимна и съдията я подкани да отговаря на въпросите с думи.

— Да — отвърна тя.

— Кога за пръв път видяхте пистолета?

Свидетелката се замисли за миг.

— Около началото на юли.

— И по онова време, когато го изследвахте за отпечатъци, можете ли да кажете на съдебните заседатели какво открихте?

Пулиъс се изправи и протестира.

— Попитано и отговорено, ваша светлост.

Харди тръсна глава.

— Ще го кажа по друг начин. Първият път, когато го изследвахте, идентифицирахте ли отпечатъците на обвиняемия?

Уелс преглътна.

— Не.

— Идентифицирахте ли някакви отпечатъци изобщо по онова време?

— Да. На Мей Шин.

— Мей Шин. Собственичката, на която е бил регистриран пистолета. И къде бяха отпечатъците на г-ца Шин?

— Имаше няколко добре различни следи по цевта и дръжката.

— Добре. След като идентифицирахте отпечатъците на г-ца Шин, какво направихте?

— Ами, първо ги съпоставих — оказаха се онова, което търсех.

— Така че, с други думи, вие сте търсели отпечатъците на Мей Шин? Така ли?

— Да.

— И след като делото срещу г-ца Шин беше прекратено, вие сте се заели да търсите отпечатъците на Анди Фаулър и сте ги открили, не е ли така?

Пулиъс протестира, но Харди не желаше да се откаже.

— Ваша светлост, когато обвинението срещу г-н Фаулър бъде оттеглено, прокуратурата възнамерява ли да търси нови отпечатъци? Отпечатъците на обвиняемия върху този пистолет са от огромно значение за обвинението срещу него. Съдебните заседатели няма как по друг начин да разберат как са били идентифицирани.

Но и Пулиъс не се оставяше така лесно.

— Г-ца Уелс вече потвърди, че са били върху пистолета.

— Вярно е, г-н Харди. Говорим за отпечатъците на г-н Фаулър, а не за тези на Мей Шин. Оспорвате доказателство, което не е било представяно по това дело. Опитайте се да не объркване съдебните заседатели, като се позовавате на неуместни неща.

Харди почувства, че това е голяма загуба. Постоя за миг, за да събере сили.

— Още ли сте с нас, г-н Харди? — попита Чоморо.

Харди беше очаквал враждебността на Чоморо, но сега, при първата ѝ проява, осъзна колко огромно можеше да бъде въздействието ѝ. Ако Чоморо си позволяваше да го поучава, съдебните заседатели щяха да се хванат за това и авторитетът му щеше да пострада. Анди Фаулър се бе оказал прав — това не подлежеше на обжалване. Стратегията се бе оказала лоша.

— Разбира се, ваша светлост — отвърна любезно Харди. Изчаквах решението ви.

Лицето на Чоморо леко се обтегна.

— Мислех, че се изразих достатъчно ясно. Протестът се приема.

Този път Харди просто кимна. Той разпери ръце пред съдебните заседатели и им се усмихна.

— Съжалявам, грешката е моя — но посланието беше ясно — той беше разумен човек, чакаше, за да се увери, че е разбрал решението на съдията. Нямаше никакво противопоставяне между него и съдията. Върна се отново към Анита Уелс. — Бихте ли ни казали колко дълго могат да се запазят отпечатъците?

— Не разбирам.

— Искам да кажа, след време сами ли се изтриват? Изпаряват ли се?

— Не, отпечатъците са на маслена основа. Запазват се, докато не бъдат изтрити.

— Значи отпечатъците на г-н Фаулър върху пълнителя на пистолета може да не са били оставени там по времето, когато пистолетът е бил намерен или когато с него се е стреляло?

— Да, така е.

— Открихте ли нещо, което да опровергава подобно твърдение?

— Не.

— Значи отпечатъците на г-н Фаулър може да са били върху пистолета от преди горе-долу година?

Пулиъс се изправи.

— Риторичен въпрос, ваша светлост.

— Оттеглям го — отвърна Харди. — Нямам повече въпроси.

— Още е рано, но това ни спечели точки. — Бяха си свалили саката и разхлабили вратовръзките. От кантората на Фаулър високо в „Ембаркадеро Едно“ се виждаше как града блести отдолу, започваха да се появяват коледни лампички.

Харди не беше толкова сигурен.

— Искан Шин — от самото начало бе настоявал да призват Мей като свидетел на защитата, но Фаулър не искаше и да чуе. Какво толкова можела да каже, което да е от полза за тях, възпротивяваше той. В крайна сметка Фаулър не я бе виждал през последните четири месеца преди убийството. Да не говорим, че беше отхвърлила няколкото молби за разговор на Харди. Помнела го от „А“ залата за посетители, не, много благодаря.

Обвинението, смятаха и двамата, нямаше да се доближи до нея. Тя щеше да бъде разбираемо враждебна към прокуратурата на Сан Франциско. Така че, колкото и странно да беше, другата централна фигура в този процес явно нямаше да вземе активно участие в него. На Харди това изобщо не му харесваше.

Анди си беше налял чист скоч от бутилката в барчето и сега отпи от него. Стана и отнесе чашата си до прозореца. Харди наблюдаваше гърба му.

— Не си ли я виждал, Анди?

Темата още беше Мей Шин, надвисналата сянка, неспоменатия призрак. Хронологията не можеше да е по-проста: преди година Анди Фаулър се беше влюбил в Мей Шин; към средата на февруари тя го бе сменила с Оуен Неш; през юли той беше пожертвал кариерата си за нея; през октомври бе арестуван за убийството на любовника ѝ. Но през последните два месеца, през които Харди се беше виждал с Фаулър всеки ден, той никога, поне доколкото Харди знаеше, не беше направил опит да се свърже с нея. Раменете на Фаулър увиснаха.

— Не. Какъв смисъл би имало?

— Просто изглежда, че може да ти се наложи.

Фаулър се замисли за миг, после кимна.

— Предполагам — той се върна при креслото зад бюрото си и се отпусна тежко върху него. — Какво очакваш да ти кажа?

— Не знам. Вероятно би могла да ни помогне. Без съмнение може и да ни навреди.

— Как?

Харди повдигна рамене.

— Може да знае нещо. Господ ни е свидетел, че опитахме всички останали и не открихме нищо, което да прилича на следа към „Х“.

Фаулър пиеше и гледаше разсеяно.

— Не, Диз, не мисля.

Изведнъж му хрумна една ужасяваща мисъл — Анди все още хранеше някакви надежди. Харди бе запазил останалите клиенти на Шин за себе си (като се изключеше Глицки), но вече започваше да си мисли, че на Анди може да му се отрази добре да разбере истината, да се изправи лице в лице с действителността. Ако не друго, можеше поне да сломи нежеланието му да използват онова, което Мей вероятно знаеше.

— Знаеш ли — каза той, — имало е и други мъже...

Фаулър въртеше чашата си върху бюрото.

— Какво?

Харди в продължение на пет минути обяснява на Анди — за проверката на извлеченията, за това, че Мей го бе лъгала. Фаулър се беше втренчил в пространството зад главата на Харди.

— Защо ми казваш всичко това сега?

— Защото животът ти виси на косъм, Анди, а ти, струва ми се, си мислиш, че ще бъдеш оправдан, ще отхвърлиш този процес зад гърба си и не искаш да правиш нищо, което да застраши онова, което все още смяташ, че е останало между теб и тази жена. И ако така стоят нещата, трябва да си наясно какви в действителност са били отношенията ви.

Анди замълча за миг.

— Знам какви бяха. Беше ми станало ясно. Преди да ми кажеш това.

— Е? — попита Харди.

— Какво „е“?

— Можеш да поговориш с нея, може да знае нещо — той замълча, чакаше Анди да продължи. — За „Х“, ако не друго.

Бившият съдия, изведнъж стар и изтощен, облегна глава назад на стола си и въздъхна към тавана.

— Не смяташ ли, че щеше да го спомене в собствената си защита миналото лято?

— Изобщо нямаше възможност.

— Имаше много възможности. Тя не знае нищо.

— Ти така мислиш — трябваше да си тръгва. — Но си си мислел, и че се е отказала от другите клиенти заради теб, нали? Не си смятал, че е спяла и с други.

Фаулър разтърка очи.

— Имаше някаква поговорка за старите глупаци и младите жени — той дръпна ръце от лицето си. — Добре, добре, прави каквото сметнеш за необходимо.

Когато в единатсет Харди се прибра у дома, цялата къща беше заспала. Пред входната врата намери пратка от „Реди Диливъри Сървиз“. Отвори я в кабинета си — стенограмите от днешния ден. Само обвиняемите, подлежащи на смъртно наказание, които бяха пуснати под гаранция и бяха богати колкото Анди Фаулър, можеха да си позволят да получават стенограмите от деня. Сто осемдесет и осем машинописни страници от днешното заседание, които трябваше да прегледа до утре сутринта. Може би някой бе казал нещо по време на процеса днес, което не беше чул или не бе изслушал достатъчно внимателно.

Видя бележката на Франи до телефона. Елизабет Пулиъс се беше обадила и бе оставила съобщение, че обвинението добавя Мей Шин към списъка си със свидетели „относно факта, че Фаулър е знаел за пистолета на борда“.

Отново Шин. Какво всъщност знаеше тази жена?

Нима беше само втори ден? Изобщо не можеше да си представи, че ще заспи. Вече се бе опитал на два пъти, веднъж малко след полунощ, после отново към два. Сега часовникът до леглото му показваше три и петнайсет, а адреналинът му току-що се бе покачил, като си спомни колко непредвидлив беше относно показанията на Страут — а вътре бе имало змия.

Разбра на секундата какво го беше разбудило — Том и Хосе.

Забелязал бе присъствието им в залата, и имената им в списъка на свидетелите. Както беше направил и със Страут, мисли, мисли и

накрая стигна до заключението, че нито един от пазачите в яхтклуба не можеше да каже нещо, което да навреди на Анди Фаулър.

Онова, което го разбуди толкова рязко, беше мисълта, че отново бе сбъркал — трябваше да е сбъркал. Пулиъс не ги бе извикала, за да мине деня. Сигурно имаше нещо и той не го беше видял.

Изтощен, отметна завивките и се затътри бос към кабинета си.

— Говорихме снощи с нея — каза Пулиъс. — Мисля, че е доста уморена от всичко това.

— Не се и съмнявам.

Беше девет часа, Харди се бе навел над прокурорската банка и разговаряше с противниковата страна за Мей Шин.

— Ще ми кажеш ли какви са показанията й?

Беше проява на учтивост, че Пулиъс му се бе обадила, за да му съобщи, че призовават Шин като свидетел. И това го притесняваше.

— Познаваш ли Питър Струлър? Той се занимава с това. Днес ще я разпита. Разбира се, можеш да прегледаш рапорта.

Харди отвърна, че възнамерявал.

— Но как си се видяла с Мей снощи? Как си я накарала да се съгласи да разговаря с теб?

— Знаеш, че е доста озлобена от всичко това — цялата процедура, начина, по който беше третирана. Реших, че можем да направим някакъв жест. Е, сержант Струлър го направи.

Харди чакаше.

— Нали знаеш, че задържахме всичките й дрехи и лични вещи, джунджурии и тем подобни от „Елоиз“. Сержантът реши, че можем да прережем червената лента и поне да й върнем нещата. Строго погледнато, нищо от тях не може да се използва като доказателство тук.

— А какво ще бъде използвано като доказателство? — попита Харди.

— Свидетелските й показания — усмихна се мило Пулиъс. — Клиентът ти казвал ли ти е как е открил, че пистолетът е на борда и къде точно го държат?

Анди Фаулър още изглеждаше толкова изтощен, колкото и снощи в кантората си.

— Е, ето и липсващата брънка, ако тя го направи — каза той.

Харди ритна кошчето за боклук, то се удари в стената, после се катурна на една страна.

— Знаел си, че го е знаела! През цялото време си го знаел!

Джейн беше дошла в съда с баща си и ги бе придружила до определената им за съвещания стая.

— Дизмъс, за Бога.

Един пазач отвори вратата и попита дали всичко е наред. Харди му каза, че е и довиждане.

Фаулър, явно не особено впечатлен, поклати глава.

— Тя нямаше да дава свидетелски показания, забрави ли? Защо си мислиш, че не исках да я призоваваме като свидетел?

— Е, сега обаче, ще свидетелства. Как си могъл да не ми кажеш това?

Първоначално Фаулър не отвърна нищо, после каза:

— Вероятно сега мога да говоря с нея.

— А снощи не можеше, нали? Чудесен момент си избрал да променяш чувствата си. Тя ще дава показания днес — Харди огледа наоколо за нещо друго за ритане. — По дяволите, поне фактите трябваше да зная, Анди. Не мога да те защитавам без тях. Господи, много добре го знаеш.

— Честно, не мислех, че ще излезе наяве, Диз.

Харди сложи двете си ръце на масата и се облегна.

— Е, излезе. И сега какво? Имаш ли още нещо да ми кажеш, което не мислиш, че ще излезе наяве?

Джейн се намеси.

— Дизмъс, престани.

Той се обърна към нея, като се опита да сдържа гласа си.

— Знаеш ли какво е това, Джейн? Баща ти е прав — това е липсващата брънка. Нямаше начин да докажат убийство първа степен, освен ако той не е знаел, че пистолетът е на борда. Без това, нямаше как да докажат, че го е извършил предумишлено.

Беше спал само два часа. Стомахът му вреше, а главата му бучеше от четирите чаши еспreso. Възнамерявал бе да използва този аргумент като спасителен изход, готвеше се да го развие в заключителната си реч. Това беше, всъщност, повратната точка, накарала го най-накрая да повярва в невинността на Анди.

Дори направо го беше попитал: „Знаеше ли, че пистолетът е на яхтата?“. Просто така. По-ясно от това, нямаше как. И Анди го бе погледнал право в очите и като си беше мислил, че няма да излезе наяве, го бе излъгал по същия начин, както когато му каза, че „не знае кой е“ Оуен Неш. Нищо чудно, че не искаше Мей да свидетелства.

— Ще ти кажа нещо, Анди — каза той, — изкушавам се да се оттегля.

— Дизмъс, не можеш!

— Напротив, мога, Джейн. Колкото и да ти е чудно.

Фаулър поклати глава.

— Нищо не се е променило, Диз. Аз все така не съм го извършил, ако ще ти помогне да го чуеш отново. Никога не съм твърдял, че поведението ми относно Мей е рационално обосновано, камо ли разумно. Но...

— Джейн — обърна се към нея Харди, — би ли ни оставила сами за минутка?

— Всичко е наред, скъпа, върви — подкани я Фаулър.

Вратата зад гърба ѝ се затръшна, но това не направи особено впечатление.

— Слушай сега, Анди — започна Харди. — Аз не съм глупав. Да, Мей те е извадила от равновесие, и това може да обясни много неща. Но ти продължаваш да се държиш така, сякаш нищо не се е променило, за всичко, все още си си съдия, въпреки че по случайност си изправен на съд и ти искат смъртна присъда. Продължаваш да се опитваш да запазиш достойнството си, сякаш нищо от стореното от теб няма значение, защото ти си съдия и благопристоен човек, и смяташ, че хората трябва да продължават да гледат на теб по този начин. Забрави го, Анди. С това е свършено. Съдят те за убийство. Да се опитваш да запазиш някакво благоприличие, така че да не изглеждаш глупав или лош, или какъвто и да е там пред мен, или който и да е друг е напълно безсмислено и опасно. Ако има нещо друго, което искаш да ми кажеш, кажи ми го сега. Няма никакво значение какво си мисля за теб, какво другите си мислят за теб. Знам, че това е в разрез с начина, по който си изживял живота си, но е така. Единственото, което има значение за теб сега е, че не си убил Оуен Неш.

Очите на Фаулър бяха кървясали.

— Не съм — прошепна той.

— Не смятам, че си — отвърна Харди. — Това е единствената причина, поради която още съм тук.

Харди беше готов да признае, че Оуен Неш е бил застрелян на „Елоиз“ някъде следобед в събота, на двайсети юни, както и някои други, свързани с часа на смъртта и медицинската експертиза твърдения. Пулиъс искаше да разпита всички на свидетелското място, и нямаше да се съгласи на подобно нещо. Фаулър смяташе, че го прави, защото не разполага с достатъчно факти и без парада на свидетели обвинението й щеше да изглежда без особена фактическа поддръжка.

Така, че седяха и слушаха Хосе за това как „Елоиз“ била вече излязла, когато той дошъл сутринта в седем часа в неделя и как се била върнала на кея си на следващата сутрин. Харди имаше един-два въпроса. Искаше да се увери, че когато Хосе и Том са се качили на яхтата в сряда, нито един от тях не е бърникал по нея. Хосе му каза, че не се е качвал на „Елоиз“ и не е виждал никой друг да се приближава. И Том потвърди, че яхтклубът е бил почти празен целия ден — времето било ужасно и той изобщо не бил видял яхтата на Неш. Тя дори още не се била върнала до момента, когато си бил тръгнал.

Щом Пулиъс свърши с Том, Харди се изправи. Не искаше съдебните заседатели да се повлияят по някакъв начин в негов ущърб от едни неоспорени показания, дори и да изглеждаха маловажни.

— Г-н Уодъл — каза той, — проверихте ли „Елоиз“ в неделя, когато беше на кея си?

— Какво искате да кажете?

— Качихте ли се на борда да видите дали е заключена?

— Не, не съм.

— Кога за пръв път се качихте на „Елоиз“?

— С вас, в четвъртък вечерта.

— Спомням си. Вратата на кабината беше ли заключена, когато се качихте на борда?

— Не, сър.

— С други думи, всеки е могъл да се качи на „Елоиз“ в периода от неделя до четвъртък вечерта...

— Протестирам. Търси се заключение от свидетел.

— Приема се.

Харди замълча за миг. Нямахше нужда от това. Смяташе, че е дал ясно да се разбере какво е искал да каже и освободи свидетеля.

Той почти очакваше Пулиъс да направи нещо, за да пренасочи показанията, но тя остави Том да си иде. Можеше да си отдъхне — бе изчел всичко, което Том и Хосе бяха казали било на него, било на Глицки, и не беше открил нищо, което да изглежда така, сякаш може да му навреди. И се бе оказало, че няма. Това му вдъхна известна надежда.

Емет Търкъл беше сресал назад русолявия си перчем и се усмихваше на Пулиъс. Голям образ, с усмивка, разкриваща редки зъби — частният детектив от Ню Йорк имаше старомоден бруклински акцент. Явно бе прекарал много часове на мястото за свидетели. Също толкова явно, беше заплепен от външния вид на прокурорката. Съдебните заседатели го бяха забелязали и това явно ги забавляваше.

Беше рано следобед и двамата с Пулиъс бяха обсъдили професионалните му взаимоотношения в миналото с обвиняемия, покривайки същите неща, както и на касетката.

Анди Фаулър го бе наел по телефона на двайсети февруари. Търкъл имал други работи да довършва, но успял да прескочи до Сан Франциско следващата сряда, двайсети февруари и се срещнали със съдията в някаква „люксозна пицария — хей, какво й слагате вие тук на тая пица!“

Трябвали му само няколко дни, каза Търкъл, за да открие защо Мей Шин била прекратила професионалните си взаимоотношения с Анди Фаулър. Когато Пулиъс го попита защо го е направила, той й отговори, защото си била намерила ново захарно татенце.

Харди бе протестираше и протестът му беше приет, но вредата бе нанесена.

Нищо от показанията на Търкъл, свързани с отношенията на Фаулър с Мей, усилията му да прикрие действията си и характера му като цяло, не поставяха обвиняемия в положителна светлина.

Харди поне знаеше какво предстоеше. Нищо от казаното от Търкъл през първите два часа не се различаваше особено от

напечатания разпит на Питър Струлър отпреди няколко месеца. Никакви изненади, но и никаква полза.

Пулиъс представи страницата от втори март от настолния бележник на Фаулър, с изписано отгоре името на Оуен Неш и я отбеляза като вещественно доказателство номер седем. Търкъл каза, че това било денят, в който уведомил Фаулър за резултатите от разследването си. Пулиъс го попита дали г-н Фаулър бил дал на г-н Търкъл по някакъв начин да разбере какво смята да прави с информацията.

— Не, не тогава — отвърна Търкъл.

— А някога изобщо?

— Не, всъщност не, просто се шегуваше, нали разбирате.

— Не, не разбирам. Ще повторя въпроса си — г-н Фаулър казвал ли ви е нещо за г-н Неш, след като сте му съобцили, че той е настоящият... любовник на г-ца Шин?

— Ами, да, разговаряхме отново някъде към април-май — обадох му се, просто за да поддържам контакт, нали знаете, и го попитах дали онзи Неш все още му създава проблеми, дали не иска да дойда и да му видя сметката, вместо него?

— Да му видите сметката ли?

— Да, нали знаете.

— Попитали сте г-н Фаулър дали не иска да убиете г-н Неш?

— Е, може и така да го изтълкувате, но...

— Можете ли да ни кажете какво точно ви отговори г-н Фаулър?

— Но нали ви разправям, че се шегувахме. Знаете как хората непрекъснато говорят такива работи.

— Няма значение, г-н Търкъл, ако обичате, кажете на съдебните заседатели, какво точно сте говорили.

Търкъл погледна към Фаулър и театрално повдигна рамене. Чоморо удари с чукчето си и му каза да се въздържа от подобни жестове и да отговори на въпроса.

Търкъл въздъхна.

— Казах: „Хей, нямам никаква работа следващите няколко седмици, мога да си взема почивка, да дойда при теб и да оправя онзи тип“. Съдията ми отвърна: „Не, благодаря, ако искам да го премахна, мога и сам да го направя“.

— Това е достатъчно ясно — казваше Моузес Макгайър. — Нито един съдебен заседател няма да го вземе за чиста монета...

— Никога не знаеш какво ще си помислят съдебните заседатели — отвърна му Харди.

— Да, но Търкъл е бил прав. Хората непрекъснато си говорят така, това не означава нищо.

— Освен, когато наистина означава.

Беше сряда вечер. Не точно „тяхната вечер“, но Франи беше поканила брат си. Когато Харди се прибра у дома в седем и половина, тя му наля една бира, каза му, че специално тази вечер го освобождавала от обета му да се въздържа от алкохол през седмицата и го заведе до креслото му във всекидневната. Щял да бъде по-добър адвокат, ако можел да се презареди. Моузес щял да дойде всеки момент. Щели да си устроят романтична вечеря с агнешко бутче и той щял да седне и да се нахрани като хората.

Беше възнамерявал да продължи да чете и чете, и че те — стенограмите щяха да пристигнат по-късно тази вечер, вероятно и писмените показания на Мей. Искаше да прегледа отново всяка дума, казана от Търкъл — Чоморо бе обявил заседанието за закрито, след като Пулиъс беше свършила с частния детектив и Харди щеше да проведе кръстосания си разпит утре.

Изведнъж си даде сметка, че стига толкова. Франи беше права, прекалено бе скапан, за да мисли. Допи бирата си и запали камината, пусна светлинките на елхата и заслуша как Джон Фахи свири някакво коледно парче на китара.

Моузес вече беше дошъл, Франи си тананикаше и сновеше напред-назад между кухнята и трапезарията, докато подреждаше масата. Изпи още една бира. Чувството за клаустрофобия, което го бе обгърнало през последните два дни, започна да го напуска. Както и умората.

— Истинският проблем е — каза той — че Търкъл е бил замесен, точка. Не е толкова заради показанията му, въпреки че и те сами по себе си са достатъчно лоши, а заради факта, че Анди изобщо го е наел.

— Какво лошо има в това? Искал е да разбере какво се е случило, защо Мей го е зарязала.

— И наема частен детектив? Ти би ли наел частен детектив?

Моузес повдигна рамене.

— Той е бил действащ съдия. Може да не е имал време да я проследи лично. Не знам... той какво ти каза?

— Същото. Но аз какво трябва да кажа на съдебните заседатели? Ние всички сме преживявали раздели, нали така? Търсим ли на пет хиляди километра частен детектив, който да продължи с преследването?

Франи беше под арката между трапезарията и всекидневната.

— Аз бих те преследвала до края на света — каза тя. — Междувременно, вечерята е сервирана.

Беше надминала себе си. Супата представляваше гъст бульон с тапиока и кисела сметана. Агнешкото, натъпкано с чесън и натъркано с розмарин и лимонов сок, беше сервирано с гарнитура от картофи и спанак с мускатово орехче и оцет. Тя дори изпи половин чаша от прекрасното орегонско „Пино Ноар“. Говориха си за отминалите Коледи. Спомените на Моузес за родителите им с Франи, спомените на Харди за неговите. Изобщо не стана дума за процеса.

След като Моузес си тръгна, Харди и Франи почистиха масата и заедно измиха чиниите, наваксваха изгубеното, измисляха имена за новото бебе, закачаха се.

— Ще си помислиш ли, че съм ужасен човек, ако не работя тази вечер? — попита Харди.

Очите на Франи блестяха.

— Не смятам, че ще можеш да си го простиш — тя го прегърна.

— Ами ако стана рано?

— Колко рано?

— Много рано.

Франи се направи, че размишлява.

— А какво ще правиш, ако не работиш?

— Може би ще си легна, ще поспя.

— Кое от двете?

Много рано се оказа четири часа, но той се събуди ободрен, нарастващата паника, която го бе обзела, някак си се беше разсеяла. Облече си спортен екип — дълго долнище и шушлякова грейка — и изпухтя шест километровата си обиколка.

До пет и петнайсет се беше изкъпал и облякъл и беше на бюрото си с вчерашната стенограма и напечатаните показания на Мей Шин от прокуратурата.

Опасенията му напълно се оправдаха.

„В: Тогава вече сте били престанали да се виждате с г-н Фаулър, нали така?

О: Да, мисля, че беше в началото на март. Просто случайно ме завари у дома. Обикновено оставям на телефонен секретар, но очаквах Оуен да ми се обади, така че вдигнах.

В: И какво ви каза Фаулър?

О: Каза, че се тревожел за мен.

В: Защо?

О: Каза, че разбрал, че се виждам с Оуен Неш. Предполагам, че бе чувал лоши неща за него или си е мислел, че е чувал. Каза, че искал да се увери, че съм добре.

В: Вие какво му отговорихте?

О: Опитвах се главно да му кажа, че се държа глупаво. Вижте, не исках да го наранявам. Тогава той ми каза, че ако Оуен ми направел нещо, да съм отидела при него, винаги съм можела да отида при него. Е, опитах се да му обясня, казах му, че ако не друго, Оуен ме кара да се чувствам по-сигурна, отколкото някога съм била с него. Поне беше взел пистолета.

В: Кой пистолет, г-це Шин?

О: Пистолетът. Не ми харесваше да се мотае наоколо и помолих Анди да го вземе у тях — не го исках в къщата си. Но той не можел да го направи, тъй като бил съдия...

В: И после какво?

О: Казах му, че сме оставили пистолета на «Елоиз» в чекмеджето отдясно до леглото, в случай, че станеше нещо и ми дотрябваше, но поне вече не беше у дома. Без него се чувствах в по-голяма безопасност.

В: И какво отговори съдията — г-н Фаулър — на това?

О: Всъщност, нищо. После ме попита защо съм престанала да се виждам с него. Наистина ми беше трудно, но му казах... Бях се влюбила в Оуен.

В: Как реагира той на това?

О: Каза, че си мислел, че съм била влюбена в него. Аз му отвърнах, че съм го харесвала, че е означавал много за мен. Попита ме, какво ще стане, ако Оуен изчезне от картинката, мислела ли съм, че мога да се виждам отново с него?

В: А вие какво му отговорихте?

О: Казах му, че съжалявам, но просто не мога. Оуен ме беше променил или аз се бях променила. Вече просто не бях същата, бях друг човек. Той каза, че ако Оуен го нямало, може би съм щяла да изпитвам — както преди — същите чувства, които съм изпитвала към него. Мислех си, че Оуен винаги ще бъде тук...

В: Няма нищо, г-це Шин, успокойте се.

О: Казах, че не знам.

В: Че не знаете какво, Мей?

О: Какво ще правя, ако Оуен го няма. Не можех да мисля за това. Вярвах му, на Оуен искам да кажа. Той нямаше да ме напусне. Тогава Анди... съдията... каза, ами ако нещо се случило с Оуен? Какво съм щяла да правя тогава?

В: И вие какво му отговорихте?

О: Мисля, че му отвърнах, че не знам, дори не желяех да мисля за подобно нещо.“

Харди се натъкна на Глицки под паметната плоча на загиналите полицаи във фойето на Съдебната палата. Беше девет и двадесет. Заседанието на съда се откриваше след десет минути, а Анди Фаулър още не беше пристигнал. Джейн му звънеша у дома за трети път от девет часа насам, предишните два пъти никой не беше вдигнал.

Харди разказа на Ейб за съкрушителните свидетелски показания на Мей Шин.

— Може би Фаулър просто е решил да зареже всичко и да избяга.

— Не би го направил. Дал е един милион долара гаранция, Ейб. Предал си е паспорта.

Глицки, далеч по-осведомен в това отношение, се усмихна.

— Искаш нов паспорт ли? Дай ми десет минути. Ще ти струва петдесетачка.

— Не би го направил.

— Един милион долара не могат да се сравнят с живот в панделата. Особено за човек като Фаулър... знаеш ли колко време ще оцелее съдията, ако се озове там? Това е добрата новина — няма да се мъчи дълго. Лошата е, че ще се мъчи много.

— Няма да отиде в затвора, Ейб.

— Да бе, забравих.

Джейн се приближи и поклати глава.

— Знаеш ли — каза Харди, — баща ти ме състарява преждевременно.

— Ще дойде.

— И Коледа идва, Джейн.

Глицки си погледна часовника.

— След около три минути вече ще се смята за обида на съда.

— Да, г-н Харди?

— Ваша светлост, г-н Фаулър се обади от една бензиностанция преди около двацетина минути. Колата му се е повредила. Щял да вземе такси — няма да се забави повече от половин час.

Чоморо преподава нещата по банката си в продължение на минута. Мъчеше се да не издаде колко е ядосан, но не успя напълно.

— Г-це Пулиъс? — попита той.

— Какъв избор имаме, ваша светлост?

Съдията се опита да се усмихне на съдебните заседатели. Харди знаеше, че това отново е в полза за обвинението. Виновен и закъсняващ. Все още се мисли за важна клечка...

— Е, дами и господа, защо не излезете и не изпиете по още едно кафе? — усмивката изчезна. — Г-н Харди, ако г-н Фаулър не е тук в десет часа и една минута, ще отменя гаранцията му и ще го върна обратно в ареста — разбрахте ли ме?

— Да, ваша светлост.

Да не говорим, помисли си Харди, за проявеното от него самия неуважение към съда, ако се окажеше, че Анди е напуснал страната или е офейкал — не беше препоръчително адвокатите да лъжат съда, както той току-що беше направил. Но какво друго му оставаше?

Харди се изправи от банката на защитата и премина отново през люлеещата се врата в галерията. Джейн седеше до Глицки, който бе останал да види какво ще стане.

— Ами ако не дойде? — попита Ейб.

— Благодаря ти, Ейб, тази мисъл изобщо не ми беше хрумвала — погледна към бившата си съпруга. — Някакви идеи?

— За какво? — Пулиъс бе напуснала прокурорската банка и стоеше в края на пътеката, откъдето случайно беше чула въпроса му.

Харди бързо се извърна.

— За обяд — отвърна той. — Опитваме се да изберем между китайска и италианска кухня.

Беше ли чула? И да беше, с нищо не се издаде.

— Денят ще бъде дълъг — каза тя. — Китайската, изяждаш я и след половин час отново си гладен. Аз бих предпочела италианска — погледът ѝ се отклони от Харди и се насочи към Глицки. — Здравей, Ейб. За малко да не те позная от страната на защитата.

Сержантът кимна сдържано.

— От другата страна няма места — заяви той.

Пулиъс реши да премълчи онова, което се готвеше да каже и отривисто се запъти нататък през галерията.

— Кучка — изсъска Джейн.

Харди не каза нищо. Кръстоса крака, погледна си часовника и зачака.

— Колата ти се е развалила — амбреажа ти се е повредил. Обадил си ми се някъде от „Ломбард“ и си взел такси.

Беше девет и петдесет и осем. Анди се зададе по централната пътека, вървеше така, сякаш светът беше в краката му. Здрависа се с Харди и целуна дъщеря си по бузата. Харди реши да му представи кратката версия и по-късно да го осведоми за подробностите.

— Колата ми е навън на паркинга. Какво ще кажеш да ми се е спукала гума и да са я оправили?

Харди понякога се чудеше дали причината, поради която мразеше да лъже, не беше, че веднъж започнеш ли, става толкова трудно да запомниш какво точно си казал. Беше ли споменал пред Чоморо, че е амбреажа? Или просто бе казал, че му се е развалила колата? Знаеше, че трябва да е възможно най-простото. Вероятно го беше казал просто.

— Добре, гума да е. Господи, Анди, къде беше, по дяволите?

Фаулър придоби смутено изражение.

— У Мей — отвърна той. — Най-накрая отидох да видя Мей.

Преди Харди да успее да каже нещо, приставът призова за тишина. Съдебните заседатели въобще не бяха напускали местата си. Беше точно десет часа.

Харди не се надяваше да извлече кой знае каква полза от Търкъл. Частният детектив беше облечен с поло и светлозелено спортно сако. След като се закле, той отново се настани удобно на свидетелското място и се обърна към съдебните заседатели.

Харди го остави да поиграе малко, губеше време, като се преструваше, че четете бележките си на банката, после се отправи към средата на залата.

— Г-н Търкъл — започна той, — когато г-н Фаулър за пръв път ви се обади през февруари, как ви прозвуча?

— Протестирам. Заключение.

— Приема се.

Харди опита отново.

— Можете ли да си спомните нещо конкретно от разговора, който водихте?

Търкъл още беше хвърлил око на Пулиъс, но някак си явно го бе настроила против себе си, като го бе притиснала вчера — частният детектив мразеше скалъпените показания — особено, след като насила беше принуден да ги даде. И сега бе отдал цялото си внимание на Харди.

— Ами, съдията рече: „Здрасти, Ем“, попита ме дали съм зает и аз казах: „Да, малко“, както отговарям винаги — той се усмихна на съдебните заседатели. — Тайната на занаята.

Пулиъс се обади.

— Ваша светлост...

Чоморо се наведе.

— Просто отговаряйте на въпросите.

— Разбира се, ваша светлост, както правех и вчера.

Чоморо, без да разбере намека, кимна.

— Точно така.

Харди си помисли, че му е излязъл късмета... свидетел на обвинението беше решил, че може да е в състояние да направи нещо за защитата. Да си застрахова задника и от двете страни.

— Продължавайте — каза той.

— Добре, тогава съдията каза...

Чоморо го прекъсна.

— Г-н Търкъл, моля обръщайте се към г-н Фаулър или с „г-н Фаулър“ или с „обвиняемия“.

Търкъл се съгласи.

— Разбира се, ваша светлост. Съжалявам още веднъж.

— Да започнем отново — изкашля се Харди. — От колко време познавате обвиняемия?

— Ваша светлост? Връзка?

Сега Харди погледна към съдебните заседатели.

— Ваша светлост, бих искал на г-н Търкъл да му бъде предоставена възможността да свидетелства по време на този кръстосан разпит. Отношенията му с обвиняемия имат връзка към делото, ако искаме да разберем контекста на думите, използвани в разговора им.

Това, разбира се, се отнасяше пряко към вчерашните показания затова, че Анди казал, че наистина ще убие Неш. Но Харди започваше да си мисли, че ако успееше да накара Пулиъс да тича, тя сама щеше

да си подложи крак. Чоморо отхвърли протеста ѝ и Търкъл започна да отговаря.

— Около четири години, познавам г-н Фаулър от четири години.

— Какви бяха отношенията ви?

— Главно професионални. Показания, като тези. Но се разбирахме много добре. Играхме голф заедно няколко пъти — Търкъл отново погледна към съдебните заседатели, като поясни: — Видя ме веднъж облечен с това сако в съда и реши, че съм спечелил „Мастърс“.

Този път Чоморо не каза нищо. Добре. Харди се извърна. Фаулър се усмихна, някои от заседателите сигурно щяха да го забележат.

— Добре, значи... познанството ви е било по-скоро професионално, отколкото приятелско?

— Протестирам, ваша светлост, подвеждане на свидетел.

— Позволено е да се прави при кръстосан разпит, г-це Пулиъс. Протестът се отхвърля.

Харди си пое въздух и го задържа. Ето го този ексцентрик на свидетелското място, явно харесван от съдебните заседатели и поради някаква причина, раздразнен от прокурора.

— Един момент, ваша светлост.

Харди се върна до банката си и се престори, че чете някакви бележки. Всъщност, не съществуваха никакви показания на Търкъл, които да смяташе, че могат да помогнат на каузата му. Голите факти бяха достатъчно уличаващи — Анди го бе наел да открие защо Мей го е напуснала, после Търкъл беше разбрал и му бе съобщил за Оуен Неш. А човек не получава информация заради самата информация. Когато веднъж се сдобиеш с нея, най-малкото съществува изкушение да предприемеш нещо... Не, помисли си той, прекалено беше да се иска от някой да повярва, че Анди го е направил, за да разбере единствено кой е съперникът му и защо изобщо му бе да го прави, след като не възнамеряваше да предприеме нещо...

Въпреки че, в този момент, Търкъл някак си беше накарал Харди да почувства — а вероятно и съдебните заседатели, — че Анди е свестен човек и че изправените срещу него хора бяха дребнави бюрократи, а може би дори и по-лоши. Да оставеше нещата дотук. Той се извърна и каза от банката на защитата.

— Нямам повече въпроси към този свидетел.

Оказа се, че предпочетоха китайската кухня. Анди каза, че той черпи — както винаги. Харди, Джейн и баща ѝ хванаха едно такси пред Съдебната палата и отидоха до Грант стрийт, центъра на Чайнатаун на около осем минути път с кола.

През целия път Харди седеше мълчаливо. Не знаеше още колко дълго ще може да издържи. Словоохотливият, очарователен Анди Фаулър, неговият клиент, го съсипваше.

— Трябваше да я видя — казваше той. — Бях сигурен, че ще се съгласи да ми каже защо е решила да свидетелства срещу мен.

— И какво ти каза?

Всички отговори бяха готови.

— Знаеш как могат да те принудят — обясни той с гласа на разума. — Не си дала сметка какво правела прокуратурата.

— Какво правела? — попита Джейн.

— Били задържали повечето от ценностите ѝ от „Елоиз“ и ѝ подхвърляли това-онова, като главното явно било, че ако дадяла свидетелски показания, което в основата си било една формалност, щяла да може да си получи нещата обратно. Били я затрупали с писма. Просто не исках да бъде замесвана, подвеждана. Каза ми, че нямала какво да каже против мен — тя, разбира се, знаела, че не съм убил Оуен Неш, така че какъв можел да е проблемът? Но сега вече им била обещала... — той поклати глава. — Затова ѝ обясних как ще изглежда връзката, че съм знаел, че пистолетът е на яхтата...

Таксито пристигна пред ресторанта и те се настаниха в едно сепаре с пердета. Блюдата започнаха да пристигат — свинско бао, супа от перки на акула, задушено в гърне. Харди не опита нито едно от тях. Най-накрая трябваше да каже нещо.

— Много добре знаеш, Анди, че ако Пулиъс разбере, че си се опитал да повлияеш на показанията на Мей и всичко това излезе наяве, ще изглеждаш дори по-лошо от сега.

Анди остана невъзмутим.

— Двамата с Мей добре си поговорихме. Тя разбра. Защо трябва да излиза наяве?

— По-уместният въпрос е защо смяташ, че можеш да го задържиш под ключ?

Фаулър загреба с лъжицата си малко супа и каза на дъщеря си:

— Този човек е прекалено песимистичен — после се обърна към Харди: — Слушай, Диз, тя е добра жена, не ме интересува миналото ѝ. Познавам я... не е тръгнала да ме наказва. Обратното, много зле е настроена към прокуратурата — той продължи да пъха в устата си парченца храна. — Това ми отвори очите. Когато бях зад съдийската банка, харесваше ми да вярвам, че сме не само ефективен екип, но и че съществуват някакви установени правила. Различавахме се във вижданията си относно благопристойността на онова, което аз смятах за подмамване и поради това не бях един от любимците на прокуратурата, но всъщност хората в съдебната система представляваха едно цяло. Откривам, че принципно приетите правила не се прилагат, поне не в това дело. Подвели са Мей за целта на нейните показания, а са били и доста немарливи.

Харди попита какво са направили.

— Човек би си помислил, че поне ще проверят по опис иззетите вещи, след като ще ги разменят за сътрудничеството ѝ, за да са сигурни, че са ѝ върнали всичко. Но явно някой от полицията е откраднал най-важното за нея. Така че дори и без моята намеса, тя изобщо нямаше намерение да им помага повече.

— Тя вече е дала показания, Анди. Прочетох ги в писмен вид тази сутрин.

Фаулър повдигна рамене.

— Няма да каже същите неща, когато свидетелства в съда...

— Ще лъжесвидетелства, за да ти помогне?

Фаулър отпи от чая си.

— Ще каже, че са я били заставили при разпита, което в интерес на истината е точно така и че под клетва просто не може да си спомни...

Харди облегна глава на дланта си.

— Господи, помогни ми.

— Какво са ѝ откраднали? — Джейн държеше на подробностите.

— Любимото ѝ палто — отвърна Фаулър, като лицето му се изопна... — Неш ѝ го бил подарил. Каза, че било като произведение на изкуството, дълго, с шлейф. Бил ѝ го донесъл от Япония. Забележителен дизайн, цветове...

Харди трябваше да се върне към деловата част.

— И какво ще каже, когато я призоват?

— Диз, успокой се, напълно разбираемо е. Помисли само. Те и без това знаят, че тя е враждебно настроен свидетел. Съди града, за Бога. Няма да настояват.

Харди изобщо не беше сигурен в това, но вече бе късно да се спори — стореното, сторено. Ако сценарият на Фаулър се изпълнеше — едно огромно „ако“, — вероятно щеше да помогне на каузата му. Но при какъв риск!

— Е, а сега какво? Ако ще започваш да се виждаш с нея отново, направи ми една услуга, изчакай поне докато свърши процеса.

— Дори не сме говорили за това.

— Как се държа с теб? — попита Харди.

Фаулър изглеждаше нещастен.

— Е, да ти кажа истината, не беше много сърдечно, но беше хубаво, че я видях, въпреки че изглежда старите чувства ги няма, откъм нейна страна. Сякаш цялата история я е сломила. Всичко, каза тя, се било объркало, така че нищо чудно, че били откраднали палтото ѝ, били я излъгали... Остави ме с впечатлението, че... че смята, че да продължава да живее, е загуба на време. Цялата работа около показанията нямала особено значение, но ако съм смятал, че може да ми помогне, щяла да опита.

— Може би отново търси нещо — каза Джейн. — Може би, когато всичко свърши...

Съдията кимна.

— Предполагам, че и аз на това се надявам. Затова и закъснях — обясни той, като се извърна към Харди. — Просто не можех да я оставя така, толкова отчаяна. Аз... само си говорихме. Опитах се да я убедя, особено, след като има вероятност да успее да си получи парите, че има бъдеще.

Харди се пресегна през него и дръпна завесата, като даде знак за сметката.

— По-добре да се връщаме — предложи той.

Харди реши, че пред този следобед, прокопаването на канал изглеждаше като разходка в парка.

В подкрепа на теорията си за „осъзнатата вина“, Пулиъс призова поредица от свидетели — включително двама съдии от Върховния съд,

няколко обществени дейци, председателя на градския съвет и собствения секретар на Фаулър — и всички те свидетелстваха, че Анди Фаулър им бил казал, след като процесът срещу Мей Шин бил прекратен, но преди да бъде възбудено делото срещу самия него, че за пръв път научил за Оуен Неш — освен дето бил чел за него из вестниците от време на време — след смъртта му. Беше казал на почти всички, че е нямал представа, че Неш се вижда с Мей Шин.

Единственият, който Харди сметна за удачно да подложи на кръстосан разпит, беше Пат Шийлдс, побелелият президент на „Олимпик Клъб“, който бе подхвърлил, че Анди Фаулър и Оуен Неш, като членове на клуба, може и да са се познавали.

Харди беше прошепнал на Фаулър:

— Моля те, кажи ми, че никога не си се срещал с Оуен Неш.

Фаулър каза, че не е и Харди, като се надяваше този път да не го е излъгал, се изправи.

— Г-н Шийлдс — започна той, — от колко време г-н Фаулър е член на „Олимпик Клъб“?

— Бих казал, от цяла вечност. Със сигурност по-отдавна от мен самия. Той е второ поколение член.

— А г-н Неш?

— Вербувахме го от години. Полека, разбира се, но... във всеки случай се присъедини преди около година.

— Значи е бил член на клуба колко време?

— Няколко месеца.

— Няколко месеца. Той е починал през юни, а се е присъединил кога — ноември или декември?

— Да, мисля, че там някъде.

— И всеки ден ли посещаваше клуба?

— Ами, помещаваме се на две места, както знаете, в центъра и игрището за голф, така че не бих могъл да говоря за двете. Но що се отнася до центъра, бих казал не, може би веднъж месечно.

— Шест пъти?

Шийлдс повдигна рамене.

— Да кажем между пет и десет. Не съм ги броил — той се усмихна вежливо. — Не водим сметка за членовете.

Харди също възприе приятелско отношение.

— Разбира се, че не. Когато г-н Неш идваше в центъра, за обяд, за вечеря ли идваше, за да потренира или какво?

— Бих казал, че главно за обяд, въпреки че това е просто впечатление.

— Добре. Нека да ви задам един въпрос. Някога виждали ли сте г-н Неш да обядва с г-н Фаулър?

— Не.

— Спомняте ли си някога да сте виждали г-н Неш и г-н Фаулър да обядват в клуба по едно и също време?

— Не, не съвсем.

— Не съвсем? Искате да кажете, че може и да сте ги виждали, но не си спомняте? Просто имате впечатление?

— Не... искам да кажа, не съм ги виждал заедно или по едно и също време — той погледна към съдебните заседатели, показваше признаци на изнервяне. — Просто така го казах.

— Разбира се. Ами що се отнася до спорта? Скуош? Голф? Доколкото ви е известно, г-н Неш играл ли е някога някои от тези спортове с г-н Фаулър?

— Доколкото ми е известно, не.

— Е, не е ли факт, г-н Шийлдс, че обвинението ви накара да проверите бланките за резервации, както за игрището за голф на брега, така и за кортовете в центъра — за тенис и скуош, — за да видите дали г-н Неш и г-н Фаулър не са си резервирали време заедно?

Шийлдс се намръщи. Явно това все пак означаваше, че се държеше сметка на членовете. Дори и някой от тях да беше съден за убийство, смяташе се, че членуващите в този клуб са джентълмени и не би трябвало да се проверяват.

— Да, вярно е.

— И направихте ли го?

Той кимна.

— Да. Направих го.

— И открихте ли някъде да е отбелязано, че г-н Неш е играл някои от тези спортове с г-н Фаулър? Или дори горе-долу по едно и също време?

— Не...

— Всъщност, г-н Шийлдс, не е ли вярно, че нямате никакво доказателство, че г-н Неш и г-н Фаулър са се познавали или че изобщо

са прекарвали времето си заедно?

— Да, предполагам, че е вярно.

Харди каза, че няма повече въпроси.

Разбира се, това не означаваше, че Фаулър не беше излъгал Шийлдс за това, откога е знаел за Оуен Неш. Или дали изобщо е познавал Оуен Неш. Всъщност, помисли си Харди, беше разпитвал този човек повече от половин час, но в действителност изобщо не бе поставил под съмнение същината на показанията му. Какво имаше да поставя под съмнение? Подобно на останалите свидетели този следобед, Шийлдс беше порядъчен човек, който без всякакво съмнение казваше истината, Фаулър бе човекът, обвинен в убийство, за който се знаеше, че в миналото беше лъгал. Харди можеше да хвърли прах, но се съмняваше, че е в състояние да скрие този факт от съдебните заседатели.

Глицки прекоси галерията, отвори люлеещата се врата и влезе в същинската съдебна зала. Беше известен и уважаван полицейски служител, и самото му влизане не се смяташе за нещо необичайно. Но това, че отиде до банката на защитата, макар да не беше безпрецедентно, бе доста необикновено.

Пулиъс стоеше на мястото, което се беше превърнало вече в обичайно за тях двамата с Харди, пред съдийската банка. Започваше да разпитва Гари Смит, партньора за голф на Анди Фаулър, член на „Олимпик Клъб“ и негов брокер. Със сигурност си бяха написали домашното — разпитът на свидетелите вървеше като по вода.

Глицки се наведе, като сложи ръка на рамото на Харди. Вдигайки поглед към него, Харди реши, че никога не е виждал лицето на сержанта толкова изопнато. Погледът му като че ли не можеше да се фокусира и Харди си спомни за случаите на психическо разстройство вследствие на тежки бойни условия, на които бе станал свидетел.

— Поискай прекъсване — прошепна той. — Трябва да поговорим веднага.

Ейб Глицки не обичаше да театралничи. Щом като казваше „веднага“, значи имаше уважителна причина. Харди кимна.

— Извинете ме — каза той, като прекъсна Пулиъс по средата на въпроса ѝ. Тя се обърна към него, на лицето ѝ се четеше раздразнение.

— Да, г-н Харди? — попита Чоморо.

— Ваша светлост, изникна нещо спешно. Чудя се дали съдът не може да направи малко прекъсване.

— Ваша светлост — Пулиъс пушеше — току-що започнах с този свидетел.

— Десет минути, ваша светлост.

Пулиъс отправи въпросителен поглед към Глицки.

Чоморо погледна часовника на стената.

— Ако дам десет минути сега, няма да имаме време да довършим разпита — той се обърна към съдебните заседатели и ги

дари с измъчена усмивка. — Какво ще кажете да приключим заседанието за днес и да оставим г-н Смит за утре?

— Не — каза тихо Глицки на Харди. — Не им позволявай.

Харди се изправи.

— Няма да е необходимо, ваша светлост. Няколко минути са достатъчни.

Това раздразни Чоморо.

— Добре, какво да бъде, г-н Харди? Искате ли прекъсване или не? — той се обърна към Глицки. — За какво става въпрос, сержант? Желаете ли да го споделите със съда?

Глицки явно се разкъсваше. Прието беше, че ченгетата не работят за защитата, дори и да имаха лични взаимоотношения, така както те двамата с Харди. Това беше по-силно от него. Той повдигна рамене към Харди, за да каже, че му е писнало. После се обърна към Чоморо и Пулиъс.

— И с прокурора и адвокатата ли?

Съдията им махна да се приближат и те се скупчиха пред издигнатата банка. Глицки все още беше пребледнял.

— Това е неофициално, ваша светлост и моля да ме извините за прекъсването, но току-що се връщам от убийство.

— Да?

Глицки си пое въздух.

— Изглежда Мей Шин е мъртва.

— Господи! — от Харди.

Пулиъс беше като посечена.

— Какво?

— И разполагаме с двама съседни — независимо един от друг, — които следят вестниците и гледат телевизия. — Глицки се обърна към Харди. — И двамата твърдят, че са видели твоя човек там тази сутрин.

— Фаулър? — Пулиъс почти изкрещя.

Глицки се извърна към нея и кимна.

— Същият.

В този момент Питър Струлър отвори външната врата и почти тичешком се спусна по пътеката.

— Мисля, че това може би ще го направи официално — каза Глицки.

от Джефри Елиът, репортер на «Кроникъл»

Мей Шин, която за кратко миналото лято беше главната заподозряна в убийството на Оуен Неш, бе намерена мъртва в апартамента си този следобед, явно жертва на самоубийство. Тялото беше открито от специалния следовател сержант Питър Струлър, който е имал среща с г-ца Шин, във връзка с показанията, които е дала вчера по делото за убийство срещу бившия съдия от Върховния съд Анди Фаулър.

Въпреки изглеждащото на пръв поглед самоубийство, говорители и от полицията и от областната прокуратура отказват да изключат убийството като евентуална причина за смъртта. След като стана ясно, че г-н Фаулър е посетил г-ца Шин в апартамента ѝ тази сутрин, съдебните заседатели по делото му бяха изолирани, а самият г-н Фаулър беше арестуван. Г-н Фаулър закъсна за съдебното заседание тази сутрин, като първоначално каза на съда, че колата му се била повредила.

Трябва да бъде подчертано, че точното време на смъртта на г-ца Шин не е установено. Тялото ѝ беше открито свлечено над импровизиран олтар в апартамента ѝ, облечена в церемониално бяло кимоно за японския ритуал за самоубийство, известен като сепуку, или по-често срещано, харакири. Повечето от основните форми на обряда са били извършени, според полицейски източници (вж. продължението на задната страница). Олтарът е бил покрит с листове от съдебния процес, на който г-ца Шин беше изправена, заради обвиненията, повдигнати срещу нея от върховните съдебни заседатели и областната прокуратура миналото лято.

Адвокатът на г-ца Шин, Дейвид Фримън, каза, че той е «ужасно потресен и опечален» от смъртта на клиентката си. Мей Шин стана още една жертва на неспазването на основните законови принципи в нашите съдилища — заяви

Фримън. — Нейното незаконно, преждевременно арестуване, последвало смъртта на мъжа, когото тя обичаше, я тласна надолу по спиралата на депресията, от която няма изход. Остава ми единствено да се надявам, че най-после е намерила покой...“

Докато Джеф Елиът печаташе последните думи на компютъра си, Дизмъс Харди пиеше вече вероятно двайсетата си чаша кафе. Седеше, тъй като нямаше къде другаде да иде, на жълтата пейка в чакалнята без прозорци пред моргата.

Страут още беше вътре, лично извършваше аутопсията на Мей Шин. Беше се появил и самият Лок, заедно с Драйсдейл, Пулиъс и разбира се, Струлър. Глицки дойде към осем и половина и постоя малко да му прави компания. Харди не беше в особено разговорливо настроение.

Все още си припомняше сцената в кабинета на Чоморо, след като Струлър беше дошъл и официално бе съобщил новината.

Бяха в стария кабинет на Анди Фаулър, но всички следи от едновременната изтънчена атмосфера бяха премахнати. Сивият берберски килим от стена до стена беше вдигнат и дъските блестяха. Под меката мебел със смел дизайн бяха постлани индиански килимчета, фотографии на Рейгън, Буш, Куейл, Джордж Дюкмейън и Пит Уилсън, ръкуващи се с Лио Чоморо покриваха стената в дъното. Бюрото беше тежко и черно, и за разлика от това на Анди, отгоре нямаше почти нищо. Чоморо седеше зад него, с подпрени лакти и преплетени пръсти.

Пулиъс се бе облегнала с кръстосани ръце на библиотеката. Струлър бе възседнал един сгъваем стол, а Глицки стоеше до вратата. Драйсдейл седеше на едно от креслата до Харди, който се опитваше да изглежда спокоен.

Чоморо се обърна към него:

— Искате да ми кажете, че сте знаели, че Фаулър е бил при Шин тази сутрин, когато ми казахте, че колата му се е развалила?

— Не, г-н съдия, тогава не знаех. Каза ми по време на обяда...

— И колко дълго възнамерявахте да укривате тази информация?

— Не знам — беше самата истина.

— Не знаете? Клиентът ви е подтиквал към лъжесвидетелстване, заплашвал и вероятно убил свидетел на обвинението...

— Не знаем това, Ваша светлост. Няма никаква следа от подобно нещо...

— Не още — намеси се Пулиъс.

— Във всеки случай, сте си мислили, че можете да запазите това за себе си. Най-малкото, г-н Харди, ще трябва да докладвам на адвокатската колегия.

— Той не я е заплашвал — възрази Харди — и Струлър казва, че се е самоубила...

— Изглеждаше, като че ли се е самоубила — намеси се бързо Струлър.

— Фаулър не я е убил.

Пулиъс го погледна.

— Както не е убил и Неш, така ли?

Харди запази гласа си равен.

— Точно така, Бетс. Какво ще кажете, да променим тактиката, като изчакаме доклада на съдебния лекар? Да съберем някой и друг факт и да разберем за какво става въпрос, преди да започваме с обвиненията.

Чоморо се намеси.

— Независимо от онова, което г-н Фаулър е направил или не е направил, имаме обвиняем, който е посетил свидетел на обвинението. Най-малкото, показанията ѝ няма да са валидни.

— Тя няма да дава показания — отвърна Пулиъс. — Мъртва е.

Чоморо поклати глава.

— Не знам. Склонен съм да смятам, че процесът е провален. Може би трябва да започнем отначало.

— Аз бих се съгласил — отвърна бързо Харди. Не искаше да си го признае, но мисълта все още не го напускаше... Анди ли беше убил Мей?

Но идеята никак не се хареса на Пулиъс — тя си мислеше, че вече е спечелила. Харди не можеше да я вини...

— Съжалявам, г-н съдия, но аз не съм съгласна — тя продължи, като каза, че Шин била просто един свидетел, и че показанията ѝ, в случая, си оставали валидни. — Ако г-н Харди се съгласи с факта, че обвиняемият е знаел, че пистолетът е на борда...

— Няма начин — отвърна той.

— Сигурна съм, че сте го обсъждали в присъствието на дъщеря му — отвърна Пулиъс. — Ще я призова за свидетел.

— Тя никога няма да свидетелства срещу баща си.

Черните очи на Чоморо присвяткаха.

— По-добре е да го направи, защото иначе ще я обвиня в обида към съда и ще я държа в затвора, докато не го направи...

И така, беше се съгласил. Не можеше да позволи Джейн да бъде изправена на свидетелското място — поради някаква неизвестна причина, тя можеше да спомене, че е познавала — в библейския смисъл — Оуен Неш. Кое беше по-лошото? Съдебните заседатели да разберат, че Анди е знаел предварително, че пистолетът на Мей е на яхтата или да научат още една причина, поради която е можел да иска да види Неш мъртъв?

В края на краищата, Чоморо бе решил да остави Фаулър в ареста, поне докато не се разбере самоубила ли се е или не Мей Шин. Съдебните заседатели, на които досега се беше разрешавало да се прибират по домовете си, под изричната забрана да не обсъждат делото с никого, трябваше да бъдат отделени в хотел, докато въпросът не се изяснеше, така че новото разкритие да не ги настрои срещу обвиняемия.

Глицки най-накрая видя удобен момент да сподели една идея — дрехите на Фаулър трябвало да се изследват за влакнца, косми, сперма и кръв. Той беше ченге, което се занимаваше с убийства — ако бе имало убийство, не искаше този път да има пропуснати улики. Пулиъс му каза, че това било добра идея и той ѝ отвърна, че знаел. Работата му била да разследва убийства, стига да го оставели да си я върши.

Вратата към чакалнята се отвори. Минаваше десет и половина и Харди вдигна глава, като почти очакваше Страут да дойде и да му каже, че Мей всъщност е била убита, че раните от ножа са несъвместими със само увреждане. Вместо това, видя кучешката захапка на Дейвид Фримън, който любезно го попита дали може да седне.

— А, г-н Харди. Просто дойдох да отдам последна почит — каза той. През изминалите месеци Харди на два пъти бе разговарял с Фримън в кантората му относно свидетелските показания, които щеше да дава за обвинението. Въпреки, че привидно бяха противници, и двамата мъже бяха склонни да не зачитат обществените норми, склонност, която всеки беше доловил у другия и която, усещаше Харди, оформяше нещо като привличане помежду им, макар до този момент все още да не си го признаваха.

— Страут още ли е вътре с нея? — попита Фримън.

Харди кимна, замисли се за миг, после реши да каже каквото мисли.

— Знаете ли — започна той, — иска ми се вие да бяхте поели делото, когато Анди ви помоли.

Фримън поклати глава.

— Не смятам, че сте го загубили. Нищо не се знае, докато съдебните заседатели не се върнат с присъдата.

Харди вдигна очи.

— Така казват.

— Особено, ако Анди не е убил Мей. Мисля, че няма да се повлияят, ако не смятат, че го е направил.

— Той е бил при Мей тази сутрин — отвърна Харди.

Фримън повдигна рамене.

— И аз ходих преди два дни. Съдебните заседатели знаят ли го? Трябва ли да го знаят?

Харди побърза да се хване. В този момент би се хванал за всичко, независимо откъде идваше.

— Защо мислите, че няма да се повлияят?

През предишните им четиричасови разговори, Харди си мислеше, че сравнително добре е обсъдил процеса с Фримън, но започваше да осъзнава, че Фримън отговаряше само на онова, което го питаша, а Харди се бе придържал към действията на Фаулър, свързани с теорията за осъзнатата вина.

— Защото Мей беше депресирана, тя беше настроена на тема самоубийство. Снощи повече от час се опитвах да я разубеждавам да не го прави.

— Защо беше толкова депресирана?

— Мисля, че е повече от явно, а вие?

— Не е било само заради палтото.

— Заради палтото ли? О, палтото! Не, това вероятно е било последната капка, още едно напомняне, че вече не би могла да се надява на нищо. Затова и най-вече ми се обади, предполагам — разстроена, че ѝ е било откраднато. Но самата депресия — това си продължаваше от лятото. Тя обичаше Оуен Неш. Вярваше, че и той я бе обичал. А беше изправена на съд за убийството му...

Харди поклати глава, все още опипваше почвата.

— Не знам какво ви е казвала, но тя не е обичала Оуен Неш — или така поне беше казал Фарис.

— Не. Не, тук грешите. Защо мислите така?

— Същото, както и с Фаулър. Не взимаш пари от някого, когото обичаш, затова, че спиш с него.

— Не е взимала пари от Неш, никога не го е правила.

Това накара Харди да замръзне.

— Какво?

— Никога не е взимала пари от него.

— Ами завещанието?

— Какво завещанието? Завещанието си е завещание. Мисля, че е било повече като жест, но когато Оуен умря... Искам да каже, вие нямаше ли да си потърсите двата милиона долара?

Главата на Харди отново започна да пулсира. Той се пресегна към чашата вече студено кафе на масичката до него. Защо винаги бе смятал, че Оуен е плащал на Мей Шин? Кен Фарис ли му го беше казал още в началото? Дали Фарис не го бе излъгал?

— Не — продължаваше Фримън. — Мей наистина обичаше Оуен Неш. Няма никакво съмнение в това. И аз бях започнал да вярвам, че и той също я е обичал. Носел е пръстена ѝ, когато са го намерили. Не бе трудно да се влюбиш в нея.

Изглежда беше вярно. Виж само какво бе сторила с Анди. Стойността на Мей явно беше по-голяма, отколкото бе смятал. Но тя със сигурност бе мамила Анди Фаулър и той напомни това на Фримън.

Фримън кимна, сякаш му беше добре известно.

— Това е било преди Оуен Неш. Преди Неш е постъпвала, както ѝ е било изгодно. Тя ми го каза. Някои клиенти — можеш да станеш като изповедник за тях. Психолог, съдник. Поражда се зависимост.

Харди, сещайки се за Селин, нямаше нужда да му се напомня за това.

— В случая, двамата с Мей наистина станахме доста близки. Вършехме много работа заедно — на погледа на Харди, Фримън поклати глава: — Не, не сме спали заедно. Както и да е, нещо много истинско явно е ставало между Мей и Оуен, като най-напред трябва да се отбележи, че и двамата са били доста цинични. Те са се променили взаимно, завинаги.

— Какво означава това?

— Мей е изоставила любовниците си — Анди Фаулър, например. Вероятно е можела да мами Оуен, както е правила и с предишните, но тя е искала да започне на чисто.

— А Неш?

— Доколкото разбирам, било е горе-долу същото, като изключим, разбира се, че се е движел в по-широки кръгове и е имал по-големи отговорности. Вероятно му е трябвало повече време, за да предприеме нещо — решението му да обяви публично предстоящата им женитба, например.

Харди си спомни как Фарис беше казал, че Оуен се бил „променил“ през последните месеци от живота си. Това ли беше обяснението?

— Наистина ли смятате, че са щели да се женят?

Харди никога не се бе замислял сериозно над това. И защо най-вече не го беше правил? Защото Кен Фарис му бе казал, че Мей и Оуен със сигурност са щели да се разделят. Това го накара да настръхне, като се почуди какво ли още е пренебрегнал или пропуснал.

Неговият добър приятел и много компетентен следовател, Ейб Глицки, вероятно бе проверил алибито на Кен Фарис, но сега му хрумна мисълта, че конкретно в това отношение, Пулиъс може и да се е оказала права. Ейб може да е бил толкова сразен от неправилния арест на Мей, че да не е имал желание да проследи нишките по това дело. Най-малкото, не беше разследвал неидентифицираните отпечатъци върху оръжието, с което бе извършено убийството — докато Струлър го беше направил. Не бе открил частния детектив Емет Търкъл. Харди се почуди дали Ейб наистина беше прелетял до Таос, или само се бе обадил тук-там.

Смъртта на Оуен Неш беше оставила Кен Фарис да ръководи една сто и петдесет милионна империя, вече необезпокояван от контролиращия го ексцентрик. Не си ли заслужаваше да убиеш заради това?

— Нещо ти хрумна ли? — попита любезно Фримън.

— Може би.

Чуха шум от стъпки и двамата вече бяха станали, когато Страут отвори вратата.

— Бихте ли влезли, ако обичате? — каза той.

Тялото беше покрито върху количката в камерата. Страут мина напред и отметна чаршафа от лицето ѝ. Харди беше поразен колко млада изглеждаше. Лицето ѝ, без грим или изражение, беше като на младо момиче, заспало.

Фримън се приближи до количката, прокара пръст по брадичката на Мей, вдигна чаршафа и погледна тялото ѝ, като направи физиономия. Страут и Харди отстъпиха.

— Къде са дрехите ѝ? — попита Харди.

— Опаковани и изпратени. Проверяват ги за власинки, косми, петна. Стандартната процедура. Само си губят времето.

— Защо?

— Защото няма никакво съмнение, че тази жена се е самоубила.

Харди усети как умората му набързо се изпарява. Часовникът над камерите показваше единайсет и нещо, но клиентът му поне бе оневинен в извършването на това убийство — защото, всъщност, не беше убийство.

Някак си усети, че нещата се бяха обърнали, Фаулър не беше убил Мей. Реално погледнато, това с нищо не променяше делото по убийството на Неш, но независимо от всичко, като че ли имаше огромно значение. В онова, което Анди Фаулър беше извършил, Харди бе виждал доказателства за обърканост, загриженост за репутацията му, погрешна преценка, че би могъл да запуши единайсет дупки с десет пръста.

Но това, което не бе видял — изведнъж и съвсем ясно осъзна той — беше убиеца. Анди бе извършил необмислени неща и после бе съчинил глупави истории, за да скрие колко безразсъдно се бе държал, той беше човек, чиито чувства така и не бе успял да разбере.

Но онова, което Анди не беше в състояние да направи, бе да планира хладнокръвно убийство. Някой друг го беше извършил — някой хладнокръвен, деен и организиран, без угризения или емоции. Всъщност, убиецът на Оуен Неш беше близо до пълната противоположност на Анди Фаулър.

Джеф Елиът знаеше, че едно време, преди шест месеца, преди да се срещне с Дороти, щеше да чака пред моргата, докато не дойдеха резултатите от аутопсията, така че материалът му да може да излезе в сутрешното издание. Но тази вечер бе написал статията си, беше я проверил и вкарал в компютъра и се бе отправил към къщи.

Други истории около Съдебната палата вече привличаха вниманието — едната, свързана с котарака, който областната прокуратура беше купила да контролира наплива на мишки, които бяха започнали да се появяват из сградата непосредствено след започването на строежа на новия затвор. Котаракът беше кръстен Арнолд Маусенегер и вече си бе извоювал няколко реда в „Кроникъл“. В рубриката „Проблясъци“ Крис Лок беше казал: „Арнолд е дар Божи, що се отнася до бюджета. Не бихме могли да си позволим да опразним цялата сграда“. Появил се бе и по пети канал. Гореща новина.

А Оуен Неш си беше мъртъв, както винаги. Анди Фаулър бе в затвора и нямаше опасност да се измъкне, и да убие още някой тази вечер. Процесът продължаваше. Работата на Джеф можеше да почака до сутринта.

Дороти беше заспала, но стана, за да го посрещне, когато отвори вратата. Наля им по чаша домашно бяло вино, докато седнал на леглото, той си сваляше дрехите. Телефонът иззвъня и без да мисли, Елиът го вдигна.

— Джеф, Дизмъс Харди се обажда, правя ти услуга.

— Още ли си буден? Нямаш ли заседание утре сутринта?

— Добрите адвокати никога не спят и исках ти пръв да разбереш съвсем официално, че Страут се произнесе, че Мей Шин се е самоубила. Анди Фаулър не я е убил. Никой не я е убил. Сама се е убила.

— Излишна тавтология — каза Джеф. — Самоубийство означава, че сама се е убила.

Харди искрено му поблагодари за урока по стил. Дороти се приближи и постави чашата с вино на масичката до телефона. Седна до него и разтри раменете му.

— Сигурно ли е? — попита Джеф.

— Направо от източника, в случая Страут. Още съм в моргата. Мислех си, че ще искаш да знаеш.

Джеф се поколеба за миг — това означаваше, че няма да спи още няколко часа.

— Първото издание вече е набрано.

— Хей — възкликна Харди, — още няма дори полунощ. Вие, момчета, не спирате ли машините, не късате ли първата страница?

— Може би, ако Арнолд Маусенегер имаше четири потвърдени убийства за един ден.

Всички знаеха за Арнолд.

— Между другото — попита Харди, — още ли искаш да се поровиш малко, ако успея да намеря подходяща дупка?

— Между другото, а?

— Просто ми хрумна.

— Сигурен съм. Но, да, мисля, че да. За какво става дума?

— Още не знам. Ще ти се обадя.

Джеф затвори, отпи от виното си и целуна Дороти.

— Съжалявам — каза той, — когато дойде новината...

Тя го целуна.

— Когато спечелиш „Пулицър“, ще ти простя за това.

— Дизмъс, трябва да поспиш малко. — Франи изглеждаше в много напреднала бременност, така, както беше застанала до вратата. — Кое време е?

Харди се протегна, страхуваше се да си погледне часовника. Тя заобиколи зад бюрото му и го прегърна, като се облегна на него.

— Как ще си в състояние да мислиш утре?

— Утре е петък — каза той.

— Всъщност, днес е петък. Това значи ли нещо?

— Означава, че утре ще мога да си наваксам. Тази вечер трябва да прегледам стенограмите — той вдигна един дебел куп напечатани страници — от двата дни. Забрави ли, че миналата нощ си я откраднах? — той облегна глава на нея. — Забрави ли?

Тя разроши косата му.

— Много добре си спомням. Но въпреки това...

— Анди Фаулър не е убил Мей — съобщи той. — Самоубила се е, точно както изглеждаше.

Франи се изправи.

— Е, това е добре, предполагам.

— Добре е, въпреки че защо този идиот е ходил в къщата на Мей...

Тя му изшътка.

— Стига толкова. Свършвай с четенето и идвай да си легнеш. Веднага.

— Още няколко страници. Обещавам.

Първото нещо, което трябваше да направи на сутринта, беше да се обади на Кен Фарис и да потърси някои отговори. Ако отговорите не му харесаха, щеше отново да позвъни на Джеф Елиът може би да си наеме свой собствен Емет Търкъл, за да проучи един уикенд в Таос, миналия юни.

Затова трябваше да запомни въпросите. Непрекъснато му прехвърчаха през главата и той започна да си прави списък, докато се опитваше да чете стенограмите от вчера и онзи ден, които сега му се струваха не като отпреди два дни, а като отпреди два месеца. След всичко, което се бе случило, откакто бяха давали показания, едвам си

спомняше Том Уодъл и Хосе Очорио, още по-малко пък какво бяха казали, или защо можеше да има някаква връзка.

В жълтия бележник беше записано: „Неш плащал ли е на Мей? Документи?“ На следващия ред, думите: „По-конкретни промени в О. Н.? В какъв смисъл се е променил?“ После: „Скъсали ли са? Защо пръстен?“

Идеята, че Мей може да е казвала истината през цялото време, хвърляше съвсем различна светлина върху всичко, което се беше случило. Харди отвори нов бележник, като възнамеряваше да започне с предположението, че Мей и Оуен наистина са се обичали. Щеше да прегледа първите си папки — онези, които бе преснимал толкова отдавна — през съботата и неделята и щеше да проучи всяка нейна думичка.

Той си записа нещо в бележника за Мей, после се захвана отново със стенограмите. Трябваше да се връща назад, за да види кого разпитваха, Том или Хосе. Напомни си — Том беше следобедното момче, онова, с което се бе запознал първия ден. Сграбчи по-старата папка, отвори я на разпитите на Глицки и на двамата, като възнамеряваше да започне отначало, да си припомни фактите. Отново.

Не беше спал от двацет часа. Сега четеше за това, как Хосе бил видял Мей Шин да си тръгва от яхтата в четвъртък, но Хосе беше сутрешния пазач, така че не можеше да е видял Мей в четвъртък сутринта, трябва да е било сряда, което нямаше смисъл, защото Мей беше казала, че е ходила до яхтата в четвъртък, така че Харди — бързо — се върна на бележника с въпросите към Мей.

Погледна обратно. О, явно беше Том, в края на краищата. Една от папките беше отворена на Том.

Франи беше права — не можеш да работиш, ако не си в състояние да разсъждаваш, а мозъкът на Харди току-що бе изключил. Достатъчно. Не можеше да следи мисълта си.

Както му се стори само няколко секунди, след като си беше легнал, телефонът щеше да му проглуши ушите и вече се съмваше.

— Събудих ли те? — попита бодро Глицки.

Харди погледна часовника: шест и десет.

— Не — отвърна той. — Точно си сортирах чорапите.

— Хората, които наистина работят, стават по това време — заяви Глицки. — Освен това, помислих си, че може да си висял долу, за да разбереш заключението на Страут.

— Заключението на Страут беше, че Мей Шин се е самоубила — разказа на Ейб за снощи и част от разговора си с Фримън. Франи влезе с чаша горещо кафе и Харди, като продължаваше да говори, се изправи и седна на леглото. — Така че Фримън казва, че наистина са възнамерявали да се женят — заключи той. — Това как ти се струва?

Глицки замълча за миг.

— Неш носеше пръстена, нали?

— На пръста си.

— И не го е носел, когато Фарис за последно го е видял?

— Ако Фарис не лъже — Харди продължи, като сподели няколко от несъответствията, на които се бе натъкнал през последните дванайсет часа. — Е, какво ще кажеш?

— Заслужава си човек да се замисли — отвърна Ейб, — особено, ако си сигурен, че Фарис лъже.

Харди, напълно буден, опитваше от кафето си.

— Вече не съм сигурен в нищо, Ейб. Първо, не съм сигурен, че Мей е била влюбена в Оуен или обратното. Склонен съм да се замисля върху разликата, и когато го направя, отваря се нова кутия с червеи.

— Най си падам по догадките.

— Да, забавни са — но Харди все още го занимаваше предишния проблем. — Предполагам, че единственото, в което съм сигурен, е, че ако Мей не е лъгала, тогава имам доста неща, върху които да се позамисля през празниците.

— Е, ти си знаеш — каза Глицки. — Имам си и друга работа, но винаги съм на разположение.

Предложението не беше за изпускане. Но и Ейб си имаше своите съображения. Както бе станало с Харди преди няколко месеца, когато Пулиъс му бе отнела делото, това разследване не му даваше мира.

Харди се замисли за миг. Трябваше да има нещо, до което Ейб — полицията — имаше достъп, а той не.

— Можеш да намериш кой е взел палтото — сети се той. — Искам да кажа, може да са откраднали и още нещо. Някое от твоите момчета.

Не последва отговор.

— Хей, Ейб, тук ли си?

— Разбира се. Помислих, че говориш на Франи.

— Не, Ейб, на теб говорех.

— На мен ли ми говореше за някакво палто?

Харди разбра, че Ейб не знае нищо и го осведоми. Глицки можеше да провери списъка на изетите вещи от „Елоиз“, да открие служителя от отдела, който бе откраднал палтото на Мей, да окаже малко натиск, да открие дали някое друго доказателство не е било укрито.

— Диз — каза Ейб, — нашите момчета не крадат от местопрестъплението. Искам да кажа, ако го направят, това ще стигне чак до министерство на вътрешните работи. Но те не го правят.

Харди отпи от кафето си.

— Просто може да се провери. Да се види дали нещо няма да изскочи. Разбира се, никога не бих те молил за такова нещо, но би могъл да поговориш неофициално с момчетата, които са били там.

— Да взема описа на вещите, които са били на „Елоиз“ ли?

— Точно така.

— Не мога да го направя.

— Знам — отвърна Харди. — И както казах, никога не бих те помолил за такова нещо.

Харди потърси Фарис в дома му и попадна на телефонния му секретар. В кабинета му отговори друг телефонен секретар и той остави съобщение, като чу няколко пиукания, докато го правеше.

Много идейно, помисли си той. Да се записва записаното на телефонния секретар. Тавтология.

Почувства се като телефонистка. Веднага, щом приключи със съобщението в „Оуен Индъстрис“ — Фарис да му се обади у дома и да остави номер, на който може да се свърже с него, телефонът иззвъня отново.

— Централна поща — обади се той.

— Какво ще правим с дрехите му? — Беше Джейн. Каза на Харди, че взели костюма на баща ѝ за лабораторни изследвания и какво щял да облече днес в съда? Харди ѝ отвърна да се отбие до къщата на баща си, да му вземе прилични дрехи и да го чака в Палатата в осем и половина, щяло да има достатъчно време да се преоблече и да се опитат да решат как ще процедират днес с — както си представяше — най-враждебно настроените съдебни заседатели досега в историята на юриспруденцията, ядосани, че самите те са били „арестувани“. След като статията на Джеф Елиът се бе появила в сутрешния брой, заедно с останалата част от света и Джейн със сигурност вече знаеше, че баща ѝ не е убил Мей.

Когато затвори, Франи провря глава в кабинета му.

— Съобразявайки се с нарасналата ти популярност тази сутрин — каза тя, — дъщеря ти би се радвала на кратка аудиенция.

Харди погледна към купчината върху бюрото си — стенограмите от двата изминали дни, папките, бележките и касетите. Отново вдигна очи към жена си. Усмивваше му се, но не изглеждаше много весела.

Бек се появи с клатушкане до Франи. Щом видя Харди, тя грейна като коледна елха, протегна ръце, разкрещя се: „тата, тата, тата“ и се втурна към него, спъна се сама и заби глава в предната част на бюрото му.

Харди беше станал и заобиколил, преди Франи да успее да отиде до нея. Той я вдигна, притисна я към себе си, разтърка зачервеното място на челото ѝ, където щеше да се образува цицината и я целуна. Гушна я и я залюля.

— Няма нищо, Бек. Няма нищо, съкровище. Татко е тук. Всичко е наред.

Взе стенограмите със себе си. Трябваше да намери време да ги прегледа, може би в обедната почивка, може би, докато Анди се обличаше. Двата с Джейн бяха занесли новия костюм горе, като го оставиха на бюрото на пазача с инструкцията да бъде предаден, после той я помоли да го остави да почете до девет и петнайсет, един ценен половин час.

Настани се в малката заседателна зала, извади папките от огромното си адвокатско куфарче и ги разпростря, като възнамеряваше да започне оттам, където бе прекъснал снощи, или където си мислеше, че бе прекъснал — свидетелските показания на Том за идването на Мей на „Елоиз“ в четвъртък.

Но не можеше да ги намери.

След като прегледа всяка дума, която Том бе казал на него, на Глицки или пред съда, Харди разтърка очи и се почуди дали най-накрая не си бе загубил ума. Може би не беше пригоден за такова напрежение. Трябваше да си купи корабче и да се премести в Мексико, да основе риболовна флотилия.

Не само, че не се хранеше. Но и не си доспиваше. Безсънието нямаше как да не му се отрази. Почуди се дали Пулиъс спи. Дали не трябваше да наеме някой да ѝ се обажда на всеки кръгъл час, за да наклони нещата в своя полза?

Застави се да се върне. Добре, не беше в показанията на Том, къде тогава беше? Ами в тези на Хосе?

Най-накрая го откри в края на първоначалния разпит на Глицки. Но бе сгрешено. Нямаше как иначе. Харди препрочете написаното, отговорът на Хосе на въпроса на Глицки, дали си спомня точно какво е правила Мей, когато я е видял.

„О: Не знам. Беше там, на улицата. Сигурно се връщаше обратно към колата си. Не знам. Видях я да се отдалечава.

В: И си сигурен, че беше Мей?

О: Si. Тя беше.

В: Сигурен ли си точно кой ден е било? Може да се окаже много важно.

(Пауза)

О: Мисля, че беше четвъртък. О, разбира се. Четвъртък беше. Спомням си, Том ми бе оставил бележка, че е заключил яхтата, което е станало в сряда, нали? Така че отидох да проверя. Все още си беше заключена. Четвъртък беше. Да, сигурен съм, si, четвъртък.“

Мей беше ли споменала, че се е връщала два пъти до „Елоиз“ в четвъртък? Поради някаква причина, вероятно защото и Том и Хосе бяха видели Мей в четвъртък, Харди бе решил, че са я видели по едно и също време. Но нямаше как. Хосе е бил там сутринта и я е видял сутринта. По-късно следобеда Том твърдеше, че я бил видял отново.

Харди извади още един бележник и написа най-отгоре: „Въпроси за Фримън“. Някой, който бе разговарял по-често с Мей, можеше и да е в състояние да му отговори. Под заглавието написа:

„Брой на посещенията — четвъртък?“

Беше без значение или по-скоро не можеше да си представи какво значение можеше да има, но вече започваше да вярва, че тук нищо не е случайно.

Двамата с Джейн стигнаха до съдебната зала едновременно със Селин. Както обикновено, тя гледаше право през него. Може би това беше единственият начин, по който успяваше да се справи. Харди си помисли, че вероятно и за него така бе най-добре. След като щяха да се виждат всеки ден, щеше да е по-лесно, по-добре, ако избягваше да контактува с него. Но ето ги, лице в лице. Той я докосна по ръката и тя спря.

Замръзна на място.

Харди отстъпи крачка назад и се извини.

— Просто се чудех дали си се чувала с Кен Фарис напоследък?

Селин се опита да запази самообладание.

— Говорих с него снощи. Попитах го за иска на онази жена Шин, след като вече е мъртва — на неразбирация поглед на Харди, тя бързо, с раздражение, добави: — За двата милиона долара.

Харди никога не бе смятал, че Селин изобщо се интересува от парите. Искал да поговори с Фарис, трябвало да се свърже с него.

— Значи си е у дома? Не е извън града?

— Мисля, че се изразих достатъчно ясно.

— Да, разбира се — тя не желаете да разговаря с него и той нямаше да я принуждава. В края на краищата, защитавахте мъжа, обвинен в убийството на баща ѝ. — Ако отново се чуеш с него, били му предала, че искам да поговорим?

Селин го изгледа, после Джейн, след това отново погледна към него.

— Разбира се — отвърна. — А сега, ако ме извините...

Джейн, едва ли не закрилнически, хвана Харди за ръката и не го пусна, докато тя не се отдалечи.

Когато отвори вратата на залата, Селин се извърна още веднъж и видя, че Джейн го е хванала. От нейна гледна точка, осъзна той, тази привлекателна жена, която седеше до него от началото на процеса, беше най-малкото нова приятелка. Селин знаеше, че не е жена му, защото я бе виждала два пъти пред къщата им.

Допълнителна причина да се отнася враждебно, помисли си той. Селин сигурно си мислеше, че я е излъгал, че е решил да престане да се вижда с нея, не защото е женен, а защото си е намерил някоя нова.

Когато Фаулър беше въведен, Джейн стисна ръката на Харди.

— О, Господи.

Беше с дрехите, които Джейн му бе донесла, но изглеждаше повече като скитник, облечен с взет назаем костюм. Всичко му висеше. Вратовръзката беше разхлабена и най-горното копче бе разкопчано. Панталоните, без колан, се бяха свлекли върху обувките. Косата му не изглеждаше да е била мита или сресана. Очите му бяха зачервени по края.

Той потупа ръката на дъщеря си, след като пазачът го доведе до банката, каза им и на двамата, че е добре, щял да се оправи. Смъртта на Мей го била покрусил, това било всичко.

Джейн положи максимум усилия да му придаде приличен вид, преди да са въвели съдебните заседатели — вратовръзката, горното копче, косата. Когато сърдитите съдебни заседатели започнаха да се нижат един по едни, тя се върна отзад в галерията и всички зачакаха появата на съдията.

Първата работа на Чоморо беше да се извини на съдебните заседатели за това, че се бе наложило да ги отделият.

— В края на вчерашния ден се получи необичайно стечение на обстоятелства и аз реших, че след като вече сте преминали през по-голямата част от това, както и всички ние, трябва да направим всичко възможно, за да не бъдат усилията ни пропилены на вятъра, като процеса се обяви за невалиден. Казано накратко ще ви уведомя, че централен свидетел на обвинението по това дело — Мей Шин — вчера се самоуби.

Това не беше нещо ново за никой от галерията, така че не се чу очакваното раздвижване, но Харди видя реакцията на съдебните заседатели. Всички до един — някои по-явно от други — огледаха банката на защитата.

— Междуременно съществуваха значителни догадки в медиите, както можете да си представите, относно връзката на това разкритие с делото, което разглеждаме в момента и това, че ви отделих, бе направено, с цел да ви предпазя от влияния. Моля да ме извините, че се наложи да предприема подобни мерки, но според мен, това беше единствената възможност разглеждането на делото да продължи.

Проблемът вече е решен, и аз ще ви позволя да си отидете по домовете. Въпреки това, нека още веднъж да предупредя всеки един от вас, не обсъждайте делото или представените по него доказателства с никого, докато разглеждането не е приключило — Чоморо пийна глътка вода от чашата си. — Вероятно няма да можете да избегнете мнения относно връзката на обвиняемия с г-ца Шин. Може също така да чуете, че г-н Фаулър е посетил г-ца Шин вчера сутринта. Трябва да ви изясня, че тези две събития — посещението на г-н Фаулър и смъртта на г-ца Шин — нямат абсолютно никаква връзка помежду си, и що се отнася до целите на процеса, са без абсолютно никакво значение.

Съдебният лекар се произнесе категорично, че смъртта на г-ца Шин е настъпила вследствие самоубийство. Полицията вече се произнесе след проведеното разследване, че не съществуват никакви доказателства, свързващи г-н Фаулър със смъртта на г-ца Шин. Във връзка с това ви инструктирам да не обръщате внимание на никакви

слухове или мнения, на които можете да се натъкнете, ако се опитват да претендират за подобна връзка — не съществува фактическа основа за това.

Чоморо отново спря. Харди потупа Фаулър по ръката и получи в отговор тъжна усмивка.

Съдията си пийна още една глътка вода.

— Сега, продължаваме нататък. Представителите и на двете страни се съгласиха с фактите, които г-ца Шин изнасяше в показанията си — Чоморо спря да чете и погледна към съдебните заседатели. — Предполагам, ще искате да си водите бележки, тъй като фактите, които ще чуете, вероятно няма да произведат у вас същото впечатление, което биха ви направили, ако ги бяхте чули, произнесени от свидетелката — той нагласи очилата си и отново погледна пред себе си. — Първо, трябва да приемете като установен факт, че г-ца Шин е разговаряла с г-н Фаулър през март и му е казала, че е преместила оръжието, с което е било извършено убийството, веществено доказателство на обвинението номер едно, от апартамента си и го е държала в чекмеджето до леглото на г-н Неш на борда на „Елоиз“.

От реакцията на присъстващите в залата съдебните заседатели разбраха значението на този факт. Дори и без разкрасяване, точката беше неизбежно в полза на обвинението, но Харди бе решил, че нищо не може да направи. Тези точки вече бяха изписани на светлинното табло, Харди не искаше да мисли за тях. Беше се борил за формулировката на останалото от споразумението и се наведе напред в очакване.

— Две — продължи съдия Чоморо, — също така е факт, че по време на този разговор г-н Фаулър е попитал г-ца Шин, дали ако реши да възобнови връзката им — между Фаулър и Шин, — ще спре да се вижда с г-н Неш.

Харди изпусна въздуха, който бе задържал. Така беше по-добре, отколкото „ако нещо се случи с г-н Неш“.

Чоморо продължи да чете.

— Г-ца Шин отговорила, че не знае и не може да каже. Тя все още обичала Оуен Неш, а г-н Фаулър смятала за много близък.

Харди вътрешно се намръщи на подчертаването.

Пулиъс, въпреки че говореше със спокоен тон, явно беше бясна от Гари Смит. Брокерът на Фаулър и нещо като негов партньор за голф очевидно нямаше особено желание да дава, както смяташе, показания във вреда на приятеля си. По ирония на съдбата, това работеше в полза на Пулиъс. Ако той директно критикуваше Фаулър, съдебните заседатели можеха основателно да си помислят, че му има зъб, нещо лично, за което му връща, и на което се радва. Но ставаше обратното, всяка дума беше изтръгвана насила от устата му, а това придаваше силна достоверност на казаното от него.

Пулиъс се забавляваше — така, както само тя умееше, помисли си Харди — от развоя на събитията, започнал със закъснението на Анди, смъртта на Мей, отделянето на заседателите, извинението на Чоморо тази сутрин и най-накрая уговорката по показанията на Мей.

Фримън може и да му беше казал снощи, че си мисли, че може и да спечели, а и с новите въпроси, които имаше към Фарис и пазачите от яхтклуба, Харди бе напълно убеден, че ще докаже невинността на Фаулър, но точно сега, докато Пулиъс беше взела думата, знаеше, че губи съдебните заседатели.

— Г-н Смит, ще ви покажа страницата от настолния календар на обвиняемия от шестнайсети май, на която са изписани инициалите „О. Н.“ и думата „Елоиз“ — тя внесе страницата като вещественно доказателство номер 18, после се върна отново към свидетеля. — На или около шестнайсети май не е ли ставало дума между вас с г-н Фаулър за г-н Неш?

— Да — на Смит това не му хареса.

— Разкажете ни за същността на този разговор.

— Е, не беше кой знае какво...

Чоморо се наведе от банката си.

— Опитайте се да не давате оценки, г-н Смит. Просто ни кажете за какво е ставало дума.

Смит кимна, замълча за миг, после започна отново.

— Двамата със съдия Фаулър се занимаваме с набиране на средства от доста време. Споменах му, че съм получил покана за благотворително събиране на яхтата на Оуен Неш и той ме попита дали мога да му взема и на него покана. Двамата сме щели да свършим повече работа.

— И вие какво му отговорихте?

— Реших, че идеята е добра.

— И му намерихте покана?

— Да.

— Значи и двамата отидохте?

— Не. Накрая се оказа, че нито един от нас не отиде. Аз се разболях, а Анди се отказа.

— Той каза ли ви защо го е направил, след като толкова е искал да получи покана?

Смит погледна към Фаулър, после към скута си.

— Тогава преживяваше тежък момент, не му се излизаше много.

— Тежък момент ли? От лично естество?

Харди се изправи, протестира и протестът му беше приет.

— И какво стана с благотворителните ви планове относно г-н Неш?

— Трябва да разберете, че такива неща стават непрекъснато. Не могат да се предвидят. Но аз бях малко разочарован, че нито Анди — съдия Фаулър, — че нито един от нас не се възползва от тази възможност и му го казах — той замълча, като отново погледна към приятеля си на банката на защитата. — Анди каза, че така и така имал да говори с Оуен Неш по друг повод и обеща, че ще се добере до него в рамките на един месец.

Пулиъс замълча за миг, после се обърна към съдебните заседатели.

— Обещал е, че ще се добере до него в рамките на един месец — повтори тя. После, към Харди: — Свидетелят е ваш.

— Г-н Смит — каза Харди. — Доколкото знаете, г-н Фаулър някога срещал ли се е с г-н Неш лице в лице?

— Не.

— Г-н Фаулър някога казвал ли ви е, че си е определил среща с г-н Неш, за да обсъдят нещо, на „Елоиз“ или някъде другаде?

— Не, не е.

— Имали ли сте възможност да разговаряте с г-н Фаулър между шестнайсети май и двайсети юни, денят, когато Оуен Неш е бил убит?

— О, да. Чувахме се почти всеки ден.

— Говорили сте почти всеки ден. Спомняте ли си дали името на г-н Неш се е появявало в разговора ви между шестнайсети май и двайсети юни?

— Ами, единствено в разговора, за който споменах на г-ца Пулиъс.

— А след това?

— Не.

— Не, не си спомняте или не, не се е споменавало?

— Не си спомням да се е споменавало.

— Ако си е бил определил среща с г-н Неш, смятате ли, че щеше да ви каже?

— Протестирам — обади се Пулиъс. — Спекулация.

Протестът беше приет, както Харди знаеше, че ще стане, но това не му попречи.

Той продължи:

— Искам да изясня това. На шестнайсети май г-н Фаулър — въпреки че е имал покана — не е отишъл на „Елоиз“, така ли?

— Да, така е.

— През следващия месец никога не е споменавал нито, че си е уговорил среща с Оуен Неш, нито, че ще ходи на „Елоиз“?

— Точно така.

— Значи, ако мога да обобщя фактите, извлечени от вашите показания, г-н Смит, доколкото вие знаете, г-н Фаулър никога не се е срещал с г-н Неш и никога не се е качвал на „Елоиз“?

— Точно така. Доколкото аз знам, не е.

— Факт ли е, г-н Смит, че г-н Фаулър ви е обещал, както сам казахте, че ще се добере до Оуен Неш в рамките на един месец, смятано от шестнайсети май?

Смит се намръщи.

— Да, така ми каза.

— Значи фактът е, че той ви е казал, че ще го направи. Не е факт, че наистина го е направил. Всъщност, вие не разполагате с никакви доказателства, че той го е направил. Вярно ли е?

— Да, вярно е.

Пулиъс бе свела списъка си със свидетели до Дейвид Фримън и Мори Картър, заемодателят по гаранцията. Явно следобед обвинението щеше да приключи нещата с въпроса за нравствения облик, като остави съдебните заседатели с впечатлението, че осъзнатата вина на

Анди е единственото възможно обяснение за постъпките му. Чоморо беше дал ясно да се разбере, че ще допусне всички показания в тази насока.

Харди с нетърпение очакваше Фримън да застане на свидетелското място. Въпреки че неговите показания щяха да потвърдят голите факти по неетичното поведение на Анди, като адвокат, занимавал се цял живот със защитата, той инстинктивно щеше да се противопостави на Пулиъс. Харди, естествено, бе разговаряло него няколко пъти през двата месеца, през които се бе подготвял за процеса и в тези техни разговори Фримън беше изглеждал искрено опечален от предстоящата му роля като свидетел на обвинението.

Но фактите си бяха факти — Анди Фаулър го бе наел да защитава Мей Шин. Фримън ясно беше казал на Фаулър, в собствения му кабинет, че по негово мнение той няма друга възможност, освен да се оттегли от делото сега, когато се бе паднало в неговата съдебна зала. Той беше уредил нещата с Мори Картър за гаранцията.

В дългогодишната си кариера, беше казал той на Харди, никога не бил виждал съдия да прави нещо подобно на онова, което Анди Фаулър бе направил. Разбира се, нямаше да го каже така, когато даваше показания, но действията на Фаулър изглеждали толкова невероятни на Фримън, че не подлежали на описание.

Освен това, снощи бе намекнал на Харди, че още не бил загубил делото. И го беше направил, преди да се уверят, че Мей се е самоубила, когато нещата бяха изглеждали дори по-лошо. Дали пък не бе планирал да наблегне на определени места в показанията си, за да не прозвучат чак толкова съкрушително, колкото изглеждаха на пръв поглед?

Чоморо реши, че Анди Фаулър можеше да бъде пуснат отново под гаранция, след което усмирения бивш съдия и неговата дъщеря дадоха ясно да се разбере, че присъствието на адвокати не е желано и отидоха да обядват сами. А това напълно устройваше Харди.

— Знаеш ли какво е правила Мей през цялата седмица? — попита Харди Фримън.

— Разбира се.

Харди и Фримън разговаряха в коридора. И двамата не бяха в настроение да обядват цял час в „Лу“, точно преди Фримън да свидетелства за Пулиъс, така че Харди се възползва от камуфлажа, който им предоставяше празният коридор.

— Спомняш ли си да е ходила до „Елоиз“?

Фримън изглеждаше така, сякаш бе спал с дрехите, с които беше дошъл в моргата снощи.

— Да. Не особено умен ход.

— Казала ли ти е защо го е направила?

— Няма да ме питат затова. Пулиъс ще иска да разбере как ме е наел съдия Фаулър, няма да се интересува от Мей Шин.

Харди не желаше да го притиска, но нямаше намерение и да се отказва.

— Мен ме интересува, а не Пулиъс. Искам да знам за Мей Шин — отвърна той.

— Добре, но не съм сигурен какво значение има кога, дали или защо Мей Шин е ходила до „Елоиз“. Ще ти кажа какво ми каза тя, става ли? — Очите му огледаха коридора, вероятно търсеше представители на отбора на обвинението, после се обърна отново към Харди. — Прочела, че я свързват с Неш, в „Кроникъл“ в четвъртък сутринта — първия ден, в който се спекулираше, че мистериозната ръка може да е била на Неш. Страхувала се, че ще открият нещо, което да я свърже с него — оправдан страх, както се оказа. Знаела, че пистолетът ѝ е на „Елоиз“ и решила да отиде и да го вземе — преди нещата да са се напекли. Но когато отишла там, било посред бял ден и си дала сметка, че ще я познаят, дори по-лошо, че някак си ще я свържат с онова, което се е случило. Така че решила да се върне по-късно, когато било тъмно и нямало никого, но дотогава полицията вече била отцепила района.

Харди стоеше с кръстосани ръце, прецеждаше, обмисляше.

— Откъде е знаела, че ще може да се качи? Имала ли е ключ?

— Добър въпрос. — Сякаш Фримън, премислил сам всичко веднъж, проверяваше съобразителността на Харди. — Не. Не е имала ключ. Това било другото нещо, което я възпряло. Освен, че щели да я познаят.

— Предполагаме, че всичко, което ти е казала, е вярно, нали така?

— Аз ѝ вярвах. Има две неща. Първо, не било необичайно за Оуен да забрави да заключи. И второ, ако е бил убит на борда — както всъщност е станало, — вероятно убиецът не е имал ключ или е бил забравил да заключи. Мей си помислила, че е твърде вероятно.

Повече от това, реши Харди, беше точно така. „Елоиз“ не беше заключена в сряда вечерта, когато той се качи на нея.

— Добре — каза Харди, — въпросът ми е следния. Казвала ли ти е Мей, че е идвала още веднъж в четвъртък рано сутринта?

— Не. Защо ще го прави?

— По същите причини.

— Добре, но тогава защо ще трябва да се връща отново?

— Не знам.

Фримън направи няколко крачки. Спомни си нещо друго.

— Колко рано? Цялата седмица не била на себе си. Когато най-накрая успявала да заспи, понякога спяла до обяд.

Харди поклати глава.

— Не, било е преди обяд. Точно, когато сутрешният пазач е идвал на работа. Да кажем, седем и половина.

— Казва, че е видял някого ли?

— Повече от това, твърди, че е видял Мей.

— На „Елоиз“ ли?

— Не, да се отдалечава.

— Отблизо ли я е видял? Сигурен ли е, че е била тя?

— Нито едното, нито другото — докато го произнасяше, Харди осъзна какво означава това.

Фримън продължи.

— Добре, да отговоря на първоначалния ти въпрос. Мей ми каза, че ходила веднъж до „Елоиз“, в четвъртък следобед, да види дали може да вземе пистолета.

На Харди му хрумна нещо.

— Може би е знаела, че отпечатъците на Фаулър са били върху него и е отишла, за да го предпази.

Фаулър нетърпеливо поклати глава.

— Не е предпазвала Фаулър. Той повече не е значел нищо за нея, колкото и да му е неприятно да го чуе... На твое място не бих изтъквал подобно нещо на кръстосания разпит. Намерил си нещо, нали?

— И да съм, не знам какво е. Вчера, когато не вярвах на Мей, всичко изглеждаше наред. Днес... — Харди повдигна рамене. — Не знам. Лодката се наклони, аз погледнах нещата под друг ъгъл и сега част от парчетата не пасват. Опитвам се да реша кой е правилният ъгъл.

— Правилният ъгъл е онзи, който ти помага да измъкнеш клиента си.

— Че Мей не е лъгала?

Но за Фримън това вече не подлежеше на съмнение. Той се премести по-близо до Харди.

— Във всеки случай, надявам се, че си си написал единайсет — осемнайсет?

Говореше за параграф 1118.1 от Калифорнийския наказателен кодекс, иск за налагане на оправдателна присъда, чрез който съдията налагаше на съдебните заседатели да обявят подсъдимия за невинен. Наистина, този параграф почти автоматично се внасяше от адвокатите на защитата, след като обвинението приключеше със свидетелите при всяко едно дело и особено в дела като това, в които доказателствата се смятаха за недостатъчни, за да подкрепят обвинението. Също толкова автоматично, искът почти винаги се отхвърляше, но Фримън му даваше да разбере, че в този случай смята, че имаше шанс.

Харди каза, че е подготвил иска, но не възлага прекалено големи надежди.

Явно и Фримън не възлагаше.

— Чоморо няма опита. Това е първия му голям процес, трябва да го остави на съдебните заседатели — като каза това, той вдигна ръцете си с дланите нагоре. — Но правото е чудно нещо и човек никога не знае.

Харди разполагаше с още дваайсет минути, преди заседанието да се открие наново. Той се качи горе до четвъртия етаж, откри Глицки сам в отдела да хруска проклетия си лед, и да чете прегърбен над бюрото си. Сержантът вдигна глава.

— Не беше прав — каза му Ейб.

Харди дръпна един стол срещу бюрото му.

— Слушам те.

— Нямало е никакво палто — Глицки бутна папката, която четеше, към Харди. — Провери сам. Ако някой дойде, докато гледаш, прояви съобразителност, разбрано? Този лист тук — сложи пръст отгоре той — е описът на спалнята на „Елоиз“. До лентите в писалището, Диз, всичко е налице. Този другият е списъкът, който Струлър е взел от Мей, с всичките нейни неща. Онова, което е искала да ѝ се върне в замяна на показанията.

— Защо просто не са ѝ пратили призовка?

Глицки схруска малко лед, преглътна.

— Предполагам, смятали са, че това ще я направи по-сговорчива — той поклати глава. — И знаеш ли какво?

Харди преглеждаше списъка.

— Какво? — каза той разсеяно.

— Такива неща стават непрекъснато. Някой съди Града и решава, че може да се сдобие с допълнително кожено палто или нещо друго, което не влиза в сметките. Написва го в списъка, казва, че е било откраднато, и готово. Но — Ейб отново чукна по листа — изненада. Нямало го е. Именно затова правим описи още първия ден.

Това отново беше крачка назад. На Харди никак нему се хареса.

— Мей не е излъгала, Ейб — той разбираше, че Глицки не е особено благоразположен към Мей. В края на краищата, съдила го бе за неправомерен арест. И не беше ли го излъгала, че няма да ходи в Япония? Не беше ли го накарало именно това да я арестува? — Добре, може да си е мислела, че палтото е там. Обадила се е на Дейвид Фримън заради него, споменала го е на Фаулър, когато е отишъл. Нахвърлила се е върху Струлър.

— А ти нямаше ли да го направиш?

— Да направя какво?

— Ако ти е паднала далавера като тази, няма ли да се възползваш?

Харди не можеше да се съгласи. Щеше да продължава с идеята, че Мей е казвала истината, докато не удареше в стена. На пръв поглед всичко това може и да нямаше смисъл, ако се приемеше, че не е излъгала, но все още не беше стена. Ала Глицки бе на негова страна, и той искаше да запази благоразположението му.

— Може би — съгласи се Харди, — но и в двата случая е от полза...

— На мен не ми помага особено. Където и да погледна, няма нищо. Открили нещо за Фарис?

— Не. Оставих му съобщение. Като стана дума за това... — той сграбчи телефона на Глицки и набра някакъв номер. — В обедна почивка съм — каза на Франи. — Някой да ме е търсил? — Когато затвори, поклати глава. — Никой.

— Извън града ли е или какво?

Харди повдигна рамене.

— Вероятно просто е зает. Плюс, че вече не съм от неговата страна, не го забравяй. Защиствам убиеца на Неш. Сега, ако искаш...

— Няма начин. Вече го прерових целия. Ако намериш някакво вещественно доказателство, ще видя какво мога да направя, но... Според теб, сега Шин казва истината, а Фарис лъже без някаква явна причина, мисля, че на нито едното няма да се вържа. Знам, че Фарис не е убил Неш. Бил е в Таос. Засилил си се не накъдето трябва.

Харди не искаше да спори, знаеше, че няма смисъл да продължавала настоява.

— Добре, може би той ще ми се обади. Ако нещо изскочи, ще те уведомя.

Глицки шумно приключи с леда.

— Да, знам, това придава смисъл на живота ми.

— Мога ли да ги взема? — попита Харди, като събра описите.

— Не само можеш да ги вземеш — отвърна Глицки, — длъжен си да ги вземеш. Трябваше да чакам цяла сутрин, за да се изпразни кабинета, та да мога да ги снимам.

Харди потупа Глицки по бузата.

— Такъв сладур си — каза той. — Никога не се променяй.

Глицки изсумтя.

— Нямам и намерение.

Фаулър и Джейн седяха на банката на защитата, когато Харди влезе в съдебната зала в един и дванайсет. Селин вече беше на мястото си до пътеката на втория ред. Откри, че забавя, когато се изравни с нея и се насили да продължи през люлеещата се врата.

Фаулър не изглеждаше много по-добре. Харди издърпа стола си и сложи ръка на гърба му.

— Държиш ли се?

Джейн, от другата страна на баща си, разтревожено погледна към Харди. Насили се да прояви ентузиазъм.

— Имаме няколко интересни разкрития.

— Какъв глупак съм, Диз, винаги съм бил — външно, очите на Анди изглеждаха по-добре. Червенината беше избледняла, сенките отдолу — намалели. Но изражението в тях — или по-скоро липсата на такова — беше още по-тревожно. — Не е давала и пет пари за мен, нали?

Каква полза от увъртания?

— Не — отвърна Харди. — Не, предполагам, че не е, Анди — Джейн го погледна смразяващо, но той не й обърна внимание. — А сега, какво ще кажеш да престанеш да страдаш за онова, което ти е причинила? Нея я няма вече. Не беше ли казал на Джейн преди, че трябвало да го приемеш така, сякаш е умрял един приятел? Е, сега е точно така.

— Тя ме е лъгала.

На Харди започваше да му писва от обяснението — с което и самият той се бе заблуждавал, — че отговорът на всичко се крие в лъжите на Мей.

— Наистина ли? Или ти сам си се залъгвал?

Джейн направо му изсъска:

— Дизмъс!

— Знаеш ли, Анди — продължи той, — може би просто не ти е било достатъчно, това е. Дала ти е онова, за което си си плащал, всичко останало е било илюзия. А ти си човек, съдия, от който зависи какво ще стане по-нататък, който може дори да превърне фантазиите си в реалност. Ти не си като другите хора, нищожествата, чийто живот е минавал през ръцете ти всеки ден...

— Дизмъс, престани.

Този път Джейн го каза достатъчно високо и няколко от съдебните заседатели погледнаха към тях. Харди видя реакцията и сдържано им кимна с глава. Сниши гласа си.

— Фантазиите свършиха, съдия. Принизен си с простосмъртните. Не мога да кажа, че те виня, че оплакваш станалото, но поне, ако не друго, вече си стъпил на земята.

В очите на Фаулър отново се бе появило нещо — гняв, омраза или по малко от двете. Каквото и да бе, помисли Харди, беше по-добре от нищо.

— Много ни помогна, Дизмъс, благодаря ти — Джейн поне сдържаше гласа си.

Фаулър се изправи.

— Не ми казвай, че не ми се иска да я върна обратно. Ти не знаеш...

Харди кимна.

— Прав си, Анди, не знам. Онова, което знам обаче, е, че никога не си имал шанс да си я върнеш обратно, защото преди всичко никога не си я притежавал.

— Какво си мислиш, че ще постигнеш с това, Дизмъс? — попита Джейн.

— Всичко е наред, скъпа — успокой я Фаулър.

Харди продължи:

— Точно така, всичко е наред. Питаш какво постигам ли, Джейн? Не знам. Може би започва малко да ми писва да превивам гръб тук, докато негова светлост съдията се рее из облаците — той се обърна към клиента си. — Анди, съжалявам, но ти не си някой трагичен герой. Не мога просто да си седя тук и да те гледам как се съсипваш заради някаква приказка, съчинена от теб самия, която успя да унищожи всичко, за което се бе трудил — Харди смекчи тона си, сложи ръка на гърба на Фаулър. — Жената е мъртва, Анди. Няма да се върне. Време е да се събудиш и това е сигналът да го направиш.

Дейвид Фримън, прочутият адвокат, заемаше централното място в обвинението и Елизабет Пулиъс го знаеше. Дотук бяха установили без всякакво съмнение, основателно или друго, че Анди Фаулър е бил съсипан от Мей, че е наел частен детектив, за да разбере защо е

престанала да се вижда с него, че е открил, че се е влюбила в Оуен Неш или се е правела, че го обича, и че е продължил да следи действията на Неш през следващите няколко месеца до убийството му.

Почти на всичките си познати — освен на Гари Смит — не беше казал истината, всъщност, направо ги бе излъгал за Оуен Неш. Знаел е къде се намира пистолета на яхтата и отпечатъците му бяха върху него. Беше отличен ветроходец и би могъл с лекота да докара „Елоиз“ и да я върже, след като се стъмни, дори и в бурно море.

Въпреки, че всичко това беше установено, Харди все още си мислеше, че на съдебните заседатели ще им е трудно да поискат смъртна присъда, особено, ако самият Фаулър дадеше показания (в случай, че Харди успееше да го убеди). Дотук всичко, което съдията бе извършил — няколкото невинни лъжи, повече или по-малко естественото любопитство да разбере защо любимият човек, както си бе представял, го бе изоставил, достоверното обяснение как отпечатъците се бяха озовали върху оръжието, с което беше извършено убийството — можеше да се обясни, надяваше се Харди, чрез неопровержимия факт, че просто бе искал да запази незаконната и срамна връзка в тайна.

Засега, вярваше Харди, нищо от това не показваше наличието на достатъчно „осъзната вина“, за да се потвърди обвинението и да се осигури присъда. Когато обаче Дейвид Фримън заемеше мястото си на свидетел, всичко щеше да се промени. Независимо от личната подкрепа на Фримън, положението щеше да се влоши. Беше готов да протестира на всеки въпрос, ако станеше нужда и ако съдебните заседатели го намразеха за това, така да бъде. Фактите от показанията на Фримън щяха да бъдат достатъчно уличаващи — искаше поне да се опита да попречи на интерпретирането им.

Пулиъс, която се правеше на приятелски настроена и почтителна, предпазливо разходи Фримън през някои вече установени показания, след което се насочи към събитията от миналия юни.

— Г-н Фримън, познавате ли обвиняемия?

— Да.

— От колко време?

— Познавам съдията от години — той дори не си направи труда да погледне към Харди.

— Бихте ли казали, че сте приятели?

— Поддържахме любезни професионални взаимоотношения. Не сме се виждали извънслужебно. Нещо като ние двамата с вас.

Той се усмихна. Тя се усмихна. На съдебните заседатели явно им хареса.

— Миналия юни във взаимоотношенията ви настъпиха ли промени?

— Да.

— Какви?

— Съдията ме нае.

Чоморо:

— Г-н Фримън, ние всички знаем, че обвиняемият е бил съдия в този съд. Но с оглед на точността, моля обръщайте се към г-н Фаулър или по име, или с „обвиняемия“.

Фримън каза, че е по навик и се извини.

— И за какво ви нае г-н Фаулър?

— Да защитавам Мей Шин, която беше обвинена в убийството на Оуен Неш...

Чукчето на Чоморо се стовари с трясък. Харди потисна усмивката си. Браво, Дейв, помисли си той.

— Г-н Фримън, придържайте отговорите си към зададените въпроси.

— Съжалявам, ваша светлост, помислих си, че именно това ме попитаха.

Но вече беше отбелязано в протокола. Пулиъс не можеше да протестира, тъй като тя самата бе задала въпроса. Нищо не й оставаше, освен да продължи нататък.

— Г-н Фаулър ви нае, за да защитавате Мей Шин, която, както казахте, е била обвинена в убийство?

— Точно така.

— Бяхте ли изненадан от молбата му?

— Първоначално, не.

Това беше кривване, което Харди не беше очаквал. В предишните си показания Фримън бе казал, че е бил удивен от това. Сега не беше изненадан „първоначално“.

Пулиъс продължи:

— Защо не „първоначално“?

— Понякога съдът проверява няколко адвокатски фирми, преди да зачисли някой заподозрян. Да види дали не са претоварени или нещо подобно.

— Но тук не ставаше въпрос за това?

— Не.

— А за какво ставаше въпрос?

— Ами, съдията — извинете ме, обвиняемият — искаше да ме наеме частно.

— Да защитавате г-ца Шин?

— Да.

— А това необичайно ли беше?

— Бих казал, да, беше.

— Имаше ли нещо друго необичайно в споразумението?

Харди стана от масата си.

— Протестирам.

— Протестът се приема.

Пулиъс опита отново:

— Г-ца Шин трябваше ли да знае за споразумението?

Харди пак скочи. Заключение от свидетеля и косвени показания.

Наложи се Пулиъс да оттегли въпроса си, но щеше да е като вадене на зъб. Тя кисело се усмихна.

— Можете ли да ни опишете разговора, който водихте с обвиняемия относно защитата на Мей Шин?

— По принцип, да — отвърна Фримън. Той се обръщаше направо към съдебните заседатели. — Но след като приех работата, г-н Фаулър стана мой клиент и разговорите ни бяха поверителни.

Фримън нямаше да издаде нищо. Харди бе възнамерявал по време на кръстосания разпит да го отклони и да го накара да навлезе в погрешния арест на Мей Шин и всичко останало. Но явно Фримън щеше да свърши работата вместо него.

Пулиъс обаче също можеше да чете знаците, а този гласеше: „Внимание, засада“, Фримън се готвеше, казано на прокурорски език, да кривне. Свидетелите го правеха непрекъснато. Пулиъс го бе виждала и преди. Вече не беше чак толкова приятелски настроена.

— Г-н Фримън, факт ли е, че г-н Фаулър ви помоли да запазите отношенията си с него в тайна от г-ца Шин?

— Да.

— Факт ли е, че за г-ца Шин беше определена гаранция от петстотин хиляди долара?

Фактите продължиха да излизат наяве: че Фаулър е заложил жилищната си сграда като допълнителна гаранция, че г-ца Шин е била обвинена от върховните съдебни заседатели в убийство, като с това делото е преминало към Върховния съд, че делото на Шин е било прехвърлено за разглеждане в съдебната зала на Анди Фаулър...

Сега Пулиъс беше на ход и не можеше да се направи нищо.

— И така, г-н Фримън, след като вече знаехте какви са били отношенията между обвиняемия и г-ца Шин, каква беше реакцията ви, когато делото на г-ца Шин бе прехвърлено в съдебната зала на г-н Фаулър?

Фримън се замисли какво да отговори.

— Е, изпитвах смесени чувства. Помислих си, че може да се окаже от полза за моята клиентка, ако делото се гледа в съдебната зала на г-н Фаулър, но реших, че няма начин това да се случи.

Точно отговорът, който искаше Пулиъс.

— Очаквахте, че г-н Фаулър ще си направи отвод?

Харди протестира, като се позова на липсата на връзка.

— Кого го интересува какво е очаквал г-н Фримън?

Мен, помисли си Чоморо и каза:

— Протестът се отхвърля.

Пулиъс повтори въпроса дали Фримън е очаквал Фаулър да си направи отвод.

— Разбира се.

— Но той не го направи?

Фримън се замисли за миг, но наистина нямаше как да го избегне.

— Не, не го направи.

Харди реши, че може да спечели няколко точки.

— Г-н Фримън, г-ца Шин е била обвинена в убийството на Оуен Неш, същия човек, в чието убийство сега е обвинен подсъдимият?

— Точно така.

— Преди да се съгласите да защитавате г-ца Шин по това обвинение и следователно, преди да установите отношения на клиент

— адвокат с г-н Фаулър, обвиняемият каза ли ви, че иска вие да защитавате г-ца Шин?

— Искаше адвокат, който да осигури силна защита.

— Каза ли ви той, че г-ца Шин ще се нуждае от силна защита?

— Да.

— По ваше мнение, г-н Фримън, г-н Фаулър смяташе ли, че г-ца Шин е виновна?

— Протестирам!

Харди го парафразира.

— Г-н Фаулър каза ли ви, че смята, че г-ца Шин е виновна за убийството на Оуен Неш?

— Да, каза ми. Така мислеше.

— Вие сте спечелили оправдателни присъди в няколко дела за убийства, нали, г-н Фримън?

— Протестирам, ваша светлост. Няма никаква връзка.

Харди беше съдържан.

— Ваша светлост, обвинението отбеляза заслугите на г-н Фримън в началото на свидетелските му показания. Искам съдебните заседатели да разберат, че репутацията на г-н Фримън е не просто на адвокат, а на първокласен адвокат.

— Добре — Чоморо, както често ставаше с напредването на деня, беше кисел. — Но да продължим нататък.

Той накара стенографа да прочете отново въпроса и Фримън отговори да, бил спечелил няколко оправдателни присъди.

— Всъщност, не бяха ли именно поради вашите усилия отхвърлени обвиненията срещу Мей Шин?

— Да. До голяма степен.

— Сега, да видим дали можем да изясним нещата. Г-н Фаулър, запознат с репутацията ви, ви е наел да представлявате г-ца Шин, която впоследствие е била оправдана, благодарение на вашите усилия?

— Да, така е.

— И това е подновило разследването и е довело до ареста на самия г-н Фаулър за същото престъпление?

— Протестирам — намеси се Пулиъс. — Търсят се заключения.

— Какъв е въпросът ви, г-н Харди?

Харди реши, че се подразбираше какво е искал да каже. Щеше ли човек, извършил убийство, да наеме адвокат, чиито минали успехи

биха увеличили вероятността делото да се поднови отново? Най-разумното обяснение за наемането на Фримън беше, че всъщност Фаулър наистина е вярвал, че Мей е виновна. И, разбира се, щом като е мислел така, следователно той самият не е бил.

— Отказвам се, ваша светлост — каза той. Като се обърна отново към Фримън, Харди го попита дали по времето, когато е бил нает, е смятал, че има някакъв шанс делото на Мей Шин да се гледа в съдебната зала на Фаулър.

— Не, изобщо. Ако тогава бях сметнал, че има, нямаше изобщо да го поема. Но такъв шанс нямаше.

— Защо?

— Ами, делото се намираше в отдел 22. Имаше седем съдии на разположение и бях сигурен, че дори и делото да се падне на Анди, той ще се откаже от него.

Пулиъс скочи като ужилена, но това бяха свързани с делото факти и Харди можеше да накара Фримън да разкаже по-голямата част от историята — как се избираха съдиите за делата, обиколния път, който процедурите по делото на Мей бяха извървели, преди то да стигне до Фаулър. Не можеше да бъде предвидено...

Най-накрая Харди наближи финала.

— До момента, в който обвиненията срещу г-ца Мей Шин бяха оттеглени, колко дни бяха изминали от началото на процеса? Искам да кажа, например, бяхте ли избрали съдебни заседатели? Обвинението беше ли започнало с разпита на свидетелите?

— Не. Нищо подобно.

— Знаете ли нещо друго да се е случило във връзка с това дело в същия този ден?

— Да, съдия Фаулър си подаде оставката.

— Искате да кажете, че се е отказал от делото?

— Не, искам да кажа, че си подаде оставката като съдия, отказа се от съдийството.

— И това стана колко време, след като делото беше прехвърлено в неговата съдебна зала?

— Един ден.

Харди се извърна към съдебните заседатели.

— Един ден — повтори той.

Пулиъс не пожела да зададе нови въпроси на Фримън, нито пък призова Мори Картър, заемодателя на гаранцията, тъй като фактите около нея бяха достатъчно изяснени от показанията на Фримън. Вместо това, след като Харди свърши с Фримън, обвинението обяви, че е приключило със свидетелите си.

Харди трябваше да се чувства по-добре. Показанията на Фримън, за които се бе опасявал, че ще бъдат катастрофални, както изглежда, изобщо не се бяха оказали такива. Съдебните заседатели знаеха най-лошото, което Анди беше направил, но поне, чувстваше Харди, го бяха разбрали във възможно най-благоприятната светлина.

По време на почивката Харди внесе иска си по параграф 1118.1 в кабинета на Чоморо. Съдията, за негова изненада, му отдели нужното внимание и обяви пред двамата юристи, че ще обмисли иска през празниците. Щял да се произнесе върху него в понеделник. Междувременно, Харди трябвало да се приготви да започне призоваването на свидетелите си.

Клиентът му не му бе проговорил цял следобед. Когато съдията се появи и закри заседанието до понеделник, той промърмори единствено: „До понеделник“ и се запъти назад, за да се присъедини към дъщеря си.

Харди си събра документацията.

В пет и десет, когато излезе и се запъти към паркинга, вече се беше стъмнило. Предстоеше буря и вятърът се усилваше, напорист и студен, с подписа на Аляска върху него.

Харди остави на земята тежкото си куфарче и се спря пред входа на моргата, като погледна през една дупка в шперплата към строежа, където бавно се издигаше новия затвор. Покрай него се изнизваха отиващите си работници, и той завидя на дочутите разговори, смеха, плановете за вечерта, за събота и неделя. Вдигна яката на сакото си да не му духа, чувстваше се самотен и изоставен.

— Хей, Харди! Дизмъс! Това ти ли си? Рано си тръгваш. Радвам се, че те хванах. — Беше Кен Фарис, вървеше срещу потока, който се изливаше от сградата. — Чух съобщението ти, но не можах да се измъкна и реших, че ще успея да те хвана след заседанието. Разпуснаха ли ви вече? Свърши ли?

Казаното от Фарис беше вярно — обикновено можеше да очаква да открие Харди в залата по това време, но това, че бе дошъл, се стори на Харди малко необичайно. Можеше просто да му се обади по телефона. Харди му го каза.

— Знаеш как е в службата. Стигнеш ли до края на седмицата, измисляш си всякакви извинения, за да се измъкнеш по-рано. Освен това ми е и на път за вкъщи. Е, как върви? Какво мога да направя за теб? За Мей Шин ли става дума?

Харди го погледна спокойно.

— Става дума за много неща, ако имаш време. Искаш ли да пийнем по нещо?

— Разбира се — каза Кен. — Нещо случило ли се е?

— Ами, да кажем, че не всичко е наред.

Те се върнаха обратно през Палатата и пресякоха от другата страна на улицата. В „Лу“ беше претъпкано и шумно, окичено с метри червени и зелени гирлянди, осветени от коледни лампички. Тъй като всички места бяха заети, застанаха до бара. Харди си поръча една

тъмна бира, Фарис поиска екстра сухо мартини „Бий-фитър“. Лу, зад бара, погледна към Харди.

— Нов ли е?

Харди ги запозна и Лу сухо обясни, че всичките им мартинита са екстра сухи — без вермут. Фарис каза, че ще се задоволи, с каквото там Лу му налее, което беше правилния отговор — получи малко лед, няколко пръста джин и няколко маслини.

— Ужасно място — отбеляза той, докато го оглеждаше. Чукнаха се. — Добре, какво става?

— Обвинението приключи с разпита на свидетелите си. Ще започна да призовавам моите от понеделник.

— Не ме молиш да свидетелствам в полза на Анди Фаулър, нали?

— Не. Защо питаш? Мислиш, че той е убил Оуен ли?

Фарис отпи от джина си.

— Да ти кажа истината, не бих се изненадал, ако е убил и Мей. Не ме интересува какво говорят.

— Не, Мей се е самоубила. Ако бяха открили нещо, което да свързва Фаулър с това, досега щяха да му го лепнат. А те здравата търсиха — но на Харди никак не му хареса, защото ако Фарис все още искрено вярваше в това, може би и съдебните заседатели също вярваха, въпреки инструкциите на Чоморо. Беше добре да не го забравя. — За Мей... когато за пръв път разговаряхме, ти ми каза, че Оуен ѝ е плащал?

— Точно така. Плащаше на всичките. Е, и?

— Знаеш ли със сигурност, че ѝ е плащал? Той казвал ли ти е изрично, че го е правил? — Фарис явно се замисли. Харди продължи: — Каза ми, че Неш се бил променил последните няколко месеца. Чудех се, може ли това да е била една от промените?

Фарис се беше вгълбил в себе си. Най-накрая отвърна, достатъчно високо, за да го чуе над глъчката.

— Оуен ходеше с проститутки, леки жени, наречи ги както искаш. Това си беше в характера му. Такъв си беше. И Мей бе такава.

— Ами, може и да не е била — възрази Харди. — Точно това се мъча да разбера.

Явно разгневи Фарис.

— По дяволите, това никога не е било оспорвано.

Харди отпи от бирата си.

— Сега се оспорва. Адвокатът на Мей — ти го познаваш, Фримън — твърди, че двамата наистина са се обичали.

Фарис поклати глава.

— Това са глупости.

— Защо?

— Защото просто не я е обичал, затова. Говорим за Оуен Неш. Нямахте да се ожени за някоя курва. Защо се ровиш във всичко това?

— Защото не вярвам, че Анди Фаулър е убил някого. Защо толкова те вбесява мисълта Оуен да е обичал Мей Шин?

— Защото познавах Оуен и това не беше в стила му!

Харди се дръпна, замълча за миг. И двамата мъже се заеха с питиетата си. Харди отново се облегна напред.

— Слушай, Кен, в продължение на шест месеца ти оспорва валидността на завещанието. Логично е да държиш на мнението си. Просто питам дали разполагаш с някакво доказателство, че Оуен ѝ е плащал — дали самият той ти е признавал, погасени чекове, каквото и да било. Ти сам ми каза, че Неш се е променил с нея. Една наета проститутка щеше ли да го промени? Не е ли носел пръстена ѝ, когато е бил застрелян?

— Не знам. Може някой да му го е сложил.

— Защо?

— Не знам.

Харди продължи.

— Няма никакъв смисъл. Той си го е сложил. Възнамерявал е да ти каже нещо, вероятно скоро. Смятам, че е бил решил да се ожени за тази жена, точно както тя твърдеше.

В чашата на Кен Фарис беше останала само една маслинка.

— Господи — възкликна той — аз просто... — поклати глава.

— Предполагал си го, нали?

— Защо не ми е казал? Казваше ми всичко.

— Може би и той самият не е знаел. Може би изведнъж му е хрумнало. Но всичко се връзва, ако го събереш — имаме промяната в поведението, улягането, оставил ѝ е телефона ти в случай на нужда, завещанието, пръстена. Ако го приемеш за вярно, тогава Мей не е лъгала за нищо. И именно заради това ти се обадох. Искан да се уверя, че е така.

Лу, без да са го молили, им беше плъзнал по още едно от същото под лактите, Фарис явно не бе забелязал. Вдигна новата чаша и изпи една трета от нея.

— Няма никакви чекове — каза той най-накрая. — Разбира се, в брой... Знаеш ли, не смятам, че някога е ставало дума дали ѝ е плащал — никога не сме говорили за това.

Отстъпление? Параван?

Лошата вест, помисли си Харди, беше, че Фарис може би не лъжеше... може би искрено вярваше в една неистина и я поднасяше като факт, което не беше едно и също и това оставяше дупка, там, където поне бе имало вероятност за друг заподозрян, освен клиента на Харди.

Големите капки дъжд се изсипваха като порой и се разбиваха в предното му стъкло. Намери място за паркиране на половин пресечка надолу по улицата и изгаси двигателя, като реши да изчака, докато премине бурята.

Може ли това да беше началото на края на сушата? Продължила вече седем години. Харди познаваше много хора от Сан Франциско, които вярваха, че тя никога нямаше да свърши, че това беше новата Калифорния на парниковия ефект, предшественика на бъдещия свят с изчерпан озон, рак на кожата, СПИН и киселинен дъжд.

Този пречистващ тихоокеански порой го успокояваше донякъде. Той се облегна назад на седалката си и със затворени очи се заслуша в барабаненето на капките по покрива.

Около Мей все още бе останал един въпрос без отговор — палтото. Може би той щеше да доведе до някъде. А и в понеделник Чоморо можеше да реши да удовлетвори неговия иск 1118.1 и това щеше да сложи край на процеса и на взаимоотношенията му както с бившата му съпруга, така и с баща ѝ. Не беше сигурен дали щеше да остане доволен.

Но независимо от това, ако отървеше Анди от обвинението в убийство, за което и беше нает, щеше да приеме изхода, какъвто и да се окажеше той.

Но също така знаеше, че беше много малко вероятно процесът да приключи преждевременно. И все още го гложеше, че истината, ако

имаше такава, продължаваше да му убягва. Той можеше и да успее да отърве Фаулър, можеше да размаха ръце и да долети до луната, ако искаше, но докато не откриеше кой беше пуснал два куршума в Оуен Неш, знаеше, че няма да почувства, че е постигнал онова, което наистина си бе поставил за цел.

Ако не друго, все още щеше да живее с мисълта, че е само деветдесет и седем процента сигурен, че убиецът на Неш не е бил човека, когото бе положил толкова усилия да освободи.

Беше валяло проливно цялата нощ и Харди и Франи на няколко пъти се бяха събудили от тътена на гръмотевиците, звук, почти непознат в Сан Франциско. Някъде посред нощ Харди се събуди отново от плача на Ребека и я донесе да спи между тях в леглото.

Когато стана на зазоряване, сложи си маратонките, шортите и една тениска и направи няколко кръгчета около парка в дъжда. След като се изкъпа, си приготви закуска от яйца, препечени филийки и кафе и се нахрани, като преглеждаше вестника и от време на време вдигаше поглед към сивите облаци, които се виждаха през прозореца на тавана на кухнята.

Джеф Елиът не беше поместен на първа страница или някъде другаде. Ежедневната работа по процеса не беше мливо за мелницата на медиите. Той знаеше, че Джеф щеше да се появи, когато съдебните заседатели се оттегляха да решат, може би щеше да остане за заключителните речи, но прозаичният свят на съдебната зала не можеше да се сравнява с подвизите на Арнолд Маусенегер. Журналистически приоритети. Мишките бяха по-важни от хората.

След закуска Харди се наведе да целуне жена си и бебето си. Беше с дънки и кубинки, стара гръцка моряшка шапка и дебел бял рибарски пуловер. Надяваше се, че днес, за разлика от всички останали дни, Хосе щеше да реши да дойде навреме на работа.

Все още продължаваше да вали и Харди влезе в паркинга пред яхтклуба в един ден, който вероятно много приличаше на онзи, в който Оуен Неш беше излязъл с яхтата си за последен път. На паркинга имаше само още две коли. Харди паркира на около петнайсетина метра от къщичката на пазача, отвори вратата на колата си, сграбчи по-малкото куфарче и спринтира.

Хосе, на бюрото зад плота, остави броя от „Спортс Илюстрийтид“ и се изправи. Веднага го позна.

— Предполагам, че вече малко ти е писнало от това, но имам няколко въпроса към теб — усмихна се Харди. Свали шапката си и я сложи върху плота до куфарчето си.

Хосе явно беше разбрано момче. Сутринта бе отвратителна, наоколо нямаше жива душа. Беше щастлив от прекъсването.

— Става въпрос за показанията ти вчера, Хосе — Харди отвори куфарчето си и извади някакви листове. — И има нещо, което не разбрах.

Хосе кимна, облегна се на плота и погледна към дебелия един пръст купчина машинописни страници. Той се ухили.

— Казал съм всичко това?

— Е, от интервюто ти със сержант Глицки до показанията ти в съда...

— Приятелката ми се оплаква, че съм прекалено мълчалив, че никога не съм говорел. Трябва да й покажа това.

— Мога да ти изкарам едно копие, ако искаш — отвърна Харди. — Междувременно, нека да те попитам, виж тук, когато за пръв път си говорил със сержант Глицки. — Харди отвори на страницата, която бе отбелязал и я обърна към Хосе, за да я види. — В края на разпита си казал, че си видял Мей Шин в яхтклуба в четвъртък сутринта.

Хосе се намръщи, докато гледаше листа.

— Si — каза той неуверено. — Двамата с Том говорихме за това, след като разбрахме, че се е самоубила.

— За какво си говорихте?

— Ами, знаете ли, след показанията в съда, си говорихме за онзи ден.

— Четвъртъка ли?

— Si. Само че аз я видях сутринта, нали разбирате?

— Знам, Хосе. Точно това не ми е ясно. — Той посочи към напечатаното на листа. — Виждаш ли тази част? Където казваш, че се е отдалечавала от теб?

— Да.

— Тогава как можеш да си сигурен, че е била Мей?

— Ами, виждал съм я често. С онова нещо, което носеше на главата си и палтото. Никой друг нямаше такова палто.

Харди се опита да запази гласа си спокоен.

— Какво е носела на главата си?

— Не знам как му викате. Като кожена шапка.

— А палтото?

— Ами, палтото беше като... — той търсеше подходящата дума — беше като картина. С много цветове.

— Добре, Хосе, нека да те попитам следното и имам на разположение цял ден, ако искаш да си помислиш — видя ли изобщо лицето на Мей?

— Не. Не трябва да мисля. Тя беше чак ей там — той махна към улицата. — Нямаше кола, мисля. Поне никога не съм я виждал да кара кола. Преди винаги идваше със сеньор Неш.

— Никога ли не е идвала тук сама, може би малко по-рано, за да го изчака, да се качи първа?

Той поклати глава.

— Не. Доколкото си спомням. Може Том да знае нещо.

— Може — Харди опитваше различни комбинации, трябваше да погледне отново въпросите, които си беше подготвил. Този път не искаше да пропусне нищо.

— Хосе, спомняш ли си по кое време дойде на работа онази сутрин, онзи четвъртък?

Хосе се изправи нервно.

— Смяната започва в шест и половина.

Харди го погледна съзаклятнически.

— Знам това, Хосе. Но аз говоря конкретно за този ден. Няма да кажа на никого, обещавам ти — надяваше се, че няма да се наложи да кара Хосе да го казва на всеослушание от свидетелското място, но не му го обещаваше.

Хосе повдигна рамене.

— Мисля, че малко по-късно. Том ми говори за това същия този ден, спомням си. Някой идвал предишния ден и питал. Така че след това спрях да закъснявам.

Харди му се усмихна.

— Няма за какво да се притесняваш — успокои го той, — аз бях този някой. Е?

Хосе му се ухили.

— Бая закъснях — призна той. — Може би към осем, осем и половина — дъждът удряше по стъклата около тях. — Но наистина престанах да закъснявам оттогава, да знаете. Днес, дори и никой да не излиза, съм тук.

Беше близо до „Грийнс“, място, където обичаше да обядва заради хлебчетата, кафето, изваяното дърво и гледката към океана. Никога не беше идвал тук толкова рано сутринта и още не беше отворено, но се смилиха над него да не стои навън под проливния дъжд и му позволиха да седне на бара и да изпие чаша кафе.

Добре, не беше сигурно, че не е била Мей. Запомни го. По време на собствения ѝ процес, Мей може да е разбрала за намека в показанията на Хосе — била е видяна в палтото си — и да се е освободила от него, като се е опитала да натопи Струлър, за да прикрие къде е изчезнало.

Не му се вярваше.

Онова, което си мислеше или поне започваше да си мисли, да осъзнава, че мисълта е назрявала от известно време насам, беше, че някой друг — човекът, който наистина беше убил Оуен Неш — се бе върнал на „Елоиз“ в четвъртък сутринта. Може би тя — вече трябваше да бъде тя, дори и в палтото на Мей, Хосе не би сбъркал Анди Фаулър за Мей Шин — може би тя е била оставила нещо уличаващо на яхтата и когато е видяла името на „Елоиз“ в сутрешния вестник, е осъзнала, че трябва да действа бързо. Подпомогната от закъснението на Хосе, тя се бе качила на борда, беше взела, каквото там трябваше и бе откраднала палтото на Мей — в случай, че някой я видеше (както и беше станало), щяха да я сметнат за друга.

Но чакай... не можеше да се качи на борда. Том беше заключил яхтата в присъствието на Харди предишната вечер и Хосе бе проверил повторно, когато беше застъпил на смяна на следващия ден.

Освен, разбира се, ако човекът нямаше ключ за „Елоиз“.

Или ако не взимаше нещо от яхтата, а връщаше нещо обратно? За двайсети път Харди се опита да си представи чекмеджето на писалището с капака — чекмеджето, където Ейб бе открил оръжието, с което беше извършено убийството, в същото чекмедже, където той бе погледнал в четвъртък вечерта и не бе видял нищо.

Може би, както толкова обичаха да казват за бейзбола, беше игра на сантиметри.

— Това е нелепо.

Ейб не беше очарован от обаждането му преди девет в събота сутринта, но Харди любезно му напомни за собственото му обаждане в шест предишния ден. Освен това, Глицки преди всичко беше ченге и така и така вече бе облечен и отиваше да разпитва някого. Може и да мърмореше, но Харди знаеше, че убийството на Оуен Неш щеше да привлече вниманието му, докато не бъдеше разрешено. Както се оказа, Ейб успя да дойде до яхтклуба за по-малко от половин час и той, Харди и Хосе отидоха под неспирация дъжд до мястото, където беше закотвена „Елоиз“.

— Така е, знам — съгласи се Харди, но изводите от неговите „ако“-та бяха изумителни. Нямаше изобщо да се замисли над тях — всъщност, нямаше да може, — ако не бе потвърдил със сигурност този факт.

Полицейските ленти бяха махнати и Хосе отключи вратата и отстъпи встрани, така че Глицки да слезе пръв.

Генераторите бяха изключени. Вътре беше тъмно. Дъждът барабанеше отгоре, докато тримата постояха минута-две, за да привикнато тъмнината.

— Изглежда същото — каза Харди.

Глицки не беше тук, за да прави опис.

— Добре, какво?

Харди продължи през кухнята, малкия коридор, спалнята. Полицията може и да беше върнала принадлежностите на Мей, но стаята изглеждаше странно непроменена — веломера, бюрата, сякаш някой все още живееше на борда. Глицки дръпна едно от пердетата, за да влезе повече светлина и Харди се запъти към писалището с капака. Отвори чекмеджето.

— Добре, направи каквото те помолих. Времето е твое, затвори очи и си го представи. Покажи ми къде точно намери пистолета.

Глицки заобиколи леглото и погледна в отвореното чекмедже. Извади един малък нож от джоба си.

— Това горе-долу е със същата дължина, нали така? — и го постави върху картите, които още си бяха в чекмеджето, може би на десетина сантиметра от началото.

Харди кимна.

— Разклати ли чекмеджето, като го отваряше? — Кое то може да беше накарало пистолета да се плъзне напред или назад по картите.

Глицки беше търпелив.

— Не. Както винаги, бях безкрайно методичен. Ще ми кажеш ли за какво е всичко това?

Харди погледна отново надолу към ножа в чекмеджето, сам си представи, за да е сигурен. Взе ножа и го върна на Глицки.

— Пистолетът го нямаше в четвъртък вечерта, Ейб. Погледнах в това чекмедже.

Нов яростен порой се стовари върху яхтата. В каютата се чуваше така, сякаш бяха в метален барабан. Харди беше с шапката си и моряшкия си пуловер. Глицки и Хосе носеха дъждобрани. И тримата мъже бяха бръкнали с ръце в джобовете. Яхтата се удари в кея.

Глицки се замисли върху казаното.

— Значи Мей е дошла и е върнала пистолета обратно в четвъртък сутринта.

— Изкарваш я най-глупавия човек в Америка.

— Може и да не я изкарвам. Може би е видяла името си във вестниците и не го е искала в къщата си.

— Пистолетът не е бил в къщата ѝ. Бил е тук, забрави ли? Освен това тя не е имала ключ.

— Знаеш ли, вероятно си струва да проверим отново апартамента ѝ — Ейб си записа. — Дай сега да се изясним. Казваш, че убиецът е взел пистолета от яхтата в събота. Е, кой би го върнал обратно?

— Някой, който е искал и почти успя, да обвинят Мей.

Глицки се огледа за миг.

— Би ли се заклел за това, за пистолета?

Харди кимна.

— Нямаше го, Ейб. Някой е дошъл в четвъртък сутринта, отключил е яхтата и го е сложил в чекмеджето. После е откраднал страхотното палто на Мей от гардероба, заедно с кожената шапка или каквото там е било, заключил е и се е измъкнал безпрепятствено.

— Защо?

— Защото е мразел Мей — Харди се почувства така, сякаш беше призван да свидетелства. — Оуен е зарязал някого заради Мей. Така че този някой, извършителят, е убил Оуен от ревност, после, когато е

видял Мей да се свързва с „Елоиз“, е решил, че това е шанс да си го върне и на нея.

Глицки изцъка с език.

— По кое време се е върнал този човек?

Харди погледна към Хосе, като му направи физиономия.

— Било е доста рано.

— Тогава не изключва изцяло твоя Фаулър, нали?

— Е, мислех си, че изобщо не би могло да е мъж. Хосе е разпознал палтото.

Пазачът се намеси:

— Беше жена, сър. В това няма никакво съмнение.

— Добре, с палтото е била облечена жена. Обаче на яхтата може да се е качил мъж. Може да са били два отделни инцидента.

— Анди не е имал ключ...

— Не можеш да докажеш едно отрицателно твърдение.

Харди започваше да се отчайва, че Глицки явно не разбира.

— Ейб, палтото е било тук.

— Откъде да знаем, Диз?

— Мей е казала, че е било — отвърна той. — Нашият престъпник го е взел и именно поради тази причина го няма в описанието.

Глицки търпеливо отговори:

— Не казвам, че не е станало както ти твърдиш, Диз. Казвам, че също така може да е станало най-малкото по още един начин. Мей може да е дошла с палтото дотук, да види Анди — по дяволите, ако той е искал да обвини нея, можел е да я накара да дойде точно с такава цел, за да бъде видяна в уникалното си палто. След като е осъзнала какво е станало, тя се е отървала от палтото, после е видяла начин да си го върне, като обвини нас.

— Просто не е станало така, Ейб.

— Е, докажи го.

— Било е жена, Ейб...

Глицки не беше убеден.

— Ще направя всичко възможно да разбера какво е правил клиента ти през тази сутрин, преди да го представя пред съдебните заседатели. Освен това, единствената жива жена, свързана с делото, е

Селин Неш. Освен, че няма никакъв мотив, тя е била в Санта Круз. Проверих.

Харди не искаше да отстъпи.

— Все още мисля, че е било жена.

Глицки повдигна рамене.

— Е, нито ти, нито аз мислим, че Мей го е направила, тогава кой...?

Умът на Харди се бореше с недопустимото — Джейн, бившата му жена, дъщерята на Анди Фаулър. Не му беше казала цялата истина за връзката си с Оуен Неш. Разбираемо, не е длъжна, мимолетна работа, беше си казал. Но ако...? Добре, ами ако... Стегни се, посрещни вероятността, колкото и да е невероятна. Джейн е продължила да се вижда с Неш, той я е изоставил заради Мей Шин... съсипал я е напълно и тя го е убила, после или се е изповядала пред баща си, или, някак си, той го е разбрал сам. Нищо чудно, че се правеше на любезен, безучастен. Прикриваше дъщеря си... Дали не бе направил всичко, воден единствено от това? Разбира се, беше мразил Неш. И тази несподелена любов, която явно изпитваше към Шин — не беше ли по-логично да ѝ е бил ядосан, че го е изоставила. Сигурно е изпитвал наслада да я накара да плати за престъплението на собствената му дъщеря. Както и със сигурност беше платила.

Той паркира пред къщата на Джейн — някога принадлежала на двама им — на „Джаксън“ в „Пасифик Нейтс“. Беше чул по радиото, че от снощи вече са паднали повече от пет сантиметра дъжд. Изкачи стълбите, почука на познатата врата с инкрустирано стъкло. Видя да се появява мъжка фигура.

— Идеално — каза си той, като си помисли, че му предстои да се запознае с Чък Чък Бо-Бък или който там беше мъжът на месеца.

Вратата се отвори и той застана лице в лице с клиента си.

— Анди, трябва да поговорим.

— Такова копеле си — Джейн плачеше, краката ѝ бяха свити под нея върху леглото.

— Джейн, опитвам се да спася живота на баща ти. И за мен това не е най-приятното време, което някога съм прекарвал.

Харди се чувстваше ужасно, като виждаше бившата си жена, обляна в сълзи. Можеше да бъде по-деликатен — или поне да се преструва на такъв, — относно мъжете в живота ѝ след него, но не беше сляп пред факта, че тя търсеше подходящия, че онова, което искаше, беше стабилен и силен мъж, който да я обича и да ѝ бъде верен и не го намираше. Предположи, вероятно погрешно, че той поне се бе доближил най-много до този идеал, но нещо — преживяното заедно? — бе направило връзката им невъзможна.

Можеше да я вижда всеки ден и да не се замисли изобщо за това, но сега, сблъсквайки се с него, му беше много трудно.

— Как можа дори да си го помислиш, Дизмъс? За какъв човек ме смяташ? Казах ти, че не беше нищо. Беше просто една нощ.

Анди чакаше във всекидневната. Харди щеше да говори с него, ако се наложеше, но първо искаше да разбере за Джейн и Оуен Неш.

— Само една нощ? И никога повече не си го виждала?

— Точно така. Случва се. Какво искаш да ти кажа?

— Не искам нищо да ми казваш, ако това е вярно.

Тя удари по леглото със свит юмрук.

— Казах ти, че е истина. Бях с Оуен Неш един ден, една нощ. Една-единствена.

— Добре, добре, Джейн.

— Какво си мислиш? Че съм го убила ли? — като прочете изражението му, тя вдигна ръка към устата си. — О, Господи, ти наистина си си го помислил — Джейн скочи, подсмърчайки и отиде до бюрото си, отвори един голям черен тефтер и заразгърца страниците. Обърна се към него, като държеше тефтера отворен, за да го види. — От осемнайсети до дващест и втори юни. „Ай Магнън — представяне на лятната модна колекция.“ По цял ден, всеки божи ден съм давала семинари и съм организирала чайове. Провери го.

Харди погледна надолу, мразеше се.

— Вярвам ти, Джейн, казах, че ти вярвам.

Тя дръпна стола пред бюрото си, седна и отново се разплака, тихо, като бършеше очите си с хартиени кърпички. Харди стана от леглото и напусна стаята.

Каза на Анди, че утре трябва да се съберат, за да минат още веднъж показанията му. Направиха си среща по обяд и Харди го остави да успокоява дъщеря си.

Беше написал на Франи бележка, че вероятно няма да го има цял ден, и тя на свой ред също му бе оставила: била при майката на покойния си съпруг, при бабата на Ребека и щяла да се върне към шест. Надявала се да го види тогава.

Отиде в кабинета си и хвърля стрелички в продължение на двадесетина минути, като от време на време поглеждаше към прозореца, за да види как дъждовните капки продължават да се сипят от сивото небе.

Това беше времето, когато се предполагаше, че трябва с пълна пара да се подготвя за собствената си защита, за правната битка между него и Пулиъс върху тълкуването на доказателствата за това дали Анди Фаулър е убил Оуен Неш. Но Харди чувстваше, че някак си се бе изгубила същината на спора. Напомни му за дебатите в университета, където оборваха двете страни за нещо, понякога три или четири пъти за един следобед. Сякаш не съществуваше правилен отговор.

Той знаеше, че това е начина, беше го разбрал още, когато влезе в университета — не прави равносметки. Навсякъде царува относителността. Не съществува абсолютна истина. Но независимо дали му харесваше или не, беше започнал да вярва, че все пак съществува истина, че вярното се различава по принцип от грешното.

И онова, което трябваше да направи в понеделник, беше да продължи с оспорването на доказателствата. Знаеше го. Щеше да призове Ейб Глицки и Арт Драйсдейл, и вероятно Хосе за свидетели и щеше да приключи с показанията на Анди, който щеше да свидетелства в своя полза. Беше се подготвял за заключителната си пледоария още от самото начало на процеса.

Проблемът сега беше, доколкото можеше да го определи, че малко от онова, което наистина се бе случило, беше излязло наяве в

този процес, в който се предполагаше, че истината трябва да възтържествува.

От една страна не искаше да отклонява вниманието си от защитата на Анди — знаеше, че трябва да седи на бюрото си, да сглобява речта си, да си записва ключови фрази и аргументи, с които да спечели съдебните заседатели. Но другата половина от него чувстваше, че сега, когато вече бе разбрал какво се беше случило, трябваше да насочи всичките си усилия в преследването на истината. Само така можеше да изтръгне съдбата на Анди Фаулър от ръцете на съдебните заседатели, да я свали от обсъждане.

Единственото нещо, което безусловно щеше да оправдае клиента му, беше едно ново обяснение на събитията. Но времето, което прекарваше върху това, го отвличаше от официалната му защита по процеса.

Продължи да хвърля стрелички.

Описите не бяха от кой знае каква полза. В тях се изброяваха лентите за глава, взети от чекмеджетата до леглото, няколко ръкавици за вдигане на тежести, грейки. Превключи обратно на официалната си подготовка за процеса и дръпна бележника си пред себе си. Трябваше ли да извика Хосе като свидетел и да представи всичко, което беше открил тази сутрин? Той си го записа, погледна го и осъзна, че нищо от онова, което бе открил, не доказваше, че Анди не е бил на яхтата в четвъртък сутринта. Не можеш да докажеш отрицанието...

Ами значението и достоверността на пистолета в чекмеджето? Можеше да се обади на Пулиъс и Чоморо още сега и да каже, че той, лично, беше открил съществено доказателство, което изисква нов процес, тъй като не би могъл да свидетелства в полза на собствения си клиент. Щеше да свидетелства, че пистолетът не беше в чекмеджето в сряда вечерта. Но да се докаже това пред едни нови съдебни заседатели щеше отново да е трудно. Все пак не беше изключено, трябваше да си го признае, пистолетът да се е плъзгал напред или назад при всяко отваряне на чекмеджето. Можеше просто да не го е видял — да го е пропуснал в бързината. А дори и да установеше липсата на пистолета, това означаваше ли задължително, че обвинението трябва да се нагърби с доказването, че Анди Фаулър по

някакъв начин се е сдобил с ключ от „Елоиз“? Като зае ролята на Глицки, той изтъкна пет причини за пет минути защо нямаше нужда да го прави.

Харди стана и нахрани рибките си. Знаеше, каквото знаеше — пистолетът беше върнат обратно на „Елоиз“ в четвъртък сутринта от ревнива жена, която бе убила бившия си любовник Оуен Неш. Беше го направила, за да се отърве от него и да прехвърли вината на Мей, като и в двата случая стратегията се бе оказала успешна.

Трябваше да си набива отново и отново в главата факта, че тежестта на доказване беше работа на обвинението. Те трябваше да докажат, че Фаулър е убил Неш — не беше работа на Харди да доказва, че не го е направил. Онова, което трябваше да направи, бе да изясни именно това пред съдебните заседатели. Пулиъс беше длъжна да докаже вината на Анди. Дори и съдебните заседатели да смятаха, че Анди е виновен за нещо до известна степен, той трябваше да изтъкне пред тях, че задачата им е не да определят дали Анди е невинен, а дали обвинението, чрез представените доказателства, е доказало вината му. И ако не е, тогава — въпреки че можеше и да не е невинен — той по закон не беше виновен.

Невинен не означаваше същото като невиновен. В този случай, това беше решаваща разлика.

Обратно на бюрото си, Харди набра няколко цифри, после размени една, две общи приказки за времето с Кен Фарис.

— Още ли мислиш за това? — попита Фарис.

— Не ми излиза от главата — отвърна Харди. — Хрумна ми нещо, ако, разбира се, нямаш нищо против да помогнеш на защитата.

— Нямам — каза Фарис, — въпреки че предпочитам да не мисля, че помагам на защитата — той замълча за миг. — Дизмъс, нека да те попитам нещо — имам чувството, че това е повече от работа за теб. Не вярваш, че Фаулър го е извършил, нали? Не би го направил само, за да си пробваш силите в защитата.

Харди си го бе мислил и преди.

— Фаулър не го е направил — заяви той. — Опитвам се да разбера кой е.

Пауза, след това:

— Защо продължавате да ни подлагате на това? Да хващате не когото трябва?

Харди знаеше, че е дълга история — известността на Неш, амбицията на Пулиъс, двуличността на Фаулър. Подозрения и предразсъдъци, плюс всичко гореспоменато. Но Фарис бе задал въпроса риторично и Харди го отмина, без да отговори.

— Оуен давал ли е ключ от „Елоиз“ на някоя от приятелките си? — попита той.

— Съмнявам се. „Елоиз“ му беше като дете. Качваше хора, но никога без него.

— Имал ли е други по-продължителни приятелки, любовници, каквито и да е там — освен Мей? — Явно е имал, реши Харди.

— Няколко седмици, от време на време по месец, не повече. Той им плащаше и те си тръгваха по пътя.

— Спомняш ли си да е споделял пред теб някоя да е била ядосана, сърдита, да се е чувствала изоставена, нещо от сорта?

— Не. Съжалявам, но това не беше кой знае какво или, трябваше да кажа, те не бяха кой знае какво. Идваха и си отиваха като сезоните — той сухо се изсмя. — Не, задраскай това, повече приличаха на блюда с ядене. Там беше голямата разлика с Мей — тя се задържа по-дълго.

— И не е имало друга?

— Не. Освен Селин, разбира се.

Харди се изправи на стола си. Усети как кръвта се източва от лицето му. Дъждът удряше в прозореца. Започваше да се смрачава.

— Селин има ли ключ от „Елоиз“? — попита той, като запази гласи си спокоен.

— Хей, пошегувах се. Наистина, гадна шега.

— Тя има ли ключ?

— Ами, мисля, че има, поне имаше. Но тя не е...

— Знам — Харди се насили да успокои топката, да говори нормално. — Просто още нещо, над което да се замисля. Проследявам ключовете, това е. Но ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се.

— Тя ми е достатъчно сърдита заради цялата тази работа — че защитавам човека, когото съдят за убийството на баща й. Ще се опиташ ли да не споменаваш за ключа пред нея, ако я видиш?

— Добре, добре, няма проблем.

Когато затвори, не се помръдна в продължение на няколко минути. Къщата я нямаше, нито кабинета му, нито дъжда, нито мрака навън.

Вечерта, когато Селин беше дошла за първи път и бързо си бе тръгнала, след като го бе видяла в зеления му анцуг, същия, който Оуен Неш беше носил в деня, когато е бил застрелян. Дали виждайки го, ѝ се беше сторило, че вижда призрака на баща си? Тя бе реагирала, поне за миг, сякаш... „Ти просто изведнъж ми напомни толкова много за баща ми...“

Замисли се за това посещение. Как можеше да ѝ напомня за баща ѝ с такава сила, ако не го бе видяла в същите дрехи, ако не е била с него през онзи фатален ден? Разбира се, можеше да го е виждала с тези дрехи... Само, че това беше малко вероятно. Те не живееха заедно, не тичаха заедно.

Страут... Той бе споменал по повод на Мей Шин — въпреки, че Харди и без това знаеше, — че стандартната процедура в моргата бе да се опаковат дрехите на жертвата. Селин беше видяла Неш в моргата... но той е бил гол.

Изведнъж спортният екип му се стори по-добро обяснение за неочакваната ѝ реакция, отколкото факта, че го бе видяла, потънал в домашен уют, с жена и дете. Ако не беше толкова у беден, че е била влюбена в него, щеше ли изобщо да повярва на обяснението ѝ за реакцията ѝ? Дизмъс, разбивачът на женски сърца. Той поклати глава с отвращение.

Но защо?

Пари? Алчност? Добре, вярно беше, че щеше да се облагодетелства, ако Мей я нямаше, повече от всеки друг, освен, разбира се, Кен Фарис, но тъй като притежаваше повече, отколкото имаше нужда, той бързо отхвърли подобен мотив, да не говорим, че по принцип никога не я беше смятал за заподозряна.

Това не го задоволи. Колкото повече имаш, толкова повече искаш? Парите, признатите корени на всяко зло? Включително и убийство? Ами реакцията ѝ при смъртта на Мей — „Поне няма да

получи парите“. Алчност — един от седемте смъртни гряха. И алчността не предполагаше бедност, нито изключваше богатството.

Трябваше да има още нещо.

Беше потресен. Чувстваше, така както се бе облегнал назад в креслото си, че стомахът му се свива. Съзнателно отпусна юмруците си. Знаеше, че е прав, но не беше сигурен защо. Но едно поне беше сигурно, тя наистина бе действала умно — беше си играла с мъжкото му его, беше го оставила да си мисли, че е неустоим в ролята си на отмъстител за баща ѝ, докато Мей бе заподозряна. Имаше ли по-добър начин да не му позволи да я заподозре от това да измисли и създаде собствената им незаконна връзка, да използва либидото му като застраховка? Какъв глупак само беше.

Но Глицки бе проверил алибито ѝ. Селин е била в Санта Круз, нямаше как да е била на „Елоиз“.

Харди си мислеше, че е чел и препрочитал всяка една от папките върху бюрото си, но не беше — рапортите на Ейб във връзка с алибито на Кен и Селин бяха останали неотваряни. Беше чул от Ейб за двамата културисти, които живеели при майката на единия, за това, че Селин прекарала съботата и неделята да преустройва викторианската им къща. Сега прочете резюмето на проведения по телефона разпит. Телефонът на бюрото му иззвъня и той го вдигна.

— Г-н Харди, обаждат се съдия Чоморо.

А аз съм кралицата на Испания, помисли си Харди.

Но това беше гласът на съдията, нямаше грешка. Какво го бе прихванало, та се обаждаше на Харди у дома, в събота, по време на процеса? Тъй като това беше първото му дело за убийство, Харди не беше сигурен как да го разбира — обаждането на съдия на адвокат беше ли сравнително обичайна практика или поредно доказателство за неопитността на самия Чоморо? Не му оставаше друго, освен да чуе онова, което имаше да му казва.

Отвърна „да“ и съдията го уведоми, че се обаждат да го предупреди честно и почтено, че е решил да отхвърли иска му въз основа на параграф 1118.1, че доказателствата ще бъдат предадени на съдебните заседатели, за да произнесат присъдата си. Пулиъс също била информирана.

— Освен това — добави Чоморо — отново в интерес на абсолютно коректното отношение към защитата — или да си застраховаш задника от жалба, помисли си Харди, — искам да сте подготвен, че обвинението ще се противопостави на аргументите ви относно процедурата по разследването, довела до завеждането на дело срещу г-н Фаулър — той замълча за миг. — И аз възнамерявам да уважа възраженията й.

Харди реши да се въздържа от протести точно сега.

— Струва ми се, че изяснихме този въпрос по време на предварителната процедура, ваша светлост.

— Е, оттогава доста мислих върху това, особено след като прегледах вашето единайсет-осемнайсет и не успях да видя пряка връзка с доказателствата, които бяха представени. Г-ца Пулиъс може и да е действала прибързано по отношение на г-ца Шин, обаче са съществували достатъчно доказателства, за да се възбуди дело срещу г-н Фаулър, и със сигурност тези доказателства са достатъчни за съдебните заседатели, за да могат да се произнесат по обвинението. Ще оставим това на тях.

— Ваша светлост, знаете, че такава беше главната цел на защитата ми.

— Честно казано, това е една от причините за обаждането ми. Искях да ви дам малко време да се подготвите. Говорете с клиента си — той може да ви каже, че няма нищо технически нередно по възбуждането на делото срещу него. Процесът трябва да претегли доказателствата. Ако искате да оспорите процедурата, разбира се, свободен сте да подадете жалба, както предполагам и че ще направите, ако изгубите.

Харди можеше да си представи как Драйсдейл или Лок, или и двамата си бяха побърбили с Чоморо било снощи, било тази сутрин и му бяха напомнили, че „процесът трябва да претегли доказателствата“. Цитирано направо от учебника.

Ето каква беше причината за неочакваното обаждане на Чоморо. Разговарял бе с някого и му беше казано, че ако удовлетвори иска на Харди — вероятно, — ще даде основание за жалба от страна на обвинението. Не, Чоморо нямаше да прекара първия си процес за убийство. Процедурата беше ясна. Представяха се доказателствата и съдебните заседатели решаваха. Така щеше да го изиграе.

Нямаше начин да помоли Глицки. Беше търсене наслуки и Харди го знаеше, а Ейб си имаше друга работа. Нямаше да се юрне за нещо, което щеше да сметне за нагърбване от страна на Харди да провери повторно свършеното от самия него. Не го винеше.

Франи се обади в шест и половина, половин час по-късно. Не беше забелязал.

— Как си? — попита той. — Как е Бек?

Гласът ѝ беше като на дете, чуваше се отдалече. Каза ѝ, че още работи и тя му отвърна, че знаела това. Ерин, бабата на Ребека я поканила да остане за вечеря, може би и да пренощува, ако дъждът не намалеел. Той и без това щял да работи до малките часове. Помислила си, че нямал да има нищо против? Имал ли?

Нямал, отвърна той. Как би могъл да има? Щом като се бил захванал с това, трябвало да го свърши докрай.

Каза ѝ, че я обича, че ще му липсва, но разбирал. Виждало му се вече края.

Джеф Елиът му бе задължен. Той беше репортер, който обичаше да се рови и ако имаше нещо за откриване в Санта Круз, Харди се надяваше, че Джеф щеше да го открие. Трябваше само да го навие.

— В това време? Шегуваш ли се?

— Утре вероятно там ще е хубаво.

— Харди, прочети вестника, ако обичаш? Прогнозата е, че ще продължи да вали и в неделя.

— Джеф, това ще бъде истинско приключение. Вземи приятелката си, иди там и си изкарай една кратка ваканция за моя сметка. Какво значение има дъжда за влюбените?

Беше си взел една бира „Фостърс Леджър“ и шепа ядки и се разхождаше из дългата и изведнъж празна къща. Вятърът виеше между сградите, не спираше да вали, най-лошата буря от години.

Той запали коледните лампички, закрепил бирата и ядките си върху масичката за четене до креслото с висока облегалка и драсна една клечка кибрит на подпалките в камината.

В главата му звучеше Сам Кук — „Събота вечер, а аз си нямам никого“. Остави това. Беше си донесъл папките и щеше отново да ги прегледа.

Собствените му бележки. Беше си водил толкова бележки, че си помисли, че щеше да му окапе китката. Всеки път, когато беше говорил с Пулиъс, Драйсдейл, Глицки, Фарис, Селин (когато разговорът беше от строго професионално естество), той беше нахвърлял поне същината на казаното, ако имаше връзка с делото. Случайни хрумвания, теории на Моузес и Франи, на Пико и старите му колеги.

Малко след десет и половина стана, за да си вземе още една бира, след което реши да остави всичко да отлежи през нощта и да се наспи. Току-що беше стигнал до момента, когато Кен Фарис бе дошъл до Палатата официално да потвърди почерка на Оуен върху завеждането. Харди си спомни, че бяха навлезли в това, колко бавно работи системата — Фарис знаел, че Мей била на „Елоиз“... Селин му била казала. Харди усърдно го бе отбелязал, след което в полето беше написал „косвени показания“. Дори и да не го бе забравил, не се беше замислял особено над това.

Селин беше казала и на Харди, че Мей възнамерявала да излезе с „Елоиз“ с Оуен. Връщаха се обратно от първата им среща, спомни си го смътно сега.

Мей, обаче, го беше отрекла и Мей, както се бе оказало, беше казала истината.

Значи Селин бе излъгала... само дето още не можеше да го докаже. Докато отваряше хладилника, се спря. Тресна вратата и почти изтича през къщата към папката си.

Трябваше му само минутка. Беше по времето, когато Пулиъс го накара да разпита Селин пред върховните съдебни заседатели, докато се опитваха да издействат завеждането на делото срещу Мей Шин. Селин бе свидетелствала, че в четвъртък сутринта, на шестнайсети юни, се била обадила на баща си в работата му, тъй като искала да е сигурна, че не я е включил в плановете си за събота и неделя. Той й бил казал, че двамата с Мей щели да излизат сами с „Елоиз“.

Добре, версията на Селин бе официално отбелязана. Но това си оставаха косвени показания. А не бяха и верни, но как да се докаже...?

Кабинетът на Фарис.

Където се чу ваше по едно бийп на всеки два̀йсет секунди и
всичко се записваше.

Харди спа на пресекулки и се събуди преди зазоряване.

Продължаваше да вали, но сега вече по-леко, с малки ситни капчици. Той се изкъпа, облече се и седна да изпие едно кафе, като гледаше часовника на стената и се чудеше дали вече е удобно да се обади на Кен Фарис. Удобно или не, искаше да го хване, преди да е излязъл от къщи.

Той се върна при папките си и отново прочете показанията, за да е сигурен — въпреки, че го знаеше, — че не е било от умората. Беше попитал Селин кога се е обадила на баща си.

„Някъде сутринта. Беше вторник, струва ми се.“

„Шестнайсети?“

„Ако тогава е било вторник, да. Беше в кабинета си в южен Сан Франциско...“

Той изчака до седем и половина, най-дългите деветдесет минути в живота му. Фарис обаче явно не оцени жеста.

— Какво, по дяволите, има, Харди? Колко е часът?

Той му каза, извини се, обясни.

— Наистина открих нещо. Не искам да те подлагам отново на всичко това, да ти давам друг заподозрян, за когото да се тревожиш, но мисля, че намерих място, откъдето най-накрая могат да се извлекат някакви веществени доказателства. — Харди му обясни за предположенията си относно записите. — Моля те, кажи ми, че още ги пазиш.

— Трябва да ги пазим — отвърна Кен — държим ги шест месеца.

— Значи още имате онези от юни?

— Не знам. Има ли шест месеца? Още не съм се събудил напълно.

— Искам да прегледам последните две седмици от юни, всички разговори, които Неш е водил от кабинета си.

Фарис като че ли се прозяваше. Е, беше се събудил.

— Това ли е всичко? Защо не вземеш да ги прослушаш всичките, като си се захванал?

Харди можеше да преглътне една малка подигравка, ако това щеше да му осигури каквото искаше. Изчака.

— Майната му — въздъхна Кен — защо не? Търсиш ли нещо конкретно?

— Да, но предпочитам да не го издавам точно сега.

— Питам, защото всичко се картотекира. Няма да ти се наложи да слушаш всички записи, ако знаеш кого търсиш — вече приличаше повече на себе си. — Знам, че цялото това записване изглежда като малко излишни предохранителни мерки, но ние работим в сферата на високите технологии. Шпионажът си съществува наистина. Хората сключват устни договори с мен или Оуен за нещо. Искаме да сме застраховани.

— Няма нужда да ми обясняваш нищо. Къде държите записите?

— Те са в Саут Сити във фабриката. Имаме си склад — Фарис пак въздъхна. — Предполагам, че това не може да почака до, да кажем, работното време утре сутринта, нали?

Дороти отби и подкара колата нагоре към хълмовете, отдалечавайки се от океана. Чистачките се движеха бързо по плоското предно стъкло на старата камионетка. Прозорците от двете страни бяха свалени с по сантиметър, за да служат като размразители. И двамата с Джеф бяха облечени с анораци. Парното не работеше. Пътуването до Санта Круз от Сан Франциско по магистрала едно им беше отнело малко повече от час и се предполагаше, че трябва да бъдат в кисело настроение. Дороти си свали още прозореца и протегна ръка навън, за да хване дъждовните капки.

— Не мисля, че някога отново бих могла да намразя дъжда.

— Може би трябва да се преместим в Орегон.

— Тиера дел фуего — каза тя. — Както чувам, там не спирало да вали.

Бяха използвали вчерашната буря като извинение, за да останат вкъщи цял ден, като само се гушкаха, топлеха и се наслаждаваха един на друг. Когато Харди се беше обадил, бяха готови да излязат. Не, че умираха да го направят, но имаше някакво предизвикателство.

— Трябва да ме запознаеш с този твой приятел Харди. Каква страхотна идея!

— Е, той не ми е точно приятел. Той е източник.

— Ако си спомняш и аз ти бях източник за материала с гаранцията.

— Но си по-хубава от него. Е, малко по-хубава.

Дороти го шляпна. Колата поднесе и тя я изправи. Караха през един гъст боров участък нагоре след университетското градче. По средата на улицата се стичаше кафява река. Имаше по една къща на всеки стотина метра.

— Мисля, че току-що подмина нашата улица — отбеляза Джеф. — Плюс, дето каза, че досега ще ти е хрумнало нещо.

Тя спря колата и погледна към надписа на улицата зад нея. Направи обратен завой.

— Наистина ми хрумна — каза тя, — само не знам защо все аз трябва да мисля за всичко.

Джеф сложи ръка на крака ѝ.

— И аз мисля за някои неща.

Дороти се усмихна, погледна надолу и сложи ръката си върху неговата, като караше само с другата. Стисна я.

— Да, вярно.

Въпросът беше как да ги накарат да говорят.

Лен и Карл не си бяха у дома — били отишли в спортната зала, помпали мускули заедно. Правели го всяка сутрин, обясни майката на Карл. Било като религия за тях. И двамата били много дисциплинирани момчета, много организирани. Лен бил тазгодишният победител в конкурса за мистър Северна Калифорния, а Карл щял да се явява в Санта Моника точно след Нова година за прослушването за „Голдс Джим“.

Тримата, Джеф, Дороти и г-жа Франк седяха в кухненския бокс — чисто нов дървен под, обичайната дъбова маса, инкрустирано стъкло по прозорците. Пиеха билков чай и г-жа Франк беше изрязала някакъв талашит под формата на сладки. Старата викторианска къща, наскоро боядисана, беше безупречно подредена. Навсякъде имаше нови килими, окачени в рамки гравюри по стените, антики.

— Вижте ме само как съм се разприказвала. Не сте дошли да говорим за синовете ми — и двамата ги наричам мои синове. Лен всъщност ми е зет, но ми е като син. Те законно се ожениха миналото лято.

— Мисля, че това е чудесно — отвърна Дороти.

Г-жа Франк грейна.

— Толкова се радвам. Много хора не разбират. Виждат двама мъже... и нали знаете. Признавам, че и на мен първоначално ми беше трудно да го приема. Но ако можете да ги видите — а и ми предложиха да се преместя при тях, — искам да кажа, че просто са чудесни момчета и наистина се обичат. А и след като се сдобихме с всичко това...

Като се огледа наоколо, Джеф се възползва от предоставилата му се възможност.

— Някой наистина е свършил много хубава работа.

Г-жа Франк сияеше.

— Знам — каза тя. — Тази къща е като сбъдната мечта.

— Красива е — съгласи се Дороти.

— Не смятам, че дори Селин я оценява по заслуги — подхвърли Джеф, като че ли се обръщаше към Дороти. — Радвам се, че дойдохме.

— Наистина ли ще я поместите в „Кроникъл“?

Джеф кимна.

— Затова сме тук. Селин ми каза, че не бих могъл да обрисувам вярно една реставрирана викторианска къща, ако не видя тази. Но си мисля, че, казано честно, я е подценила — не смятам, че в Сан Франциско съществува толкова хубава къща.

— Е, ако момчетата се приберат, не бива да казвате нищо лошо за Селин. Няма да позволят.

— Доста сте близки, а? — Джеф си отвори бележника.

Г-жа Франк кимна.

— Тя е най-щедрия човек, който някога се е раждал на този свят.

— Помогнала ви е, така ли?

Майката на Карл обърна очи към небето.

— Не можете да си представите колко! Всичко, от което се нуждаехме. Трябваше да видите това място преди и сега... — тя махна наоколо.

— Значи, Селин нещо като спонсор ли се явява или какво? — попита Джеф.

— Знаете ли, малко е странно. Мисля, че просто харесва Карл. Беше ходил в града, за някакви тренировки — имат треньор там, който е наистина фантастичен — и се запознал с нея в клуба. И тя самата е в доста добра форма.

— И какво станало?

— Е, трябваше да се запознаете с Карл. Той е най-сладкият мъж на света. Всички го обичат. Двамата — той и Селин — просто се сприятелили. Мисля, че е бил самотен без Лен, там, съвсем самичък в града. Имал е нужда да поговори с някого и знаете ли, той е толкова верен — не е искал да поощрява други мъже — така че, предполагам, със Селин са си допаднали и той е започнал да ѝ разказва за мечтите си, за живота си, за кариерата си, за дома, който двамата с Лен искат да създадат — г-жа Франк сниши гласа си и се наведе към тях през масата. — Селин е много богата. Баща ѝ беше Оуен Неш.

Джеф и Дороти кимнаха.

— Колко жалко за баща ѝ, нали, горкият човек. Съдията вече осъдиха ли го?

Джеф ѝ каза, че процесът още продължава.

— Е, просто е толкова ужасно, всичко това. Особено за Селин — тя въздъхна. — И то на върха на всичко останало.

Дороти се обади:

— И други проблеми ли има?

— О, нали знаете, дори и богатите имат проблеми. Понякога си мисля, че на тях дори им е по-трудно.

— Защо? — попита Джеф.

— Ами, всички се стремят към парите им. Никога не знаеш дали някой е искрен. Мисля, че именно затова е толкова привързана към Карл. Искам да кажа, преди дори да е знаел за парите ѝ, за това, че тя е богата... ами, той винаги е готов да ѝ помогне. Би направил всичко за нея. Всички ние бихме направили. Мисля, че просто има нужда от

приятели, на които да може да разчита, които да не я преследват. Има нужда от място, където да не се чувства като в хотел, където да не е Селин Неш, а просто обикновен човек.

— Това е чудесно — отвърна Дороти, — всички имаме нужда от нещо такова.

Г-жа Франк кимна.

— Просто я оставяме да идва и да си отива. Има си собствена стая — е, предполагам, че ще я погледнете, когато се качите горе — Карл специално я оправи за нея. Господ знае, тази къща поне има достатъчно стаи. Такъв е Карл. Казва, че тази къща е и нейна. Добре дошла е дори и когато ни няма.

— Често ли идва така? — попита Джеф.

— О, знаете ли, тъй като момчетата непрекъснато се състезават, понякога тя ще дойде в четвъртък или петък, а пък ние трябва да отидем някъде за събота и неделя — Лонг Бийч или Лас Вегас. Връщаме се в неделя или понеделник и тя ще е приготвила вечеря, която да ни чака. Наистина е страхотна.

В „Монтерей Бей Клъб“ имаха списък на всички официални състезания по културизъм през 1992 г. На 20 и 21, събота и неделя, местните турове за мистър Калифорния се бяха провели в Сан Диего в хотел „Мишън Бей“.

Дороти седеше в едно сепаре в „Пеликан Нест“ на крайбрежната улица на Санта Круз и пиеше „Блъди Мери“, като проверяваше блясъка на новия си диамант. Дъждът отново се беше усилил, заливаше като с пелена залива. Джеф се връщаше от телефонните автомати. Придвижваше се лесно с патериците, дори не му и трябваша, когато се запалеше по следа като тази.

Той седна в сепарето и я целуна.

— Карл Франк и майка му са се регистрирали в хотела заедно с Лен Хофнър в петък вечерта, на деветнайсети юни. И двамата са отбелязани като участници в конкурса.

— Значи Селин не е била тук?

— Може и да е била. Може да е дошла в петък вечерта, за да ги изпрати. Сигурен съм, че има списък на пътниците някъде, но не мисля, че на Харди ще му трябва.

— И се е върнала до неделя — не беше въпрос.

Джеф кимна.

— И доколкото семейство Франк знае, или предполага, е прекарала тук целия уикенд. Те дори не са излъгали, когато са казали това. Сигурно, когато са се прибрали у дома, ги е очаквала страхотна вечеря и история затова как хубаво си е починала в събота и неделя, без да прави нищо.

— Освен, че е убила баща си.

Джеф се загледа през прозореца в дъжда.

— Освен, може би, това.

Харди бе отишъл да прибере Франи и Ребека. Закусиха навън и се отбиха до вкъщи да си вземат дрехи за още един ден, преди да ги остави обратно при бившата ѝ свекърва. Вероятно нямаше да си бъде у дома целия ден, и го преследваше някаква натрапчива идея, че нещата можеха да станат опасни. Сигурно беше налудничаво, но във всеки случай искаше да вземе предпазни мерки. Щеше да се чувства по-спокоен, ако жена му и детето му не ги грозеше никаква опасност.

Другото нещо, което направи, бе да се обади на Анди Фаулър, който още беше у Джейн и да отмени обедната им среща, на която щяха отново да прегледат показанията му пред съда. Каза му за решението на Чоморо да отхвърли съмненията му относно задкулиското събиране на доказателства.

Фаулър беше доста сдържан.

— Слушай, Диз, когато ме призовеш да дам показания, просто ще кажа истината. Не съм убил Оуен Неш, и те не са го доказали. Тежестта на доказване, не забравяй. Мисля, че не е лошо днес да си починем, да се посъземем малко.

Да си починем... Естествено.

Вече почти привършваше с прегледа на регистъра на „Оуен Индъстрис“. Не му беше отнело много време. Беше прегледал обаяданията от и до кабинета на Неш две седмици преди смъртта му. Имаше едно до Селин, въпреки че беше в понеделник, не във вторник, едва ли, сама по себе си, фатална пукнатина в показанията ѝ.

Седеше на бюрото на Кен в кабинета му — същия, който толкова много приличаше на неговия — в „Оуен Индъстрис“ в Южен Сан

Франциско. Фарис беше дошъл с началника на охраната — Гари Симпсън — в единайсет и половина, после ги бе оставил да открият онова, което Харди търсеше.

Симпсън седеше, с кръстосани крака, отегчен, от другата страна на бюрото.

— Добре — каза Харди. — Да опитаме. Имате ли нещо против да прослушам това?

Симпсън повдигна рамене и се изправи, като театрално се протегна. Беше висок мъж с джинси и вълнена риза.

— Нали затова съм тук — той кимна с глава. — Насам.

Тръгнаха, Харди вървеше след него надолу по покритите с червени плочи коридори. Завиха няколко пъти. Вратата с табела „Охрана“ беше огромна, с две ключалки и резе. Кабинетът на Симпсън беше зад нея, вдясно. Имаше едно малко преддверие с два стола и масичка за кафе, и за разлика от останалата част на сградата, никакви саксии. Тези помещения бяха много по-студени от останалите. Симпсън направи знак на Харди да го последва.

Зад бюрото му имаше сейф, в който се влизаше и Харди изчака, докато Симпсън го отключи. После той отвори бюрото си, натисна някакви копчета вътре в чекмеджето и някакви други върху таблото до вратата на сейфа.

— Високи технологии — подхвърли Харди.

Симпсън се извърна наполовина.

— Е, нали с това се занимаваме. Трябва да сме на нужното ниво.

Вратата се отвори навътре. Харди си представяше куп чекмеджета, пълни с касетки, но пред очите му отново се разкриха внушителен брой копчета и лампички — още от достиженията на техниката. Симпсън седна пред една конзола, представляваща безбройно много светещи диоди и три компютърни терминала.

— Какъв е номерът ви, там, в лявата колонка, на обаждането, което искате?

Харди, който все още носеше разпечатката, отвори на страницата. Прочете шестцифрения номер и Симпсън го вкара в компютъра. Изчакаха за секунда, после се чу изщракване.

— Имате късмет — каза Симпсън. — Тези данни автоматично са щели да се изтрият след два дни.

— Можете ли да направите така, че да не се изтрият?

— Разбира се, не се притеснявайте. — Той натисна няколко копчета. — Добре. Готов ли сте?

Харди се изненада от звука на гласа на Оуен Неш — някак си не чак толкова властен, колкото си го бе представял — дрезгав, но съзнателно смекчен, помисли си Харди, като че говореше на дете.

— Знам, че ми се сърдиш — каза той, — но не ми затваряй, моля те.

Продължителна пауза. Дигиталното възпроизвеждане на звука беше страхотно — Харди можеше да чуе как дишането на Селин се ускорява.

— Добре — отговори тя безразлично. — Няма да ти затворя.

— Трябва да се видим — продължи Неш. — Трябва да поговорим за това.

— Не. Не искам да те виждам за това. Искам те обратно...

— Това е неизбежно, Селин. Ще стане.

Задъхана тишина.

— Не може, татко, просто не може. Ами аз?

— Ти ще се оправиш, скъпа. Аз още те обичам.

— Не ме обичаш.

Сега беше ред на Оуен да замълчи.

— Винаги ще те обичам, съкровище. Просто не можем да продължаваме... по начина, по който го правехме. Промених се. Различно е...

— Заради нея.

— Не, не е само заради нея. Заради мен. Може би, тя ме накара да го прозра, но промяната си е моя, решението си е мое...

— Няма да ти позволя да го направиш.

— Селин...

— Няма, татко, тя не може да го направи, не може да те има...

— Не е заради нея — повтори той, — а заради мен. Аз взех решението.

— Ще те накарам да размислиш. Знам, че мога — изведнъж последва дълбок недвусмислен звук. Беше достатъчно необичайно и Симпсън се обърна да погледне към Харди. — Знаеш, че мога.

Неш не отговори веднага. Когато го направи, гласът му се беше превърнал в шепот, сякаш се изтръгваше от дълбините на сърцето му.

— Не, вече не можеш, Селин. С това е свършено. Край. Малко оставаше да съсипе живота и на двама ни. Не може повече да продължава...

Пронизителен смях.

— Предполагам, че няма да се виждаш повече с мен, със собствената си дъщеря.

— Ще се виждаме, Селин. Когато поискаш. Само че не по този начин...

— Искам още един шанс, татко.

— Не...

Почти го изкрещя, въпреки че не повиши тон. После отново потрепващия глас:

— Моля те. Моля те, татко, просто трябва да те видя.

— Това няма... — започна Неш.

— Ако не стане, ще престана. Обещавам.

Примирено:

— Кога?

— Когато искаш. Когато искаш.

Последна пауза, после гласът на Неш, плътен:

— Ще ти се обадя.

Обаждането на Джеф Елиът беше записано на телефонния му секретар в кабинета, когато Харди се прибра. Селин може и да е била в Санта Круз по някое време, но нито Лен, нито Карл, нито майката на Карл можели да потвърдят, че е била там в събота, тъй като, независимо от онова, което били казали или намекнали на Глицки, те самите не са си били у дома.

Помощник областният прокурор, който се занимаваше със сексуалните престъпления, беше жена на име Алисън Крулевски. Харди я познаваше бегло, но предполагаше, че тя вече е чула за него.

— Имам само един бърз въпрос от общ характер, ако не възразявате.

Тя се замисли за миг. Като повечето от служителите в прокуратурата, не беше склонна да прави услуги, които можеха да

навредят на обвинението. А дори и да беше, самата ситуация — Харди, който ѝ се обаждаше по такъв начин в неделя следобед — явно я бе подразнила.

— Да чуем първо въпроса — отвърна тя, — после ще ви кажа дали мога да отговоря на него или не.

— Искам да разбера какви са най-често срещаните прояви при кръвосмешение между баща и дъщеря?

— Е, това наистина е доста общо. Мога да ви отговоря. Какво по-точно искате да знаете?

— Всичко, което мога, но по-специално, когато жертвата порасне, има ли вероятност да прави нещо по-различно от останалите жени, които не са преживели подобно нещо?

— Не когато, а ако порасне, искате да кажете. Самоубийството е на първо място в списъка — Харди я остави да помисли. — Вероятно връзките ѝ с мъже ще са отвратителни. Тя ще позволи, ще допусне съпругът ѝ да издевателства над собствената ѝ дъщеря. Това, ако иска съпруг.

— Не се ли омъжват често?

— О, не, не чак толкова. Искам да кажа, това е прекалено обобщено. Всеки случай е различен. Ситуацията е просто толкова всеобхватна и ужасяваща — може да се омъжат пет пъти, ако намерят така наречената подходяща комбинация — някой, който да ги малтретира и да ги глези като малки деца. Страхотно фиаско.

Харди се съгласи, но тя не му казваше нищо, което да му е от полза.

— Ами в поведението?

— Какво за него?

— Някакви типични прояви, които могат да се очакват да се видят?

— Имате предвид жертвата или бащата?

— И двамата, предполагам.

— Ами, има известни доказателства, че ако бащата не започне да контактува незабавно, естествено с жертвата в първите години на живота ѝ, съществува по-голяма вероятност да изпита сексуално влечение към нея. Ако никога не е сменял пелени, никога не я е държал, докато се оригне и т.н., табуто на кръвосмешението не се задейства. — Като че ли го оправдаваше. — Хей, това е съвсем нова

теория и е доста недоказана. При жените поне разполагаме с повече информация.

— Те какво правят?

— Ами, изненадващо голям брой от тях се опитват да изгорят къщите си. Явно никой не знае защо, освен някои явно символистични неща, но палезите са често срещано явление.

Харди почувства как космите по ръцете му настръхват.

Крулевски продължи:

— И после, разбира се, идва проституцията, това вече се знае.

— Всички ли стават проститутки?

— Не, не. Не всички влизат в бранша — въпреки, че разбира се, доста го правят, — но повечето имат отделни опити. Мнението им за самите тях е толкова ниско, че изобщо не се чувстват привлекателни. Въпреки това знаят, че мъжете ги желаят, татко ги е пожелал и могат да излеят враждебността си, като ги накарат да си плащат. Всичко става доста усукано.

— Наистина.

— Предполагам, че има и жени, които не реагират толкова зле. Но почти винаги се натъкваш на подобна деформация, използването на секса за нещо друго, като заместител на любовта.

Стомахът на Харди се беше свил на топка. Той седеше на бюрото си със скръстени на гърдите ръце. Навън вятърът беше стихнал и облаците бяха започнали да се разкъсват.

Разполагаше с всички доказателства, от които се нуждаеше самия той. Но проблемът, който бе съпътствал убийството на Оуен Неш от самото начало, си оставаше: липсваха веществени доказателства.

В разговора на Селин с баща ѝ, провокативен и изобличаващ, както се беше оказало, изобщо не се споменаваха дата, дори не се споменаваха и „Елоиз“. Също така не се споменаваха и Мей, но Селин можеше да го оспори напълно правдоподобно, като каже, че просто се е объркала за деня, в който е разговаряла с баща си за срещата им с Мей на яхтата. Говорила първо с него в кабинета му, после пак се чули по-нататък през седмицата — твърдеше, че той ѝ се обаждал, нали така? — просто беше объркала двете обаждания.

Това, че хората от Санта Круз ги нямаше, не означаваше непременно, че тя не е била там. Означаваше, че алибито ѝ е слабо — почти несъмнено фалшиво, — но това, само по себе си, не доказваше, че е била на „Елоиз“ в събота.

Сети се и за нещо друго. Спомни си, че Селин му бе казала, че е станала член на „Силни тела“ само преди шест месеца — с други думи, от времето, когато е престанала да тренира на „Елоиз“, когато Оуен беше започнал редовно да се вижда с Мей. По всяка вероятност лентите за глава на яхтата — към които Мей никога не бе имала претенции — бяха на Селин. Както и ръкавиците за вдигане на тежести, чифт, от които, без съмнение, е сложила, когато е стреляла с „Беретата“ на Мей.

Както и с Анди Фаулър и Мей Шин преди това, нямаше никакво явно вещественно доказателство, което да свързва Селин Неш с убийството на нейния баща.

Беше се оказал прав, въпреки, че задоволството му от факта не беше кой знае колко голямо — Оуен Неш бе убит от ревнива жена. Но жената се бе оказала собствената му дъщеря. И ако той беше издевателствал сексуално над собствената си дъщеря от — предположи той — околосветското им пътешествие заедно, когато тя е била на шест години или дори от още по-рано, със сигурност си беше заслужил наказанието, което му бе наложила. Знаеше, че го е направила и сега вече знаеше защо. По-точно, знаеше, че тя го е направила, защото знаеше защо.

Помисли си за своята осиновена малка дъщеря, после се опита да си представи огромните физически и психологически поражения, които сексуалният тормоз на Оуен Неш беше нанесъл върху собствената му дъщеря и изведнъж откри, че е изгубил всякакво желание да види Селин наказана — беше наказана достатъчно, нали? Никога нямаше да може да се отърси от срамното клеймо, никога нямаше да може да избяга от болката.

Дълбоко в себе си Харди дори не я винеше.

Но и да не беше воден от мисълта за възмездие, той все пак трябваше да докаже истината, за да оневини Анди Фаулър и Селин не беше човек, който трябваше да подценява. По-рано тази сутрин бе отпратил Франи и Ребека и сам се беше смял на себе си, затова, че

смяташе, че Селин може да бъде опасна. Сега беше щастлив, че го е направил.

Тя беше застреляла баща си. И без да ѝ трепне окото, бе направила всичко възможно да лепне фалшивото обвинение на Мей Шин. От галерията ежедневно беше наблюдавала как примката бавно се затяга около врата на Анди Фаулър, след като някогашната му видна кариера бе напълно съсипана. Явно беше готова да разруши брака му, за да не я надуши.

Харди все още трябваше да защитава Анди Фаулър.

Процесът щеше да продължи. Пулиъс нямаше да се откаже сега. И без неоспоримо доказателство, обвиненията на Харди към Селин на този етап щяха да бъдат сметнати за поредица съдебни дивотии — и накрая можеше наистина да си издейства отдавна обещаната от Чоморо присъда за обида към съда.

— Ключът е единствената ми надежда, Ейб. Ключът трябва да е у нея.

Глицки го беше изслушал внимателно. Прекъсна го само преди десетина секунди, ядосан от намесата на Харди, след като не му стана особено приятно да чуе, че алибито на Селин — онова, което той беше проверил — е подозрително.

— Сега пък Селин? — попита той. — Лошо, че Неш не е имал куче. След процеса на Селин можехме да обвиним кучето.

— Стига, Ейб, проверил съм всичко вместо теб. Имаме нужда от заповед за обиск. Ако ключът е у нея, ако е в дома ѝ...

Глицки го прекъсна.

— Голяма работа.

— Доказва, че е могла да се качи на „Елоиз“ в четвъртък сутринта.

— Доказва, че може да го е направила. Моля те, този път, остави ме на мира, Диз. Не доказва нищо. Просто нова версия. Знаеш как ще погледнат на нея.

— Точно затова ни трябва вещественно доказателство. Ключът. С моите показания...

— Ако някой ти повярва.

— Защо да не повярват?

— Защото, приятелю мой, е в твой интерес да съчиниш нещо от сорта. Като това, че пистолетът не бил там, когато си погледнал в сряда вечерта.

— Не беше там, Ейб.

— Не казвам, че е бил. Проблемът, както винаги, е в доказателствата. И аз ти казвам как ще изглежда. Можеш ли да се сетиш за някой съдия в града, който би издал заповед за обиск въз основа на това?

Харди замълча.

— Добре, дори в цяла Америка?

— Добре, добре, разбирам, Ейб. Но ти казвам, че Селин го е убила. И ти казвам защо. Какво да направя сега? Няма начин Анди Фаулър да бъде осъден за това.

— Не ми е приятно да ти го казвам, стари ми друже, но ти сам питаш за мнението ми — ще бъде, освен ако ти не го отървеш.

Когато влезе малко след девет, размерът на тълпата в галерията беше застрашителен. Харди се почуди дали някой не е пуснал слух, че свидетелите му може и да не се появят, че се придвижват направо към показанията на Анди и после към заключителните пледоарии и указанията към съдебните заседатели. Дори и присъдата можеше да бъде произнесена днес и медиите искаха да са тук.

Свидетелите му бяха призовани и присъстваха в залата: Глицки със сако и вратовръзка; лейтенантът на Глицки, Франк Батист; Рон Рейнълдс, експертът по полиграфа; Арт Драйсдейл, седнал до самия Крис Лок. Харди не беше прекалено изненадан да види, че и Дейвид Фримън бе дошъл за шоуто. Селин седеше на обичайното си място до пътеката.

Ейб, осъзна той, беше прав. Работата му си оставаше една и съща. Трябваше да убеди съдебните заседатели, че доказателствата не бяха достатъчни за издаването на присъда. Беше стигнал до идеята да изобличи Селин, ако нямаше друг изход — можеше да му се наложи да докаже, че тя е виновната, за да отърве Анди, — но не искаше да бърка двете неща.

Анди, в тъмносин костюм, влезе с Джейн. Все още обидена и сърдита на Харди затова, че я беше въртял на шиш в неделя около връзката ѝ с Оуен Неш, тя не мина покрай парапета, както обикновено правеше.

Фаулър, обаче, явно забравил гневното избухване на Харди в петък заради състоянието му и заблужденията му относно Мей, седна спокойно на банката на защитата.

От сега вече по-изгодната си позиция, сигурен, че клиентът му не е убил никого, Харди можеше да приеме държанието и отношението на съдията, голяма част от което, реши Харди, беше просто смела фасада. Човекът беше невинен. Можеше да си позволи да изглежда над всичко това, ако искаше, ако това го караше да се чувства по-добре.

Също така Харди започваше малко по-малко да разбира какво се криеше зад явното хладнокръвие на Анди. Човекът, в крайна сметка, бе

прекарал трийсет години като съдия и в кръвта му беше да вярва в съдебната система — не можеше да има съдебна грешка, той не беше убил Оуен Неш, съдебните заседатели щяха да вземат правилното решение. Ако не вярваше в това, какво беше правил зад банката цели трийсет години?

Ако Харди искаше съдебните заседатели да повярват, че Анди е нещо повече от един средностатистически Джо, то беше, защото смяташе, че това ще го направи да изглежда по-симпатичен. Сега осъзнаваше, че симпатиите на съдебните заседатели към Анди нямаха значение. Реално погледнато, едно-единствено нещо имаше значение: доказваха ли доказателствата, че той е убил Оуен Неш?

Съдията влезе и всички станаха на крака. Харди отиде до средата на залата и кимна към съдебните заседатели, после към съдията. Чоморо достатъчно честно го беше предупредил.

— Защитата призовава за свидетел инспектор сержант Ейбрахам Глицки.

Той се извърна, наблюдаваше как Ейб се приближава, мярна Пулиъс да повдига вежди от прокурорската банка. Е, можеш да си протестираш цял ден, Бетси, помисли си той. Това има връзка с делото и аз ще го изнеса.

Глицки се закле и Харди, след като изтъкна заслугите на Ейб като опитен следовател на убийства, започна:

— Заради съдебните заседатели, сержант, бихте ли ни казали как инспектор като вас получава разследванията за убийство?

Глицки седеше удобно на свидетелското място, беше седял там много пъти. Внимателен, компетентен, нямаше какво да крие, той погледна от Харди право към съдебните заседатели.

— По-малко или повече случайно — отвърна той. — Има дванайсет инспектора и по принцип всеки един от нас се занимава с между три и шест случая, като ги разпределяме, както дойдат. Ако нещата станат неуравновесени, лейтенант Батист може да преразпредели един, два.

— Добре. На вас ли се падна убийството на Оуен Неш?

— Да.

— С оглед на правомощията ви, каква е ролята ви за събирането на доказателствата?

Глицки се замисли за миг.

— Аз съм отговорен за намирането на всички веществени доказателства, които след това прехвърляме на прокуратурата, ако нещата стигнат до образуване на дело. Също така проверявам и алибитата на заподозрените, извадките от телефонните разговори, всичко, което сметнем, че има някаква връзка с убийството. В този случай, аз също така надзиравах и екипа от „Експертизата“, който се качи на „Елоиз“, яхтата на г-н Неш.

Глицки и Харди бяха минавали през това многократно.

— Вие самият качихте ли се на „Елоиз“?

— Да, качих се.

— И какво намерихте там?

Глицки започна да изброява — петната от кръв, куршума в страничната облицовка, спортната екипировка, оръжието, с което беше извършено убийството.

— Когато се качихте на „Елоиз“, беше ли заключено?

— Да, пазачът ни отвори кабината.

— Това беше четвъртък следобед, двацет и пети юни, нали така?

— Точно така.

— Сега, сержант, в процеса на разследването в крайна сметка установихте ли се на някой заподозрян?

— Да, установих се.

— На базата на веществени доказателства?

— До известна степен. Имаше отпечатащи по оръжието, липса на алиби и явен мотив.

Харди беше решил, че може да представи всичките тези показания, като избегне правенето на заключения от Глицки и ако не споменава името на Мей Шин. Дотук, говореше за обичайното полицейско разследване по убийството на Оуен Неш — показанията имаха връзка с делото.

— И основавайки се на тези доказателства, тези подозрения, арестувахте ли някого?

— Не, не веднага. Нямахме достатъчно, за да се оправдае.

— Но в крайна сметка сте извършили арест. Още доказателства ли открихте?

— Нямахте повече веществени доказателства, но стигнах до заключението, че заподозреният се готви да бяга.

Харди се обърна към съдебните заседатели.

— С други думи, вашият заподозрян е демонстрирал „осъзната вина“ и вие сте почувствали, че имате достатъчно основания да го арестувате, заради това.

— Точно така.

Харди се обърна отново към Глицки.

— Сержант, този човек с отпечатъци по пистолета, без алиби, с явен мотив, човекът, който се е държал като виновен — заподозреният Анди Фаулър ли беше?

— Не, не беше.

Харди кимна и се обърна към Пулиъс. Беше минал без протест.

— Свидетелят е ваш.

— Сержант Глицки, когато извършихте първия арест по този случай, онзи, за който току-що спомена г-н Харди, бяхте ли заставен по някакъв начин да го направите от някой член на вашия отдел, или от персонала на областната прокуратура?

Харди не можеше да повярва — Пулиъс, без да се усети представяше аргументите, които той се бе опитал да избегне, съобразявайки се с решението на Чоморо.

— Не. По това време беше напълно стандартно разследване. Въпреки, че наистина се опитвахме да действаме бързо — той погледна към съдебните заседатели. — Следите изстиват, ако не се действа бързо.

— Преди да извършите ареста си, изчакахте ли окончателния анализ от отпечатъците по оръжието, с което е било извършено убийството — приложено като веществено доказателство номер едно от страна на прокуратурата?

— Да.

— И оказа ли се, че отпечатъците на г-н Фаулър са върху него?

— Е, по онова време тези отпечатъци не можеха да се идентифицират.

— Не отричате, че отпечатъците на г-н Фаулър са били върху пистолета, нали?

— Не.

— Но преди да разберете чии са, сте арестували друг човек? Казахте на г-н Харди, че заподозреният от вас е имал „явен“ мотив и алиби. Имахте ли възможност — преди ареста — да проверите алибито му?

— Не, но...

— И не е ли вярно, че всъщност, вашата заподозряна е имала двама свидетели, които са я видели в деня на убийството — очевидци, които не сте успели да откриете?

— Не бих го характеризирал като...

— Моля просто отговорете на въпроса, сержант. Беше повече от ясен.

Глицки за пръв път сведе поглед. Харди си помисли, че това не беше добър знак.

— Да, вярно е.

Пулиъс се върна обратно до банката си, пийна малко вода и прегледа някакви бележки, като промени темата.

— Сега, сержант — започна отново тя, — с колко убийства се занимавахте по онова време, тогава през юни?

Харди се изправи и протестира.

— Натовареността на сержанта няма никаква връзка.

— Напротив — отвърна Пулиъс, — г-н Харди до известна степен охарактеризира професионализма на сержант Глицки при нормални обстоятелства. Ако обстоятелствата не са били нормални, ако сержантът е бил под необичаен стрес, например, това може да се е отразило върху взискателността му към разследването.

Глицки здраво беше стиснал устни.

— Заподозряната се опитваше да напусне страната — каза той.

Чоморо удари с чукчето си.

— Моля отговаряйте само на въпросите, сержант. Г-це Пулиъс, приемам протеста на г-н Харди. Никой не поставя под съмнение това как сержантът се е справил със случая.

Но, разбира се, Пулиъс беше направила именно това: опитала се бе да дискредитира един свидетел на обвинението, съюзил се със защитата.

Веднага щом Глицки се оттегли, Чоморо поиска да се срещне с двамата в кабинета си и обяви десетминутно прекъсване.

Стоеше пред бюрото си.

— Вижте сега — започна, веднага щом Пулиъс и Харди влязоха. — Предупредих ви и двамата да не отваряте тази кутия с червеи и няма да ви позволя да го направите. Не става въпрос за конспирация нито от едната, нито от другата страна. Г-н Харди, доста добре заобиколихте няколко опасни плитчини, но няма да продължим в тази посока. Забелязах, че се каните да призовете и лейтенант Батист. Да разбирам ли, че той ще каже, че сержант Глицки е добро ченге, което винаги следва установената процедура?

— В общи линии.

Чоморо поклати глава.

— Е, няма да стане. Също така съм доста загрижен как възнамерявате да се държите с Арт Драйсдейл. Мисля, че тук нещата нямат никаква връзка. — Той вдигна ръка. — Не се опитвам да преча на стила ви, г-н Харди, но ако не разполагате с нещо по-значително, мисля, че трябва да помислите отново върху посоката си. Знам, че ще разпитвате обвиняемия половината ден. Ще ви позволя да обобщите процедурните си въпроси в заключителната си пледоария — както вече стана дума за това. Но нямам намерение да позволя това да се изроди в дискредитиране на всички, работещи в тази сграда. Ясно ли е?

— Да, ваша светлост. Но в такъв случай, имам една молба. Бих искал да добавя един свидетел.

— Чак сега ли? — попита Пулиъс.

— Току-що ме помолихте да орежа половината от свидетелите си. Мисля, че не е неразумно да се поеме по друг курс. Освен това не искам кой знае какво.

— Съдия...

Чоморо отрязва Пулиъс:

— Кой?

— Селин Неш, дъщерята на убития.

— Призовавате я от името на защитата?

Харди повдигна рамене.

— Призовавам я, за да стигна до истината, ваша светлост. Същността на нейните показания ще бъде достъпа до „Елоиз“, поведението на Неш на борда.

— Каква връзка има това с Анди Фаулър? — попита Пулиъс.

— Хайде, Елизабет, не искам да издавам всичко. Ще стигнем и дотам, като заеме свидетелското място — това не беше съвсем вярно, но искането бе достатъчно незначително и Чоморо, след като бе взел, трябваше и да даде.

— Добре — каза съдията. — Става ли, Елизабет?

Пулиъс се замисли, после кимна.

— Става — отвърна тя, — защо не?

Свидетелски показания преди обяд даде Рон Рейнълдс, специалистът по полиграфия. Харди го държа на свидетелското място по-дълго, отколкото смяташе наистина за необходимо, тъй като единственото важно нещо, което трябваше да изясни, бе, че Анди доброволно бе решил да се подложи на детектора на лъжата. Ако Анди беше виновен или дори се държеше така, сякаш осъзнава вината си, нямаше да го направи, това целеше да изясни Харди.

Разбира се, доказателствата от полиграфския тест се допускаха само по споразумение. И Пулиъс се бе съгласила показанията да бъдат включени, при условие, че тя може да изтъкне, че Фаулър всъщност не беше издържал теста. Харди не се нуждаеше от мнението на Рейнълдс, а и Пулиъс не можа да се възползва много от него, но на Харди му беше необходимо Рейнълдс да прекара по-голяма част от сутринта на свидетелското място — трябваше да приеме и лошото покрай доброто.

Така, че той разкарваше Рейнълдс за това как действал полиграфа по принцип, защо хората се справяли или нес него, вероятност от грешки и т.н. По време на кръстосания разпит, Пулиъс, както беше очаквал, наблегна на факта, че Фаулър, с широкия си опит, със сигурност е знаел как да се справи с теста и поради това доброволно се е съгласил да се подложи на него, тъй като е знаел, че може да отхвърли резултатите.

Но Харди бе постигнал целта си. Не искаше да призовава Селин Неш преди обяд. Изведнъж, след прекъсването в кабинета на Чоморо, ходът на процеса се беше очертал ясно пред него. Щеше да хване

Селин, свидетелката, залагайки капан. След това Фаулър щеше да свидетелства в своя полза, после вероятно Харди щеше да произнесе заключителната си пледоария.

Утре Чоморо щеше да започне с указанията към съдебните заседатели и да остави нещата в техни ръце.

Но днес, след като дадеше показания, Селин щеше да остане в съдебната зала — както правеше всеки ден, — докато не приключеше заседанието. Той разчиташе на това, че няма да рискува да промени обичайната си практика, не и когато беше толкова близо до победата.

— Селин Неш.

Тя реагира така, сякаш я бяха ударили и се извърна рязко от мястото си, за да се огледа. Възвръщайки самообладанието си, стана и мина през перилата, като въпросително гледаше към Харди.

Настани се на мястото за свидетели. Беше облечена в тъмносив костюм на тънки райета и пурпурна копринена блуза, излъчването ѝ беше някак си едновременно строго и престорено скромно. Косата ѝ бе опъната назад, като подчертаваше изваяните извивки на лицето, аристократичните ѝ черти. Харди се стегна и застана на обичайното си място, след като тя положи клетва.

— Г-це Неш, имам само няколко въпроса, ако сте в състояние да им отговорите.

Тя кимна, разтревожено погледна към съдебните заседатели, после към Пулиъс. Когато очите ѝ отново се спряха на Харди, изглеждаше успокоена, навлизаше в ролята си.

— Продължавайте, г-н Харди, добре съм.

— Благодаря ви. Двамата с баща ви, Оуен Неш, сте били много близки, нали?

— Да, бяхме.

— И сте се чували често по телефона, виждали сте се често?

— Да. Поне веднъж в седмицата, понякога и по-често.

— Излизали сте с яхтата, вечеряли сте, такива неща?

— Да.

— През последните няколко седмици от живота на баща ви този характер на отношенията ви запазили се?

— Да. Да, говорих с него през седмицата... — тя сведе очи, — през седмицата, когато беше убит, например. Беше нещо естествено.

— През по-голямата част от времето за нещо конкретно ли говорехте?

— Не. Говорехме си за много неща. Бяхме много близки, като стари приятели.

— Разбирам. Говорили сте си за много неща — бизнес партньори, спорт, клюки, лични проблеми?

— Общо взето, да...

— Сега, през тези последни няколко седмици той споменавал ли е някога името на Анди Фаулър, било лично на вас или във ваше присъствие?

Тя се замисли.

— Не, доколкото си спомням, не.

Харди се върна обратно до банката си и взе някакви листове.

— Разполагам — каза той — с копие от показанията ви пред върховните съдебни заседатели, в което твърдите, че вашият баща ви е казал, че възнамерява да излезе с „Елоиз“ с Мей Шин в деня, в който е бил убит. Спомняте ли си тези показания?

— Да, разбира се.

— Но въпреки това, ние знаем, че Мей Шин не е излязла с баща ви този ден.

Не беше въпрос и Чоморо се възползва от възможността да се наведе от банката си.

— Надявам се, че имате за цел да докажете нещо с това, г-н Харди.

Всъщност, нямаше. Казваше на Селин, че не е забравил за тези й показания. Той се извини на съдията и се върна обратно до масата си, за да остави екземпляра.

Извърна се и започна отново, с по-сърдечен тон.

— Г-це Неш, баща ви много се е гордеел с яхтата си, нали?

По-безопасен терен.

— Обичаше я — каза тя, като се облегна назад. — Беше като дом за него. Истинският му дом.

— Тогава я познавате добре, нали? Прекарвали сте доста време на борда? — Нехайно.

— Е, да. Но напоследък не толкова... Той извеждаше Мей повече с нея.

— Знаете ли, баща ви казвал ли ви е, дали Мей Шин е имала ключ за „Елоиз“?

Пулиъс се изправи.

— Ваша светлост, знам, че сме на тема яхти, но не разбирам какво се цели с всичко това.

— Г-н Харди, преследвате ли нещо конкретно?

— Ваша светлост, някъде между сряда вечерта, двацет и четвърти юни и четвъртък следобед, човекът, който е убил Оуен Неш, е върнал оръжието, с което е било извършено убийството обратно на „Елоиз“. На този човек му е трябвал ключ.

— Ваша светлост! Безобразие! Какво общо има това несъстоятелно твърдение с настоящия процес срещу г-н Фаулър, с нещо изобщо? Никакви доказателства не са били внесени, дори не е намекнато за съществуването на такива досега.

Харди предполагаше, че реакцията ще бъде такава, но той трябваше да предаде на Селин, че знае. Запази спокойствие. Лицето й, забеляза той, беше преbledняло, въпреки че в момента никой друг не гледаше към нея. Той беше в центъра на бурята.

— Г-н Харди — каза Чоморо, — чухме сержант Глицки да свидетелства, че е открил пистолета в четвъртък на „Елоиз“. Разполагате ли със свидетел с различна версия за събитията?

— Не, ваша светлост, не още.

— Добре, нито е времето, нито е мястото да се занимаваме с това. Има ли нещо свързано конкретно с делото, което бихте искали да попитате г-ца Неш? В противен случай... — той се наведе към Селин, когато Харди каза не. — Съдът ви поднася извиненията си, г-це Неш. Ако г-ца Пулиъс не възразява...?

— Не, свидетелят може да се оттегли — отвърна Пулиъс.

Когато Харди седна, Фаулър му прошепна:

— За какво, по дяволите, беше всичко това? Ако е най-доброто, с което разполагаме, тогава остави ме аз да свидетелствам.

Селин беше хладнокръвна, но той вече знаеше това. Тя мина покрай банката му, без изобщо да го погледне. Извърна се, и видя как сяда обратно на мястото си до пътеката. Слава Богу, помисли си той. Както беше и предположил, нямаше да си тръгне.

Най-накрая на свидетелското място застана Анди Фаулър и Харди го поведе през показанията, които бяха репетирали петдесет пъти. Не изглеждаше добре, там горе. Със самочувствие, самоуверен, говореше ясно, отдаваше на съдебните заседатели необходимото внимание и уважение.

Започнаха от самото начало, като не отбираха лошото от доброто. Имаше няколко трудни момента, като, когато Харди го попита, както бяха решили, че ще направи, защо беше наел Емет Търкъл.

— Не го наех да открие за Оуен Неш — отвърна Фаулър. — Не отричам, че именно това откри, но аз просто исках да разбера защо Мей не искаше да се вижда повече с мен. Мислех си дори, че може да се е забъркала в нещо. Просто исках да знам, а тя ми беше дала ясно да разбера, че не желае да говори.

Минаха през това как отпечатъците му се бяха озовали върху пълнителя, обиколния и необичаен път, който процесът на Мей беше извървял, за да се стигне до съдебната му зала.

— И след като вече се озова при мен — каза Анди, — почувствах, че е прекалено късно. Това беше грешка, ужасна грешка, но не бе нещо, което бях планирал. Просто така се случи — на мен се падна.

Призна си за лъжите пред колегите си и се обрисова — съвсем точно, помисли си Харди — като човек, разкъсан между личните си потребности и служебното си положение.

— Трябваше да я накарам да се омъжи за мен още преди месеци, и да понеса последствията от това — заключи той. — Но изобщо не се замислях, че мога да я загубя, докато вече я нямаше. И тогава, отново, беше прекалено късно — гладък изход.

Колкото до съботата и неделята, прекарани в Сиерите, какво можел да каже? Отишъл да си прочисти главата, с намерението да не се вижда с никого. И успял, прекалено добре при това. Искало му се да не било така.

— Това щеше да спести на прокуратурата — той включи и съдебните заседатели — и на съдебните заседатели много време, неприятности и разходи.

Като цяло, отне по-малко от два часа — спокойни, макар и педантично точни показания, Фаулър остана сдържан, казваше онова, което трябваше да се каже.

Пулиъс беше длъжна да се нахвърли не като булдог, а като бултериер, да го захапне за панталоните с надеждата, че ще го изкара от равновесие. Докато наблюдаваше работата ѝ, Харди отново се удиви на настървението ѝ. Не се преструваше — всеки грам от нея беше изпълнен с убеждението, че всичко казано от Анди Фаулър е лъжа и той хладнокръвно бе убил Оуен Неш.

— Бихте ли казали, г-н Фаулър, че сте страстен турист?

Съдията се усмихна.

— Не, не особено.

— Колко пъти, грубо казано, сте ходили на екскурзия, да кажем, миналата година?

— Само веднъж, сигурен съм.

— Ами през изминалите няколко години?

— Не.

— Не какво?

— Не, само този един-единствен път. Аз съм доста зает човек. Или поне бях...

— И въпреки това миналия юни, просто така, внезапно, решихте да прекарате съботата и неделята с раница на гръб високо в Сиерите?

— Точно така.

— Бихте ли ни казали, къде вечеряхте в петък вечерта? Тръгнахте в петък вечерта, нали така?

— Да. В едно от ресторантчетата нагоре по магистрала номер петдесет над Плейсървил. Не си спомням точно как се казваше.

— Спомняте ли си близо до кой град беше?

Фаулър поклати глава.

— Не, наистина не съм запознат с района.

— Спомняте ли си какво ядохте?

Намръщването му стана забележително.

— Мисля, че ядох пържола — опита да се пошегува. — Но тъй като съм под клетва, не бих се заклел.

Тя продължи в същата посока. Стъмнило ли се било, когато се навечерял? Къде точно прекарал нощта? Кога тръгнал по пътеката? Накъде се бил насочил? Как се ориентирал? Какво си бил взел за ядене за събота вечер?

Започваше да го вбесява.

— Знаете ли — каза той, — не съм се замислял много за тези два почивни дни, докато не ме обвиниха в това престъпление. Бяха просто една събота и неделя сред природата, не кой знае колко запомнящи се.

— Да — отвърна Пулиъс, като се обърна към съдебните заседатели, — виждаме.

Тя продължи, както Харди се опасяваше, че ще направи, с признатото за вярно твърдение, че Фаулър е знаел не само, че пистолетът се е намирал на яхтата, но и точно къде е бил сложен.

— И разбрахте това чак, след като вече бяхте скъсали?

— Да.

— Когато Мей Шин не искаше да разговаря с вас до такава степен, че трябваше да наемете частен детектив, за да разберете защо не желае да ви вижда повече?

— Е, разговаряхме веднъж.

— И защо разговаря с вас?

— Не знам. Обадох й се, и тя случайно вдигна телефона. Обикновено го оставяше на секретар. Но този път вдигна, така че говорихме.

— Просто обикновен разговор и тя случайно е споменала, че „Беретата“ й се намира отстрани до леглото на Оуен Неш на палубата на „Елоиз“?

— Не, не стана точно така.

— Ще ни кажете ли, ако обичате, как точно стана тогава?

Харди си погледна часовника. Имаше на разположение поне още един час и тя, за негово съжаление, се бе съсредоточила върху доказателствата, с които разполагаше, като за известно време бе оставила цялата работа с осъзнатата вина, макар Харди да знаеше, че и до това щеше да се стигне. А и вероятно до нещо по-лошо, Анди явно започваше да губи самообладание, започваше да става избухлив.

— Да се върнем отново на г-н Търкъл. Казахте, че сте бил любопитен да разберете защо г-ца Шин е скъсала с вас?

— Точно така.

— И затова наехте г-н Търкъл?

Къси въпроси, леко подръпване на крачолите. Но вършеха работа.

Фаулър изтощено кимна.

— Да, наех г-н Търкъл.

— Колко ви взимаше той?

— Мисля, че беше по сто трийсет и пет долара на ден, плюс разходите.

Пулиъс отново се обърна към съдебните заседатели.

— Сто трийсет и пет долара на ден. Вие ли платихте за самолетния му билет дотук?

— Да.

— И обратно?

Изтъкна, че е платил над хиляда и петстотин долара, за да се сдобие с подробна информация за Оуен Неш и Мей Шин.

— И след като сте похарчили всичките тези пари, какво смятахте да правите с информацията?

— Защо, нищо. Просто исках да разбера, вече обясних.

— Плащате хиляда и петстотин долара, за да откриете нещо, за което не възнамерявате да предприемете нищо?

— Точно така.

Харди се притесняваше. Доверието се рушеше, клиентът му беше вече три часа на свидетелското място и очите му шареха от Пулиъс към Харди, към съдията — държеше се, според езика на тялото, като патологичен лъжец.

Пулиъс, разбира се, го забеляза и това естествено я доведе до истинските лъжи — пред приятелите му, колегите, пред всеки, който го беше чул.

И после, накрая, словоизлиянието за признатите му прегрешения, които трябваше да покажат осъзнатата вина на Анди. Колко дълго сте бил съдия? Дал ли сте свещена клетва никога да не подривате с действията си работата на съда? Някога преди отказвал ли сте се от дело? О? Няколко пъти? Основанията толкова сериозни ли бяха, колкото тук? Чувал ли сте някога някой друг съдия да е поемал гаранцията на обвиняем?

И така нататък, и така нататък.

Харди изписа една страница с бележки, после се отказа. Пулиъс не изкривяваше фактите — тя ги използваше много умело, за да създаде един образ и едни обстоятелства, които правеха убийството не само да изглежда логично, но и неизбежно.

В пет и петнайсет прокурорката най-после приключи и върна Фаулър обратно на Харди за реплика. Той държеше само на едно място, към което искаше да се върне и където мислеше, че ще е в състояние да поправи някои от пораженията.

— Г-н Фаулър, поведението ви относно делото Мей Шин беше ли разследвано от Комитета по етика към Съдийската колегия на Калифорния?

— Протестирам — Пулиъс звучеше малко изтощена.

Чоморо знаеше, че му се вижда края и малко поотпусна Харди.

— Протестът се отхвърля.

Харди повтори въпроса си и Фаулър, от мястото за свидетели, кимна.

— Да, беше.

— И вие бяхте ли, в действителност, лишен от права за това, което г-ца Пулиъс нарече нечувано поведение?

Харди знаеше, че Анди бе получил мъмрене, но не беше дисциплинарно наказан заради случая Шин. И дори, след като бе обвинен в убийство. Съдийската колегия нямаше да лиши от права — нито щеше да предприеме нещо — към колега юрист, докато той не бъдеше признат за виновен.

— Не, не бях.

— Не сте ли и в момента все още почетен член на Щатската колегия?

— Член съм.

— Добре, благодаря ви.

Фаулър искаше да поговорят. Джейн искаше да се карат, Франи, сигурен беше, искаше да се прибере. Джеф Елиът бе пристигнал в галерията и искаше интервю.

Но Селин напускаше съдебната зала и нямаше време за нищо от това. Той беше натъпкал документацията си в куфарчето по-рано и сега, като се извиняваше, си пробиваше път през галерията към коридора. Тя беше с петдесетина крачки напред, когато напусна сградата през задната врата на моргата.

Студената нощ себе спуснала. Въздухът все още беше влажен от бурята, въпреки че бе спряло да вали. Харди се затича, за да я настигне. Той също беше паркирал на паркинга отзад и стигна до колата си, когато и Селин стигна до своята. Харди излезе от мястото на три коли зад нея и я последва нагоре през „Маркет“ към „Ван Нес“, после на север към „Ломбард“, като винаги гледаше да ги разделя поне една кола. Трябваше да пресече само на два червени светофара.

На „Ломбард“, когато зави на запад, той се осмели да се приближи на съседното платно. Тя караше с леко превишена скорост, но не безразсъдно. Щом приближиха отбивката от моста „Голдън Гейт“, Харди за миг бе обхванат от паника — беше сбъркал и тя отиваше към „Саусалито“ или някъде другаде, може би на гости на Кен Фарис.

Но Селин пое по отбивката, а не по моста и изви през покращащите се евкалипти по „Президио“. Никога не бе ходил в къщата ѝ. Не знаеше къде живее. Но беше сигурен, че си отива у дома.

Явно бе отгатнал. Къщата ѝ се намираше на по-малко от три пресечки разстояние от бившия палат на баща ѝ в „Сий Клиф“, не който знае колко по-далеч от собствената му къща като разстояние, въпреки че в други отношения се намираше на светлинни години. Домът на Селин обаче, не беше палат — не изглеждаше много по-голям от този на Харди.

Тя зави по алеята и той спря до бордюра от другата страна на улицата, като изгаси фаровете си.

Знаеше, че вероятността е малка, но му беше хрумнало снощи, като единствената останала му възможност да намери изход от положението. Ако Селин още пазеше ключа си от „Елоиз“, това щеше да е краят. Беше единственото обяснение как липсващият пистолет се бе озовал обратно в чекмеджето, след като той го беше видял празно в сряда вечерта. Трябваше само да го вземе, да го намери в нея, в нейно притежание.

Да звънне на звънеца, да я събори, да я върже и да претърси къщата — но не можеше да го направи. Трябваше да чака. Можеше да го пусне в тоалетната, да го хвърли в боклука. Но не смяташе, че ще постъпи така. Тя искаше да го разкара от къщата, да го разкара изобщо от полезрението. Ако беше у нея, природата ѝ щеше да я накара да се освободи от него по драматичен начин, надяваше се той.

Така че чакаше.

Светна горния прозорец, сянката ѝ премина покрай него. Дори и на студа, осъзна Харди, дланите му се потяха. Защо го правеше? Трябваше да придума или насили Ейб да дойде с него. Но ето, че беше тук.

Чакаше.

Светлината угасна, после другата на долния етаж. Чу да се тряска врата, вратата на кола да се отваря и затваря и запали двигателя си.

С изгасени фарове, той направи обратен завой и я проследи пак по пътя, по който беше дошла по „Ел Камино дел Мар“. Но тя кара само няколко минути, преди да спре на тъмния паркинг на „Фелън Бийч“.

Нощта беше зловещо спокойна след дъжда. Листата на евкалиптите плющяха и се удряха над главите им, чу се вой на сирена, която отдалече оповестяваше за мъглата.

Харди я остави да влезе между дърветата, преди да паркира до входа и се затича през рядката горичка.

Селин бе спряла в предната част на паркинга, изключила бе двигателя, угасила бе фаровете си. Мостът „Голдън Гейт“ блестеше над главите им в ясната нощ. Вратата се отвори, тя слезе и без да се обръща или колебае, се запъти към брега.

Полупълната луна се отразяваше във водата, като хвърляше светла сянка, докато Селин вървеше, без да бърза, по пясъка. Харди стигна до края на брега и си събу обувките. Беше изминала половината път до водата, когато се втурна след нея.

Тя чу. Докато Харди се приближаваше към нея, се обърна.
— Селин.

Сякаш го бе очаквала. Това не беше просто обикновен страх — тя знаеше кой е той и щом го видя, кимна, като че ли сама на себе си и размаха дясната си ръка във въздуха.

Харди се хвърли към китката ѝ. Господи, беше забравил колко е силна! Селин се дърпаше, риташе го по краката, в слабините.

Харди я държеше, без да пуска ръцете ѝ, насили се и той да я ритне, улучи я отстрани на коляното и я събори извиваща се на земята, като падна отгоре ѝ.

Селин продължаваше да се съпротивлява и го ухапа за ръката, близо до рамото. Извъртайки се, той се отпусна с цялата си тежест върху нея. Тя риташе с крака и се опитваше да го избута, като хвърляше пясък върху двамата, в лицата, в очите им.

Харди се стовари върху ръката ѝ — държеше я здраво стисната в юмрук — и започна да разтваря пръстите ѝ. С другата си ръка Селин се протегна и заби нокти в скалпа му. Почувства как кожата надолу по врата му се раздира.

Съпротивата ѝ започваше да отслабва. Стиснатият юмрук бавно се отвори, достатъчно, за да усети какво държеше вътре, да го сграбчи и да се претърколи.

Не знаеше дали това щеше да е края, така че продължи да се търкаля, докато не се отдалечи малко, може би на три-четири метра, после се изправи на колене с лице към нея, задъхан от усилието. Селин продължаваше да лежи там, в ушития си по поръчка тъмносив костюм, вече разкъсан на парцали.

Харди с мъка си поемаше въздух, като не сваляше очи от нея. Хвърли поглед към ключа в ръката си — прикрепен към малка халка и парче дърво. Знаеше, въпреки че не можеше да го прочете, че върху дървото бе изписана или с пирограф, или с неизтриваемо мастило, думата „Елоиз“.

Постепенно започна да чува плискането на водата. Селин се бе обърнала настрани и се бе свила на кълбо. Хлипанията ѝ нямаха нищо

общо с него... Беше абсолютно лично и потресаващо. Оплакваше всичко, което бе загубила, всичко, което никога не беше имала.

Оуен Неш се усмихваше срещу вятъра, когато запали мотора. Пурата стърчеше, наполовина изпушена от устата му. Бяха в открито море от два часа и всичко щеше да бъде наред. Беше казал на Селин, че ще се жени за Мей. Тя щеше да разбере, най-накрая щеше да го приеме. И сега щеше да е свободна от него и от онова, което бяха започнали толкова отдавна, от вината и сладострастието, които ги бяха свързвали толкова дълго, че той не можеше да си спомни някога да е било по друг начин.

Не бяха говорили много, но той винаги бе в състояние да я държи под контрол и просто беше въпрос да се изчака подходящия момент.

Вратата на кабината се отвори и Селин излезе, вятърът развяваше тази чудесна нейна мокра коса. Беше започнал да ѝ казва, когато минаваха през Голдън Гейт, докато заедно се бореха с течението и вятъра. После — е, беше я шокирало, когато видя, че наистина го мисли — тя каза, че имала нужда да бъде сама. Дори и при бурно море, искала да слезе и да поиграе малко аеробика, за да се успокои. Да се отпусне. Явно беше взела душ и сега стоеше на вратата на кабината, увита в хавлия.

Боса, Селин се изкачи на палубата. Хавлията се разтвори и той я зърна гола отпред, гърдите, корема, избръснатите ѝ слабини. Не затвори хавлията, а се приближи към него, като се поклащаше върху люлеещата се яхта, очите ѝ бяха безжизнени, реши, че е от напрежението.

Тя заобиколи щурвала и се притисна към него, разтваряйки хавлията.

— Ела долу, татко.

Той трябваше с мъка да си поеме въздух, да се овладее така, както си беше обещал.

— Скъпа, казах ти...

Ръката ѝ се спусна по него, галеше го.

— Знам какво каза. Не ми пука, дали я чукаш, но ще трябва да задържиш и мен. Ще трябва да ни задържиш и двете.

Тя го напипа под зеленото долнище и въпреки волята си, той започна да се възбужда. Както винаги. Изведнъж яхтата се наклони и го тласна към нея, притисна ги и двамата към щурвала.

— Ела долу — прошепна Селин, като не го пускаше.

Но това не можеше да продължава — никога повече нямаше да му позволи да стане — беше си обещал и бе обещал и на Мей. За първи път след сватбата си с Елоиз бе открил нещо истинско. Това беше последната му възможност и неговата егоистична, красива дъщеря нямаше да му я отнеме, както му беше отнела Елоиз преди години, заради слабостта му към плътта ѝ.

Като се мразеше и като мразеше и нея заради това, в което и двамата се бяха превърнали, той я отблъсна от себе си.

— Не! Не! — здраво я разтърси. — Казах, че всичко свърши, Селин! По дяволите, остави ме на мира.

Тя слезе долу по хлъзгавата палуба, хавлията се развяваше около нея. Видя го в очите ѝ: омразата, която знаеше, че трябва да е там — не можеш да живееш по този начин без омраза.

Изцъклени, но сухи очи, гледаше го, сякаш беше същество от друг свят, после се съвзе, уви хавлията около себе си и слезе, без да каже нито думичка.

Беше изгубил вятъра, по дяволите. Пурата също беше изгоряла.

Започваше да ръми по-силно — видимостта беше около петдесетина метра. Той присви очи през мъглата, провери компаса, за да се увери, че се насочва в посока юг или югоизток. Не искаше да я изкарва на брега. Вслушваше се за издайническия шум на големите пенести вълни.

Щеше да се оправи, помисли си отново. Това беше от нещата, които изискваха време. Трябваше да започне с това, вместо да ѝ стоварва всичко така. Щеше да свикне с идеята с течение на времето. Сигурен беше.

Няколко минути по-късно тя отново се появи, все още бе по хавлия, но вече се владееше по-добре. Ето — виждаш ли? — прав беше. Тя го бе преодоляла. Не можеше една жена да не се опита да театралничи.

Изненада се, като видя, че си беше сложила ръкавиците за вдигане на тежести — сигурно искаше да потренира малко. Реши, че вероятно е станало време да обръща „Елоиз“ обратно.

— Татко.

Той не беше жесток. Не искаше да я нарани. Ако бе готова да поговорят отново, щеше да говори. Внимателно. Разбираше я. Заобиколи щурвала и тръгна към нея.

Селин извади пистолета от джоба на хавлията и го насочи към него. Той спря, опита да ѝ се усмихне, като на сбъркало дете и се протегна.

— Скъпа...

Тя наведе ръка и стреля. Неш усети удар, после болка дълбоко в слабините си. Краката му изтръпнаха и падна на колене, като погледна с учудено изражение към нея, после към дулото на малкия пистолет на Мей.

— Господи, Селин, ти уби баща си...

Тя поклати глава.

— Не още, татко — той видя дулото да се вдига и да се насочва към сърцето му.

„ФАУЛЪР НЕ ГО Е ИЗВЪРШИЛ. ПРИСЪДАТА ПО ДЕЛОТО ЗА УБИЙСТВОТО НА НЕШ Е
«НЕВИНЕН»

от Джефри Елиът, репортер на «Кроникъл»

Бившият съдия от Върховния съд Андрю Б. Фаулър вчера беше обявен за невинен в убийството на финансиста Оуен Неш. Съдебните заседатели се съвещаваха по-малко от два дни и се върнаха с присъда в полза на бившия съдия, прекарал зад съдийската банка повече от трийсет години.

Процесът бележи лична победа както за Фаулър, така и за неговия адвокат, Дизмъс Харди, бивш прокурор, за когото това дело беше адвокатски дебют. Харди подчерта, че никога не се съмнявал в невинността на клиента си, че самият съдия Фаулър е бил жертва на вътрешни борби в Съдебната палата.

«Изобщо не съществуваха вещественни доказателства, свързващи съдията с престъплението — заяви Харди. — Разбира се това не означава, че съдебните заседатели не можеха да го признаят за виновен. Но тази присъда напълно реабилитира системата.»

«Не бяхме доволни още от самото начало — каза председателстващият съдебните заседатели Шейн Полет. — Вече бяха арестували друг човек на база на почти същите доказателства. Не, че Фаулър не е извършил някои лоши неща, но никой не доказа, че е убил Неш. Обвинението трябваше да докаже, че Фаулър е убил Неш, но то не го направи.»

Присъдата отбелязва второ поражение за областната прокуратура относно смъртта на Оуен Неш. Миналото лято прокуратурата обвини любовницата на Неш, Мей Шин, в убийството, но впоследствие бе принудена да оттегли

обвинението си, когато алибито ѝ беше потвърдено от двама свидетели.

Областният прокурор Кристофър Лок отхвърли да е имало някакъв «лов на вещици» по отношение на съдия Фаулър. «Доказателствата — каза той — а ние ги проверявахме много внимателно в продължение на няколко месеца, силно уличаваха съдията. Но съдебните заседатели се произнесоха. И с това се слага край на делото.»

Попитан дали ще предприеме ново разследване по смъртта на Оуен Неш, Лок отговори, че това зависело от полицията. «Ако ни предоставят друг заподозрян и нови доказателства, разбира се, че незабавно ще предявим обвинение.» Само че засега явно няма нови заподозрени.

Съдия Фаулър възнамерява да прекара следващите няколко седмици на Хаваите и после да заеме отново мястото си на партньор във фирмата на Странд, Уорк и Лузински.“

Харди стоеше от другата страна на бюрото на Джеф Елиът в сградата на „Кроникъл“.

— Какво искаш да кажеш, че Селин не го е направила? Ами всичко, което открих в Санта Круз?

— Като стана дума за това, надявам се, че си прекарал добре — отвърна Харди. — Би трябвало, за четиристотин долара. Какво струва четиристотин долара в Санта Круз?

Елиът каза сериозно:

— Мисля, че се возихме на влакчето в луна парка по сто и четирийсет пъти всеки. Но слушай, да се върнем на въпроса, на историята ми...

Харди го спря.

— Всичко, което си открил, е, че може да не е била там, нали така?

Елиът кимна.

— Намерил ли си нещо някъде, което да свидетелства, че е била на яхтата?

— Не.

— Попитай се сам защо ти звучи познато — на Харди не му беше особено приятно да измъква материала на Джеф изпод носа му, но вече не работеше в прокуратурата. — Виж, Джеф, можеш да се опиташ да накараш полицията да предприеме нещо относно това, но те няма да са ти особено благодарни. Опитах и знам. Оуен Неш причинява на всички в Палатата лошо главоболие. Имаш ли някакви причини да смяташ, че Селин го е направила, освен дето аз ти казах, че може да е тя?

Джеф повдигна рамене.

— Някой е излъгал за алибито си...

— Всички излъгаха за алибитата си в този случай. Или изглеждаше, че лъжат — той постави ръка на рамото на Джеф. — Нямам нищо против да се поровиш, Джеф, но кладенецът е сух. Това е просто още едно „може би“.

Елиът се завъртя към компютъра си, примижа на нещо и се обърна отново към Харди.

— Какво те накара да си промениш мнението? Имах впечатлението, че наистина смяташ, че тя го е направила.

Харди кръстоса крак върху крак.

— Това беше преди клиентът ми да бъде оправдан, Джеф. Ако трябваше да открия кой е убил Неш, за да отърва Фаулър, предполагам, че щях да продължа. Но сега... Анди не го е направил. Това беше главното.

— Не си ли любопитен?

Харди загадъчно отвърна:

— Не. Знам всичко, което трябва да знам.

— Не искаш да си усложняваш живота, така ли?

Харди кимна.

— Нещо такова.

На двайсет и първи декември Харди стоеше, гушнал Ребека в едната си ръка и с пакет в другата в пощата на Клемънт стрийт. Заради навалицата по Коледа беше чакал почти двайсет минути, преди да стигне до гишето.

Служителят взе пакетчето, кутийка с размери пет на седем сантиметра.

— Няма начин — каза той.

— Как така няма начин? — попита Харди.

— Коледа е бе, човек. Няма начин — погледна адреса. — Ако бях на твоето място, лично щях да го доставя. Няма и половин километър. Ще стигнеш за петнайсет минути. Натам къщите си ги бива. Харесват ми, когато са осветени.

— Това не е коледен подарък — обясни Харди, — не е необходимо да стигне бързо.

— Вероятно няма да стигне до Нова година.

— Нищо. Няма значение.

Служителят разклати кутийката.

— Не е чупливо, нали? Прилича на ключове или нещо такова.

— Точно това е — отвърна Харди. — Някой си е загубил ключовете.

Прочете за това в деня, когато синът му, Винсънт, се роди. Все още беше в болницата „Сейнт Мери“, на върха на щастията. Бе прекарал нощта да помага на Франи да диша и да вика, да се напъва заедно с нея, докато почти на зазоряване главата се беше показала и после, пет минути по-късно, лекарят им каза, че си имат момче.

Франи бе дръпнала Харди в леглото до нея и лекарят беше поставил бебето помежду им. Гледаха учудено на живота, който бяха създали. Винсънт се гушкеше в двамата.

Същия следобед чичо Моузес доведе Ребека. Също така донесе и днешен вестник. След като Моузес си отиде, Франи заспа с Ребека в леглото и Харди започна да чете „Кроникъл“. На трета страница Джеф Елиът беше написал кратък материал, описващ смъртта на Селин Неш, „дъщерята на покойния финансист Оуен Неш“, намушкана с нож в един долнопробен хотел в „Тендърлойн“. Още нямаше заподозрени във връзка с убийството и се предполагаше, че жертвата, която бе проституирала в миналото, просто не беше случила с клиента. Харди затвори вестника. Навън, през прозореца на болничната стая, денят избледняваше в настъпващия здрач.

Малко по-късно донесоха Винсънт за кърмене. Харди разсеяно се усмихна на Франи, после отново погледна към спускащата се нощ.

— Добре ли си? — Франи даваше на бебето да суче, като се вглеждаше внимателно в него. — Какво има?

Харди се отърси от мислите си. Стана от стола и се приближи до леглото ѝ. Като вдигна спящата Бек, се притисна към нея.

— Нищо. Просто света, там отвън, предполагам.

— Знаеш ли — отвърна тя, — онова не е света. Точно сега целият свят е събран на това легло.

Франи прокара пръсти по ръката му. Харди усети как дъщеря му се размърдва до него, чу как синът му издава доволни звуци. Опита се да върне стаята обратно на фокус, но не успя, така че вдигна ръка и изтри очите си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.